

การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒน
ศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

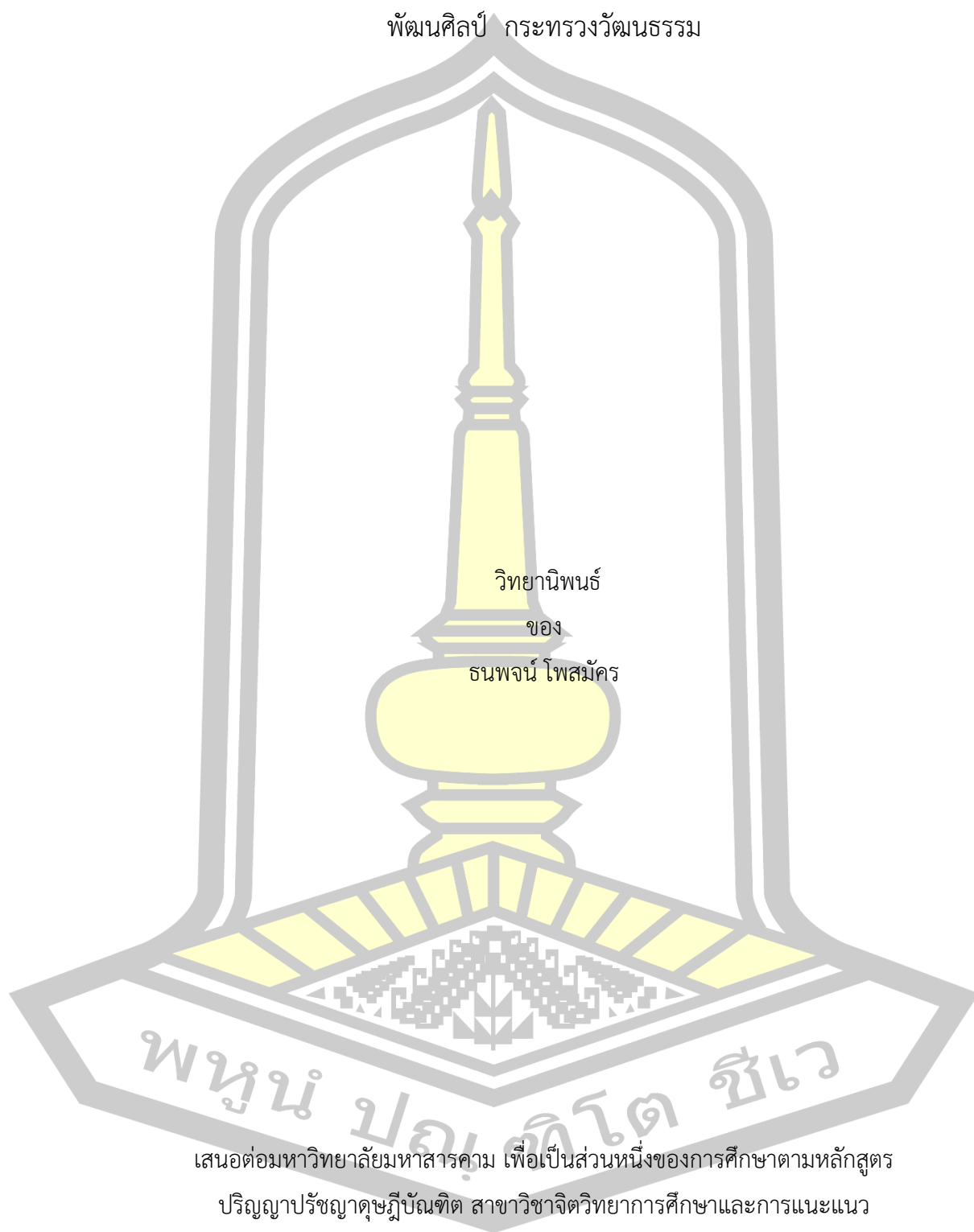
วิทยานิพนธ์
ของ
ธนพจน์ โปสมัคร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิต

พัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

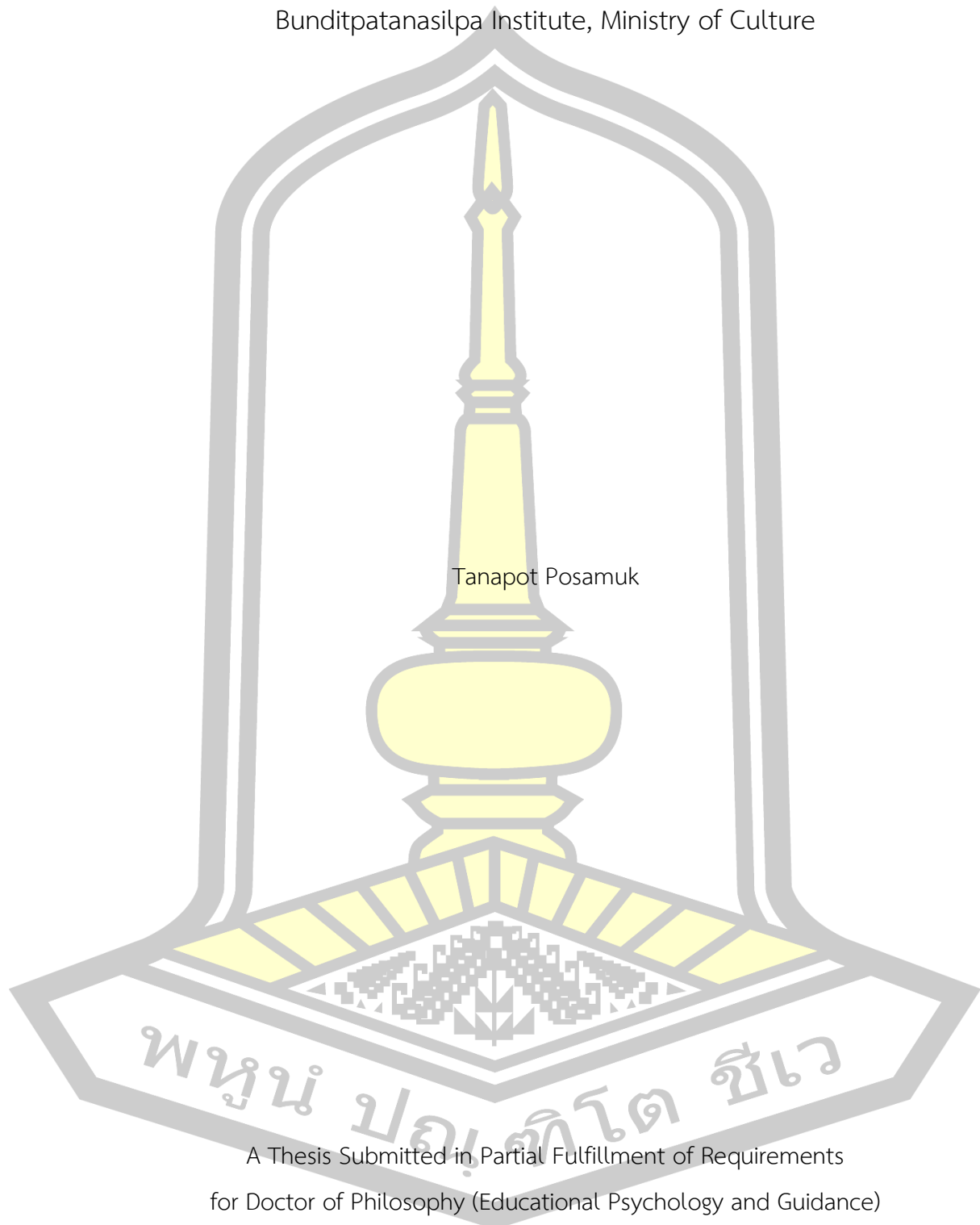
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว

ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Developing a Model to Enhance Grit on College of Dramatic Arts Students,
Bunditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture

Tanapot Posamuk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Doctor of Philosophy (Educational Psychology and Guidance)

Academic Year 2017

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายธนพจน์ โปสมัคร แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(อ. ดร. อารยา ปิยะกุล)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รศ. ดร. ลักขณา สรวิวัฒน์)

กรรมการ

(ผศ. ดร. ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. กฤตวรธรณ คำสม)

มหาวิทยาลัยขอนแก่นให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

(ผศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วัน.....เดือน.....ปี.....

ชื่อเรื่อง	การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม		
ผู้วิจัย	ธนพจน์ โปสมัคร		
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. ลักขณา สริวัฒน์		
ปริญญา	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต	สาขาวิชา	จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม พัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท และศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เป็นการวิจัยและพัฒนา มี 3 ระยะดังนี้ ระยะที่ 1 มี 2 ขั้นตอน 1) ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จากเอกสาร งานวิจัยและข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก และ2) วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 1,010 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ที่ทำแบบวัดกริทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วย Confirmatory Factor Analysis : CFA ระยะที่ 2 มี 2 ขั้นตอนคือ 1) ศึกษารูปแบบการเสริมสร้างกริทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์จากเอกสารและ งานวิจัยและการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน แล้วนำข้อมูลสังเคราะห์ให้ได้แนวทางการสร้างรูปแบบการเสริมสร้างกริทและสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เกี่ยวกับพฤติกรรมและคุณลักษณะของนักเรียนที่ส่งผลต่อการมีกริทในระดับต่ำและระดับสูงของนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง 2) นำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 1 พัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริทและวิเคราะห์รูปแบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน ระยะที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบที่พัฒนาแล้วกับกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้คือ รูปแบบการเสริมสร้างกริท แบบวัดกริท และแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทดสอบของฟริตแมน (Friedman's Test) ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. องค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 Passion มี 5 ตัวบ่งชี้คือ มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และองค์ประกอบที่ 2 Persaverance มี 4 ตัวบ่งชี้คือ มีความอดทน มีความพยายาม มีความตั้งใจแน่วแน่ และมีความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค

2. รูปแบบการเสริมสร้างกริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรมที่พัฒนาขึ้นมี 5 ขั้นตอนคือ 1) รับรู้และใส่ใจ (Planning : P) 2) ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย (Operating : O) 3) ประเมินก้าวไปสะท้อนย้อนกลับมา (Whole Evaluating : W) 4) จัดระเบียบระบบพบค่านิยมเหมาะสมเพื่อสร้างนิสัย (Enhance Values : E และ 5) บันทึกพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ (Reflecting to Understanding : R) ได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

3. ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม พบว่า นักเรียนมีกริถหลังการเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีกริถหลังการเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้นักเรียนมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในลักษณะของการมีกริถสูงขึ้น

คำสำคัญ : องค์ประกอบกริถ, ตัวบ่งชี้กริถ, รูปแบบการเสริมสร้างกริถ

พหุ อนุ ทิโต ชีเว

TITLE	Developing a Model to Enhance Grit on College of Dramatic Arts Students, Bunditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture		
AUTHOR	Tanapot Posamuk		
ADVISORS	Associate Professor Lakkana Sariwat , Ph.D.		
DEGREE	Doctor of Philosophy	MAJOR	Educational Psychology and Guidance
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2017

ABSTRACT

This research aimed to investigate elements and indicators on Grit of College of Dramatic Arts Students, Bunditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture, to develop a model to enhance Grit, and to study the effects on the model to enhance Grit treatment over the college of Dramatic Arts Students, Bunditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture. It was a kind of research and development form under 3 periods. The first was on 2 steps; 1) Investigated elements and indicators on Grit of college of dramatic arts students, Bunditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture through in-depth interview under 5 key persons. 2) Analyzed confirmed elements and indicators through 1,010 grade 10-12 of Dramatic Arts College, Bunditpattanasilpa Institute, Ministry obtained by stratified random sampling technique through a set of Grit of dramatic arts students test and analyzed the data by Confirmatory Factor Analysis : CFA. The second was on 2 steps; 1) studied ways to establish a model to enhance Grit of dramatic arts students from the documents and researches related along with the interviews under 5 key persons for the data and synthesized data as a guide line to create a model. And the in-depth interview on behaviors as well as characteristics of those students effecting low and high levels of their Grit was conducted on 20 students as a sample through purposive sampling technique. 2) Employed the data to develop a model to enhance Grit and analyzed the model by 5 experts. The third was on treating the developed model on 10 grade 10-12 student under Nakhonratchasima College of Dramatic Arts as the target group obtained through

purposive sampling technique. The research tools were a model to enhance Grit, a set of Grit test, and an observation of student behaviors form. The data were analyzed by The Friedman's Test. The research results were as followings:

1. The elements and indicators on Grit of college of dramatic arts students, Buditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture, showed that the first was Passion with 5 indicators including love and faithfulness in related field, concentration for goal, desire, Eagerness and motivation achievement and the second was Persaverance with 4 indicators including tolerance, effort, Determination, and ability to overcome obstacles.

2. A model to enhance Grit on college of dramatic arts students, Buditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture was under 5 steps; 1) Planning : P 2) Operating : O, 3) Whole Evaluating : W 4) Enhance Values : E, and 5) Reflecting to Understanding : R. It was assessed by the experts with the highest level of suitability.

3. The effects on the model to enhance Grit after treatment over the college of dramatic arts students, Buditpatanasilpa Institute, Ministry of Culture were found that those students after the treatment had Grit higher than before at .01 level of statistical significant difference and they had Grit not different between while treating and after treating the model. In addition, they were more likely to change behaviors in the manner of having a higher gratitude.

Keyword : Elements on Grit, Indicators on Grit, A Model to Enhance Grit

พหุบัณฑิตศิลป์

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ลักษณ์า สรีวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ท่านได้สละเวลา เมตตาให้คำปรึกษา พร้อมทั้งให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับ จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ท่านเป็นอย่างสูง ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูศรีอ่อน กรรมการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตวรรณ คำสม

ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ จนทำให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างสมบูรณ์และทรงคุณค่า

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่กรุณาให้คำสัมภาษณ์ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย พร้อมทั้งให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัย มหาสารคาม ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอขอบคุณผู้บริหาร คณะครู บุคลากรทางการศึกษา และนักเรียน นักศึกษา วิทยาลัยนาฏ ศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวก แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีในการเข้าเก็บข้อมูลสำหรับการทำการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณนางสาวธนะดี สุริยะจันทร์หอม นางสาวพรวิณัส ช่วงสิมมา นางสาวพรพิมล ระวันประโคน ที่ให้คำปรึกษา ชี้แนะการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตระดับปริญญาเอก สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษาทุกท่าน ที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยตลอดมา

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อเขียน โปสมัคร คุณแม่หนู โปสมัคร บิดา มารดา ของผู้วิจัย รวมทั้งญาติ พี่น้อง ที่ให้กำลังใจและให้การสนับสนุนในทุกๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบและอุทิศแด่ผู้มี พระคุณทุกๆ ท่าน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน และการเสริมสร้างกริทธิให้แก่แก่นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ต่อไป

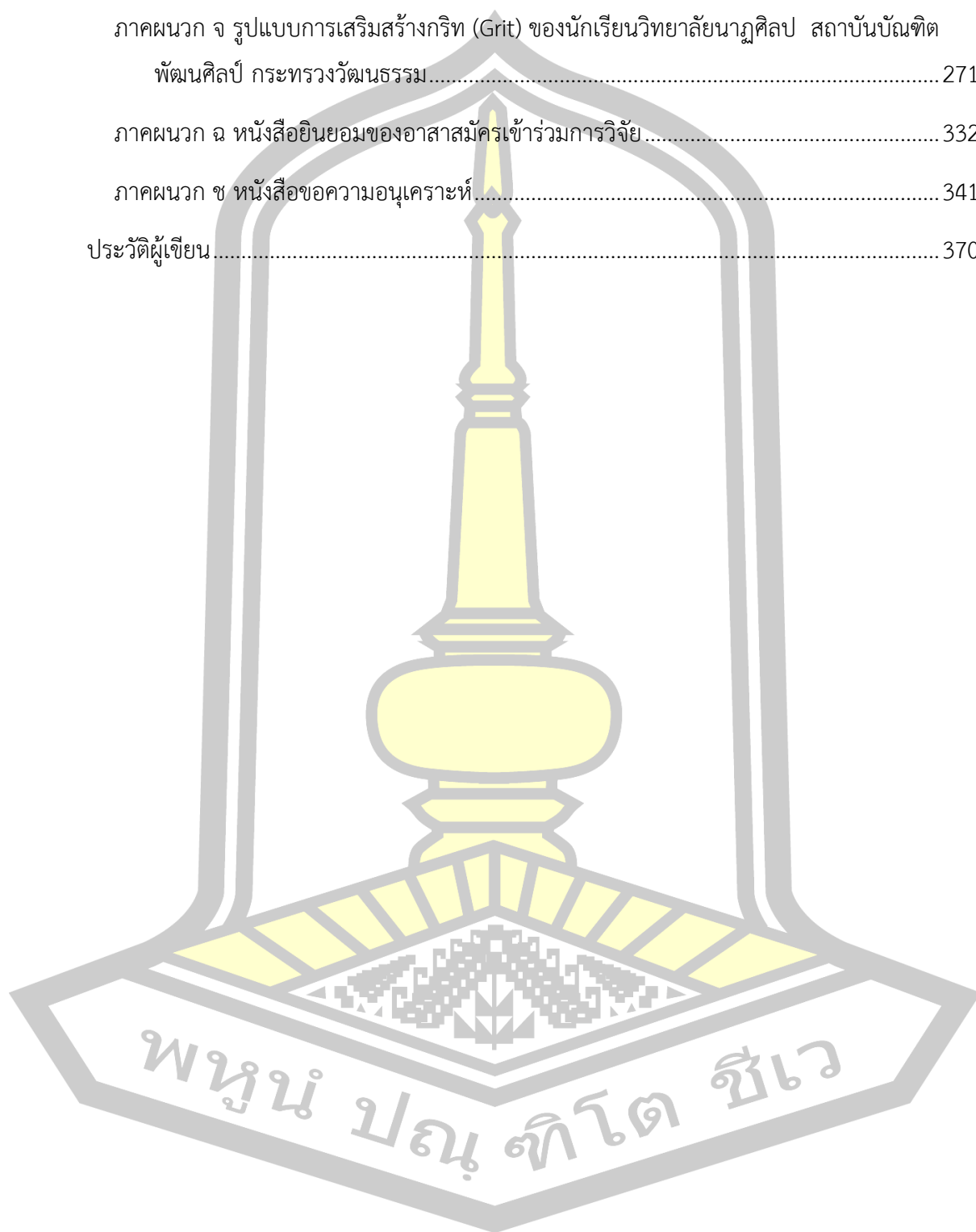
ธนพจน์ โปสมัคร

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย.....	6
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
เอกสาร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกริธ.....	16
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ.....	72
รูปแบบและการพัฒนารูปแบบ.....	99
บริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	107
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	115

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	126
การวิจัยระยะที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์	128
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม	128
การวิจัยระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์	134
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม	134
การวิจัยระยะที่ 3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ...	160
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม	160
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	164
การวิจัยระยะที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์	
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม	165
การวิจัยระยะที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์	
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม	173
การรายงานผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิต	
พัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม แบ่งเป็น 6 ประเด็นดังนี้	173
การวิจัยระยะที่ 3 ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์	
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม	187
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	194
สรุปผลการวิจัย	194
อภิปรายผลการวิจัย	195
ข้อเสนอแนะ	199
บรรณานุกรม	200
ภาคผนวก	209
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	210
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	215
ภาคผนวก ค คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	234

ภาคผนวก ง การสัมภาษณ์นักเรียนที่มีกริทธสูง และนักเรียนที่มีกริทธต่ำ.....	261
ภาคผนวก จ รูปแบบการเสริมสร้างกริทธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม.....	271
ภาคผนวก ฉ หนังสือยินยอมของอาสาสมัครเข้าร่วมการวิจัย.....	332
ภาคผนวก ช หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	341
ประวัติผู้เขียน.....	370

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 การเทียบเคียงค่าจำกัดความของคำศัพท์ที่สำคัญ.....	18
ตาราง 2 แสดงรูปแบบทั่วไปของกลยุทธ์การเรียนรู้เพื่อสนับสนุนความเพียรในการเผชิญหน้า.....	43
ตาราง 3 จำนวนนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	129
ตาราง 4 จำนวนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ปีการศึกษา 2559 จำแนกตามภูมิภาค.....	131
ตาราง 5 จำนวนนักเรียนตัวอย่าง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ ปีการศึกษา 2559.....	131
ตาราง 6 วิเคราะห์องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้กริท (Grit) กับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	137
ตาราง 7 แสดงการประยุกต์ใช้แนวคิด ทฤษฎีในการเสริมสร้าง (Grit) ของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์.....	144
ตาราง 8 วิเคราะห์แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์.....	150
ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความโด่ง และค่าความเบ้ ของตัวบ่งชี้ของแต่ละองค์ประกอบของกริท.....	168
ตาราง 10 ค่าสถิติค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล Passion.....	169
ตาราง 11 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล Persistence	170
ตาราง 12 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล GRIT	171
ตาราง 13 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล Grit องค์ประกอบที่ 1	172
ตาราง 14 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล GRITองค์ประกอบที่ 2.....	173
ตาราง 15 แสดงขั้นตอนของรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์	179

ตาราง 16	ผลการประเมินความเหมาะสมของทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างรูปแบบการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์.....	182
ตาราง 17	ผลการประเมินความเหมาะสมของขั้นตอนและความหมายของรูปแบบ POWER MODEL	183
ตาราง 18	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์	184
ตาราง 19	ผลการทดลองใช้โปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์.....	185
ตาราง 20	คะแนนเฉลี่ยของกริของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ก่อน และหลังการใช้ รูปแบบการเสริมสร้างกริ.....	187
ตาราง 21	การเปรียบเทียบกริของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ก่อนและหลังการใช้รูปแบบ	188
ตาราง 22	สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมกริของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์.....	189
ตาราง 23	สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมกริของนักโดยครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และเพื่อน หลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริ	190
ตาราง 24	ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย องค์ประกอบและ ตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์.....	236
ตาราง 25	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดกริ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์.....	242
ตาราง 26	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ.....	245
ตาราง 27	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 2 บังโกรู้จักฉันรู้จักเธอ	246
ตาราง 28	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 3 ปลูกพลังแห่งศรัทธา.....	247
ตาราง 29	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 4 ยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ.....	248
ตาราง 30	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 5 เป้าหมายมีไว้พุ่งชน.....	249

ตาราง 31	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 6 ด้วยแรงปรารถนา.....	250
ตาราง 32	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 7 ทุ่มเททั้งใจ.....	251
ตาราง 33	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 8 กระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ.....	252
ตาราง 34	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 9 มีแรงจูงใจก้าวไปสู่ความหวัง.....	253
ตาราง 35	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 10 ไม่หยุดหยิ่งพลังความคิด	254
ตาราง 36	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 11 เสริมสร้างพลังความแข็งแกร่ง	255
ตาราง 37	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 12 อย่าเกียจคร้าน ใส่ใจการงาน นะพวกเรา.....	256
ตาราง 38	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 13 อยู่อย่างมีความหวัง.....	257
ตาราง 39	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 14 พลังความอดทน ผ่านพ้นอุปสรรค	258
ตาราง 40	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 15 เมื่อมีใจรัก อุปสรรคหตหาย.....	259
ตาราง 41	ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 16 ปัจฉินิเทศ	260

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	10
ภาพประกอบ 2 การให้คำจำกัดความของคำว่า Grit	21
ภาพประกอบ 3 รูปแบบการตั้งสมมุติฐานของ Grit, Tenacity, Perseverance ปัจจัยและ.....	23
ภาพประกอบ 4 ความท้าทายที่ดีที่สุด	36
ภาพประกอบ 5 แผนภูมิการจัดเรียงระดับของจิตพิสัย	78
ภาพประกอบ 6 ความต่อเนื่องในการกำหนดตนเอง	83
ภาพประกอบ 7 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	127
ภาพประกอบ 8 ร่างรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์.....	149
ภาพประกอบ 9 การทดลองวิธีสลับกลับแบบ A-B-A : Withdrawal Design	161
ภาพประกอบ 10 ผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลขององค์ประกอบที่ 1	169
ภาพประกอบ 11 ผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลขององค์ประกอบที่ 2.....	170
ภาพประกอบ 12 ผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของ GRIT ของนักเรียน	172
ภาพประกอบ 13 รูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์	178
ภาพประกอบ 14 คะแนนเฉลี่ยกริท ก่อนใช้รูปแบบ หลังใช้รูปแบบ และหลังใช้.....	188
ภาพประกอบ 15 แสดงผลการเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมการมีกริทของนักเรียนโดยครู.....	191

พจนัน ปณฺ ทิโต ชีเว

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

คุณลักษณะสำคัญที่สามารถช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิตทั่ว ๆ ไป นอกจากจะต้องอาศัยความสามารถทางเชาวน์ปัญญา (Cognitive Skills) ความฉลาดทางอารมณ์ (Emotion quotient) ความฉลาดในการเข้าสังคม (Social intelligence) ยีน (Gene) พรสวรรค์ (Talent) ความมีเสน่ห์ (Charisma) รูปลักษณ์ภายนอก (Good looks) ร่างกายที่แข็งแรง (Physical health) แล้ว ยังต้องอาศัยลักษณะนิสัย (Characters) หรือทักษะที่ไม่ใช่ปัญญา (Non-cognitive Skills) (Heckman et al., 2009) เช่นการมีความพึงพอใจ ชื่นชอบหลงใหล ในสิ่งที่ทำ มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ อดทน อดกลั้น และมีอีกสิ่งหนึ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในคนที่ประสบความสำเร็จทุกๆ คนคือการมีกริท (Grit)

จากการศึกษาของ Duckworth & Gross (2014) ได้มีการศึกษาถึงปัจจัยในการนำไปสู่ความสำเร็จของมนุษย์ พบว่ามีหลายปัจจัยด้วยกัน เป็นต้นว่า ความสามารถทางเชาวน์ปัญญา ความสามารถในการควบคุมตนเองเกี่ยวกับความสนใจ อารมณ์ความรู้สึก และพฤติกรรมเมื่อปรากฏพบเห็นสิ่งของ สิ่งล่อใจต่างๆ รวมทั้งการได้รับโอกาสในชีวิต แต่สิ่งที่สามารถพยากรณ์ความสำเร็จได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ คือการมีกริท ซึ่งหมายถึงการมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจ มีความตั้งใจ ใส่ใจ ในงานที่ทำ (Passion) และทำด้วยความกระตือรือร้น วิริยะ อดสาหะ เพียรพยายาม มุมานะ (Perseverance) มีความมุ่งมั่นในการทำงานจนประสบความสำเร็จ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยากก็ไม่ย่อท้อ และ Duckworth et al (2007) ยังพบว่า ในบางสถานการณ์ความฉลาดทางเชาวน์ปัญญาก็กับกริท แปรผกผันกัน คนที่มีความฉลาดทางเชาวน์ปัญญาสูงมักทุ่มเททำงานเพื่อไปสู่เป้าหมายน้อยกว่า และเมื่อเผชิญกับความยุ่งยากมากๆ มักจะยอมแพ้เร็วกว่าคนที่มีความฉลาดทางเชาวน์ปัญญาต่ำกว่า คนที่มีกริทสูงไม่เพียงแต่ทำงานได้สำเร็จ แต่ยังมีแรงขับเคลื่อนในการติดตามผลงานต่อเนื่องไป บุคคลที่มีกริทสูงจะมุ่งสู่ความสำเร็จแบบนักวิ่งมาราธอน มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนงานน้อยกว่า เพราะเลือกจดจ่ออยู่กับเป้าหมายเดียว และมีทัศนคติเชิงบวก เพื่อเป็นกำลังใจและเป็นแรงผลักดันต่อไป ผลคือบุคคลที่มีกริทสูง มักไล่ตามเป้าหมายที่ทำหายสูง อาจเป็นเป้าหมายที่ยังมองไม่เห็น และต้องรอคอยเป็นเวลานาน และ Linda Kaplan Thaler & Robin Koval (2015) ได้ทำการวิจัยสำรวจผู้คน ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต

เช่น Albert Einstein, Mozart, Leonardo da Vinci, Michael Jeffrey Jordan, Beckham, Colin Luther Powell, Steven Paul Jobs พบว่าปัจจัยที่มีนัยสำคัญต่อความสำเร็จในชีวิต คือ ความอดทนและการฝึกฝนเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Tough (2012) กล่าวว่า ความสำเร็จในชีวิตของคนเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับความฉลาดทางเชาว์ปัญญาเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัย (Characters) หรือ ทักษะที่ไม่ใช่ปัญญา (Non - cognitive skills) และจากการศึกษาของ Walter Mischel ที่ได้ทำการทดสอบความมุ่งมั่นของเด็กวัย 4 ขวบที่โรงเรียนอนุบาลของมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด เพื่อทดสอบว่าความสามารถในการยับยั้งชั่งใจสามารถบ่งบอกความสำเร็จในการเรียนและด้านอื่น ๆ หรือไม่ ผลวิจัยพบว่า เด็กที่สามารถยับยั้งชั่งใจไม่กินขนมมาร์ชเมลโลว์ได้นั้น มีผลการเรียนดีกว่า สามารถเข้ากับผู้อื่นได้ดีกว่า และจัดการกับความเครียดได้ดีกว่าเด็กที่ไม่สามารถห้ามใจตัวเองไม่กินขนมทันที กลุ่มเด็กที่สามารถห้ามใจตัวเองมักประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่ากลุ่มเด็กที่ไม่สามารถยับยั้งชั่งใจได้ งานวิจัยนี้สรุปได้ว่า ความแตกต่างที่สำคัญของความสำเร็จและความล้มเหลวมีได้อยู่ที่การมีสติปัญญาที่เหนือกว่า แต่อยู่ที่ความสามารถในการ “ควบคุมตนเองให้สามารถรอคอย” และยังมีงานวิจัยหลายชิ้นที่ชี้ไปในทิศทางเดียวกันว่า ความสำเร็จระยะยาวนั้นขึ้นอยู่กับการพัฒนาลักษณะนิสัย อันได้แก่ ความมานะไม่ยอมแพ้ การควบคุมตนเอง การมองโลกในแง่ดี ความกระตือรือร้น ความใฝ่รู้ ความตื่นตัว และทักษะทางสังคม โดยลักษณะนิสัยเหล่านี้จะช่วยส่งผลดีต่อการเรียนและการใช้ชีวิตในระยะยาว

สำหรับทางด้านการศึกษานักเรียนนั้น กริที่จะนำมาซึ่งความสำเร็จในการเรียนและช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น ดังที่ Heckman et al. (2009) ได้ทำการวิจัยในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยศึกษาปัจจัยสำคัญที่ช่วยทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนในมหาวิทยาลัย โดยทำการสำรวจกลุ่มนักเรียนที่มีการสอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (General Educational Development) กับนักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผ่านการสอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับนักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน ได้คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ คะแนนความสามารถทางเชาว์ปัญญาใกล้เคียงกัน แต่เมื่อวิเคราะห์เส้นทางการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีผลสัมฤทธิ์ในทุกด้านต่ำกว่านักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน และเมื่อพิจารณาตัวชี้วัดอนาคตของเด็กอื่น ๆ เช่น รายได้ต่อปี อัตราการว่างงาน อัตราการหย่าร้าง และการใช้ยาเสพติด ประวัติของนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียน ไม่สำเร็จการศึกษา สรุปได้ว่าสิ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรมาตรฐานแตกต่างกัน คือคุณลักษณะทางจิตวิทยาที่นักเรียนจบตามเกณฑ์ใช้ผ้าพันเพื่อเรียนให้จบ คุณลักษณะที่ว่า ได้แก่ การรู้จักอดทนรอคอย และการดำเนินชีวิตตามแผน

ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนในมหาวิทยาลัย การทำงาน และการใช้ชีวิตทั่ว ๆ ไป ซึ่งนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มี อาจกล่าวได้ว่าคุณลักษณะสำคัญที่สามารถช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิต ทั่ว ๆ ไป คือ การมีความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ กระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ ความเพียรพยายาม มุมานะ รู้จักควบคุมตนเอง อุดหนุนรอย ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ เป็นส่วนประกอบของกริถ และ จากผลการประชุมเศรษฐกิจโลก หรือ World Economic Forum ได้เสนอทิศทางการกำหนดนโยบายในระดับโลกและระดับภูมิภาค มีข้อเสนอที่เกี่ยวข้องกับทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21 มีทั้งหมด 16 ข้อ โดยแบ่งออกเป็นสามหัวข้อหลัก คือความรู้พื้นฐาน (Foundational literacies) ความสามารถ (Competencies) และลักษณะนิสัย (Character qualities) ซึ่งด้านลักษณะนิสัย ประกอบด้วย ช่างคิดช่างสงสัย (Curiosity) มีความคิดริเริ่ม (Initiative) มีความอดทน มุมานะ (Persistence/Grit) มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptability) มีภาวะผู้นำ (Leadership) และมีความตระหนักรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรม (Social & Cultural Awareness) จะเห็นได้ว่า กริถเป็นหนึ่งในคุณลักษณะที่ถูกกำหนดไว้ในทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กริถเป็นเคล็ดลับสำคัญที่นำมาซึ่งความสำเร็จของมนุษย์ เป็นผลจากการทำงานด้วยความเต็มใจ กล้าเสี่ยง มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ทำงานอย่างไม่ย่อท้อ เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมาย ยอมรับความท้าทายเพื่ออนาคต มีความหลงใหลและอดทนต่อการฝ่าอุปสรรค หมายความว่า เมื่อมนุษย์คิดจะทำสิ่งใดแล้วและได้ทำด้วยความรัก ความหลงใหลแบบทุ่มเททั้งชีวิต ทำด้วยความพากเพียร อุตสาหะ โดยมีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ไม่ท้อถอย แม้จะพบเจอปัญหา อุปสรรคเพียงใด คนนั้นก็จะสามารถไปสู่จุดหมาย พบกับความสำเร็จได้ในที่สุด

ในทางพระพุทธศาสนายังได้กล่าวถึงธรรมะที่ใช้เป็นแนวทางในการเรียน การทำงานให้ประสบความสำเร็จ ได้แก่ อิทธิบาท 4 ประกอบด้วยแนวปฏิบัติ 4 ประการ คือ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ฉันทะ คือการมีใจรักในสิ่งที่ทำ วิริยะ คือความมุ่งมั่นทุ่มเท จิตตะคือจิตใจที่จดจ่อและรับผิดชอบ และวิมังสา คือการทบทวนในสิ่งที่ได้คิดได้ทำมา ในส่วนของวิริยะ คือ ความมุ่งมั่นทุ่มเท นั้นเป็นความมุ่งมั่นทุ่มเททั้งกายและใจ หมายรวมถึงความเพียร ความพยายามอย่างสูงสุด ความกล้าที่จะลงมือทำ มีความอดทนอดกลั้น ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและมีความหวังที่จะเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง โดยมีความศรัทธาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ เต็มใจ และเป็นแนวทางให้ดำเนินไปสู่ความสำเร็จตามประสงค์ โดยไม่ย่อท้อ ไม่สิ้นหวัง เดินหน้าเรื่อยไปจนกว่าจะบรรลุเป้าหมาย เปรียบดั่ง "วิริยะ" เป็นเหตุให้กล้าลงมือทำงานและกล้าเผชิญปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ขณะทำงาน ตรงกันข้ามถ้าหากขาดความเพียรพยายามเสียแล้วก็ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต), 2550) บุคคลที่มีความอดทนมุมานะไม่ยอมแพ้ จะทำให้เป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งการเรียนและการทำงาน

เพราะจะมีผลผลิตจากงานได้มากกว่าคนอื่น ๆ ที่ขาดความอดทน (วิทยา นาควัชระ, 2544) สอดคล้องกับคำกล่าวของ Albert Einstein ที่กล่าวว่า “มีพลังงานเพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่แข็งแกร่งกว่าพลังงานไอน้ำ แข็งแกร่งกว่าพลังงานไฟฟ้าและปรมาณู พลังงานนั้นคือ ความพยายามของมนุษย์”

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถานศึกษาในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ดำเนินการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550 โดยให้สถาบันเป็นสถานศึกษาที่มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาระดับปริญญาตรีและส่งเสริมวิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ ช่างศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอน ทำการแสดง ทำการวิจัยและให้บริการทางวิชาการ ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทะนุบำรุงและเผยแพร่วัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติและศิลปวัฒนธรรม ที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น (วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2551) การจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ จัดอยู่ในระบบการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยแบ่งออกเป็น 2 รายวิชาใหญ่ ๆ คือ รายวิชาพื้นฐาน และ รายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ ซึ่งรายวิชาพื้นฐานทุกระดับ จะจัดตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พละนาฏศิลป์ และศิลปศึกษา ส่วนรายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ แต่ละสาขาจะเป็นหลักสูตรที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จัดทำเอง และได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ โดยรายวิชาพื้นฐานวิชานั้น มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกหัด เน้นทักษะปฏิบัติ หรือพัฒนาทักษะวิชาชีพด้านนาฏศิลป์ ดนตรี ให้มีความชำนาญเป็นพิเศษตั้งแต่เยาว์วัย มุ่งส่งเสริมผู้เรียนที่มีความสามารถเฉพาะด้านตามความถนัดและพัฒนาความสามารถตามผู้เรียนสนใจ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2558) กระบวนการเรียนรู้ในรายวิชาเหล่านี้มีความแตกต่างจากการเรียนวิชาอื่น ที่ต้องใช้การปฏิบัติร่างกายควบคู่กับทฤษฎี ซึ่งต้องใช้การฝึกฝนเป็นระยะเวลานานด้วยบทเรียนที่ซ้ำ ๆ การจดจำทำทางต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับเนื้อร้องและจังหวะของเพลงให้ถูกต้องแม่นยำ ให้เกิดความพร้อมเพรียงกับผู้อื่น ประสานควบคู่กัน (ประเมษฐ์ บุญยชัย, 2544) เป็นทักษะที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนในการจดจำความอดทนในการฝึกหัด รวมทั้งอาศัยกำลังกาย กำลังใจ และการเสียสละจากผู้สอนและผู้เรียน กระบวนการถ่ายทอดต้องใช้ระยะเวลานานและเป็นลำดับขั้นตอน ดังนั้นนักเรียนต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจ มุมานะอดทน เพียรพยายามในการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ลักษณะการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ดังกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนที่เข้าเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้น จะต้องเรียนรายวิชาพื้นฐานที่จัดตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการเหมือนสถานศึกษาอื่น ๆ ในระดับเดียวกัน และยังคงเน้นหนักในรายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ ทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี และรายวิชาศิลปะด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้นนักเรียนยังต้องออกทำการแสดง เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมตามงานต่างๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน

ดังนั้นด้วยลักษณะการจัดการศึกษาและภารกิจของวิทยาลัยนาฏศิลป์ดังกล่าว คุณลักษณะที่สำคัญในการทำให้นักเรียนสามารถเรียนให้ได้ดีและประสบความสำเร็จ คือต้องมีใจรัก มีความสนใจในสาขาวิชาที่เลือก มีความอดทน หมั่นฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ด้วยความพากเพียรอดสาหัส เพราะหากขาดคุณลักษณะเหล่านี้แล้วยากที่จะประสบความสำเร็จในวิชาชีพได้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิจารย์ พานิช (2555) กล่าวว่า การศึกษาที่ถูกต้องสำหรับศตวรรษใหม่ ต้องเรียนให้บรรลุทักษะ จากรู้วิชาไปสู่ทักษะ ในการใช้ชีวิตในโลกแห่งความเป็นจริง การเรียนจึงต้องเน้นเรียนโดยการลงมือปฏิบัติ ต้องฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นตลอดชีวิต และ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2546) กล่าวว่า คนไทยในอนาคตต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจจริง อดทนพากเพียรอย่างไม่มีย่อท้อ ทำงานที่รับผิดชอบให้บรรลุผลสำเร็จ มีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ รักการเรียนรู้ตลอดชีวิต การสังเคราะห์รายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอก สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์และวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม พบว่า นักเรียนมีชั่วโมงเรียนวิชาสามัญน้อยกว่าวิชาภาคปฏิบัติค่อนข้างมาก ทำให้นักเรียนมีความรู้วิชาสามัญค่อนข้างอ่อน ซึ่งวิชาสามัญถือว่าเป็นความรู้พื้นฐานที่จำเป็นและสำคัญยิ่งต่อการศึกษาระดับสูงขึ้นไป นอกจากนั้นนักเรียนยังต้องออกไปทำการแสดง มักจะขาดเรียนวิชาสามัญทำงานส่งไม่ทัน และถ้าไปแสดงช่วงกลางคืน จะพักผ่อนไม่เพียงพอ ร่างกายอ่อนล้า มักเป็นผลเสียต่อการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทำให้นักเรียนเกิดความท้อแท้เบื่อหน่าย ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียน (พรทิพย์ อันทิวโรทัย และคณะ, 2551) และผลการจัดการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า มีนักเรียนบางส่วนที่เข้ามาศึกษาโดยหวังว่าจะใช้เป็นช่องทางในการประกอบอาชีพ ทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี โดยขาดการไตร่ตรองถึงคุณลักษณะที่เหมาะสมของตนเองต่อวิชาชีพ ทำให้นักเรียนบางส่วนต้องออกกลางคัน เกิดความท้อแท้เบื่อหน่าย ต้องเรียนซ้ำชั้น ไม่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนด จากสถิติการศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พบว่า จำนวนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่รับเข้าในปีการศึกษา 2556 จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ 12 แห่ง มีจำนวนทั้งสิ้น 1,501 คน และสำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1,079 คน (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2558) มีนักเรียนที่หล่นหายระหว่างทาง เช่นออกกลางคัน ย้ายสถานศึกษา ไม่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนด จำนวน 422 คน คิดเป็นร้อยละ 28.15 ซึ่ง ถือว่าเป็นการสูญเสียเปล่าทางการศึกษา และมีนักเรียนบางคนอาจจะเรียนถึงขั้นสูงสุดแต่เมื่อจบแล้ว ก็ไม่สามารถประกอบอาชีพได้

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ 4 ประการ ดังนี้ 1) ลักษณะการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ที่นักเรียนต้องเรียนทั้งรายวิชาพื้นฐาน และรายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ ซึ่งเรียนมากกว่านักเรียนในสถานศึกษาอื่นในระดับเดียวกัน 2) ทักษะของวิชานาฏศิลป์ ดนตรีที่การเรียนการสอนมีความแตกต่างจากการเรียนการสอนวิชาทั่วไปที่ต้องใช้การปฏิบัติร่างกายควบคู่กับทฤษฎี โดยจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ด้วยความมุ่งมั่นเป็นระยะเวลานาน จึงจะเกิดทักษะ

3) จากรายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอก สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์และวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำในรายวิชาสามัญ และ 4) ปัญหานักเรียนออกกลางคันหรือย้ายสถานศึกษา ปัญหาดังกล่าวล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยคุณลักษณะบางประการที่นักเรียนจะต้องมีความมุ่งมั่นไม่ทอดทิ้งอะไรกลางคัน แม้จะมีความล้มเหลวก็ตาม จึงจะสามารถเรียนได้ดีและประสบผลสำเร็จ และจากการศึกษาแนวคิดงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า กริถ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยส่งเสริมความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริถ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับกริถพบว่าแนวคิดของ Duckworth et al. (2007) ที่อธิบายถึงองค์ประกอบของกริถ มี 2 องค์ประกอบ คือ Passion และ Perseverance เป็นองค์ประกอบที่มีความสอดคล้องกับบริบทการจัดการศึกษาของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เพราะนักเรียนจะสามารถเรียนรู้ให้ได้ดี เกิดทักษะและประสบความสำเร็จในวิชาชีพได้ จำเป็นต้องมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือต้องมีใจรัก มีความสนใจในสาขาวิชาที่เลือก และมีความอดทนหมั่นฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ด้วยความพากเพียรอดสาหัส หากขาดคุณลักษณะเหล่านี้แล้วยากที่จะประสบความสำเร็จในวิชาชีพได้ โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตามแนวคิดของ Duckworth และทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยต่อที่จะเข้าสู่การเรียนในมหาวิทยาลัย อันจะเป็นรากฐานให้นักเรียนกลายเป็นบุคคลที่มีภูมิคุ้มกันในตัวเอง ตัดสินใจดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสมพร้อมที่จะสร้างสังคมที่เข้มแข็ง และร่วมกันสร้างสรรค์สังคมให้สงบสุขต่อไป

คำถามการวิจัย

1. กริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ อะไรบ้าง
2. รูปแบบการเสริมสร้างกริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีรูปแบบอย่างไร
3. ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่พัฒนาขึ้นเป็นอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
3. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

สมมติฐานของการวิจัย

1. หลังจากที่ได้รับการเสริมสร้างกริธตามรูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม นักเรียนมีกริธสูงกว่าก่อนการใช้รูปแบบ
2. หลังจากที่ได้รับการเสริมสร้างกริธตามรูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม และระยะติดตามผล นักเรียนมีกริธไม่แตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งมีความสำคัญ ดังนี้

1. ได้องค์ประกอบ ตัวบ่งชี้กริธ ที่นำไปเป็นแนวทางในการเสริมสร้างกริธ ให้กับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
2. ได้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
3. เป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ได้นำไปใช้ในการเสริมสร้างนักเรียนให้เป็นผู้มีกริธในระดับสูง เพื่อให้ประสบความสำเร็จในชีวิตต่อไป
4. วิทยาลัยนาฏศิลป์ สามารถนำไปพิจารณาในการกำหนดเป็นนโยบายของหน่วยงาน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนประสบผลสำเร็จไปสู่เป้าหมายในระยะยาว

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและตัวอย่าง

1.1 การวิจัยระยะที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาองค์ประกอบเชิงยืนยัน ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 12 วิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 3,525 คน (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2558)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาองค์ประกอบเชิงยืนยัน คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยกำหนดขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบ คือ มากกว่า 1,000 คน ความเหมาะสมถือว่าดีที่สุด (Comrey และ Lee. 1992 อ้างใน สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2555) แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ได้จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,010 คน

1.2 การวิจัยระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

2) สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสรุปและสังเคราะห์ให้ได้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

กลุ่มเป้าหมาย ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว การพัฒนาหลักสูตรและการสอน จบปริญญาเอกสาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว สาขาการพัฒนาหลักสูตรและการสอน หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง มีประสบการณ์ด้านการสอนหรือการทำงานด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ด้านการพัฒนาหลักสูตรและการสอน จำนวน 5 คน

3) สัมภาษณ์นักเรียนที่มีคะแนนกริธในระดับสูง และระดับต่ำ กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4- 6 วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 20 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาจาก

3.1) เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา

3.2) นักเรียนที่มีกรีทในระดับต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 10 คน และสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 จำนวน 10 คนรวม 20 คน ซึ่งได้มาจากคะแนนแบบวัดกรีทในระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 2

3.3) ยินยอมให้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เชิงลึก

4) พัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ละครวงวัฒนธรรม

5) การวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ละครวงวัฒนธรรม กลุ่มเป้าหมายในการวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ละครวงวัฒนธรรม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา การศึกษาและการแนะแนว การพัฒนาหลักสูตรและการสอน จบปริญญาเอกสาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว สาขาการพัฒนาหลักสูตรและการสอน หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง มีประสบการณ์ด้านการสอนหรือการทำงานด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวด้านการพัฒนาหลักสูตรและการสอน จำนวน 5 คน

6) การทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ละครวงวัฒนธรรม

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ละครวงวัฒนธรรม จำนวน 10 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

6.1) เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา

6.2) มีกรีท ในระดับต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25

6.3) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย ต่ำกว่า 1.00 หรือไม่ผ่านในรายวิชาปฏิบัติเอก

6.4) มีเวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ 80

6.5) ยินยอมเข้าร่วมการทดลอง

1.3 การวิจัยระยะที่ 3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ละครวงวัฒนธรรม กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ละครวงวัฒนธรรม โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

1) เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา

2) มีกรีท ในระดับต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25

3) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย ต่ำกว่า 1.00 หรือไม่ผ่านในรายวิชาปฏิบัติเอก

4) มีเวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ 80

5) ยินยอมเข้าร่วมการทดลอง

2. ของเขตด้านเนื้อหา

รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ประกอบด้วย ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) และเทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique)

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรต้น

รูปแบบการเสริมสร้างกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มี 5 ขั้นตอน (POWER MODEL)

1. รับรู้และใส่ใจ (Planning : P)
2. ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย (Operating : O Whole)
3. ประเมินก้าวไปสะท้อนย้อนกลับมา (Evaluating : W)
4. จัดระเบียบระบบพบค่านิยมเหมาะสมเพื่อสร้างนิสัย (Enhance Values : E)
5. บันทึกพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ (Reflecting to Understanding : R)

ตัวแปรตาม

กริธ ประกอบด้วย

1. Passion
 - 1.1 มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน
 - 1.2 มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย
 - 1.3 มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า
 - 1.4 มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ
 - 1.5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. Persaverance
 - 2.1 มีความอดทน
 - 2.2 มีความพยายาม
 - 2.3 มีความตั้งใจแน่วแน่
 - 2.4 มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หมายถึง กระบวนการออกแบบโครงสร้าง หรือ กรอบความคิดที่พัฒนาขึ้นจากแนวคิดและทฤษฎีจิตวิทยา หลักการ วิธีการดำเนินการที่แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ กิจกรรมต่างๆ รวมถึงวิธีการดำเนินการอย่างมีลำดับขั้นตอน เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมีกริธในระดับที่สูงขึ้น

2. รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หมายถึง โครงสร้าง หรือ กรอบความคิด กระบวนการที่พัฒนาขึ้นจากแนวคิด ทฤษฎีจิตวิทยา ประกอบด้วย ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) แนวคิดการพัฒนา ด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) และเทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) ซึ่งเป็นรูปแบบที่อธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ กิจกรรมต่างๆ เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมีกริธในระดับที่สูงขึ้น โดยมี 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 รับรู้และใส่ใจ (Planing : P) ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย (Operating : O) ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา (Whole Evaluating : W) ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะสมสร้างนิสัย (Enhance Values : E) และ ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ (Reflecting to understanding : R) โดยมีรายละเอียดของขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นที่ 1 รับรู้และใส่ใจ (Planing : P) หมายถึง กระบวนการสร้างการรับรู้ความสามารถของตนเอง ยอมรับตนเอง กำหนดแผนการพัฒนาตนเองอย่างมีขั้นตอน โดยการวางเป้าหมายที่ชัดเจน มีความยากและท้าทายในระดับที่สามารถทำได้ เสริมสร้างความเชื่อในสมรรถภาพและมุ่งมั่นที่จะประกอบกิจกรรมตามแผนที่ตั้งไว้ โดยใช้คุณลักษณะของตัวแบบที่ได้รับการยอมรับและประสบการณ์ส่วนตัวในอดีตที่เคยประสบความสำเร็จมาเป็นกลยุทธ์ในการวางแผน

2.2 ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย (Operating : O) หมายถึง กระบวนการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง ที่ใช้ในการขับเคลื่อนการคิดและ การกระทำตามแผนที่ได้วางไว้ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ

2.3 ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา (Whole Evaluating : W) หมายถึง กระบวนการประเมินตนเองจากการปฏิบัติตามแผน หาสาเหตุของอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้น ระหว่างการดำเนินการ ทบทวนและประเมินความสำเร็จของเป้าหมายที่กำหนดไว้เป็นระยะๆ อีกทั้งเน้นให้นักเรียนฝึกการให้เหตุผลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2.4 ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย (Enhance Values : E) หมายถึง กระบวนการส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่กระทำ โดยมีโอกาสสะท้อนความคิด พร้อมทั้งนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้เป็นลักษณะนิสัยประจำตัว สามารถกำหนดแนวปฏิบัติ โดยระบุพฤติกรรม ลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์

2.5 ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ (Reflecting to understanding : R) หมายถึง กระบวนการบันทึกพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตนเอง พร้อมทั้งทำสัญญาเงื่อนไขกับตนเอง และกำหนดวิธีการให้รางวัลตนเอง และการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

3. กริท (Grit) หมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกถึง ความมุ่งมั่น ตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะบรรลุเป้าหมาย มีความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ และทำด้วยความอดทนจนถึงที่สุด มีความกระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อ ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ Passion และ Perseverance

3.1 แพชชั่น (Passion) หมายถึง ความรัก ความชื่นชอบ หลงใหล นำไปสู่ความเพียร ความพยายาม มุมานะ และมีความทะยานอยาก มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ที่ต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วย

1) มีความเอาใจใส่ (Interest) หมายถึง ความสนใจ ตั้งใจอย่างจริงจัง ทำด้วยความมุ่งมั่น เพื่อให้สำเร็จและบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2) มีเป้าหมายเชิงคุณค่า (Purpose) หมายถึง ความสามารถในการกำหนดวัตถุประสงค์ หรือความปรารถนาที่มีคุณค่าต่อชีวิตของตนเองอย่างมีเป้าหมาย

3) มีความคาดหวัง (Hope) หมายถึง ความปรารถนา และเชื่อว่า จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความเป็นไปได้ เป็นพลังผลักดันให้ชีวิตดำเนินไป ทำให้เรามีแรงบันดาลใจ มีความมุ่งมั่นพยายาม อดทน ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ได้ เพื่อให้ความหวังนั้นประสบผลสำเร็จ

4) มองเห็นความสำเร็จ (Visualization) หมายถึง กระบวนการสร้างภาพในใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ปรารถนา และมองเห็นภาพความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

5) มีจิตใจจดจ่อกับเป้าหมาย (Focus) หมายถึง การมีใจจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รับรู้เป้าหมายในสิ่งที่ทำ และเป้าหมายนั้นมีความสำคัญต่อชีวิต

6) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Motivation) หมายถึง ความสามารถในการสร้างแรงจูงใจแรงขับภายในตนเอง เพื่อที่จะนำตนเองไปสู่เป้าหมาย หรือความสำเร็จของชีวิต

3.2 เพอเซเวียเรนซ์ (Perseverance) หมายถึง ความกระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อ ประกอบด้วย

1) มีความพยายาม (Effort) หมายถึง การมีความมานะ บากบั่น เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรม การงานต่างๆ

2) มีการฝึกฝน (Practice) หมายถึง กระบวนการฝึกฝน ปรับปรุงตนเองตลอดเวลา อย่างที่ถูกต้องเหมาะสม จนเกิดเป็นทักษะหรือความชำนาญ

3) มีวินัยในตนเอง (Self Discipline) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการ ควบคุมพฤติกรรมของตนให้ประพฤติ ปฏิบัติในทางที่พึงปรารถนา ตามความต้องการของตนเองและ ตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนด

4) มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptation) หมายถึง ความสามารถในการ ปรับตัวต่อเหตุการณ์ที่อยู่รอบ ๆ ตัว เป็นความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหรือถูกเปลี่ยนแปลงตาม สถานการณ์ต่างๆ ได้

5) มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (Relationships) หมายถึง ความสามารถในการสร้าง สัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น และสามารถแบ่งปันสิ่งที่มีแก่บุคคลอื่นได้

4. กริของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่แสดงออกถึงความรัก ศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะบรรลุ เป้าหมายในชีวิต มีความมานะพยายามในการเรียน มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนตนเอง ให้สำเร็จ การศึกษาและการประกอบอาชีพการงานในอนาคต ประกอบด้วย

4.1 Passion หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรัก ศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือก เรียน มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะประสบ ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ ประกอบด้วย

1) มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออก ด้วยความชื่นชมและเชื่อมั่นในสาขาวิชาที่เลือกเรียน เห็นคุณค่าและประโยชน์ สามารถนำไปประกอบ อาชีพได้

2) มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการ รับรู้ความต้องการและเป้าหมายในชีวิต มีใจจดจ่อในสิ่งที่ทำ พร้อมทั้งจะเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ที่ตั้งไว้

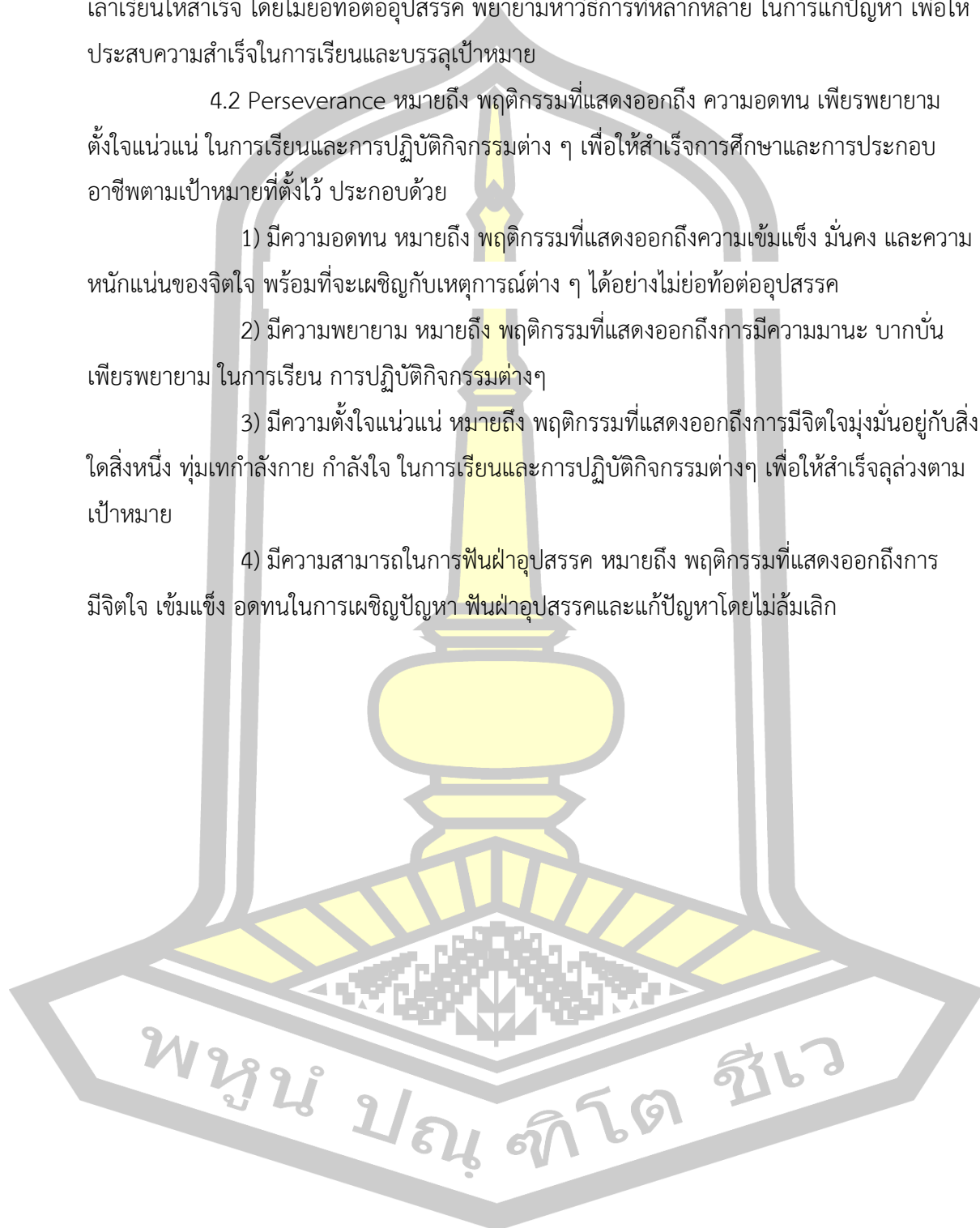
3) มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความทะเยอ ทะยาน มุ่งมั่นที่อยากให้อะไรที่คาดหวังบรรลุความสำเร็จ

4) มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึง การ มีความพร้อมในการเรียน และการทำกิจกรรมต่าง ๆ ฝึกปฏิบัติและปรับปรุงการเรียนให้ดีขึ้นอยู่เสมอ

5) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความต้องการที่จะศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค พยายามหาวิธีการที่หลากหลาย ในการแก้ปัญหา เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนและบรรลุเป้าหมาย

4.2 Perseverance หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึง ความอดทน เพียรพยายาม ตั้งใจแน่วแน่ ในการเรียนและการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้สำเร็จการศึกษาและการประกอบอาชีพตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ประกอบด้วย

- 1) มีความอดทน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเข้มแข็ง มั่นคง และความหนักแน่นของจิตใจ พร้อมทั้งจะเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค
- 2) มีความพยายาม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความมานะ บากบั่น เพียรพยายาม ในการเรียน การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ
- 3) มีความตั้งใจแน่วแน่ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีจิตใจมุ่งมั่นอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หุ่นเทกำลังกาย กำลังใจ ในการเรียนและการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย
- 4) มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีจิตใจ เข้มแข็ง อดทนในการเผชิญปัญหา ฟันฝ่าอุปสรรคและแก้ปัญหาโดยไม่ล้มเลิก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยมีสาระสำคัญตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสาร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกริธ
 - 1.1 ความหมายของกริธ
 - 1.2 ความสำคัญของกริธ
 - 1.3 องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของกริธ
 - 1.4 การวัดกริธ
 - 1.5 ปัจจัยที่มีผลต่อการเสริมสร้างกริธ
 - 1.6 ขั้นตอนการส่งเสริมกริธ
 - 1.7 โปรแกรมวิธีการดำเนินการและการพัฒนาเพื่อเสริมสร้างกริธ
 - 1.8 แนวคิดทางพระพุทธศาสนาที่สอดคล้องกับการเสริมสร้างกริธ
2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ
 - 2.1 ทฤษฎีทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Learning Theory)
 - 2.2 ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal-Setting Theory)
 - 2.3 แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy)
 - 2.4 ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory)
 - 2.5 เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique)
3. รูปแบบและการพัฒนารูปแบบ
 - 3.1 ความหมายของรูปแบบ
 - 3.2 ประเภทของรูปแบบ
 - 3.3 องค์ประกอบของรูปแบบ
 - 3.4 คุณลักษณะของรูปแบบที่ดี
 - 3.5 การพัฒนารูปแบบ
4. บริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสาร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกริท

1. ความหมายของกริท

ความพยายามค้นหาวิธีการส่งเสริม Grit, Tenacity และ Perseverance สิ่งเหล่านี้มีความจำเป็น เพื่อความเข้าใจร่วมกัน มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดเหล่านี้ซึ่งมีรากฐานมาจากชุมชนต่างๆ ที่มีประเพณีและสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวความคิดที่ซับซ้อน หลากหลาย แง่มุม นอกจากนี้ชุมชนที่มีความแตกต่างกันมักจะมีรูปแบบวิธีการส่งเสริมคุณลักษณะดังกล่าวที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากที่จะควบคุมและพัฒนาให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน ในส่วนนี้เป็นการทบทวนงานวิจัย และจัดระบบแนวคิดที่เป็นรูปแบบของสมมติฐาน เริ่มต้นจากการให้คำจำกัดความพื้นฐานแนวความคิดต่างๆ ที่ถูกดึงออกมาเป็นรูปแบบ จากนั้นได้นำเสนอรูปแบบลักษณะเฉพาะ และสำรวจเรื่องราวปรากฏการณ์ที่สำคัญของงานวรรณกรรมในแต่ละแง่มุม นั่นคือ “รูปแบบของการตั้งสมมติฐาน” งานวิจัยต่างๆ ยังไม่สามารถสนับสนุนหรืออธิบายถึงปรากฏการณ์ต่างๆ ได้อย่างครอบคลุม นอกจากนั้น ในส่วนนี้ยังรวมถึงการสำรวจ "ด้านมืด" ของ Grit ซึ่งเป็นความเสี่ยงและความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการมี Grit ที่มากหรือน้อยเกินไป

นิยาม ข้อตกลงและเงื่อนไข (Reschly & Christenson, 2012) ได้วิจัยร่วมกับโรงเรียน พวกเขาอธิบายถึงปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “Jingle/Jangle” “Jingle” เกิดขึ้นเมื่อข้อตกลงและเงื่อนไขถูกนำมาใช้เพื่ออ้างถึงแนวความคิดที่แตกต่างกันและ “Jangle” เกิดขึ้นเมื่อข้อตกลงและเงื่อนไขที่มีความแตกต่างกันนำมาใช้สำหรับแนวคิดเดียวกัน จากการศึกษาวิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องพบว่า มีความเข้าใจที่แตกต่างกันระหว่างคำว่า Grit Tenacity และ Perseverance ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายถึงคำศัพท์และแนวความคิดที่เกี่ยวข้อง ในส่วนนี้ โดยจะทบทวนพื้นฐานของข้อตกลง เงื่อนไข และคำนิยามที่เกี่ยวข้อง และสุดท้ายคือการให้คำนิยามที่พัฒนาขึ้น

โดยการนำเสนอคำสำคัญและคำจำกัดความของคำศัพท์ต่างๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน นั่นคือ “การออกแรงแห่งความพยายาม หรือความตั้งใจที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย” เป็นการให้คำจำกัดความของคำว่า Grit, Academic Tenacity, Agency, Academic Perseverance และ Persistence ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญในการเผชิญกับความล้มเหลว ความทุกข์ยาก อุปสรรคและความพ่ายแพ้ นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างที่สำคัญ ซึ่ง Duckworth และคณะ ได้อธิบายคำจำกัดความของคำว่า Grit ในแง่ของความคงทนที่จะบรรลุเป้าหมายระยะยาว ซึ่งมีความยากลำบากด้วยความแข็งแกร่งโดยเน้นที่ความพยายาม ความมุ่งมั่น และความรักในสิ่งที่กระทำในระยะยาว เนื่องจากการยืนหยัดในการเผชิญกับความท้าทายเป็นสิ่งสำคัญ ในช่วงระยะเวลาที่สั้นอาจมีความหลากหลายของปัจจัยที่ต่างกันมากกว่าความสนใจและความรัก ซึ่ง Dweck & Walton (2011) ได้พูดคุยเกี่ยวกับ Academic Tenacity ในแง่ของ Mindsets and Skills ที่ช่วยให้นักเรียนอดทนต่อความท้าทายและความพ่ายแพ้ เพื่อนำไปสู่หนทางในระยะยาวที่จะก้าวเดินต่อไป หรือเป้าหมายใน

ระยะยาวนั่นเอง คำว่า “Mindsets” ในที่นี้หมายถึง วิธีการที่นักเรียนสร้างกรอบความเชื่อของตัวเอง เช่น การเป็นผู้เรียนรู้ กำหนดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้รวมถึงความเชื่อ ทักษะ การแสดงออก ค่านิยมและวิธีการในการทำความเข้าใจตัวเอง สำหรับคำว่า “Skills” หมายถึง กลยุทธ์ เช่น การวางแผนการตรวจสอบ การดำเนินการแก้ไข ซึ่ง The Raikes Foundation (2012) ได้ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันของคำว่า Agency โดย Farrington และคณะ หมายรวมถึงคำว่า Grit and Persistence ซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่าค่านิยมของคำว่า Academic Perseverance และนำความคิดเรื่อง Effortful Control คือการรอคอยความสำเร็จ การมีวินัยในตนเองและการกำกับตนเอง เข้ามารวมด้วย

การทบทวนวรรณกรรมมีความสำคัญ โดยในการวิจัยนี้ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากการสำรวจวิธีการป้องกันการหยุดเรียนของนักเรียน และสนับสนุนความเพียรที่ก่อให้เกิดความสำเร็จทางการศึกษา ซึ่ง Fredricks et al. (2004) ได้ให้ความหมายของคำว่า Behavioral Engagement ซึ่งรวมถึงการมีส่วนร่วมที่จำเป็นสำหรับการบรรลุเป้าหมายด้านการศึกษาและ Cognitive Engagement รวมถึงความพยายามที่จำเป็นที่จะควบคุมทักษะที่มีความซับซ้อน ความยืดหยุ่นตัว (Resilience) เป็นอีกหนึ่งคำ ที่มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด มีการวิจัยอย่างกว้างขวางที่คาบเกี่ยวกับคำว่า Grit, Tenacity, Agency และ Perseverance โดยงานวิจัยและนวัตกรรมมุ่งเน้นไปที่การสะท้อนกลับของบุคคลจากชีวิตที่เลวร้ายและประสบการณ์ที่เจ็บปวด มีการกล่าวถึงสังคมและอารมณ์ที่อยู่ภายในตัวบุคคล และบริบทสิ่งแวดล้อมในการเผชิญกับความเสี่ยง การสนับสนุนผลลัพธ์ในเชิงบวก การถอนออกจากหรือการปรับเปลี่ยนคุณลักษณะของ Grit, Tenacity, Agency และ Perseverance เป็นสิ่งที่กระทำได้ ทั้งนี้ ไม่ได้มุ่งเน้นไปที่ความสำเร็จที่เป็นเป้าหมายเฉพาะเท่านั้น แต่มุ่งเน้นไปที่การปรับตัวในเชิงบวกในการเผชิญกับความเสี่ยง อย่างไรก็ตาม Maston et al. (2009) ได้ชี้ให้เห็นถึงการปรับตัวเชิงบวกสำหรับเด็กและวัยรุ่น ซึ่งอาจรวมถึงความสำเร็จที่เกิดจากความมั่นคง ความคงเส้นคงวาในสิ่งที่กระทำด้วยการพัฒนาเหตุการณ์ตามความคาดหวัง ดังแสดงในตาราง 1

พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 1 การเทียบเคียงคำจำกัดความของคำศัพท์ที่สำคัญ

ศัพท์และการอ้างอิง	คำจำกัดความ
Grit (Duckworth et al. (2007)	Grit นำมาซึ่งการทำงานที่หนักด้วยความพากเพียร อุตสาหะ ไปสู่ความท้าทายด้วยความพยายามและความใส่ใจแม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยากเป็นระยะเวลาหลายปี แนวทางความสำเร็จเป็นเหมือนกับการวิ่งมาราธอน เป็นความทรหด ในขณะที่ความผิตหวังหรือความเบื่อหน่ายเป็นสัญญาณว่ามันเป็นเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแนวทางและลดความสูญเสียที่เกิดขึ้น
Academic Tenacity (Dweck et al., 2011)	ความมั่นคงเด็ดเดี่ยวทางวิชาการเป็นเรื่องเกี่ยวกับกรอบความเชื่อและทักษะที่ช่วยให้นักเรียนมองไปที่เป้าหมายระยะสั้นและเป้าหมายระยะยาว หรือเป้าหมายที่สูงขึ้น อดทนต่อความท้าทายและความพ่ายแพ้ที่จะพยายามไปสู่เป้าหมาย
Agency (The Raikes Foundation, 2012)	การสร้างตัวตนคนหนุ่มสาว โดยใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและการใช้กรอบความเชื่อในเชิงบวก ที่ไม่เพียงแต่ช่วยผลักดันการเรียนรู้ที่ดีขึ้นในโรงเรียน แต่ยังช่วยนำอุปสรรคมาเป็นหนทางแห่งความสำเร็จทั้งในและนอกห้องเรียน
Academic Perseverance (Farrington et al., 2012)	ความเพียรทางการศึกษา เป็นความแข็งแกร่งของจิตใจที่จะยึดมั่นกับจุดหมายของนักเรียนที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียน โดยกระทำให้เสร็จสมบูรณ์ภายในระยะเวลาที่เหมาะสม เป็นความสามารถของบุคคลที่ถือว่าดีที่สุดแม้ว่าจะมีสิ่งรบกวน อุปสรรคหรือความท้าทาย เน้นที่เป้าหมายของนักเรียนเป็นสำคัญแม้จะมีอุปสรรค และการจัดการกับสิ่งที่มารบกวนหรือสิ่งที่มาช่วย (การอดทนต่อการรอคอย ความมีวินัยในตนเอง การกำกับตนเอง)

ตาราง 1 (ต่อ)

ศัพท์และการอ้างอิง	คำจำกัดความ
Persistence and Perseverance (Peterson & Seligman, 2004)	<p>“ความคงทน” “ความคงอยู่” เป็นความต่อเนื่องของการดำเนินการตามความสมัครใจ การกระทำต่อไปเรื่อยๆ ติดต่อกัน ถึงแม้จะมีอุปสรรค ความยากลำบาก หรือหมดกำลังใจ เป็นคุณลักษณะของความอดทนและเอาชนะความพ่ายแพ้</p> <ul style="list-style-type: none"> - Persistence ระยะเวลาและความต่อเนื่องที่บุคคลสนใจต่อกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง - Perseverance ความขยัน ความตั้งใจในสิ่งที่ตนเองทำ ตลอดจนการฝึกฝนตนเองให้มีความสามารถและความชำนาญในสิ่งที่ตนเองทำ
Conscientiousness as a 21st Century Competency (Research, 2012)	<p>ความคิดริเริ่ม การชี้นำตนเอง ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความเป็นประโยชน์การกำกับตนเอง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ทักษะอภิปัญญา -Metacognitive Skills - การเรียนรู้ความคิดของตนเอง ความสุขุม ประสิทธิภาพและการสะท้อนตนเอง
Conscientiousness as a Personality Factor (Poropat , 2009)	<p>ความเชื่อถือและความปรารถนาที่จะบรรลุความสำเร็จ</p>
Engagement (Fredricks et al., 2004)	<p>“ความผูกพัน”</p> <ul style="list-style-type: none"> - Behavioral engagement (ความผูกพันเชิงพฤติกรรม) เป็นการดึงความคิดของพฤติกรรมมีส่วนร่วม รวมถึงการมีส่วนร่วมด้านการศึกษาและสังคม หรือกิจกรรมนอกหลักสูตร และถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ - Emotion engagement (ความผูกพันเชิงอารมณ์) เป็นปฏิกิริยาทางอารมณ์เชิงบวกและเชิงลบกับครู เพื่อนร่วมชั้น และโรงเรียน โดยความผูกพันเชิงอารมณ์ด้านบวกเชื่อว่าจะสร้างความผูกพันกับสถาบันการศึกษา และเกี่ยวเนื่องกับความตั้งใจในการทำงาน

ตาราง 1 (ต่อ)

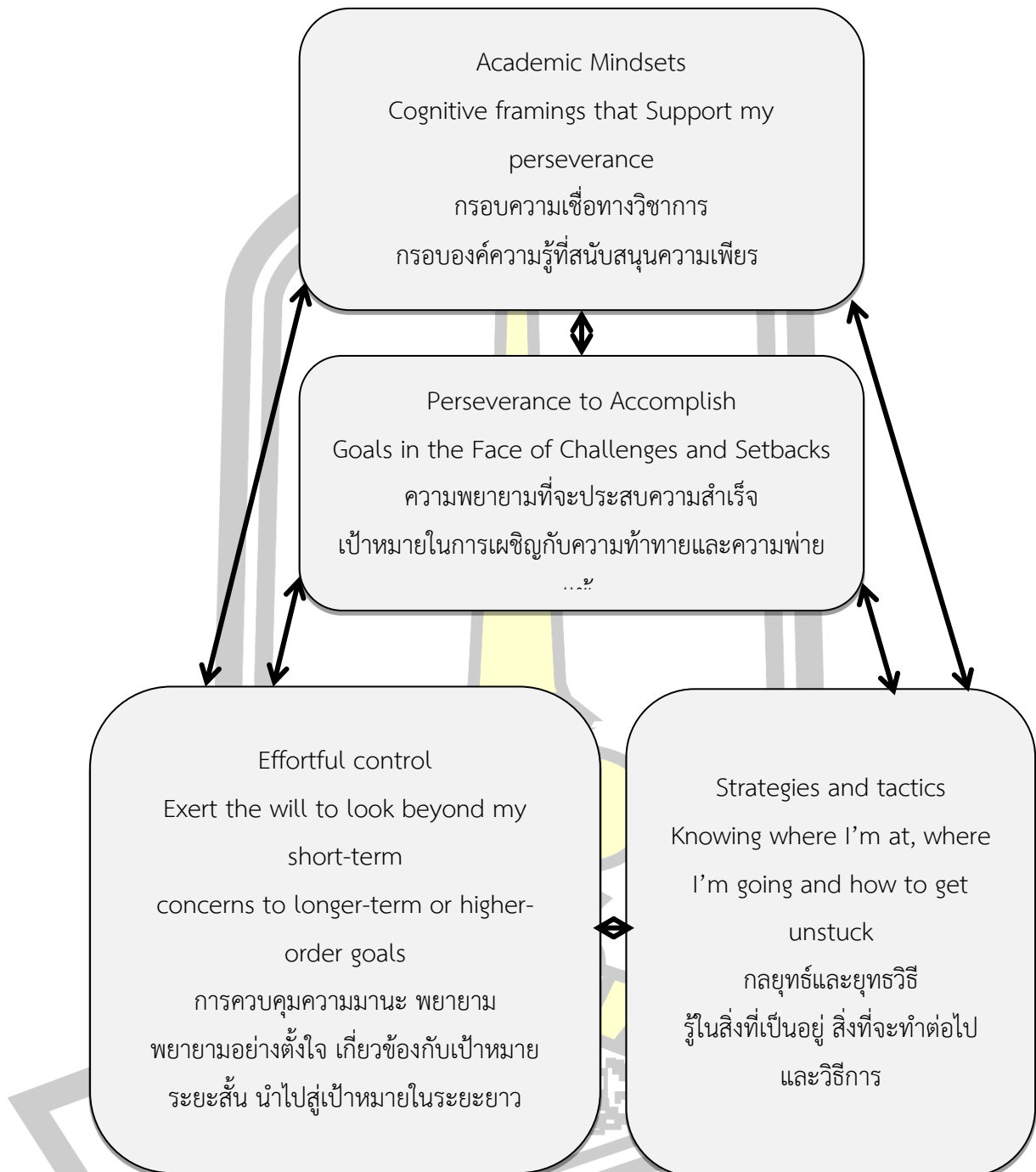
ศัพท์และการอ้างอิง	คำจำกัดความ
	- Cognitive engagement (ความผูกพันเชิงความคิด) การดึงความคิดและความตั้งใจที่จะออกแรงความพยายามที่จำเป็น ในการเข้าใจความคิดที่ซับซ้อนและทักษะที่ยาก
Resilience (Maston et al., 2009)	เป็นการปรับตัวในเชิงบวกในบริบทของความท้าทาย หมายถึง ความสามารถในการระบวนการ หรือผลของการพัฒนาชีวิตที่ประสบ ความสำเร็จในระหว่างที่กระทำหรือภายหลังการกระทำ อาจเปลี่ยนแปลงชีวิตและประสบการณ์ได้

สำหรับวัตถุประสงค์ของเนื้อหาส่วนนี้ เป็นการบูรณาการความคิดที่สำคัญจากคำนิยาม
 ต่างๆ โดยขยายให้กว้างขึ้น ความหมายหลายแง่มุมของ Grit ดังแสดงใน ภาพประกอบ 2 ความคิดที่
 สำคัญได้แก่ (1) ความเพียรเพื่อบรรลุเป้าหมายในการเผชิญกับความท้าทายและความพ่ายแพ้ และ
 (2) การมีส่วนร่วม /ความผูกพันที่ส่งผลต่อคุณลักษณะทางจิตวิทยา (Psychological Resources)

1) Academic mindsets กรอบความเชื่อทางวิชาการ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนกำหนด
 กรอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง สภาพแวดล้อมและความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ รวมถึง
 กรอบความเชื่อ ทักษะการคิด การแสดงออก ค่านิยมและวิธีการเข้าใจตัวเอง

2) Effortful Control การควบคุมความมานะ พยายาม นักเรียนจะต้องเผชิญอย่าง
 ต่อเนื่องกับงานที่มีความสำคัญซึ่งเป็นเป้าหมายในระยะยาว แต่เป้าหมายในระยะสั้นอาจรู้สึกว่ามันน่า
 พอใจนัก นักเรียนที่ประสบความสำเร็จจะมีพลังทางจิต (Willpower) ที่สามารถควบคุมความสนใจใน
 การเผชิญกับสิ่งที่มารบกวน

3) Strategies and Tactics กลยุทธ์และยุทธวิธี นักเรียนยังมีแนวโน้มที่จะพยายาม
 ต่อไปต่อเมื่อพวกเขาสามารถดึงเอากลยุทธ์ที่เฉพาะเจาะจงที่จะจัดการกับความท้าทายและความพ่าย
 แพ้ พวกเขาจำเป็นต้องมีด้านความรับผิดชอบและความคิดริเริ่ม การปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขความไม่
 แน่نون เช่น การกำหนดงาน การวางแผน การตรวจสอบและการจัดการกับอุปสรรคที่เกิดขึ้น

ภาพประกอบ 2 การให้คำจำกัดความของคำว่า Grit

รูปแบบการตั้งสมมติฐานนี้ เป็นการรวบรวมสิ่งที่ค้นพบจากการสัมภาษณ์และการทบทวนงานวิจัย ดังนี้

1) ปี 2012 The University of Chicago Consortium on Chicago School นำเสนองานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยด้านคุณลักษณะในการเสริมสร้างประสิทธิภาพของโรงเรียน การทบทวนความเข้าใจในวรรณกรรมการวิจัยที่มีรูปแบบการตั้งสมมติฐานที่เกี่ยวกับวิธีการที่สำคัญของกรอบความเชื่อทางวิชาการ ความขยันหมั่นเพียร กลยุทธ์การเรียนรู้ และทักษะทางสังคม ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางการเรียนและการแสดงออก โดยมุ่งเน้นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนและพัฒนา Grit และความเพียร

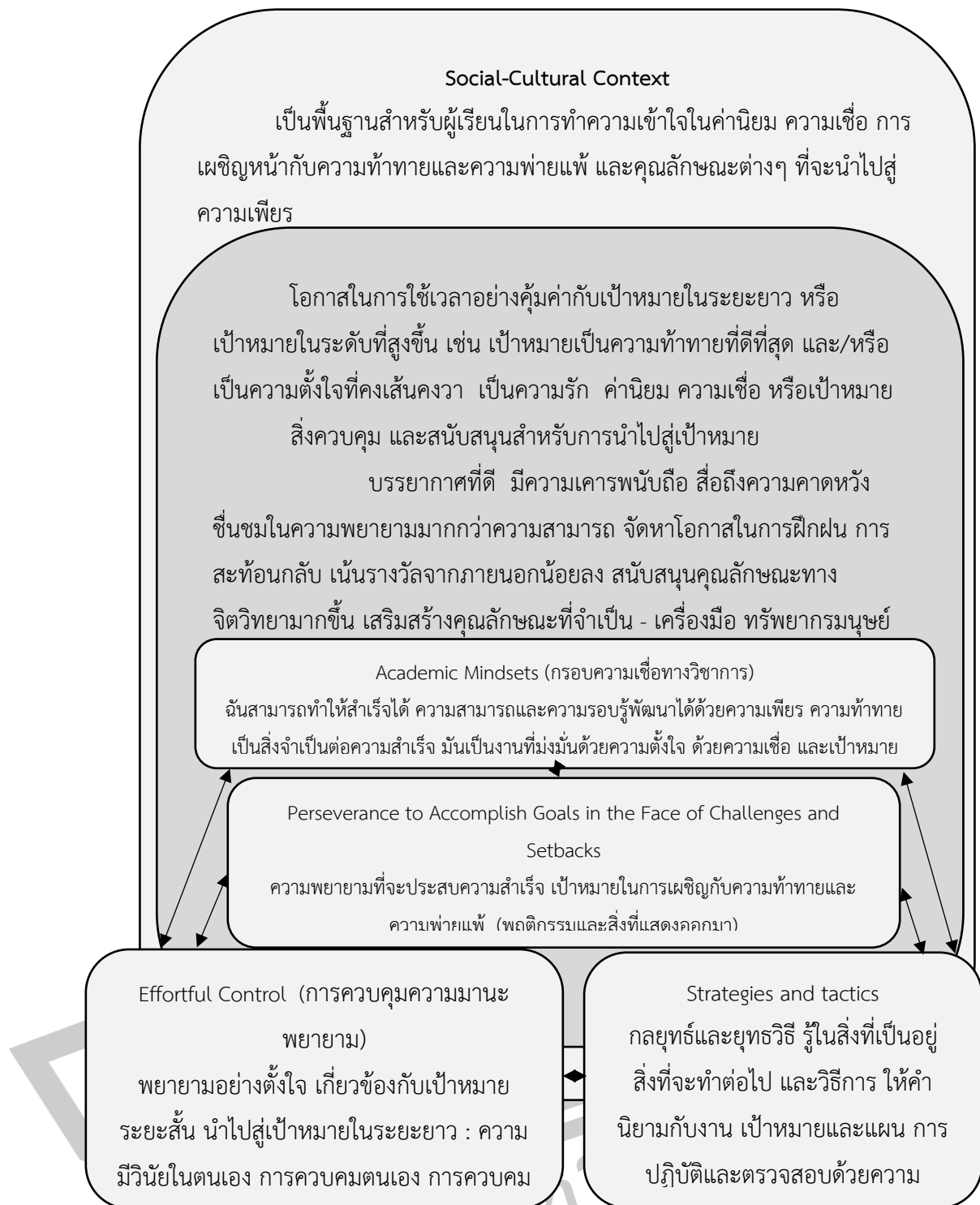
2) ปี 2012 สภาวิจัยแห่งชาติ ศึกษาเรื่อง “การศึกษาชีวิตและการทำงาน: การพัฒนาความรู้ที่ส่งผ่านและทักษะในศตวรรษที่ 21” (Research, 2012) รวมถึงรายละเอียดการทบทวนวรรณกรรมของปัจจัยด้านคุณลักษณะ

3) Dweck & Walton (2011) ให้ภาพรวมที่ครอบคลุมการวิจัยเกี่ยวกับ Mindsets and Interventions ซึ่งอยู่ระหว่างการทดสอบที่มีผลกระทบต่อปัจจัยต่างๆ

4) Duckworth สํารวจและพัฒนาในระดับการควบคุม Effortful กับประชากรที่มีความแตกต่างกันในการวางแผนทางการปรับปรุงการทำงานของผู้บริหารในโรงเรียนในช่วงต้นปี (Duckworth & Quinn, 2009; Duckworth et al. , 2007 and Diamond & Lee , 2011)

5) National Research Council and Institute of Medicine (2003) ศึกษาถึง “การมีส่วนร่วมของนักเรียนที่ได้รับการอุปถัมภ์ในการเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้” ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีผลโดยตรงต่อการส่งเสริม Grit และ Persistence

ภาพประกอบ 3 รูปแบบการตั้งสมมุติฐานของ Grit, Tenacity, Perseverance ปัจจัยและคุณลักษณะทางจิตวิทยา

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับ Grit สามารถสรุปความหมายของ Grit ได้ดังนี้

Duckworth et al. (2007) กล่าวว่า กริท คือ ความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะบรรลุเป้าหมายในระยะยาว เป็นการทำงานหนักอย่างขะมักเขม้น ทำด้วยความรัก ความหลงใหลแบบทุ่มเททั้งชีวิต (Passion) และทำด้วยความอดทนจนถึงที่สุด (Perseverance) ด้วยความพากเพียร อุตสาหะ และความใส่ใจแม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก กริท เป็นแนวทางที่นำมาซึ่งความสำเร็จที่เปรียบเสมือนการวิ่งมาราธอน ผู้ที่มีกริทจะทำให้เป็นคนที่มีความแข็งแกร่ง ในขณะที่คนอื่นๆ ที่ไม่มีกริท เมื่อพบกับความผิดหวังหรือเกิดความเบื่อหน่าย ก็จะเปลี่ยนแนวทางวิถีชีวิตเพื่อลดความสูญเสียที่จะเกิดขึ้นโดยไม่ทำต่อไป แต่ในบุคคลที่มีกริท จะยังคงมุ่งมั่นต่อไป

Tough (2012) กล่าวว่า กริท เป็นคุณลักษณะที่ทำให้บุคคลมีประสิทธิภาพในการทำงานมากขึ้น ส่งผลต่อความสำเร็จตามเป้าหมาย

Roberts (2009) กล่าวว่า กริท เป็นพลังขับเคลื่อนในการส่งเสริมทักษะสำคัญ ๆ เช่น การคิดสร้างสรรค์ การเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

Dweck et al. (2011) ให้ทัศนะว่า กริท เป็นคุณลักษณะที่ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นแรงบันดาลใจให้คนธรรมดากลายเป็นอัจฉริยะ ที่มีความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคได้

Suzuki et al. (2015) กล่าวว่า กริท หมายถึง การมีความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ กระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายในระยะยาว แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อ

Thaler & Koval (2015) กล่าวว่า กริท หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่ใช้ความสามารถพิเศษ มันมีอยู่ในความดีใจที่มีแบบแผนและมีเพื่อความอยู่รอด ที่มากกว่าเคล็ดลับอื่นๆ ในหลายเคล็ดลับที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จ กริท คือผลลัพธ์ของการต่อสู้ที่ยากลำบาก เป็นความเต็มใจที่จะรับความเสี่ยง เป็นความรู้สึกที่แข็งแกร่งเกี่ยวกับความมุ่งมั่น การทำงานอย่างไม่ลดละเพื่อเป้าหมาย การก้าวข้ามอุปสรรค และการหลงใหลคลั่งไคล้ ขยันหมั่นเพียร ในการไปสู่ความสำเร็จในสิ่งที่ยาก กริท ไม่ได้มีตั้งแต่เกิด มันสามารถที่จะเรียนรู้พัฒนาได้

Stoltz (2014) กล่าวว่า กริท หมายถึง สมรรถนะในการทำอะไรมากกว่าที่ควรใช้การฟันฝ่า การเสียสละ และแม้ต้องเผชิญกับความยากลำบากเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่คุ้มค่าที่สุด กริทเป็นอะไรมากกว่าการยืนหยัด (Tenacity) หรือความขยันหมั่นเพียร (Perseverance) มันเป็นมากกว่าเพียงแค่การยึดติดกับเป้าหมาย แต่เป็นเรื่องของพลังงาน ความพยายาม การอุทิศตน ความมุ่งมั่น การมีมุมมอง และความแข็งแกร่ง และอื่นๆ กริท ประกอบด้วยสมรรถนะ 4 อย่าง ดังนี้

1) สมรรถนะทางอารมณ์ (Emotional) คือ อารมณ์ในการกระทำบางอย่าง ซึ่งจะยังคงรักษาไว้อย่างแข็งแกร่ง ยังคงกำหนดผูกพันกับมันไว้ และไม่โอนเอนออกไป เพื่อไปสู่เป้าหมาย

2) สมรรถนะทางจิตใจ (Mental) คือ จิตใจที่ยังคงมุ่งมั่นตั้งใจ แม้ว่าจะต้องใช้เวลาในการฝึกฝายาวนาน เพื่อไปสู่เป้าหมาย

3) สมรรถนะทางร่างกาย (Physical) คือ ร่างกายที่ต้องอดทน ทนทาน ทนต่อความเจ็บปวดและยังคงอดสาหัส เพื่อไปสู่เป้าหมาย

4) สมรรถนะทางจิตวิญญาณ (Spiritual) คือ จิตวิญญาณที่ต้องรักษาความศรัทธาและความเชื่ออยู่ จะยังคงเป็นศูนย์กลางและชัดเจน ในการที่จะก้าวข้ามความผิดพลาดใดๆ เพื่อไปสู่เป้าหมาย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กริท หมายถึง ความมุ่งมั่น ตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะบรรลุเป้าหมาย มีความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ และทำด้วยความอดทนจนถึงที่สุด มีความกระตือรือร้น วิริยะ อดสาหัส เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยากก็ไม่ย่อท้อ

2. ความสำคัญของกริท

กริท นำมาซึ่งการทำงานหนักด้วยความพากเพียร อดสาหัส ไปสู่ความท้าทายด้วยความพยายามและความใส่ใจแม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยากเป็นระยะเวลาหลายปี ดังนั้นกริทจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่นำมาซึ่งความสำเร็จ

Stoltz (2014) ได้ศึกษาเรื่องความยืดหยุ่นเกี่ยวกับความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค ความขยันหมั่นเพียร และความสำเร็จ จึงได้อธิบายความจริงพื้นฐานเกี่ยวกับ กริท 10 ประการ ดังนี้

1) Grit Matters หากบุคคลใดปราศจากซึ่ง กริท จะขัดขวางความยิ่งใหญ่ ความฝันก็ว่าจะไม่เกิดขึ้น เพราะการที่จะประสบความสำเร็จบรรลุยังเป้าหมายไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องใช้ความพยายาม พลังงาน และการเสียสละ

2) Grit Evolves เป็นเหมือนการขุดหินด้วยเท้า ในเส้นทางของกริท การปรากฏขึ้นในตอนแรกอาจจะดูผลที่ได้รับเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และด้านเดียว และเมื่อดำเนินไปเรื่อยๆ จะกลายมาเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ลึก และมีหลายแง่มุมมากขึ้น กริทไม่ใช่เพียงแค่การทำมากหรือน้อย เพราะความล้มเหลวที่เกิดขึ้นคือ การขาดความเข้าใจที่ถูกต้อง เพราะบางครั้งการที่มี กริทมากเกินไปก็จะท้อ ดังนั้นจึงต้องเรียนรู้เกี่ยวกับระดับของค่าเหล่านี้คือ “Smart grit” “Along with” “Good grit” และ “Strong grit” เป็นความจำเป็นที่มีมากขึ้น

3) Grit Trumps การเห็นคุณค่าในการทำงาน กริท กลายมาเป็นสิ่งที่สำคัญ จากการสำรวจพนักงาน 98% ในจำนวน 10,000 คน ต้องการทักษะและคุณสมบัตินี้ ซึ่งบริษัทต้องการที่จะจ้าง รักษา ลงทุน และส่งเสริมไว้

4) Grit Wins ชัยชนะของกริท งานวิจัยใหม่ เผยให้เห็นว่าคนที่มีความกริท คาดการณ์ว่า จะสามารถลุกขึ้นและปรับปรุงสภาพของตนเอง รวมถึง Dr. Jennifer Green ที่มหาวิทยาลัย

เทคโนโลยี ในชีวิตนี้ ได้กล่าวว่า กริท เป็นลักษณะส่วนบุคคลที่สำคัญในการประสบความสำเร็จ คนที่มี กริท คาดการณ์ว่าจะได้รับการว่าจ้างมากขึ้น

5) Grit Ignites การจุดชนวน การมีความทะเยอทะยาน มีความคิดก้าวหน้า เป้าหมายที่น่าสนใจ ความคิดที่มีนวัตกรรม การเติมเต็มความสัมพันธ์ ยกระดับความเป็นไปได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้แม้ว่าจะวางแผนอย่างดีที่สุด แบบยลที่สุด แต่ทั้งหมดยังขึ้นอยู่กับกริท

6) Grit Rules กฎของกริท เป็นส่วนผสมหลักของทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ เป็นเชื้อเพลิงของมนุษย์ ใน 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมา มีการปรับเปลี่ยนในเรื่องของกริท จาก “อยากที่จะมี” เป็น “จำเป็นต้องมี”

7) Grit Undergirds การสนับสนุนค้ำจุน กริท สัมพันธ์กับความก้าวหน้า ทำให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และผลลัพธ์ตามเป้าหมาย เป็นเชื้อเพลิงที่ช่วยให้มุ่งไปข้างหน้า มีความแข็งแกร่ง สร้างความยืดหยุ่น การพึ่งพาซึ่งกันและกัน คนที่มีกริท เหนือกว่าจะเป็นผู้ชนะ

8) Grit Transcends การพ้นฝ่าของ กริท เป็นพื้นฐานที่สำคัญของคนทุกคนในโลก ทุกเพศ ทุกวัย ทุกชั้นเรียน ทุกชาติพันธุ์ และทุกวัฒนธรรม ที่มีบทบาทที่เป็นส่วนหนึ่งของทุก ๆ ความสำเร็จ

9) Grit Sticks ความเคร่งครัดของกริท คนที่มีกริท คาดการณ์ว่าจะเป็นผู้ที่ทำงานที่มีประสิทธิภาพ

10) Grit Growth การเติบโตของกริท มีหลายคุณลักษณะที่มีความแตกต่างกัน ในปัจจุบันสามารถเข้าใจได้อย่างง่ายดายและวัดได้ เช่นเดียวกับการที่สามารถปรับปรุงตัวเองให้มีกริทได้อย่างถาวร

นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประสบความสำเร็จ คุณสมบัติ นั้น คือ ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค (Adversity Quotient) ซึ่ง ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค คือเครื่องป้องกัน (Defense) ความล้มเหลว ในทางกลับกัน กริท คือการรุกไปยังเป้าหมาย โดยที่ไม่ยอมแพ้ (Offense) (Stoltz, 2014) ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค เป็นความสามารถของบุคคลในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ในยามที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากหรือลำบาก แต่ กริท เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่จะทำให้ไปถึงเป้าหมายที่สำคัญ เป็นลักษณะส่วนบุคคลที่สำคัญของคนที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นเชื้อเพลิงที่ช่วยให้มุ่งไปยังเป้าหมาย ช่วยจุดประกายและยังคงรักษาความพยายามถึงแม้ว่าจะพบกับอุปสรรคก็ตาม ถ้าความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค คือเครื่องป้องกัน (Defense) ความล้มเหลวแล้ว มาผสมกับกริท ที่เป็นการรุก (Offense) จะทำให้ได้ชัยชนะ นำไปสู่ความสำเร็จ ดังนั้นสำหรับคนที่ต้องการประสบผลสำเร็จไปสู่เป้าหมายจึงจำเป็นต้องใช้ทั้งสองอย่างนี้ เนื่องจากความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค ทำให้รักษาความแข็งแกร่งไว้กับบุคคล แต่บุคคล

ดังกล่าวก็จำเป็นที่จะต้องมีการทบทวนที่ช่วยในการขับเคลื่อนไปข้างหน้า เพราะ กริทธิทำให้เกิดพลังช่วยให้มุ่งไปข้างหน้า และเกิดผลลัพธ์ตามเป้าหมาย

ซึ่ง Stoltz (1997) ได้กล่าวถึงสาระสำคัญของความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค ดังนี้
ประการแรก ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค เป็นแนวคิดใหม่ที่ทำให้บุคคลเข้าใจ และขยายขอบเขตเรื่องของการประสบความสำเร็จ

ประการที่สอง ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคเป็นสิ่งวัดว่า บุคคลแต่ละคนตอบสนองต่ออุปสรรคความยากลำบากได้อย่างไร และสามารถวัดสิ่งนี้ออกมาได้ ทำให้เกิดความเข้าใจว่าความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้

ประการที่สาม ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค มาจากพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ได้เป็นเครื่องมือวัดว่า บุคคลแต่ละคนตอบสนองต่ออุปสรรคความยากลำบากอย่างไร โดยนำผลที่ได้จากการวัด นำมาใช้เพิ่มประสิทธิภาพให้กับบุคคล ทั้งในด้านส่วนตัวและหน้าที่การงาน

โดย Stoltz (1997) ได้นำเสนอเทคนิคในการพัฒนาความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค ดังนี้

L = Listen to your core response เป็นการพูด หรือบอกให้ตัวเองได้รู้ว่าขณะนี้เกิดปัญหาหรืออุปสรรคใดขึ้นกับตัวเอง และต้องตอบสนองต่ออุปสรรคนั้นด้วยความเข้มข้นระดับใด จึงจะแก้ปัญหาหรืออุปสรรคได้

E = Explore all origins and ownership of the result เป็นการค้นหาว่าสิ่งใดคือ ต้นตอสาเหตุของอุปสรรคที่เกิดขึ้น ระบุให้ชัดเจนว่า ตนเองทำอะไรที่เฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้สามารถ ทำให้สถานการณ์ดีขึ้น ตัดสินใจว่าสิ่งใดอยู่ในความรับผิดชอบของเรา และสิ่งที่ยอยู่นอกเหนือความรับผิดชอบหรือการตัดสินใจของเรา

A = Analyze the evidence คือการวิเคราะห์ให้เกิดความชัดเจนโดยการค้นคว้าหาหลักฐานหรือภาวะแวดล้อมมาสนับสนุนว่า สิ่งที่ยอยู่นอกเหนือการควบคุมจริงๆ มีอะไรบ้าง อุปสรรคจะ อย่างไรเข้ามาสู่ชีวิตอีกนานเท่าใด ทำอย่างไรจึงจะไม่ทำให้ปัญหาอยู่ในชีวิตนานจนเกินไป พร้อมทั้งวิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้ในการแก้ไข และศักยภาพของตนเอง

D = Do something เป็นการเลือกวิธีการ และลงมือดำเนินการเพื่อให้อุปสรรคอยู่กับเราให้น้อยที่สุด ด้วยการหาข้อมูลที่เป็นเพิ่มเติม และวิธีที่จะสามารถควบคุมไม่ให้อุปสรรคเข้ามา มีบทบาทต่อชีวิต

สรุปได้ว่าการบ่งบอกว่าใครคือผู้ที่จะได้ชื่อว่าเป็น “ผู้ประสบความสำเร็จ” นั้น ไม่ใช่แค่ความฉลาดทางสมอง (IQ) ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ความฉลาดในการเข้าสังคม (Social Intelligence) ยีน (GENE) สายเลือด (Pedigree) พรสวรรค์ (Talent) ความมีเสน่ห์ (Charisma) รูปลักษณ์ภายนอก (Good looks) ร่างกายที่แข็งแรง (Physical health) แต่สิ่งที่มีปรากฏอย่าง

เด่นชัดในคนที่ประสบความสำเร็จในทุกคนคือ กริทธิ และความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค กริทธิ เป็นการรุกไปยังเป้าหมายโดยที่ไม่ยอมแพ้ (Offense) ส่วนความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค (Adversity Quotient) เป็นเครื่องมือช่วยป้องกัน (Defense) เมื่อเผชิญกับความท้อถอย ท้อแท้ มีความพยายามซึ่งต้องใช้เวลานาน เป็นปีๆ โดยการทำอย่างตั้งใจเป็นเวลานานจนเป้าหมายนั้น ประสบความสำเร็จ

ดังนั้นผู้วิจัยสรุปความสำคัญของ กริทธิ ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้เราไปถึงเป้าหมาย เพราะทำให้เกิดพลัง ทำให้มุ่งไปยังจุดหมาย สู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ เป็นเหมือนออกซิเจน มีอยู่ทุกๆ ที่ และมีกับทุกคน ใครก็ตามที่ขาดความทรหดอดทนจะไร้ซึ่งชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างก็ไม่เกิดขึ้น

3. องค์ประกอบกริทธิ

ผู้วิจัยได้ศึกษาขององค์ประกอบของกริทธิ ปรากฏว่ามีผู้อธิบายไว้ดังนี้

Duckworth (2007) อธิบายถึงองค์ประกอบของกริทธิ มี 2 องค์ประกอบ ดังนี้

1) Passion ความรักอย่างลุ่มหลงและทุ่มเท หมายถึง ความรัก ความเชื่อและความศรัทธา นำไปสู่ความเพียร ความพยายาม และมุ่งมั่น เป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้าเพื่อต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วย

1.1) มีความเอาใจใส่ (Interest) หมายถึง ความสนใจ ตั้งใจทำอย่างจริงจัง ทำด้วยความมุ่งมั่น เพื่อให้สำเร็จและบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

1.2) มีเป้าหมายเชิงคุณค่า (Purpose) หมายถึง ความสามารถในการกำหนดวัตถุประสงค์ หรือความปรารถนาที่มีคุณค่าต่อชีวิตของตนเองอย่างมีเป้าหมาย

1.3) มีความคาดหวัง (Hope) หมายถึง ความปรารถนา และเชื่อว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต มีความเป็นไปได้ เป็นพลังผลักดันให้ชีวิตดำเนินไป ทำให้เรามีแรงบันดาลใจ มีความมุ่งมั่นพยายาม อดทน ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ได้ เพื่อให้ความหวังนั้นประสบผลสำเร็จ

1.4) มองเห็นความสำเร็จ (Visualization) หมายถึง กระบวนการสร้างภาพในใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ปรารถนา และมองเห็นภาพความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

1.5) มีจิตใจจดจ่อกับเป้าหมาย (Focus) หมายถึง การมีใจจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รับรู้เป้าหมายในสิ่งที่ทำ และเป้าหมายนั้นมีความสำคัญต่อชีวิต

1.6) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Motivation) หมายถึง ความสามารถในการสร้างแรงจูงใจ แรงขับภายในตนเอง เพื่อที่จะนำตนเองไปสู่เป้าหมาย หรือความสำเร็จของชีวิต

2) Perseverance ความเพียร หมายถึง ความฝักใฝ่ใคร่รัก ทุ่มเท และบากบั่นฟันฝ่า เพื่อเป้าหมายระยะยาว มีความทรหดอดทน มุ่งมั่นไปข้างหน้า วันแล้ววันเล่า ไม่เพียงแค่วันนี้ ไม่เพียง แค่เดือน แต่เป็นปี และทำมันอย่างหนัก เพื่อให้อนาคตที่ฝันกลายเป็นจริง เปรียบเสมือนการใช้ชีวิตแบบวิ่งมาราธอน ไม่ใช่วิ่งระยะสั้น ประกอบด้วย

2.1) มีความพยายาม (Effort) หมายถึง การมีความมานะ บากบั่น เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรม การงานต่างๆ

2.2) มีการฝึกฝน (Practice) หมายถึง กระบวนการฝึกฝน ปรับปรุงตนเอง ตลอดเวลาอย่างที่ถูกต้องเหมาะสม จนเกิดเป็นทักษะหรือความชำนาญ

2.3) มีวินัยในตนเอง (Self Discipline) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการ ควบคุมพฤติกรรมของตนให้ประพฤติ ปฏิบัติในทางที่พึงปรารถนา ตามความต้องการของตนเองและ ตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนด

2.4) มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptation) หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวต่อเหตุการณ์ที่อยู่รอบ ๆ ตัว เป็นความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหรือถูกเปลี่ยนแปลงตาม สถานการณ์ต่างๆ ได้

2.5) มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (Relationships) หมายถึง ความสามารถในการ สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น และสามารถแบ่งปันสิ่งที่มีแก่บุคคลอื่นได้

Koval & Robin, (2015) ได้อธิบายจากงานวิจัยและประสบการณ์ว่ากริธ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบที่สำคัญคือ

1) ความกล้า (Guts) หมายถึง การรับมือกับเรื่องยาก ๆ และไม่สูญเสียความ เชื่อมั่นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคต่าง ๆ มีความกล้าหาญที่จะอดทนต่อสู้กับความยากลำบาก และไม่ลังเลใจแม้ต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก ความกล้า (Guts) จะมอบความเชื่อมั่นที่จะรับมือกับ ความเสี่ยง โดยไม่ประมาท และประกาศถึงความตั้งใจที่จะประสบความสำเร็จ แม้ว่าความสำเร็จนั้น แทบมองไม่เห็น

2) ความยืดหยุ่น (Resilience) หมายถึง การภูมิคุ้มกันทางใจ เป็นสิ่งที่ทำให้ คนเราสามารถผ่านพ้นภาวะวิกฤตหรือเหตุการณ์ร้ายๆ ไปได้ โดยมีการฟื้นฟูสภาพอารมณ์และจิตใจ ได้อย่างรวดเร็ว ไม่จมอยู่กับความทุกข์ มีความยืดหยุ่น ปรับตัวได้ดี สามารถกลับมาดำเนินชีวิตได้ อย่างปกติสุข มีจิตใจเข้มแข็ง แข็งแกร่งกว่าเดิม คนที่ประสบความสำเร็จที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลกบางคนเคย เผชิญกับความล้มเหลว บางคนสอบตก ถูกไล่ออกโรงเรียน ถูกไล่ออกจากงาน โดนขับออกจากบ้าน หรือประสบภาวะถดถอยครั้งใหญ่ ซึ่งทำให้พวกเขาร่วงลงสู่จุดต่ำสุด แต่พวกเขาก็สามารถฟื้นกลับมา ได้ เช่น Jerry Seinfeld นักแสดงตลกจากซีทคอมชื่อดังถูกโห่ไล่ลงจากเวทีระหว่างการแสดงเดี่ยว ไมโครโฟนครั้งแรก Steven Spielberg ก่อนที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นพ่อมดแห่งวงการภาพยนตร์ สมัยเรียนเคยถูกปฏิเสธการรับเข้าเรียนจากมหาวิทยาลัย Southern California School of Theater Film and Television มาถึง 3 ครั้ง เขาตัดสินใจเลือกที่จะไปเรียนที่อื่น แต่ยังไม่จบ เขาก็พักการเรียนเพื่อออกไปทำงานเป็นผู้กำกับ จนกระทั่งเวลาผ่านไป 35 ปี เขากลับมาเรียนปริญญา ตรีและเรียนจบในปี 2002 ทั้ง Jerry Seinfeld และ Steven Spielberg แม้ว่าจะได้รับการลบลู่

หรือได้รับความล้มเหลว แต่ทั้งสองไม่ได้ลดทอนความเชื่อมั่นของเขาลง ผลการวิจัยเผยว่า คนที่มีกริทในระดับสูง จะมีความมุ่งมั่น ตั้งใจและกระตือรือร้นอยู่เสมอ แม้ในระหว่างทางจะพบกับความล้มเหลว อุปสรรค และความยากลำบากอะไรก็ตาม ความยืดหยุ่น (Resilience) คือสิ่งที่ทำให้กริท ยืดหดได้ ไม่ตายตัว มันทำให้ปฏิบัติตามโอกาสที่เกิดขึ้น แม้ไม่ได้อยู่ในทิศทางที่วางไว้แต่แรกเริ่มก็ตาม

3) ความคิดริเริ่ม (Initiative) หมายถึง ความสามารถทางสมองใน การคิดหลายทิศทาง ความสามารถในการริเริ่ม ความคล่องในการคิด ความยืดหยุ่นในการคิด ความคิดละเอียดลออ และความสามารถในการแต่งเติมและให้คำอธิบายใหม่ เป็นการมองปัญหาในแนวกว้าง สำหรับ คำนิยามปฏิบัติการความคิดริเริ่ม (Initiative) จะเกิดจากการเริ่มต้นตัวเอง เป็นสิ่งที่ทำให้กริท ขยับเคลื่อน ทำให้เกิดการเคลื่อนไหว ซึ่งบ่อยครั้งจะตัดสินความสามารถของผู้นำจากความคิดริเริ่ม แต่บางทีแล้วตัวอย่างความคิดริเริ่มที่มีผลมากมักจะพบจากห้องประชุมคณะกรรมการ หรือที่สนามรบ ตัวอย่างที่ยอดเยียมหนึ่งคือสถานที่ในทุ่งหญ้าสะวันนา เด็กผู้ชายอายุ 13 ปี ชื่อ Richard Ture ค้นพบสิ่งประดิษฐ์ที่สร้างสันติภาพกับสิงโต จากความเสียใจที่วัวตัวเดียวในครอบครัวของเขามีอยู่ ถูกฆ่าจากสิงโต เขาโตขึ้นมาพร้อมกับความเกลียดชังสิงโตและเขาพยายามหาวิธีแก้ปัญหา สิ่งที่เขา คิดอย่างแรกคือการใช้ไฟ เพราะคิดว่าสิงโตกลัวไฟ แต่ตอนหลังรู้ว่ามันไม่ได้ช่วยอะไร แล้วยังเป็นการ ช่วยพวกสิงโต ทำให้มองเห็นคอกวัวได้ดีขึ้น หลังจากนั้นสิ่งที่เขาคิดต่อมาก็คือใช้หุ่นไล่กาเพื่อหลอก สิงโต ให้คิดว่ายืนอยู่ใกล้คอกวัว แต่ไม่สำเร็จ เพราะสิงโตฉลาดมาก ต่อมาคืนหนึ่งเขาถือคบไฟเดินไป รอบคอกวัว ปรากฏว่าสิงโตไม่มา เขาจึงค้นพบว่าสิงโตกลัวแสงสว่างซึ่งเคลื่อนที่ เขาจึงได้คิดค้นโดยใช้ แบตเตอรี่รถยนต์ที่เก่าแล้ว กล่องควบคุมไฟเลี้ยวในรถมอเตอร์ไซด์ ซึ่งช่วยส่งสัญญาณกระพริบบอก ทิศทาง และสวิตช์เพื่อ เปิด-ปิด ไฟ สร้างจากกระบอกไฟฉายที่พังแล้ว โดยต่อทุกอย่างเข้าด้วยกัน ซึ่ง แฉงรับพลังงานแสงอาทิตย์ ช่วยเติมประจุให้กับแบตเตอรี่ แบตเตอรี่เป็นตัวจ่ายพลังงานไปยังกล่อง ควบคุมไฟเลี้ยว และกล่องควบคุมไฟเลี้ยวทำให้แสงกระพริบ ดังนั้น เมื่อหลอดไฟหันหน้าออกไปยัง ทิศทางที่พวกสิงโตจะมา เมื่อสิงโตเห็นในตอนกลางคืน ไฟจะกระพริบและหลอกให้สิงโตคิดว่า มีคน กำลังเดินอยู่รอบๆ คอกวัว หลอดไฟที่คิดค้นนี้จึงเรียกว่า “lions light” คุณธรรมของเรื่องนี้ คือ คุณไม่สามารถที่จะชนะหรือเหนือคู่แข่งได้ ถ้าคุณไม่สามารถชิงไหวชิงพริบหรือคิดค้นเป็นคนแรกๆ

4) การยืนหยัด (Tenacity) หมายถึง ความมุ่งมั่น ทรหด อดทนในการจดจ่อกับ เป้าหมาย เป็นคุณลักษณะที่เชื่อมโยงกับกริท ซึ่งมองเห็นได้ชัดที่สุด เราจะเห็นคุณสมบัตินี้ในนักกีฬา ทุกคนที่เอาชนะภาวะถดถอย หรือพ่ายแพ้ในการชิงเหรียญรางวัลโอลิมปิก หรือการแข่งขันชิงแชมป์ ต่างๆ เห็นใน ผู้ที่ได้รับรางวัลโนเบลทุกคน ที่ต้องเหน็ดเหนื่อยกับการทดลองที่ล้มเหลวนับพันครั้ง ก่อนจะพบบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเปลี่ยนแปลงวงการของเขา เห็นในผู้ประกอบการทุกรายที่ใช้เวลาหลาย ปีในการต่อสู้เพื่อผลิตสินค้าและบริการใหม่ๆ ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของมวลมนุษยชาติ การยืนหยัด (Tenacity) ต้องอาศัยความขยันหมั่นเพียร และความมุ่งมั่น จากการศึกษาของ

K. Anders Ericsson นักจิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัย Florida State ในสหรัฐอเมริกา แสดงให้เห็นว่า ต้องใช้เวลาฝึกฝนอย่างน้อย 10 ปีและใช้สมาธิในแบบที่ถูกต้อง เพื่อพัฒนาให้เกิดทักษะเชี่ยวชาญในระดับสูง และเข้าถึงศักยภาพที่แท้จริงของบุคคล แต่สิ่งที่ยอดเยี่ยมเกี่ยวกับกริธ คือ การทำงานให้หนักขึ้น ฉลาดขึ้น หลงใหลมากขึ้นและยาวนานขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่เราควบคุมได้

Stoltz (2014) ได้เสนอองค์ประกอบของกริธ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบที่สำคัญคือ

1) การเจริญเติบโต (Growth) หมายถึง ความชอบที่จะแสวงหาและพิจารณาแนวคิดใหม่ เพิ่มทางเลือกที่หลากหลายวิธี และมีมุมมองใหม่ๆ การเจริญเติบโต เป็นการเติบโตของกรอบความคิด (Mindset) ที่คล้ายๆกับ Attitude ซึ่ง Carol Dweck ศาสตราจารย์สาขาจิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัย Stanford ได้เสนอกรอบความคิด (Mindset) ที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาความสำเร็จในชีวิตของบุคคลมี 2 ลักษณะคือ กรอบความคิดจำกัด (Fixed Mindset) และกรอบความคิดเติบโต (Growth Mindset) กรอบความคิด แทรกซึมเข้าไปในทุกส่วนของชีวิต การหลอหลอมบุคลิกภาพเกิดจากกรอบความคิด และสิ่งที่ขัดขวางการนำศักยภาพของตนเองออกมาใช้อย่างเต็มที่ก็มาจากกรอบความคิด เช่นเดียวกัน กรอบความคิดจำกัด (Fixed Mindset) เป็นชุดความคิดแบบดั้งเดิม ที่เชื่อว่าลักษณะนิสัย สติปัญญา ความฉลาดหรือความคิดสร้างสรรค์ ติดตัวมา และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อเจอสิ่งท้าทายก็จะกลายเป็นปัญหา แต่กรอบความคิดเติบโต (Growth Mindset) เชื่อว่า สติปัญญา ความสามารถพื้นฐาน (Basic Abilities) ของมนุษย์ เป็นคุณสมบัติที่พัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน เรียนรู้อย่างจริงจังและสามารถสร้างขึ้นได้ ซึ่งบุคคลที่มีกรอบคิดเติบโต เมื่อเผชิญกับอุปสรรค ย่อมไม่ยอมจำนน ยืนยันที่จะสู้กับความพ่ายแพ้ ชอบความท้าทาย เห็นความพยายามเป็นเส้นทางสู่การเรียนรู้ เรียนรู้จากคำวิพากษ์วิจารณ์ พบบทเรียนและแรงดลใจจากความสำเร็จของผู้อื่น การเจริญเติบโต จะเป็นระดับในการแสวงหามุมมอง แนวคิดใหม่ ทางเลือกใหม่ และวิธีการที่แตกต่างที่สามารถปรับและเสริมสร้างเพื่อที่จะไปยังเป้าหมายซึ่งก็จะกลายเป็นผู้ที่มีกริธ และฉลาดที่สุด

2) ความยืดหยุ่น (Resilience) หมายถึง คุณลักษณะที่ทำให้บุคคลสามารถเอาชนะวิกฤติ เมื่อต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก อุปสรรค แต่ยังคงมีสมรรถนะในการตอบสนองอย่างสร้างสรรค์ มีจิตใจที่มีความเข้มแข็งและพยายามปรับปรุงอยู่เสมอ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ก็คือเมื่อ พบกับประสบการณ์บางสิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้นแล้ว สามารถรู้วิธีการที่จะจัดการกับประสบการณ์ที่เลวร้ายเหล่านั้น ความทุกข์ยาก อุปสรรค เป็นเหมือนเชื้อเพลิงที่ช่วยยกระดับและช่วยให้ขับเคลื่อนไปยังเป้าหมาย

3) สัญชาตญาณ (Instinct) หมายถึง สมรรถนะในระดับความกล้า ที่จะมุ่งไปยังเป้าหมายที่ถูกต้อง ในวิธีที่ดีที่สุดและฉลาดที่สุด และเป็นไปไม่ได้ที่คนเราจะประสบความสำเร็จ โดยที่ไม่ต้องพัฒนาสัญชาตญาณที่จะมุ่งไปยังเป้าหมายที่ถูกต้อง และในแนวทางที่ดีที่สุด ซึ่งสัญชาตญาณ (instinct) เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้กริธ ดูชาญฉลาด และช่วยให้อยู่รอดจากเคราะห์กรรมใดๆ และ

ไม่รู้สีกังวลใจในยามลำบาก สัญชาตญาณ (instinct) จะเป็น สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่ต้องรอให้สมองสั่งการ ที่จะไปยังเป้าหมายที่ถูกต้อง ในวิธีการที่ดีที่สุด การใช้เวลา พลังงาน ความพยายาม และทรัพยากรไปกับการมุ่งไปยังสิ่งที่ไม่ถูกต้องในแนวทางที่ผิด ก็จะกลายเป็นกริท ที่ดูโง่และความหมายน้อยกว่า

4) การยืนหยัด (Tenacity) หมายถึง ระดับที่ยั่งยืน กราน มุ่งมั่น ติดอยู่ และไม่ลดละในการทำงานอะไรก็ตามที่เลือกที่จะทำให้อะไรประสบความสำเร็จ ความยืดหยุ่น (Resilience) ที่ปราศจากการยืนหยัด (tenacity) ก็คงยังย่ออยู่ที่เดิม ไม่ไปไหน ซึ่ง การยืนหยัด (tenacity) จะช่วยผลักดันให้ไปสู่เป้าหมาย แต่ทุกๆ การยืนหยัด ความดี้อริ้น (tenacity) ไม่ใช่ว่าจะดีทุกครั้งหรือทุกกรณี บางอย่างอาจไม่มีประสิทธิภาพ ไม่ยั่งยืน หรือแม้กระทั่งไม่มีเหตุผล ซึ่งบางครั้งมันสร้างความรู้สึกที่โง่เง่ามากเกินไป จะเห็นว่าบางเวลา ถ้าหากมี การยืนหยัด ความดี้อริ้น (tenacity) ที่มากเกินไป การ “มีเหตุผล” ก็จะกลับกลายเป็นว่าทำให้คนอื่นมองในแง่ลบ ขาดการร่วมมือมีสายสัมพันธ์ที่ไม่ดี หรือมองเป็นตัวตลก

ในการวิจัยครั้งผู้วิจัยดำเนินการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตามแนวคิดของ Duckworth et al. (2007) ที่อธิบายถึงองค์ประกอบของกริท มี 2 องค์ประกอบ คือ Passion และ Perseverance เพราะองค์ประกอบดังกล่าวมีความสอดคล้องกับบริบทการจัดการศึกษาของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เพราะนักเรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดี เกิดทักษะและประสบความสำเร็จในวิชาชีพได้ จำเป็นต้องมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือต้องมีใจรัก มีความสนใจในสาขาวิชาที่เลือก และมีความอดทน หมั่นฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ด้วยความพากเพียรอดสาหัส เพราะหากขาดคุณลักษณะเหล่านี้แล้วยากที่จะประสบความสำเร็จในวิชาชีพได้

4. การวัดกริท

แนวทางในการวัดกริท สามารถทำได้หลายแนวทาง เช่น การประเมินตนเอง การประเมินโดยผู้อื่น บันทึกจากโรงเรียน แต่ไม่มีแนวทางใดดีที่สุด ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการวัด กรอบแนวคิดทฤษฎี ทรัพยากรที่ใช้ ซึ่งผู้นำไปใช้ต้องพิจารณาความเหมาะสมของการวัด เช่น การรายงานตนเอง (Self – Report) เป็นการตั้งข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ตนเอง เช่น เจตคติ เป้าหมาย อารมณ์ ความเชื่อ ดังนั้นในการสร้างแบบวัดต้องเจาะจงเนื้อหาที่จะวัด Duckworth et al. (2007) ได้สร้างแบบวัดกริท จำนวน 12 ข้อ ดังนี้

- 1) ฉันเอาชนะความพ่ายแพ้เพื่อที่จะได้มาซึ่งความท้าทายที่สำคัญ
- 2) ความคิดและโครงการใหม่หันเหความสนใจของฉันจากเมื่อก่อน
- 3) ความสนใจของฉันเปลี่ยนไปทุกปี
- 4) ความพ่ายแพ้ไม่ทำให้ฉันท้อ

5) ฉันมักจะหมกมุ่นอยู่กับความคิดบางอย่างหรือโครงการบางอย่างเป็นเวลาสั้น ๆ
แต่ต่อมาก็หมดความสนใจ

6) ฉันเป็นคนทำงานหนัก

7) ฉันมักจะกำหนดเป้าหมาย แต่ต่อมาก็เลือกที่จะดำเนินการสิ่งที่แตกต่างกันไป

8) ฉันมีความยากลำบากในการรักษาความสนใจของฉันในโครงการที่ต้องใช้
เวลานานมากกว่าโครงการที่ไม่กี่เดือนก็จะเสร็จสมบูรณ์

9) ฉันเสร็จสิ่งที่ฉันได้ทำแล้วจึงจะเริ่มต้น

10) ฉันได้บรรลุเป้าหมายที่ต้องใช้เวลาหลายปีในการทำงาน

11) ฉันกลายเป็นคนที่สนใจในการแสวงหาความรู้ใหม่ทุกเดือน

12) ฉันเป็นคนขยัน

โดยมีเกณฑ์การประเมินในระดับ 5 4 3 2 1

5 = เหมือนฉันมากที่สุด

4 = ส่วนมากเหมือนฉัน

3 = ค่อนข้างเหมือนฉัน

2 = ไม่เหมือนฉันเท่าไร

1 = ไม่เหมือนฉันเลย

การแปลผล คำถามข้อ 1,4,6,9,10,12

5 = เหมือนฉันมากที่สุด

4 = ส่วนมากเหมือนฉัน

3 = ค่อนข้างเหมือนฉัน

2 = ไม่เหมือนฉันเท่าไร

1 = ไม่เหมือนฉันเลย

การแปลผล คำถามข้อ 2,3,5,7,8,11

1 = เหมือนฉันมากที่สุด

2 = ส่วนมากเหมือนฉัน

3 = ค่อนข้างเหมือนฉัน

4 = ไม่เหมือนฉันเท่าไร

5 = ไม่เหมือนฉันเลย

รวมคะแนนทุกข้อ ทารด้วย 12 ผลคะแนนประเมินสูงสุดคือ 5 และต่ำสุด คือ 1 ดังนั้น
ถ้าคะแนนใกล้ 5 มากเท่าไร ก็แสดงว่ามีกริยา มากเท่านั้น

แบบรายงานข้อมูล (Informant Report) เป็นแบบรายงานที่สร้างขึ้นสร้างโดยครู, พ่อแม่, หรือผู้สังเกตคนอื่นๆที่ได้คลุกคลีกับผู้เรียนหรือได้ดูวิดีโอเกี่ยวกับห้องเรียน โดยเฉพาะครูจะเป็นผู้ที่เห็นพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุดจะสามารถตัดสินได้ดีเกี่ยวกับ ความอดทน ความมุ่งมั่นตั้งใจ และความขยันหมั่นเพียรของนักเรียน ตลอดจนสื่อและทรัพยากรทางด้านจิตวิทยาอื่นๆ ผู้สังเกตสามารถเยี่ยมชมห้องเรียนและพูดคุยสอบถามนักเรียน และมีวิธีประเมินอย่างเหมาะสม รายงานของครูจะการใช้การสัมภาษณ์ เพื่อวัตถุประสงค์ที่กำหนดสำหรับการวัด บันทึกของโรงเรียน (School Record) เป็นการรายงานข้อมูลที่บ่งบอกถึงความขยันหมั่นเพียร เช่น เกรด, ผลสอบ, การมีส่วนร่วม, ปัญหาระเบียบวินัย ฯลฯ ข้อมูลจาก Youth Data Archive (YDA) โรงเรียน, การบริการสังคม, สถานสงเคราะห์, การพัฒนาโปรแกรม, ข่าวสาร ฯลฯ เป็นต้น

5. ปัจจัยที่มีผลต่อการเสริมสร้างกริท

การเตรียมความพร้อมเด็กและวัยรุ่นที่จะเจริญเติบโตในศตวรรษที่ 21 มุ่งศึกษาปัจจัยที่ไม่ใช่องค์ความรู้คือ Grit, Tenacity and Perseverance ซึ่งเป็นปัจจัยมีความสำคัญต่อความมุ่งมั่นของบุคคลที่ประสบความสำเร็จ แต่การศึกษาไม่สนใจปัจจัยเหล่านี้ที่มีอยู่ในนักเรียน การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของการศึกษาไม่ใช่เพื่อส่งเสริมความรู้ด้านเนื้อหาเท่านั้น แต่ยังมีการส่งเสริมด้านคุณลักษณะคือ Grit, Tenacity and Perseverance เนื่องจากโลกมีความซับซ้อนมากขึ้น มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การแข่งขันที่เด็กและวัยรุ่นต้องเผชิญ ความอ่อนแอของครอบครัวและชุมชน ความเครียด ข้อจำกัด ขาดการสนับสนุนทางสังคม ทำให้ไม่มีพลังใจที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งเป็นอันตรายต่อประชาชนและสังคมโดยรวม การเตรียมตัวเข้าสู่วิทยาลัยเมื่อจบการศึกษาระดับมัธยม การก้าวเข้าสู่อาชีพการทำงานเป็นความท้าทายที่สำคัญ และการออกแบบสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมเรียนรู้การศึกษา ดังนั้นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเสริมสร้างกริท ประกอบด้วย

5.1 บริบททางสังคมวัฒนธรรม มีบทบาทพื้นฐานที่สำคัญต่อเป้าหมายของนักเรียน รวมถึงค่านิยม ความท้าทายและความพ่ายแพ้ที่จะต้องเผชิญ บริบททางสังคมวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่สนับสนุนให้เกิดความเพียร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเผชิญกับความท้าทายกับความเครียดของนักเรียนที่ด้อยโอกาส อันเนื่องจากการขาดการสนับสนุนทางสังคมที่มีอยู่อย่างจำกัด การขาดคุณลักษณะที่สำคัญ และพลังทางจิตวิทยา(Disempowerment) และการขาดการให้อิสระ(Disenfranchisement) ล้วนเป็นช่องว่างที่อันตรายต่อบุคคลและกีดกร่อนสังคมโดยรวม นักวิชาการและผู้ปฏิบัติงานมีความกังวลในเด็กที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับกลางและสูงในชั้นเรียน เขาเหล่านั้นเรียนรู้วิธีการทำงานอย่างหนักเพื่อ "การปฏิบัติต่อโรงเรียน" (Do school) แต่ไม่ได้พัฒนาทักษะชีวิตและอดทนในการเผชิญกับความท้าทายใน "โลกแห่งความจริง"

5.2 ปัจจัยแวดล้อมของสภาพแวดล้อม การเรียนรู้ที่ส่งเสริมคุณลักษณะ Grit, tenacity, Perseverance มุ่งเน้นไปที่ 2 ปัจจัยที่เป็นบริบทที่สำคัญ คือ 1) นักเรียนจะต้องได้รับโอกาสที่จะใช้

เป้าหมาย (หรือวัตถุประสงค์) ในระยะยาวหรือเป้าหมายที่สูงขึ้น ทำให้เกิด "คุณค่า" ของสิ่งที่กระทำ

2) นักเรียนต้องการสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ที่สนับสนุนให้มุ่งไปยังเป้าหมาย และโอกาสที่จะได้ใช้เวลาในการทำให้เกิด "คุณค่า" ในระยะยาว หรือนำไปสู่เป้าหมายที่สูงขึ้น ได้มีการสำรวจประเภทเป้าหมายโดยใช้เวลาในการศึกษาตลอดระยะเวลาในการเรียนของนักเรียน โดยเริ่มต้นศึกษาถึงประเภทเป้าหมายที่มีศักยภาพแตกต่าง จากนั้นตรวจสอบ 2 หลักการที่เป็นเป้าหมายหลักที่สำคัญ และมีคุณค่าสำหรับนักเรียน ความท้าทายที่เหมาะสมและดีที่สุด และการจัดวางแนวทางตามความสนใจของตนเอง สามารถจัดแบ่งประเภทของเป้าหมายตามความแตกต่างของขนาด ความเกี่ยวข้อง วิธีการบรรลุผลสำเร็จ สำหรับวิธีการที่จะบรรลุผลสำเร็จมีลักษณะต่อไปนี้

1) Developmental stage (ขั้นตอนการพัฒนา) เป้าหมายและชีวิตจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน นักเรียนระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับมัธยมศึกษา นักเรียนเตรียมอุดมศึกษา และผู้ใหญ่ ระดับอายุ ของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจกับเป้าหมายและความขยันหมั่นเพียร

2) Timescale (ช่วงเวลา) เป้าหมายในระยะสั้น เช่น การแก้โจทย์ปัญหา คณิตศาสตร์ที่ยาก เป้าหมายในระยะกลาง เช่น การเรียนเพื่อสอบ หรือการจัดทำแผนโครงการทางวิทยาศาสตร์ที่มีความซับซ้อน หรือเป้าหมายในระยะยาว เช่น การสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนมัธยม และเตรียมพร้อมสำหรับการก้าวสู่วิทยาลัย

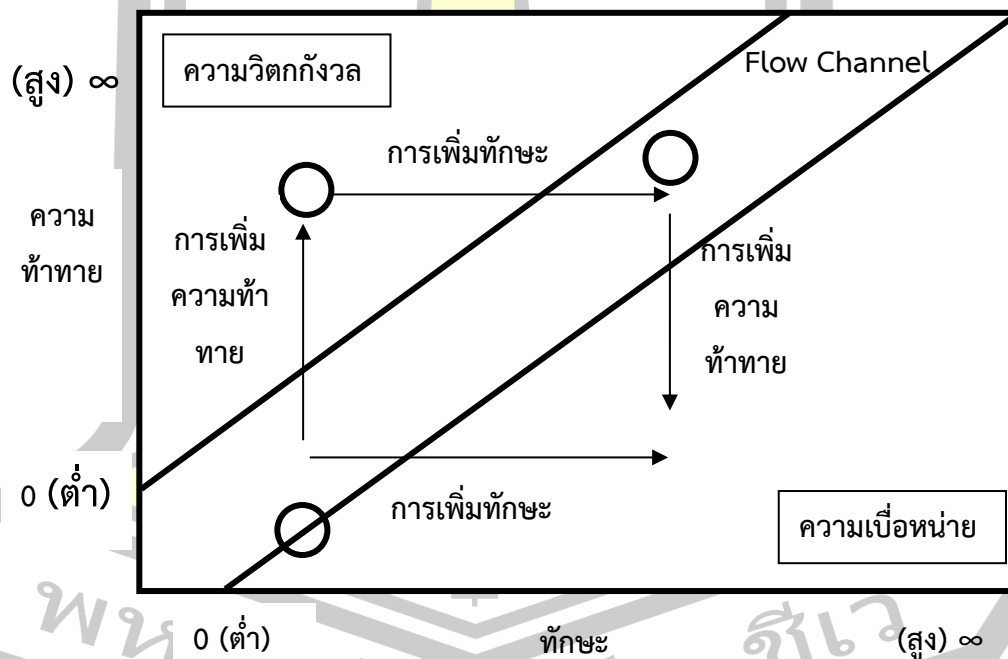
3) Complexity (ความซับซ้อน) ไม่ขึ้นอยู่กับ Timescale (ช่วงเวลา) เป้าหมายอาจมีความซับซ้อนน้อยหรือมาก The National Spelling Bee champion เป็นศูนย์รวมทางการศึกษา สำหรับมืออาชีพ STEM (การสอนแบบบูรณาการข้ามกลุ่มสาระวิชา) ที่มีทั้งเป้าหมายระยะยาวหรือเป้าหมายที่สูงขึ้นไป อย่างไรก็ตามในช่วงหลังมีแนวโน้มความซับซ้อนในรายละเอียดมากขึ้น

4) Academic content domain or setting (ขอบเขตบริบททางวิชาการหรือการจัดการ) การจัดเป้าหมายเนื้อหาวิชาควรเน้นที่ความสามารถที่แตกต่างกันของผู้เรียน ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าผู้เรียนมีบริบทความรู้ทางด้านใด คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษา ศิลปะ กิจกรรมเสริมหลักสูตร หรือขอบเขตเนื้อหาอื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับแนวคิดของแคลคูลัส จะต้องเน้นที่การปฏิบัติมากกว่าการเรียนแบบท่องจำ

5) Nature of the reward and students' valuing of attaining the goal (รางวัลและคุณค่าของการบรรลุเป้าหมาย) เป้าหมายของนักเรียนสามารถได้รับการกระตุ้นโดยการเอาใจใส่อย่างแท้จริง ความกดดันจากภายนอก หรือความกลัวต่อความล้มเหลว เป้าหมายเดียวกันอาจมีคุณค่าที่ต่างกันขึ้นอยู่กับนักเรียน ตัวอย่างเช่น นักเรียนในวิทยาลัยหลายๆ คนจะเห็นคุณค่าของการบรรลุถึงเป้าหมายที่สูงมาก แต่มันอาจมีค่าน้อยมากสำหรับนักเรียนจำนวนมาก ในขณะที่นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในเรื่องของของเป้าหมาย แต่ในการทบทวนวรรณกรรมด้านการวิจัยพบว่า

รูปแบบที่พบบ่อยโดยมากคือนักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีลักษณะแห่งความพยายามเพื่อพัฒนาตนให้มีประสิทธิภาพ อันเป็นลักษณะของนักเรียนที่มีความเพียร ซึ่งทำให้เกิดเป้าหมายที่มีคุณค่า

5.3 Optimal Challenge (ความท้าทายที่ดีที่สุด) หนึ่งในหลักการที่สำคัญคือ การที่ผู้เรียนจะสามารถหาเป้าหมายที่ "คุ้มค่า" กับการแสวงหาก็คือเมื่อได้ทำสิ่งที่ท้าทายนั้นอย่างดีที่สุด ซึ่งจะต้องใช้ความเพียรพยายามที่จะประสบความสำเร็จ เพื่อให้ดูว่ามันเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาหลายท่าน รวมทั้งนักจิตวิทยานักออกแบบเกม ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา และอื่น ๆ ที่ผลักดันให้ผู้คนได้ทำในสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตัวเอง ได้พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่สุดในการทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะมีส่วนร่วมกับความท้าทายที่เอื้อต่อการพัฒนา ซึ่งมีทั้งความเบื่อหน่ายหรือความวิตกกังวล Csikszentmihalyi ได้ทำการศึกษาความท้าทายที่ดีที่สุด โดยศึกษาถึงความแตกต่างในกรณีศึกษาต่างๆ การศึกษาภาคสนาม การทดลองในห้องปฏิบัติการ และการวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์ เขาวางทฤษฎีที่เรียกว่า “flow” และศึกษา มันด้วยความสนุกสนานและมีส่วนร่วมกับการศึกษานั้น (Csikszentmihalyi, 1990) Flow: The Psychology of Optimal Experience) ดังแสดงในภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 ความท้าทายที่ดีที่สุด

เมื่อระดับของทักษะแต่ละบุคคลตรงกับความท้าทายของกิจกรรมที่เขากระทำ บุคคลจะถูกกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจภายใน ที่จะพยายามหาทางออกที่ดีที่สุดสำหรับความท้าทายนั้น และจะมีประสิทธิผล มีแรงจูงใจในการเผชิญต่อสิ่งต่างๆ มากที่สุด ในแง่ของการเรียนรู้ ทฤษฎีนี้แสดงให้เห็นว่าความเพียรพยายามสามารถปรากฏขึ้นเมื่อนักเรียนต้องต่อสู้กับความคิดใหม่ แม้กระทั่งนักเรียนที่

บรรลุความสำเร็จต่ำที่สุด อาจจะเป็น “ผู้ที่มีความกระตือรือร้น หลงใหลกับสิ่งที่กระทำ” (hooked) กลายเป็น “ผู้ที่มีความขยันหมั่นเพียร” ได้เมื่อพวกเขาได้รับปัญหาที่ยากที่ตรงกับระดับความสามารถของพวกเขา

5.4 Alignment with specific interests or established values and goals (การจัดความสนใจเฉพาะ หรือการสร้างค่านิยมและเป้าหมาย) การที่นักเรียนมีแนวโน้มที่จะเห็นเป้าหมายว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า ก็ต่อเมื่อพวกเขาได้มีส่วนร่วมในสิ่งที่เขาสนใจและมีความกระตือรือร้น โดยจัดสิ่งที่เขาสนใจเฉพาะ หรือสร้างค่านิยมและเป้าหมาย เมื่อนักเรียนมีโอกาสทำงานไปสู่เป้าหมายที่มีคุณค่า เพื่อเชื่อมต่อไปยังอนาคตแห่งความสำเร็จค่านิยมทางวัฒนธรรม ชีวิตนอกโรงเรียน และ/ หรือหัวข้อที่เขาสนใจและมีความเกี่ยวข้อง นักเรียนมีแนวโน้มที่จะใช้ความพยายามเมื่อต้องเผชิญกับความท้าทาย โดยเฉพาะกับประสบการณ์ที่ไม่คุ้นเคย นักการศึกษาจะต้องมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถข้ามผ่านสิ่งเหล่านี้ไปได้ โดยเริ่มจากความสนใจและประสบการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคย เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่บรรลุวัตถุประสงค์ และนำไปสู่เป้าหมายการเรียนรู้ในระดับที่สูงและซับซ้อนมากขึ้น อีกทั้งการนำกลยุทธ์ที่ใช้ในการทำงานอย่างเหมาะสมและการตั้งความคาดหวังที่ชัดเจน เป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่เป้าหมาย

5.5 A Rigorous and Supportive Learning Environment for Pursuing These Goals (สภาพแวดล้อมการเรียนรู้และการสนับสนุนการก้าวไปสู่เป้าหมาย) เมื่อนักเรียนมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่และสำคัญ นักการศึกษาสามารถส่งเสริมความเพียรโดยการให้การสนับสนุน นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างของความท้าทาย ความพ่ายแพ้ อุปสรรคและความลำบาก ที่นักเรียนอาจพบในการแสวงหาเป้าหมายของพวกเขา นอกจากนี้ยังมีสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ใน 2 ลักษณะที่มีความสำคัญในการสนับสนุนความเพียร ลักษณะของความท้าทายและความพ่ายแพ้มีผลต่อคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับความพยายาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) Conceptual complexity or lack of tactical knowledge (ความซับซ้อนของความคิดหรือการขาดความรู้ทางยุทธวิธี) เมื่อเป้าหมายถูกกำหนดในเนื้อหาของการเรียนรู้ นักเรียนหลายคน ถูกท้าทายโดยใช้ความคิดที่ซับซ้อนมากขึ้น นักเรียนอาจขาดความรู้ทางยุทธวิธีเกี่ยวกับวิธีการจัดการกับเป้าหมายใหม่หรือเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ ที่จำเป็นต้องมีการวางแผนและการพิจารณา ตรวจสอบในระยะยาว เช่น การจัดทำโครงการวิทยาศาสตร์ หรือการปฏิบัติตนจากโรงเรียนมัธยมศึกษาเพื่อก้าวไปสู่รั้ววิทยาลัย

2) More dominant distractions, lack of intrinsic motivation, boredom (สิ่งที่มีอิทธิพลอื่นๆ การขาดแรงจูงใจภายใน, ความเบื่อหน่าย) นักเรียนที่มองว่าเป้าหมายระยะยาวเป็นสิ่งที่ไร้ค่า อาจเป็นเพราะนักเรียนเหล่านั้นมักพบกับความพ่ายแพ้ หรือการถูกเบนความสนใจใน

กิจกรรมอื่นๆ ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่สั้น แต่มีความน่าสนใจกว่า เช่น การท่องเที่ยวอินเทอร์เน็ตหรือการออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆ

3) Lack of resources (การขาดคุณลักษณะ) เวลา วัสดุ และทรัพยากรมนุษย์ เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับความสำเร็จเพื่อก้าวไปยังเป้าหมาย การขาดคุณลักษณะที่สำคัญเป็นอุปสรรคที่ส่งผลให้เป้าหมายนั้นห่างไกลออกไป

4) Adverse circumstances (สถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์) นักเรียนที่มาจากภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจ อาจต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การเจ็บป่วย การถูกข่มขู่ ความรุนแรงจากเพื่อนบ้าน ปัญหาครอบครัว การบาดเจ็บทางสังคม หรือการเหยียดสีผิว การย้ายโรงเรียนใหม่และอื่นๆ เป็นสิ่งที่ทำลายในการรักษาจุดเน้นและทิศทางเพื่อไปสู่เป้าหมายในระยะยาวในการเผชิญกับอุปสรรค

จากที่กล่าวมา สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มีความชัดเจนนัก จึงเริ่มมีการศึกษาที่มุ่งเน้นถึงคุณลักษณะที่ความจำเป็นสำหรับนักเรียนในการเผชิญกับเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ ในที่นี้จำแนกเป็น 2 ด้าน คือ คุณลักษณะทางวัฒนธรรม และคุณลักษณะที่เป็นรูปธรรม

5.6 Supportive and rigorous learning environment culture (การสนับสนุนและควบคุมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม) The National Research Council (2003) ได้รายงานการมีส่วนร่วมของนักเรียนมัธยมศึกษาในการเสริมสร้างแรงจูงใจเพื่อการเรียนรู้ รวมถึงบทบาทวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่จะสนับสนุนแรงจูงใจของนักเรียนที่มีสถานะทางจิตใจที่อ่อนแอที่สุด ตามรายงานฉบับนี้ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่สนับสนุนการเรียนรู้ได้ เมื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้ (1) เชื่อในความสามารถของตน (2) มีค่านิยมและเป้าหมาย (3) มีความสัมพันธ์ทางสังคม มีส่วนร่วมและรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในสังคม หลักการสำคัญมีดังนี้

1) นักเรียนจะมีความเพียรพยายามมากขึ้นเมื่อพวกเขาเชื่อว่า จะได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม ด้วยความเคารพ และได้รับการเอาใจใส่ดูแลที่เหมาะสม

2) นักเรียนจะมีความเพียรพยายามมากขึ้นเมื่อครู ผู้บริหาร และสภาพแวดล้อมอื่นๆ ในโรงเรียนมีความคาดหวังสูงต่อความสำเร็จของพวกเขา และตัวของนักเรียนเองก็ถือเป็นมาตรฐานที่จะต้องปฏิบัติ อีกทั้งการทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณไม่ได้ถูกลงโทษหรือมีความยุ่งยากลำบากใจเกี่ยวกับการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ

3) การออกแบบการประเมินผลการปฏิบัติงานของนักเรียนควรจะทำอย่างระมัดระวัง ไม่เป็นการบั่นทอนความสามารถและความคาดหวังในอนาคต ควรกำหนดหลักเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน ให้ข้อเสนอแนะที่ชัดเจนและการสะท้อนกลับที่มีคุณค่า เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถ การปรับเปลี่ยนด้านต่างๆ ในรูปแบบที่แตกต่างกัน

บางโรงเรียนมีการเปิดโอกาสอย่างชัดเจนให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนที่เหมาะสม มีการสะท้อนกลับถึงกรอบความเชื่อและทักษะที่สนับสนุนความขยันหมั่นเพียร มีการจัดทำโครงการต่างๆ บนโลกแห่งความเป็นจริงที่ต้องมีการวางแผน อาศัยความพากเพียรในการกระทำให้เสร็จสมบูรณ์ และเปิดโอกาสให้มีการทวนซ้ำ ตลอดจนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

5.7 Tangible resources (ทรัพยากรที่เป็นรูปธรรม) ทรัพยากรที่เป็นรูปธรรมที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ เช่น วัสดุ มนุษย์ เวลา ฯลฯ สิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการเอาชนะความท้าทายและบรรลุซึ่งเป้าหมาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของเป้าหมาย วัสดุ รวมถึงการเข้าถึงโปรแกรม “เทคโนโลยี” หลักสูตรการเรียนการสอน อุปกรณ์หรือวัสดุที่ช่วยให้โครงการเสร็จสมบูรณ์ การเรียนการสอนตามหลักสูตร หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพที่เอื้อต่อการทำงานของนักเรียน ทรัพยากรมนุษย์อาจรวมถึงการให้คำปรึกษา การสอน การให้คำแนะนำ การฝึกอบรมหรือบริการพิเศษ เวลาเป็นทรัพยากรที่ดีที่สุดในการทำลายที่มีค่า นักเรียนจะต้องมีเวลาพอที่จะต่อสู้กับความยากลำบาก การสะท้อนกลับ การได้รับข้อเสนอแนะ และการพยายามด้วยวิธีการใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตพื้นที่ที่มีความยากจนมักจะขาดทรัพยากรที่เป็นรูปธรรม เช่น ครูมีไม่เพียงพอ ขาดความเป็นมืออาชีพ หรือปัญหาการจัดการกับนักเรียนจำนวนมาก จนทำให้ไม่มีเวลาที่จะช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นสิ่งสำคัญ ถือเป็นบทบาทใหม่สำหรับเทคโนโลยีในการเติมเต็มช่องว่างที่ขาดหายไป และยังคงเกี่ยวข้องกับนโยบายและความต้องการทรัพยากรด้วย

5.8 คุณลักษณะทางจิตวิทยาที่สามารถส่งเสริม Grit, Tenacity and Perseverance คุณลักษณะทางจิตวิทยา เป็นคุณลักษณะภายในที่สามารถสนับสนุนความเพียรของนักเรียนได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรอบแบบสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ด้วย คุณลักษณะหลักทางจิตวิทยาที่สำคัญได้แก่

1) กรอบความเชื่อทางวิชาการ (Academic Mindsets) เป็นทรัพยากรทางจิตวิทยาที่มีประสิทธิภาพและมีความจำเป็นสำหรับนักเรียน เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากผู้เรียน สภาพแวดล้อม และความสัมพันธ์ของพวกเขากับการเรียนรู้สิ่งแวดล้อม สิ่งเหล่านี้รวมถึงความเชื่อทัศนคติ การแสดงออก ค่านิยม และวิธีการในการรับรู้ตัวเอง หลักฐานที่น่าสนใจจากแหล่งที่มาต่างๆ แสดงให้เห็นว่าโดยทั่วไปกรอบความเชื่อมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานทางวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกเมื่อต้องเผชิญกับความท้าทาย ตัวอย่างเช่น Blackwell & Trzesniewski (2007) ซึ่งให้เห็นว่าการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยมี “Growth mindset” อันเชื่อว่าความก้าวหน้าเกิดขึ้นจากความพยายาม ซึ่งมีผลกระทบในเชิงบวกที่สำคัญต่อความสำเร็จทางวิชาการ

วรรณกรรมงานวิจัยเกี่ยวกับกรอบความเชื่อทางวิชาการ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คล้ายกับการสนับสนุนสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ ได้แก่

- (1) ความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถ
- (2) ค่านิยมและเป้าหมาย
- (3) ความเชื่อเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสังคม และการมีส่วนร่วม

Farrington et al. (2012) ชี้ให้เห็นถึงกรอบความเชื่อประเภทแรกๆ ที่เรียกว่า Commonsense โดยแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ และความสัมพันธ์ระหว่างกรอบความเชื่อเกี่ยวกับผลงานทางวิชาการ (Dweck et al., 2011) “ฉันสามารถประสบความสำเร็จได้” เมื่อนักเรียนมี self-efficacy ที่แข็งแกร่ง (ความเชื่อในความสามารถที่จะเรียนรู้ และทำงานได้ดี) และมีความคาดหวังที่สูงสำหรับความสำเร็จของพวกเขา มีแนวโน้มที่จะพยายามเผชิญกับความท้าทายนั้น (Bandura, 1997) ความเชื่อเหล่านี้สามารถพยากรณ์ถึงความมั่นคงของความสำเร็จมากกว่าการวัดระดับของความสามารถและประสิทธิภาพการทำงานที่เกิดขึ้นจริง

“ความสามารถจะเติบโตไปพร้อมกับความพยายามของฉัน” เป็นความเชื่อที่เกี่ยวกับความสามารถและความคาดหวัง แต่ความสำเร็จอาจจะดูประหลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนักเรียนต้องเผชิญกับความท้าทายใหม่ที่พวกเขาไม่เคยพบมาก่อน

การวิจัยโดย Dweck และเพื่อนร่วมงานชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของ “Growth Mindset” ความเชื่อที่ว่าความสามารถสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และสามารถเพิ่มขึ้นได้ด้วยความพยายามและการเรียนรู้ (Dweck & Leggett, 1988) ตรงข้ามกับคำว่า “Fixed Mindset” ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่าความสามารถเป็นสิ่งที่มียู้อย่างคงที่ เมื่อต้องเผชิญกับงานทางด้านวิชาการที่เป็นกิจวัตรประจำวันและไม่ได้นำเอาความ ท้าทายมาใช้ นักเรียนที่มี “Fixed Mindset” และ “Growth Mindset” มีแนวโน้มที่จะออกแรงพยายามที่คล้ายกัน แต่เมื่อเป็นงานที่ท้าทายนักเรียนที่มี “Growth Mindset” จะยังคงออกแรงพยายามต่อไป แต่นักเรียนที่มี “Fixed Mindset” จะท้อแท้สิ้นหวัง การศึกษาอย่าง แสดงให้เห็นว่าความเชื่อเหล่านี้เองสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อนักเรียนได้รับการสอนที่มีความคิดแบบ “Growth Mindset” พวกเขาจะประสบความสำเร็จทางด้านวิชาการ (Blackwell et al., 2007)

ความท้าทาย เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับความสำเร็จ เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา ปรับเปลี่ยนที่จะเผชิญกับความท้าทาย คือความเข้าใจที่ว่าความท้าทายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่ได้บ่งบอกถึงความล้มเหลวของบุคคล ประสบการณ์แห่งความล้มเหลวเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนพบกับความท้าทายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น การเพิ่มระดับความยาก และแนวคิดที่เป็นนามธรรม กลยุทธ์ใหม่เพื่อความสำเร็จ การศึกษาถึงวิธีการเสริมสร้างให้นักเรียนมีคุณลักษณะแห่งความท้าทายมากกว่า การถูกจำกัดอยู่ที่ระดับความสามารถของตัวเอง (Walton , 2007) นักเรียนจะมีความอดทนมากขึ้น ในการเผชิญกับความท้าทายเมื่องานเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับพวกเขา พวกเขาจะมองว่ามีความ น่าสนใจ หรือมองว่าเป็นเป้าหมายระยะสั้นหรือเป้าหมายระยะยาวที่มีความสำคัญต่อพวกเขา

นักเรียนอาจต้องการเรียนรู้วิธีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างงานที่พวกเขากำลังทำและวัตถุประสงค์ที่จะทำสิ่งที่มีประโยชน์ในชีวิตของพวกเขา หรือการสนับสนุนให้ค้นพบความสนใจเมื่อนักเรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนและห้องเรียน ผ่านความสัมพันธ์กับเพื่อน ครูและคนอื่นๆ พวกเขาจะมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ความรู้สึกของนักเรียนจะสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการรับรู้ความสามารถของพวกเขาและความเป็นอิสระและแรงจูงใจภายใน และความตั้งใจที่จะนำมาใช้เป็นบรรทัดฐานและค่านิยม ลักษณะและคุณภาพของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับครูและเพื่อนของพวกเขา ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของนักเรียน (Wentzel, 2009) ความรู้สึกของการขาดความไว้วางใจ ความเคารพหรือความเป็นธรรมจากครูหรือจากคนแปลกหน้า และการปฏิเสธจากคนรอบข้างอาจจะเป็นปัจจัยที่สำคัญของการออกจากโรงเรียน นักเรียนด้อยโอกาสอาจมีความเสี่ยงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การมีกรอบความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถของตนเองว่าไม่สามารถทำให้สำเร็จได้

2) การควบคุมความอดทน (Effortful Control)

Duckworth et al. (2010) ทำการศึกษาอยู่ที่ National Spelling Bee champions ทำการวิจัยและสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

- การฝึกฝนอย่างมีแบบแผน ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ สุขุม ฝึกฝนซ้ำๆ (Deliberate Practice) และมีการตรวจสอบด้วยตนเอง เป็นลักษณะการพยากรณ์ถึงพฤติกรรมที่แสดงออกมาที่ดีกว่าการถูกถามโดยผู้อื่น การให้ความสนใจ และการจัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติ
- การทำกิจกรรมที่เป็นกิจวัตรประจำวันดูเหมือนจะอาศัยความอดทนที่มากกว่าและผลิตผลน้อยกว่ากิจกรรมที่ให้เลือกปฏิบัติ คนที่มี Grit มากกว่าจะเน้นที่การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติด้วยความตั้งใจที่มากกว่าคนที่มี Grit น้อยกว่า
- ผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงสุดเป็นผู้ที่มีเป้าหมายในระยะยาว ซึ่งนำพวกเขาไปสู่ความเพียร ด้วยรางวัลภายในจิตใจที่ไม่มากนักแต่เป็นกลยุทธ์การปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพมาก
- ตลอดระยะเวลาของการศึกษา (และในชีวิต) นักเรียนจะต้องเผชิญอย่างต่อเนื่องกับงานที่มีความสำคัญสำหรับเป้าหมายระยะยาว แต่ในระยะสั้นอาจจะไม่เป็นที่น่าพอใจหรือไม่มีแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับวิธีอื่นๆ ที่พวกเขาจะใช้เวลาได้มากที่สุด

3) ความมีวินัยในตนเอง และการนำตนเอง Duckworth & Quinn (2009) มีความคิดเรื่องวินัยในตนเองว่าเป็น "ความสามารถในการที่จะฉีกพลังทางจิตเพื่อบรรลุเป้าหมายและรักษาความเคารพนับถือในตนเอง นั่นคือ วินัยในตนเองไม่สามารถที่จะทำในสิ่งที่คนอื่นสั่งให้ทำ แต่มันเป็นความสามารถในการทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการจะทำ เป็นการเรียนรู้วิธีที่จะจัดการกับอารมณ์และความคิด และรู้วิธีการวางแผนพฤติกรรมตนเองเพื่อให้บรรลุยังเป้าหมาย การนำตนเองในแง่ของ

การบริหารเป็นความสามารถในการควบคุมและกำกับความตั้งใจในการเผชิญกับสิ่งที่มารบกวน และความสามารถในการยับยั้งสิ่งที่ย่ำแย่ด้วยความมั่นคงแข็งแรง (เช่น การท่องอินเทอร์เน็ต) เพื่อดำเนินการกับเป้าหมายที่เหนือกว่า (เช่น การทำการบ้านเสร็จ) (Duckworth & Kern, 2011) นอกจากนี้ยังหมายถึงความล่าช้าของความพึงพอใจที่จะได้รับด้วย

Duckworth ย้ำว่าการมีวินัยในตนเอง และการนำตนเองไม่เพียงแต่ช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้เกิดความผาสุกโดยทั่วไป ยกตัวอย่างการศึกษา

“Marshmallow Studies” โดย Walter Mischel ได้ศึกษาความมุ่งมั่น การยับยั้งชั่งใจของเด็กก่อนวัยเรียนวัย โดยนักวิจัยพาเด็กเข้ามาในห้องทดลองให้เด็กนั่งลงที่โต๊ะซึ่งวางขนมมาร์ชเมลโลว์ไว้ ผู้ทดลองประกาศว่าจะออกไปนอกห้อง เด็กๆ จะกินขนมได้ก็ต่อเมื่อผู้ทดลองกลับเข้ามาในห้องแล้วเท่านั้น แต่ถ้าใครอยากกินขนมจะได้กินขนมทันที 1 ชิ้น แต่ถ้าใครอดทนรอจนผู้ทดลองกลับมาก็จะกินขนม 2 ชิ้น การทดลองนี้ได้นำไปสู่สมมติใหม่ ผลลัพธ์คือระยะเวลาที่เด็กๆ รอ กินขนมกับผลการเรียนของพวกเขาในเวลาต่อมาเชื่อมโยงกันอย่างน่าตกใจ เด็กที่รอขนมได้นานกว่า มีผลคะแนนเฉลี่ยสอบ SAT สูงกว่าเด็กที่รอได้น้อยกว่า นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับทักษะในการเผชิญปัญหาทางอารมณ์ของพวกเขาในช่วงวัยรุ่นด้วย (Mischel & Rodriguez, 1989) หลังจากนั้น Duckworth et al. (2009) ได้ศึกษาในลักษณะนี้อีกและขยายผลการศึกษา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กที่สามารถรอคอยต่อไปอีกได้มีความสุขผ่อนคลายมากขึ้น และมีการจัดการความเครียดที่ดีขึ้น

5.9 กลยุทธ์และยุทธวิธี กรอบความเชื่อและความตั้งใจก่อให้เกิดประสิทธิผล นักเรียนมีแนวโน้มที่จะพยายามเมื่อมีคุณลักษณะทางด้านจิตใจรวมถึงเครื่องมือกลยุทธ์ ยุทธวิธีที่เฉพาะเจาะจงเพื่อจัดการกับความท้าทายและความพ่ายแพ้ การก้าวไปสู่วัยผู้ใหญ่เป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญสำหรับการทำงานในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีแนวโน้มที่จะพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วและต้องการความซับซ้อน ในระยะยาวต้องมีการแก้ปัญหาพร้อมมือกัน บุคคลจำเป็นต้องมีทักษะในการดำเนินการ มีความรับผิดชอบและความคิดริเริ่ม และการปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขของความไม่แน่นอน ตัวอย่างเช่น ในการสัมภาษณ์ผู้บริหารที่มีการพัฒนาความท้าทาย Denise Brosseau เธอย้ำว่าในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในช่วงต้นยุค 2000 ผู้ประกอบการที่มีกลยุทธ์ที่แข็งแกร่งในการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงกับความทุกข์ยากมีแนวโน้มที่จะยังคงเติบโตได้ดี มีการวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเองและอภิปัญญา โดย Farrington et al., (2012) ได้มีการศึกษาถึงการเรียนรู้กลยุทธ์ต่างๆ ด้วยวิธีที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถวัดได้ ผลจากการเรียนรู้วิธีการต่างๆ จำนวนมากเป็นรูปแบบที่ไม่ได้ผ่านตามวอร์ณกรรม หนึ่งในรูปแบบทั่วไปในวอร์ณกรรมก็คือ กลยุทธ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมกระบวนการที่หลากหลาย ที่เกี่ยวข้องกับการรวมกันของการตั้งค่าเป้าหมาย การวางแผนการแสดงบทบาท กระบวนการตรวจสอบ และการปรับการแสดงบทบาท (Hacker et al, 2009) ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงรูปแบบทั่วไปของกลยุทธ์การเรียนรู้เพื่อสนับสนุนความเพียรในการเผชิญหน้า
กับความท้าทาย

ระยะ ที่	ชื่อ	ตัวอย่างประเภทของกลยุทธ์และยุทธวิธี
1	นิยามของงาน	- กำหนดนิยามของคำว่า “งาน” ให้ครบถ้วน สมบูรณ์ - กำหนดสิ่งที่รู้และสิ่งที่ไม่รู้เกี่ยวกับงานนั้น - กำหนดความยากที่จะไปให้ถึง และความท้าทายที่อาจจะเกิดขึ้น
2	เป้าหมายและแผน	- ตั้งเกณฑ์ที่เฉพาะเจาะจง สำหรับการเรียนรู้ที่ดีขึ้นเมื่อเป้าหมายสำเร็จ - กำหนดแผนปฏิบัติงานเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของเป้าหมาย - กำหนดยุทธวิธีสำหรับการจัดการกับความท้าทาย
3	กระบวนการปฏิบัติ และการตรวจสอบ	- การสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อให้มีความเหมาะสมกับแผนดำเนินงาน - ดำเนินการตามแผน - จัดการเวลาให้มีความเหมาะสม - หาข้อมูลสารสนเทศใหม่ๆ - จัดการกับข้อมูลและทรัพยากร - ขอความช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง - ตรวจสอบกระบวนการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับเกณฑ์นำไปสู่เป้าหมาย - ปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติงาน
4	การวิเคราะห์และ การปรับเปลี่ยน	- วิเคราะห์ประสิทธิผลของแผนและกลยุทธ์ - ปรับปรุงและกำหนดงาน เป้าหมาย เงื่อนไข กลยุทธ์ แผนปฏิบัติการใหม่

ภาพรวมรูปแบบสมมุติฐาน ไม่มีสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ใดทั้งหมดที่จะสนับสนุนความขยันหมั่นเพียร บุคคลจำเป็นต้องได้รับประสบการณ์จากสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดผลดีที่สุดที่จะทำให้เห็นถึงความขยันหมั่นเพียรได้ชัดเจนที่สุด การเอาใจใส่ระมัดระวังจะต้องกระทำกับบุคคลที่เผชิญกับอุปสรรคที่เฉพาะเจาะจงเพื่อให้เกิดความเพียร ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมท้องถิ่น ค่านิยม และทรัพยากรที่มีอยู่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของเป้าหมาย

และความ ท้าทายหรือความพ่ายแพ้ ความขยันหมั่นเพียรเกิดขึ้นได้จากการที่ให้นักเรียนตั้งเอา คุณลักษณะทางจิตวิทยาเพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพ เช่น ในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่ยาก นักเรียนอาจต้องส่งเสริมให้ตัวเองเกิด “Growth Mindset” การทำงานร่วมกันและ การจัดทำ โครงการวิทยาศาสตร์ นักเรียนอาจจำเป็นต้องอาศัยกลยุทธ์และยุทธวิธีในการทำงานให้เสร็จตามเวลา ก้าวผ่านไปสู่โรงเรียนมัธยมศึกษาที่จำเป็นต้องมีความท้าทายและในวิทยาลัย นักเรียนอาจจำเป็นต้อง พยายามควบคุมความอดทนที่จะทำให้งานที่ได้รับมอบหมายให้แล้วเสร็จ ซึ่งต้องอาศัยความอดทนที่ มากกว่าการทำกิจกรรมที่มีความน่าสนใจแต่กลับได้ผลน้อย คุณลักษณะทางจิตวิทยามีลักษณะเป็น ไดนามิก มีอิทธิพลถึงกัน ตัวอย่างเช่น กรอบความรู้ความเข้าใจของนักเรียนซึ่งเป็นความสามารถของ ตนเอง สามารถเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับขีดความสามารถของพวกเขา และบางทีอาจจะสำคัญกว่า ความปรารถนาของพวกเขาที่จะควบคุมความสนใจในการเผชิญกับสิ่งที่ทำให้ไขว่เขว เมื่อนักเรียน ไม่ได้มีความรู้สึกที่ประสบความสำเร็จ เป็นไปได้ที่อาจจะไม่มีแรงจูงใจที่จะอดทนกับความพยายาม ที่ต้องใช้เวลาในการประสบความสำเร็จ

เครื่องมือ กลยุทธ์และยุทธวิธีมีผลต่อวิธีการที่ทำให้พวกเขาู้สึกมีความมั่นใจเมื่อต้อง เผชิญกับความท้าทาย พวกเขามีแนวโน้มที่จะใช้ความอดทนเพื่อให้ไปถึงความเพียร กรอบความเชื่อ ทางวิชาการมีผลต่อนักเรียนที่พยายามออกจากกลยุทธ์และยุทธวิธีเมื่อพวกเขากำลังติดอยู่ ตัวอย่างเช่น ถ้านักเรียนมี “Fixed Mindset” จะมองว่าข้อบกพร่องเป็นสิ่งที่ติดอยู่กับตัว ดังนั้น พวกเขาจะไม่หาวิธีการใหม่ๆ ในการแก้ปัญหาที่ยาก

นอกจากนี้ยังมีด้านมืดของ Grit : ความเสียหายและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น Grit มี "ด้านมืด" ซึ่งไม่จำเป็นที่จะเกิดประสิทธิภาพที่ดีเสมอ และอาจก่อให้เกิดความเสียหายและความ เสี่ยงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพแวดล้อมที่ไม่คงที่ และการตั้งความคาดหวังกับนักเรียนไว้สูง เกินไป มีการศึกษาวิจัยและได้มีการคาดการณ์บางประการ ดังนี้ แรงจูงใจภายนอกเป็นสิ่งที่ไม่ สำคัญสำหรับนักศึกษา สำหรับการสร้างความเพียรในการเผชิญกับความท้าทายหรือความพ่ายแพ้ ในการบรรลุเป้าหมาย หรือในบางวิธีที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียนอาจก่อให้เกิดความเครียด ความวิตก กังวลและความฟุ้งซ่าน และมีผลกระทบที่เป็นอันตรายกับนักเรียนในระยะยาว (สะท้อนถึงความคิด การเรียนรู้ และจิตใจที่ตึงวม) Grit กลายเป็นความคิดที่ได้รับความนิยมมากขึ้นในด้านการศึกษาแต่ก็ มีความเสี่ยงที่นักการศึกษาหรือผู้ปกครองอาจจะเข้าใจผิด สิ่งนี้นักจิตวิทยาเรียกคือ "ลักษณะพื้นฐาน ของข้อผิดพลาด" (Fundamental Attribution Error) ซึ่งก็คือการอธิบายถึงบุคลิกภาพที่สูงเกินไป การสังเกตพฤติกรรมและคำอธิบายต่อสถานการณ์ที่ดีค่าต่ำเกินไปเป็นความเสี่ยงที่เชื่อว่าเด็กนักเรียน ที่มีพฤติกรรมที่แย่เนื่องจากขาด "Grittiness" โดยไม่คำนึงถึงสภาพแวดล้อม

การจัดให้มีสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่สอนและหรือส่งเสริม Grit, Tenacity และ Perseverance สำหรับนักเรียนที่มีลักษณะแตกต่างกัน และมีช่วงความท้าทายที่ต้องเผชิญที่แตกต่างกัน

กัน นักเรียนอาจจำเป็นต้องใช้หรือได้รับประโยชน์จากวิธีการใดวิธีการหนึ่งหรือทั้งหมดที่กล่าวมานี้ และหรือ โอกาสที่จะมีส่วนร่วมสนับสนุนหรือพัฒนาคุณลักษณะทางจิตวิทยา

6. ขั้นตอนการส่งเสริมกรีฑ

Davis (2015) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการส่งเสริมให้นักเรียนมีกรีฑ ทั้งในห้องเรียน และโรงเรียนได้ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

- 1) อ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับกรีฑ
- 2) พูดคุยเกี่ยวกับกรีฑ
- 3) แลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับกรีฑ
- 4) ช่วยให้นักเรียนมีกรอบความเชื่อแบบเติบโต
- 5) วางกรอบความคิดใหม่ ทบทวนปัญหา
- 6) ค้นหากรอบแนวคิดใหม่ ๆ
- 7) อยู่กับบรรยากาศที่ส่งเสริมกรีฑ
- 8) ส่งเสริมให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัย
- 9) ช่วยให้นักเรียนพัฒนาลักษณะนิสัย
- 10) ยอมรับและเสียสละ
- 11) แลกเปลี่ยนเรียนรู้เมื่อนักเรียนมีความสนใจกรีฑ

Hoerr (2013) ได้เสนอ 6 ขั้นตอนในการเสริมสร้างกรีฑ ต้องมีกระบวนการที่เหมือนกัน 6 ขั้นตอนซึ่งการดำเนินการจะแตกต่างกันไปตามระดับหัวข้อ และความสามารถส่วนบุคคลของนักเรียนแต่ละคน ขั้นตอนเหล่านั้นประกอบด้วย

1) การสร้างสภาพแวดล้อม (Establish the environment) สิ่งที่สำคัญมากในการสร้างสภาพแวดล้อม (Establish the environment) คือการสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนรู้สึกว่าจะได้รับการเอาใจใส่ และได้รับการสนับสนุน ดังนั้น ถ้าหากว่าผู้เรียนมีการกระทำที่ไม่ดี หรือไม่สามารถทำบางสิ่งบางอย่างที่ดีได้ ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการตักเตือน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะมองเห็นคุณค่าของผู้เรียนลดลง คำถามที่เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยในการสร้างสภาพแวดล้อมในการเสริมสร้างกรีฑ ได้แก่

1.1) อะไรคือความสำเร็จของผู้เรียนที่คาดหวังที่มากกว่าความสำเร็จทางการเรียน และจะมีวิธีการวัดอย่างไร

1.2) ปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากอะไรที่จะเป็นประสบการณ์ที่เป็นสิ่งใหม่กับผู้เรียน ผู้เรียนมีวิธีการที่จะจัดการกับปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากเหล่านี้ได้อย่างไร

1.3) ผู้เรียนใช้ความพยายาม เกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากเหล่านี้ได้อย่างไร

1.4) ผู้เรียนมีโอกาสในการแบ่งปันความยากลำบากที่มีกับผู้อื่นหรือไม่ และ ผู้เรียนควรจะได้รับ การสนับสนุนที่เปิดเผยโดยคนอื่นๆหรือไม่

2) การกำหนดความคาดหวัง (Set the expectations) ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ซึ่งถึงคุณค่าของการดิ้นรนที่จะประสบความสำเร็จ และจำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนที่ผิดพลาด เพื่อการพัฒนากริธ ดังนั้นก่อนอื่นผู้เรียนจึงต้องสำรวจกริธ ของตนเองเพื่อเป็นข้อมูลในการช่วยเหลือและสะท้อนถึงวิธีการในการแก้ไขปัญหา

3) สอนคำศัพท์ (Teach the vocabulary) ผู้เรียนทุกคนจะต้องมีคำว่า กริธใน คำศัพท์ของการทำงานและใช้กริธ เป็นประจำในห้องเรียน ที่พักผ่อนและในห้องโถง วิธีหนึ่งที่จะแน่ใจว่าพวกเขาจะมีกริธ คือการให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นบนกระดาน เราได้มีการผสมผสานกริธ ลงไป ในคำศัพท์ของทุกคนที่โรงเรียน หากบางครั้งนักเรียนรวมอยู่กับการประชุมครูผู้ปกครอง กริธจะเป็น หัวข้อที่ยอดเยี่ยมในการอภิปราย การมีทุกคนอยู่พร้อมหน้ากันจะเป็นการเพิ่มโอกาสที่พ่อแม่ ผู้ปกครองและ นักการศึกษาสามารถทำงานร่วมกันเพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนากริธ มีคำศัพท์อื่น ๆ ที่สนับสนุนการเรียนการสอนกริธ เช่น ความล้มเหลว (failure) การทำลาย (frustration) การยืนหยัด ความดื้อรั้น (Tenacity) ความขยันหมั่นเพียร (perseverance) ความยืดหยุ่น (Resilience) ความมั่นใจในตนเอง (self-confidence) ภาพลักษณ์ของตัวเอง (self-image) เขตความสะดวกสบาย (comfort zone) ผู้บริหารต้องส่งเสริมการใช้คำเหล่านี้

4) สร้างความยุ่งยาก (Create the frustration) ความยุ่งยากจำเป็นสำหรับการพัฒนากริธ แต่บางครั้งความยุ่งยากนั้นอาจมีความคลุมเครือ ดังนั้นหากงานมีความไม่ชัดเจนหรือมี ตัวเล็อกมากเกินไป นักเรียนอาจต้องเดินออกไปก่อนที่จะได้เริ่มต้น มันจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องปรับ ให้เข้าอารมณ์ของนักเรียน ทศนคติและความเชื่อมั่น เพื่อที่จะให้เราทราบเมื่อมีการยื่นมือเข้าช่วย ควรสอนนักเรียนให้ตระหนักถึงความรู้สึกของตัวเองเพียงพอเพื่อที่จะสามารถคาดหวังความยุ่งยากได้

วิธีหนึ่งในการตรวจสอบว่านักเรียนมีความคิดภายในของกริธ โดยวิธีการง่ายๆ ในการสังเกตผู้เรียนว่ารับรู้ถึงความจำเป็นสำหรับความยุ่งยากเพียงใด ดูว่าผู้เรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อมีการสอนนักเรียนเกี่ยวกับกริธ ก่อนที่นักเรียนจะได้มีประสบการณ์กับงานที่ยุ่งยากหรือที่ นักเรียนจะใช้ช่วงเวลาของพวกเขาเหนื่อยจนหมดแรงเป็นโอกาสในการเรียนการสอน เมื่อการเรียนการสอนสำหรับกริธ เราจะต้องดูแลไม่ให้เป็นการอันตรายต่อความเชื่อมั่นหรือภาพลักษณ์ของนักเรียน และ ด้วยคำเตือนในใจว่านี่เป็นกลยุทธ์บางประการสำหรับการปลูกฝังกริธในนักเรียนโดยการ

4.1) รู้เท่าทันการมอบหมายงานที่ต้องออกจากเขตความสะดวกสบายของนักเรียน

4.2) จำเป็นต้องมีการปรับปรุงและแก้ไขอีกครั้งจนกว่าการทำงานของเขาหรือเธอสมบูรณ์แบบ

4.3) บอกนักเรียนที่จะขับเคลื่อนไปข้างหน้าแม้ว่าทิศทางไม่ชัดเจน ตามปกติจะไม่ต้องการให้ครูใช้กลยุทธ์ดังกล่าวข้างต้น แต่บางครั้งพวกเขาสามารถนำมาใช้ในบริบทของการเรียนการสอนสำหรับกริท หรือคุณอาจต้องการที่จะกำหนดวันใดเป็นวันกริท วันนี้มีการวางแผนที่จะสร้างความยุ่งยากสำหรับนักเรียน และเป้าหมายก็คือพวกเขาจะทำงานผ่านพ้นไปได้

4.4) ก่อนที่นักเรียนจะเริ่มต้นในการทำงาน ถ้ามพวกเขาถึงความคาดหวังว่าจะมีวิธีการอะไรที่ยากที่พวกเขาคิดว่ามันจะมีขึ้น พวกเขาควรจะระบุบางสิ่งบางอย่าง ที่พวกเขาได้ทำที่ดูเหมือนว่าจะอยู่ในระดับเดียวกันของความยากลำบาก

4.5) ถ้ามนักเรียนถึงความคิดว่างานที่พวกเขาประสบความสำเร็จ แต่ไม่ได้คิดว่าพวกเขาจะทำได้สำเร็จ วิธีการทำงานนั้น กริทมีบทบาทเป็นส่วนหนึ่งในความสำเร็จของพวกเขาหรือไม่

4.6) ให้นักเรียนสัญญาว่าจะใช้เวลาแน่ๆ ห้านาทีในการใช้ความพยายามเต็มแรงกับงานในตอนท้ายของห้านาที นักเรียนที่มีความยอดเยี่ยมควรดำเนินการต่อในการทำงานของพวกเขา แต่นักเรียนที่กำลังดิ้นรนควรหยุด ที่จะใช้เวลาหายใจลึกและสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่พวกเขาอาจจะทำแตกต่างกัน

4.7) เตือนนักเรียนว่าความล้มเหลวเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งหนึ่งจากการที่พวกเขาได้เรียนรู้ สิ่งที่พวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับงานคืออะไร สิ่งที่พวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาอาจจะทำแตกต่างกันคืออะไร สิ่งที่พวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับการพยายามหนักขึ้นคืออะไร

5) ตรวจสอบประสบการณ์ (Monitor the experience) เนื่องจากไม่มีสูตรสำหรับการเรียนการสอนกริท เราจะต้องตระหนักอย่างมากถึงระดับความยุ่งยากส่วนบุคคลของนักเรียนของเราและวิธีที่พวกเขาจะตอบสนองต่อพวกเขา บางครั้งแทนการเขียนดินสอและประกาศกับพวกเขาว่า "ฉันทำเรียบร้อยแล้ว" นักเรียนอาจดูเหมือนจะยังคงกำลังทำงานเกี่ยวกับงาน ซึ่งในความเป็นจริงพวกเขาไม่มีอารมณ์ พวกเขาจะไม่สนใจในการพยายามที่จะประสบความสำเร็จ เพราะการยอมจำนนต่อความยุ่งยากทำให้พวกเขาอยากที่จะเข้าใจ มันเป็นเรื่องจำเป็นในการตรวจสอบความพยายามของนักเรียน การที่ยังคงมุ่งเน้นไปทำงาน และป้องกันไม่ให้ย้ายไปยังกิจกรรมที่แตกต่างกัน

6) สะท้อนผลและเรียนรู้ (Reflect and learn) ตามที่ระบุไว้ข้างต้น มันจำเป็นที่นักเรียนสะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ของพวกเขาหลังจากที่ใช้กริท เราต้องการให้พวกเขาถามตัวเองทำไมพวกเขาไม่ยอมแพ้ก้งานที่กำหนดให้และอะไรคือสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ที่จะช่วยพวกเขา เมื่อพวกเขาได้รับความยุ่งยาก ผิดหวังอีกครั้ง มีนักเรียนสร้างแฟ้มบันทึกกริท หรือเอกสารที่จะให้พวกเขาติดตามสิ่งที่เป็นงานที่ยุ่งยาก นำผิดหวังและวิธีการที่พวกเขาารู้สึกเกี่ยวกับความยุ่งยากที่สามารถช่วยให้พวกเขากลับไปสู่อารมณ์และการตอบสนองในอนาคตของพวกเขา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม

โรงเรียน นักเรียนยังอาจจะแบ่งปันความพยายามของพวกเขาต่อกริทธิ ในแบบฟอร์มที่แนบมากับบัตรรายงานของพวกเขา การสะท้อนและการเรียนรู้เป็นกุญแจสำคัญในการเปลี่ยนความล้มเหลวที่ดีไปสู่ความสำเร็จ

หากห้องเรียนสามารถรองรับความตั้งใจเชิงบวกทางวิชาการ และช่วยให้นักเรียนสร้าง กลยุทธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพแล้ว ห้องเรียนจะมีส่วนสำคัญกับนักเรียนที่มีความขยันหมั่นเพียร ในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย และด้วยเหตุนี้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนที่จะนำมาสู่การปฏิบัติที่มีศักยภาพ อิทธิพลที่มีต่อความเพียรทางวิชาการ มีทั้ง “การสอน” ความเพียรโดยตรง หรืออิทธิพลความขยันหมั่นเพียรโดยอ้อมผ่านกลไกอื่น ๆ (Farrington et al., 2012)

7. โปรแกรมวิธีการดำเนินการและการพัฒนาเพื่อเสริมสร้างกริทธิ ประกอบด้วย

7.1 Program Clusters: A Closer Look : โปรแกรมการเตรียมความพร้อมของโรงเรียนที่อยู่ในการบริหารงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดเป้าหมายลดความยากจนประชากรนักเรียน และลดนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เช่น การขาดดุลความสนใจ และความผิดปกติสมาธิสั้นได้เริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่ชัดเจนของการบริหารงาน ในทางวิทยาศาสตร์วิธีการตามหลักการปรับปรุงการบริหาร ฟังก์ชันสำหรับเด็กในปีที่ผ่านมาโรงเรียนในช่วงต้น มีวิธีการต่อไปนี้

- 1) การฝึกอบรมกับเกมคอมพิวเตอร์และที่ไม่ใช่เกมคอมพิวเตอร์ การวิจัยส่วนใหญ่ได้มุ่งเน้นไปที่การฝึกอบรมคอมพิวเตอร์ที่เด็ก ซึ่งเด็กที่เล่นเกมคอมพิวเตอร์มีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นมีความต้องการในการทำงานมากขึ้น
- 2) การออกกำลังกายด้วยการเดินแอโรบิคและการเล่นกีฬา มีหลักฐานบางอย่างที่จะแสดงให้เห็นว่าการออกกำลังกายด้วยการเดินแอโรบิค สามารถช่วยปรับปรุงการทำงานของสมองส่วนของ prefrontal ส่วนใหญ่พบอยู่กับผู้ใหญ่ แต่บางทีก็พบในเด็ก การวิจัยยังคงจำเป็นที่จะต้องกำหนดการออกกำลังกายเป็นสิ่งจำเป็น เมื่อการออกกำลังกายเป็นประโยชน์มากที่สุดที่ส่งผลกระทบต่อองค์ความรู้เฉพาะของบุคคล
- 3) ศิลปะการต่อสู้และการเจริญสติภาวนาของการศึกษานี้ ชี้ให้เห็นว่าศิลปะการต่อสู้ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เน้นการควบคุมตนเองและการพัฒนาความสามารถที่ตัวบุคคลอย่างมีนัยสำคัญ การฝึกการเจริญสติภาวนา เน้นการควบคุมความสนใจจะมุ่งเน้นไปในทางที่ Nonjudgmental กับประสบการณ์ในขณะปัจจุบันอย่างมีนัยสำคัญ มีหลักฐานบางอย่างกล่าวว่าการเล่นโยคะอาจมีศักยภาพที่จะเพิ่มทักษะเหล่านี้
- 4) หลักสูตรในห้องเรียนและครูกับการพัฒนาอาชีพ เป็นโปรแกรมที่พัฒนาครูมืออาชีพในการสร้างขีดความสามารถของเด็กๆ ในการควบคุมตนเอง การควบคุมอารมณ์และทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ครูจะให้กลยุทธ์ที่จะช่วยให้เด็กจัดการกับอารมณ์ของพวกเขา เมื่อพวกเขา

เขาเริ่มไม่พอใจ โดยการควบคุมการหายใจลึกๆ อย่างชัดเจนให้พวกเขา รู้สึกถึงสิ่งเหล่านั้น และสร้างแผน ปฏิบัติการโรงเรียนด้วยโครงการเตรียมความพร้อม (CSRP) โครงการพัฒนาวิชาชีพครู อีกทั้งให้ครูใหญ่เริ่มต้นด้วยการฝึกอบรม การจัดการพฤติกรรมกว้างขวางและกลยุทธ์ เพื่อลดความเครียดของตัวเอง สามารถควบคุมได้มากขึ้น ช่วยสนับสนุนด้านอารมณ์และการบริหารงานที่ดีขึ้น

7.2 Interventions That Address Mindsets, Learning Strategies, and

Resilience : ความตั้งใจด้านวิชาการ กลยุทธ์การเรียนรู้ และความยืดหยุ่นตัว เป็นอีกประการหนึ่งที่สำคัญกับทรัพยากรทางจิตวิทยาในด้านความอดทน ความอดทน และความเพียรอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งสามอย่างส่งผลต่อทางด้านวิชาการและผลกระทบทางด้านจิตใจ โดยการสอดแทรกความคิดในระยะสั้น เพื่อเป็นการยืนยันว่านักเรียนมีความต้องการที่จะลดภัยคุกคาม ที่จะส่งผลต่อความภาคภูมิใจในตนเองและความสามารถของนักเรียนที่เติบโตขึ้นด้วยความพยายามจากตัวนักเรียนเอง นอกจากนี้การแทรกแซงยังช่วยให้คนหนุ่มสาวสามารถพัฒนากลยุทธ์ที่สำคัญ เพื่อให้พวกเขาสามารถกำหนดเป้าหมายที่มีความหมายในการวางแผนที่จะบรรลุเป้าหมาย และเพื่อเป็นเครื่องมือทางจิตใจในการตอบสนองต่อการฝึกซ้อมที่มีศักยภาพ มีดังต่อไปนี้

1) การเรียนการสอนโดยใช้ “กรอบความเชื่อแบบเติบโต (Growth mindset) สอดแทรกสิ่งเหล่านี้ที่อยู่ในความคิด “ของฉัน” ความสามารถและความคิดเติบโตไปพร้อมกับความพยายามของฉัน ความคิดเติบโตบนพื้นฐานความอดทน ความอดทน และความเพียรในการแสวงหาความรู้ทางวิชาการตามที่ได้รับ ซึ่งพบว่า นักเรียนมีแนวโน้มที่จะก้าวผ่านความท้าทายทางวิชาการเมื่อพวกเขาเชื่อว่าความพยายามจะทำให้พวกเขาชาญฉลาดและนำไปสู่ความสำเร็จได้

2) สำหรับความท้าทายทางวิชาการและสังคม จากความล้มเหลวของปัจจัยภายนอก การตำหนิตนเองที่บ่งบอ่ย สามารถทำลายความคงทนของความอดทน ความอดทน และความเพียรได้ การสอดแทรกเหล่านี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยให้ นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะเชื่อความท้าทายจากปัจจัยภายนอกที่มีสอดแทรกอยู่ที่ความตั้งใจโดยให้นักเรียนคิดว่า “ผมสามารถประสบความสำเร็จในครั้งนี้” “ความท้าทายคือการหลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับการประสบความสำเร็จ” และ “ฉันอยู่ในสถาบันการศึกษาแห่งนี้”

3) ประสบการณ์ที่พวกเขามีร่วมกันในการเปลี่ยนแปลงจากโรงเรียนมัธยมสู่วิทยาลัย จากกล่าวสุนทรพจน์ของนักเรียนที่จบการศึกษา ประหนึ่งว่ากำลังส่งมอบความท้าทายนี้ให้กับนักศึกษาในอนาคต เพื่อที่จะปลูกฝังความคิดต่อสิ่งที่ท้าทายนี้ อาจจะเป็นส่วนบุคคลที่ไม่ได้ล้มเหลว แต่เป็นการมีประสบการณ์ร่วมกัน แต่บางกลุ่มกลับรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันแห่งนี้ การยื่นมือเข้ามาจึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงการคงอยู่ของนักเรียนกลุ่มนั้น

4) การยืนยันคุณค่าของบุคคล การสอดแทรกสิ่งเหล่านี้สำหรับนักเรียนชนกลุ่มน้อย จากความเครียดที่พวกเขาอาจพบจากการคุกคามตายตัว ภัยคุกคามต่อความภาคภูมิใจในตนเองที่

สร้างความรู้สึกความกดดัน และความวิตกกังวลว่าประสิทธิภาพการทำงานที่ไม่ดีของเขาหรือเธออาจ ยืนยันทัศนคติเชิงลบเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ของพวกเขา การแทรกแซงมุ่งเน้นไปที่การประคบประหงม ความตั้งใจและความท้าทายว่า “ผมสามารถประสบความสำเร็จในเรื่องนี้” และ “ฉันอยู่ใน สถาบันการศึกษาแห่งนี้”

5) เนื้อหาหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของนักเรียน การสอดแทรกตามการวิจัย ที่ได้รับการออกแบบ เพื่อรับมือกับความคิดที่ว่า “งานนี้เป็นไปตามความสนใจของฉันค่านิยมหรือ เป้าหมาย” ในการศึกษา นักเรียนมัธยมถูกขอให้เขียนเรียงความ การเชื่อมต่อสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ใน ชั้นเรียนวิทยาศาสตร์กับชีวิตของตัวเอง การแทรกแซงนี้เพิ่มความสนใจในวิทยาศาสตร์ และทราบผล สำหรับนักเรียนที่เขียนรายงานว่าพวกเขาไม่ได้คาดหวังที่จะทำดีในด้านวิทยาศาสตร์ว่าเป็นเพราะ อะไร

6) การลงทุนในการทำความเข้าใจเป้าหมาย และการคาดการณ์ต่ออุปสรรคที่อาจ เกิดขึ้น รวมถึงการแก้ปัญหา ตั้งแต่ความอูหะหะ ความอดทน และความพยายาม โดยให้ความหมาย เกี่ยวกับการบรรลุเป้าหมายในการเผชิญกับความท้าทายและความพ่ายแพ้ ว่าวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ แน่ใจว่านักเรียนมีความชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาหวังเป้าหมาย อย่างเป็นทางการหนึ่งจะทำให้ พวกเขาและพวกเขาจะอย่างไรเมื่อพวกเขาเผชิญกับความท้าทายนั้น

7) การพัฒนาทักษะทางการศึกษาทั่วไป ในจัดการกับความต้องการด้านองค์ความรู้ นักเรียนอาจล้มเหลวทางวิชาการเมื่อได้รับความท้าทาย เพราะพวกเขาไม่ได้มีทักษะที่เหมาะสม ที่จะ จัดการกับความต้องการด้านองค์ความรู้ (Jairam & Kiewra, 2009) แสดงให้เห็นว่าการแทรกแซง ที่เรียกว่า "ทะยาน" หนุนให้นักศึกษาสามารถสร้างความรู้ใหม่จากสิ่งที่พวกเขา รู้ และเกิดการทดสอบ การเรียนรู้ใหม่ของพวกเขา

8) การสร้างชุดโครงสร้างที่แข็งแกร่งเพื่อความสำเร็จ ตัวอย่างเช่นโปรแกรมที่ให้ นักเรียนเกรด 5 -10 ที่มีองค์ความรู้ทางสังคมและทักษะการจัดการตนเอง ในส่วนของทักษะจาก นักศึกษาที่ประสบความสำเร็จ การทำงานในกลุ่มของนักเรียนเพื่อปรับปรุงการตั้งเป้าหมายการ ตรวจสอบความคืบหน้า การสร้างการสนับสนุนของชุมชนสังคม และองค์ความรู้ในด้านทักษะความจำ การจัดการกับความกดดันและความวิตกกังวล รวมทั้งการมองโลกในแง่ดี การสร้างสุขภาพที่ดี โปรแกรมนี้ได้รับจัดทำขึ้นเพื่อเพิ่มความสำเร็จในทักษะทางอ่านและทักษะทางคณิตศาสตร์

7.3 Alternative School Models and School-Level Reform Approaches :

รูปแบบโรงเรียนทางเลือก และโรงเรียนระดับแนวทางการปฏิรูป เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่ส่งเสริมความ อูหะหะ ความอดทน และความพยายามผ่านโรงเรียนทางเลือก รูปแบบหรือความพยายามในการ ปฏิรูปในระดับโรงเรียน เป้าหมายของโปรแกรมโรงเรียนในทุกระดับตามสเปกตรัมทางเศรษฐกิจและ สังคมในโรงเรียนทั้งรัฐแบบดั้งเดิมและเอกชน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการที่ปัจจัยเหล่านี้อาจจะไม่ใช่องค์

ความรู้โดยตรงและชัดเจน หรือมากกว่ารูปแบบการบูรณาการ โดยในรูปแบบการศึกษาที่ครอบคลุม แต่ละวิธีการที่มีเหมือนกัน คือ การกิจที่จะเปลี่ยนแปลงในรูปแบบพื้นฐาน ว่าโรงเรียนมีการเตรียม ความหลากหลายของนักเรียนที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจและทักษะที่สำคัญสำหรับศตวรรษที่ 21 หรือไม่ อย่างไร

1) เริ่มต้นด้วยวิสัยทัศน์ของการใช้หลักการทางจิตวิทยา การทำงานของบุคคลในเชิงบวกต่อการพัฒนารูปแบบของการศึกษา สามารถช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการพัฒนาความเพียร เป็นความสามารถ แม้จะเปลี่ยนที่เรียนก็ยังคงได้รับต่อในระดับวิทยาลัยจนจบการศึกษา มีการพัฒนารูปแบบการกำหนดเป้าหมาย สนับสนุนบริบทและทรัพยากรทางจิตวิทยาที่อำนวยความสะดวกในด้านความอดทน การอดทน และความพยายาม ในฐานะที่เราได้เรียนรู้จากการให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับโรงเรียนเหล่านี้ที่สำคัญ คือ คุณสมบัติของรูปแบบรวมถึงเป้าหมายของการเรียนรู้สำหรับสมรรถนะที่กำหนดการประเมินที่ชัดเจนและข้อเสนอแนะของความก้าวหน้าของนักเรียนในสมรรถนะเหล่านี้ เป็นการพัฒนาวิชาซีพอย่างเข้มข้น เพื่อช่วยให้ครูเข้าใจและการทำงานเต็มความสามารถ ซึ่งสมรรถนะตลอดทั้งวัฒนธรรมของโรงเรียนและหลักสูตรทั้งหมดนี้ควรที่เกิดขึ้นในโรงเรียนด้วย

2) จัดโครงการการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก (PBL) และการออกแบบรูปแบบการคิด โรงเรียนที่มีเป้าประสงค์อย่างเข้มข้นในกลยุทธ์การเรียนรู้นี้ ก็จะวางเป้าหมายในระยะยาวและให้ความสำคัญกับข้อเสนอแนะ และการทำซ้ำในการเรียนรู้ตามโครงการ (PBL) สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาอย่างแท้จริง จะเป็นการช่วยพัฒนาโครงการในระยะยาวของรอบปัญหาเหล่านี้ การเชื่อมต่อกับความเป็นจริง การสร้างแรงจูงใจและโครงการในระยะยาวที่ให้โอกาสในการพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 เช่น การแก้ปัญหาการทำงานร่วมกัน การวิจัยและการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนได้เรียนรู้กลยุทธ์การเรียนรู้ที่สำคัญ และทักษะการควบคุมตนเองที่จำเป็นสำหรับความขยันหมั่นเพียรในระยะยาว เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของโครงการที่กำหนด พวกเขาจะได้เรียนรู้ทักษะต่างๆ เช่น นิยามงานในการวางแผนการตรวจสอบ การพิจารณามากกว่าการค้นพบ และการปรับตัว ความคิดการออกแบบที่เป็นกระบวนการที่ค้น การเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการที่จำเป็นสำหรับนวัตกรรมการออกแบบ เป็นการระดมสมองโดยใช้จินตนาการความร่วมมือการสร้างต้นแบบความคิดเห็นและการพัฒนาซ้ำ

7.4 Informal Learning Programs : โปรแกรมการเรียนรู้ตามอัธยาศัย ประกอบด้วยรูปแบบการเรียนรู้สภาพแวดล้อมทางการตั้งใจที่จะสอนและ / หรือส่งเสริมด้านความอดทน ความอดทน และความพยายาม มุ่งเน้นเกี่ยวกับโครงการที่ส่งเสริมการ (1) ความอดทนที่จะจบการศึกษาในโรงเรียนมัธยมจนถึงระดับบัณฑิตศึกษา และสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานเมื่ออาชีพได้ (2) ความสนใจและความอดทนในการศึกษาและการประกอบอาชีพ โปรแกรมการศึกษานอกระบบ เป็นการเรียนรู้ในความหมายกว้างเกิดขึ้นในกิจกรรมของทุกชีวิตทั้งภายในและภายนอกของโรงเรียน ที่นอกเหนือจาก

การเรียนการสอนอย่างเป็นทางการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสมัครใจ การมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกัน กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อประโยชน์ของตนเอง และความยืดหยุ่นของเป้าหมายและทรัพยากร ความผันผวนของบางอย่าง ผลการเรียนรู้ที่สำคัญกับการปรับตัวและนวัตกรรมภายในเกี่ยวกับกิจกรรมที่มุ่งเน้นในการเผชิญกับอุปสรรค การเรียนรู้ในระบบที่เกิดขึ้นโดยปกติจะเป็นบริบทของกลุ่มนักเรียนที่ไปทัศนศึกษา ทางวัฒนธรรม แล้วพบว่าในสภาพแวดล้อมของสถาบันในช่วงเวลาปิดหรือช่วงการทำงาน มักจะอุดมไปด้วยเทคโนโลยี โปรแกรมการศึกษานอกกระบวนมุ่งเน้นให้นักเรียนจากระดับประถมศึกษาผ่านระบบวิทยาลัย แต่จะมุ่งเน้นไปที่นักเรียนเก่ามากที่สุด ซึ่งมีศักยภาพที่ดีที่สุดสำหรับการจัดสภาพแวดล้อมต่อการเรียนรู้เพื่อเป็นบริบทที่สำคัญในด้านปัจจัยที่จะส่งเสริมเรื่องความสะอาด ความอดทน และความพยายาม ซึ่งเป็นโปรแกรมการเรียนรู้ในส่วนของวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเพียรพยายามในรูปแบบที่แตกต่างกัน

ระบบสนับสนุนการออกจากโรงเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนยังคงมีอยู่ผ่านโรงเรียนมัธยมสู่การได้รับเป็นนักศึกษาวิทยาลัย และเข้าสู่ตลาดแรงงานมีอาชีพ มีหลายโปรแกรมที่มุ่งเน้นการส่งเสริมความทะเยอทะยานที่จะไปเรียนที่วิทยาลัยและได้ทำงาน ผ่านเครือข่ายสังคมของคนรอบข้างและ / หรือผู้ให้คำแนะนำนักเรียนในการเปลี่ยนไปศึกษาต่อที่โรงเรียนมัธยมศึกษาต่อวิทยาลัย และการเลือกอาชีพ ตรงตามตลาดแรงงาน

ผู้ให้บริการโปรแกรมมักจะเน้นที่การบริการนักเรียนที่อยู่ตามบ้าน นักเรียนอาจจะเป็นบุคคลหนึ่งในโรงเรียนที่จะศึกษาข้อมูลเพื่อไปเรียนต่อที่วิทยาลัยต่างๆ บางตัวอย่างดังต่อไปนี้

- 1) โปรแกรมพัฒนาการร่วมมือการสนับสนุนการเรียนการสอนและกิจกรรมตลอดทั้งปี
- 2) โปรแกรมการติดตามผลของวิทยาลัย
- 3) โปรแกรม KIPP ที่รองรับการขยายตัวทางวิชาการและองค์กร เพื่อสนับสนุนวิทยาลัยเพื่อการวางแผนการทำงานและความสำเร็จของงาน
- 4) โปรแกรมวิทยาลัยวิริยะ เป้าหมายของคือความสำเร็จทางการศึกษา โดยสร้างเพื่อการรับมือกับความท้าทายตั้งแต่การสมัครเรียน
- 5) ความสำเร็จของนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาเป็นแบบลักษณะออนไลน์
- 6) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ดิจิทัลคอลแหล่งข้อมูลออนไลน์ และเครื่องมือสำหรับครูผู้สอน เป็นทรัพยากรเทคโนโลยีที่เป็นปัจจัยบริบทและ / หรือโอกาสในการพัฒนาทรัพยากรทางจิตวิทยาที่ส่งเสริมความสะอาด ความอดทน และความพยายาม

7.5 Digital Learning Environments, Online Resources, and Tools for Teachers : สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ดิจิทัลคอลแหล่งข้อมูลออนไลน์และเครื่องมือสำหรับครูมีขนาดใหญ่ และการเติบโตของเทคโนโลยีการศึกษาที่สามารถนำมาใช้เพื่อสนับสนุนความสะอาด ความ

อดทน และความพยายาม คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญหลักของเราที่สัมภาษณ์ก็คือว่า เทคโนโลยีที่สนับสนุนความอู่สาหะควรมีเหตุผลในหลักการออกแบบให้สอดคล้องกับการปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการส่งเสริมความสามารถเหล่านี้ ในความเป็นจริงเราพบว่า การศึกษาเทคโนโลยีที่สอดคล้องกับทุกแง่มุมของรูปแบบการตั้งสมมติฐานความอู่สาหะ ความอดทน และความพยายาม ส่งเสริมปัจจัยทั้งบริบทที่สำคัญและทรัพยากรทางจิตวิทยา จากที่เรานำเสนอตัวอย่างบางส่วนที่สอดคล้องกับแง่มุมที่สำคัญของรูปแบบ ต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ทางดิจิทัลให้ความท้าทายที่ดีที่สุดในด้านการปรับตัว ในขณะที่นักเรียนมีการเรียนรู้และความต้องการที่แตกต่างกัน การตอบสนองต่อกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนปกติ ครูมีนักเรียนจำนวนมากเกินไป ทำให้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ทางดิจิทัลมีการนำมาใช้ค่อนข้างสูง ศักยภาพที่ดีสำหรับการจัดเก็บที่ซับซ้อน ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านพฤติกรรมตอบสนอง สมองทางอารมณ์และการตอบสนองทางสรีรวิทยา ที่สามารถนำมาใช้ในระบบแบบไดนามิกหรือให้กับครู สำหรับการปรับตัวเข้ากับการเรียนการสอนงานให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนและอาจารย์ผู้สอน

เครื่องมือทางดิจิทัลช่วยส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ในห้องเรียนได้อย่างเข้มงวด และให้การสนับสนุนที่มีความทันสมัย เครื่องมือดิจิทัลที่ใช้จะช่วยให้ครูมีการส่งเสริมในเชิงบวกทางวัฒนธรรมของห้องเรียน และสนับสนุนความขยันหมั่นเพียรให้เกิดขึ้นในห้องเรียนของพวกเขา เครื่องมือดิจิทัลเป็นเครื่องมือที่ช่วยการจัดการในห้องเรียนให้ครูรักษาบรรยากาศการเรียนรู้ สนับสนุนและให้นักเรียนทำงานผ่านระบบที่มีภาพเคลื่อนไหวอย่างมีส่วนร่วม และปรับแต่งคุณสมบัติช่วยให้ครูติดตามและเสริมสร้างพฤติกรรมที่ดีสำหรับนักเรียนแต่ละคนและได้รับรายงานทันทีเพื่อแบ่งปันกับผู้ปกครองของนักเรียนในห้องนั้น

Duckworth et al. (2007) กล่าวว่า คนมักเข้าใจผิดว่า พลังของความมุ่งมั่น หรือ Grit มาจาก “จำนวน” หรือการใช้เวลามากกับการฝึกฝน ซึ่งถูกเพียงเล็กน้อย แต่พลังของ Grit ส่วนใหญ่มาจาก “คุณภาพ” หรือวิธีการฝึกฝนที่ถูกต้อง การฝึกเฉยๆ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ได้ แต่ต้องฝึกและปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา (Deliberate practice) ซึ่งกรณีนี้พ่อแม่ ครูอาจารย์ หรือโค้ชที่ดีจะช่วยให้ การฝึกและปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา มี 4 องค์ประกอบ ดังนี้

- 1) มีเป้าหมายที่ยากแต่ชัดเจน
- 2) ฝึกอย่างมีสมาธิ และพยายามเต็มที่
- 2) มี feedback หรือการสะท้อนกลับทันทีอย่างมีข้อมูลหลักฐาน
- 4) ฝึกซ้ำโดยมีการไตร่ตรองสะท้อนคิดและหาทางปรับปรุง

Grit เป็นสิ่งที่อู่กงามขยายตัวได้ และมีธรรมชาติอู่กงามตามอายุ วิธีพัฒนา Grit มี 2 แนวทางคือ แนวทางเติบโตจากภายในตนเอง กับแนวทางสนับสนุนจากภายนอก ดังนี้

- 1) แนวทางเติบโตจากภายใน มี 4 วิธี คือ
 - 1.1) ความสนใจและได้รับประโยชน์ (Interest)
 - 1.2) การฝึกปฏิบัติ (Practice)
 - 1.3) มีเป้าหมายเชิงคุณค่า (Purpose)
 - 1.4) มีความคาดหวัง (Hope)
- 2) แนวทางสนับสนุนจากภายนอก ได้แก่
 - 2.1) การเลี้ยงดูของพ่อแม่ (Parenting)
 - 2.2) การมีพื้นที่ให้ Grit ทำงาน (Grit player)
 - 2.3) มีวัฒนธรรมที่ส่งเสริม Grit (Grit culture)

การเลี้ยงดูของพ่อแม่มีส่วนสำคัญอย่างมากที่จะทำให้ Grit งอกงามขยายตัวได้ แต่พ่อแม่ต้องเป็น “พ่อแม่ที่ฉลาด” โดยตั้งความหวังกับลูกไว้สูง และต้องให้การสนับสนุนลูกในเวลาเดียวกัน พ่อแม่ที่ไม่ฉลาดมีอยู่ 3 แบบคือ

- 1) พ่อแม่ที่ตั้งความหวังไว้สูง แต่ไม่เอาใจใส่ลูก
- 2) พ่อแม่ที่เอาใจใส่ลูก แต่ไม่ตั้งความคาดหวังให้สูง
- 3) พ่อแม่ที่ไม่เอาใจใส่และไม่ตั้งความหวัง

ดังนั้นพ่อแม่ต้องเปิดพื้นที่ให้ Grit ของลูกได้ทำงานหรือออกกำลัง ซึ่งทำได้โดยส่งเสริมให้ลูกได้ฝึกฝนเรียนรู้สิ่งที่ยาก ที่ต้องใช้ความพยายาม มานะ อดทน ซึ่งภาษาการศึกษาเรียกการเรียนรู้แบบนี้ว่า Project-Based Learning (PBL) เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ Grit ทำงานอย่างเต็มที่ แต่ทั้งนี้พ่อแม่ ครู หรือผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้อง ต้องมีทักษะในการมอบหมายงานที่ยากและท้าทายให้ลูกหรือลูกศิษย์ในระดับที่เหมาะสมกับช่วงวัยและความสามารถ การศึกษาที่ดีเป็นการสร้าง Grit ไปในตัว โดยไม่ต้องไปฝึก Grit ด้วยการเรียนพิเศษแต่อย่างใด เพราะในโลกแห่งความเป็นจริง Grit สำคัญกว่า Talent และหากคิดตามแนวของ Duckworth (2007) การมีกระบวนการที่ค้นพัฒนา (Growth mindset) เป็นเพียงพื้นฐานสู่ความสำเร็จ แต่มนุษย์จะประสบความสำเร็จได้จริงต้องมีการฝึกปฏิบัติอย่างมีคุณภาพและต้องฝึกมากพอ เหมือนคำกล่าวที่ว่า ยิ่งฝึกยิ่งชำนาญนั่นเอง

7.8 การฝึกอบรม

ในการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริตครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการอบรมเพื่อให้ นักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างมีคุณภาพ และเป็นการเปิดพื้นที่ให้กริตได้ทำงานอย่างเต็มที่ เพราะการฝึกอบรมเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอน จัดกิจกรรมที่เน้นการทำงานร่วมกันของบุคคลในกลุ่ม มีจุดประสงค์ร่วมกัน โดยมีการวางแผนร่วมกัน ปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อให้เกิดความรู้ เรียนรู้การทำงานกลุ่ม เกิดทักษะทางสังคมและเกิดความรับผิดชอบร่วมกันภายในกลุ่ม โดยมีสาระสำคัญของการฝึกอบรมดังนี้

ความหมายของการฝึกอบรม

สมคิด บางโม (2551) ได้ให้ความหมายว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานเฉพาะด้านของบุคคลโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Attitude) อันจะนำไปสู่การยกมาตรฐานการทำงานให้สูงขึ้น ทำให้บุคคลมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานและองค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

สมชาติ กิจยรรยง (2543) ได้ให้ความหมายว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการที่จะทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดความรู้ (Knowledge) เกิดความเข้าใจ (Understanding) เกิดความชำนาญ (Skill) และ เกิดเจตคติ (Attitude) ที่ดีเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกระทั่งให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ยงยุทธ เกษสาคร (2544) ได้ให้ความหมายว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการอย่างหนึ่งในการพัฒนาองค์กร โดยอาศัยการดำเนินการอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนที่ผ่านการวางแผนอย่างดี และมีการกระทำที่ต่อเนื่องโดยไม่หยุดยั้ง

วิจิตร อวระกุล (2540) ได้ให้ความหมายว่า การฝึกอบรม หมายถึง เป็นลักษณะกิจกรรมเฉพาะเจาะจงเฉพาะเรื่อง เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในวงแคบๆที่มีความจำเป็น จะไม่สอนหรืออบรมวิชาต่างๆกว้างขวางหรือยาวนานเหมือนวิทยาลัย มหาวิทยาลัย การฝึกอบรมจึงเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีศักยภาพในด้านต่างๆไม่ว่าจะเป็นความรู้ ความสามารถ สติปัญญา ซึ่งต้องการพัฒนาหรือฝึกฝนอบรมบุคคลให้เหมาะหรือเข้ากับงาน หรือการทำงาน

ทิตินา แคมมณี (2552) ได้สรุป การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม (Group Process Based Instruction) กระบวนการกลุ่ม เป็นกระบวนการในการทำงานร่วมกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน และมีการดำเนินงานร่วมกัน โดยผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มต่างก็ทำหน้าที่ของตนอย่างเหมาะสม และมีกระบวนการทำงานที่ดี เพื่อนำกลุ่มไปสู่วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการทำงานกลุ่มที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางสังคม และขยายขอบเขตของการเรียนรู้ให้กว้างขวางขึ้น

สรุป การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอน จัดกิจกรรมที่เน้นการทำงานร่วมกันของบุคคลในกลุ่ม มีจุดประสงค์ร่วมกัน โดยมีการวางแผนร่วมกัน ปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดความรู้ เรียนรู้การทำงานกลุ่ม เกิดทักษะทางสังคมและเกิดความรับผิดชอบร่วมกันภายในกลุ่ม

ขั้นตอนและกระบวนการของการฝึกอบรม

สมชาติ กิจยรรยง (2543) ได้กล่าวถึง กระบวนการในการฝึกอบรมว่า ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

1) การหาความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรม

การพัฒนาบุคลากรโดยการฝึกอบรมนั้น สิ่งสำคัญประการแรกที่จะต้องดำเนินการ คือ การสำรวจหาความจำเป็นในการฝึกอบรม (Training Needs) หมายถึง การสำรวจหรือค้นคว้าว่ามีปัญหาการปฏิบัติงานอะไรบ้างที่สามารถแก้ไขได้โดยการฝึกอบรม ทั้งนี้เพื่อให้การฝึกอบรมนั้นเป็นส่วนช่วยบุคลากรโดยเฉพาะในด้านบุคคลที่มีความจำเป็นในการฝึกอบรมได้แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ 1. ความจำเป็นในการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่เฉพาะที่ดำรงตำแหน่ง 2. ความจำเป็นในการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับงานในหน้าที่ทั่วไป 3. ความจำเป็นที่จะเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจโดยทั่วไปไม่จำกัดว่าอยู่ในแขนงวิชาใด หรือหน้าที่ใด เพื่อให้มีความรู้รอบตัวทันโลก 4. ความจำเป็นที่จะพัฒนาบุคลิกภาพ ลักษณะ และทัศนคติ

2) การสร้างโครงการฝึกอบรม หรือหลักสูตรอบรม

เมื่อได้ความจำเป็นในการฝึกอบรมแล้ว จึงมาวางแผนงานฝึกอบรมและสร้างโครงการฝึกอบรมขึ้นมา โครงการฝึกอบรม หมายถึง การกำหนดขั้นตอนวิธีการ ตลอดจนแนวปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

3) การดำเนินการฝึกอบรม

การดำเนินการฝึกอบรม เป็นขั้นตอนสำคัญที่วิทยากรต้องมึบทบาทที่สำคัญที่จะช่วยให้โครงการฝึกอบรมในหลักสูตรต่างๆบรรลุเป้าหมาย โดยที่ผู้รับผิดชอบจะต้องมีการเตรียมการ และมีการดำเนินการที่ดี ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการฝึกอบรมอยู่ 4 ขั้นตอน คือ

- 3.1) การเตรียมการก่อนการฝึกอบรม
- 3.2) การดำเนินการระหว่างการฝึกอบรม
- 3.3) การดำเนินภายหลังสิ้นสุดการฝึกอบรม
- 3.4) การประเมินผลการฝึกอบรม

การประเมินผลการฝึกอบรมเป็นขั้นตอนสุดท้ายในกระบวนการฝึกอบรม ซึ่งโดยปกติส่วนใหญ่การประเมินมักจะจัดทำแต่เพียงแต่ผู้เข้ารับการอบรมประเมินวิทยากรผู้บรรยายว่ารู้สึกรอย่างไรได้สาระและมีการบรรยายที่จูงใจให้ติดตามหรือไม่ โดยหลักการแล้วการประเมินสามารถทำได้หลายรูปแบบคือ

- 1) ผู้เข้ารับการอบรมประเมินวิทยากร/และผู้ดำเนินโครงการ
- 2) วิทยากรประเมินผู้ดำเนินโครงการและผู้เข้ารับการอบรม
- 3) ผู้ดำเนินโครงการประเมินผู้ฟังและวิทยากร
- 4) ผู้รับผิดชอบโครงการติดตามผลผู้เข้ารับการอบรม

สมคิด บางโม (2551) ได้สรุปขั้นตอนในการฝึกอบรม 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) การหาความจำเป็นในการฝึกอบรม เป็นการศึกษาปัญหา หรือ ความต้องการของหน่วยงานในการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจให้กับบุคคล โดยการวิเคราะห์งานเพื่อกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและวิธีการฝึกอบรม

2) การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม เป็นการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเหมาะสมกับแนวทางการแก้ไขปัญหาขององค์กร ส่วนประกอบของหลักสูตร ประกอบด้วย ชื่อหลักสูตร วัตถุประสงค์ เนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้ และ แนวทางการประเมินผล

3) การออกแบบโครงการฝึกอบรม การวางแผนว่า จะฝึกอบรมอะไร เมื่อไรและให้ใครนั้นจะต้องเขียนเป็นโครงการอย่างละเอียดเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

4) การดำเนินงานการฝึกอบรม เป็นการนำโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้วมาดำเนินการฝึกอบรม ซึ่งจะต้องบริหารโครงการเป็น 3 ระยะคือ 1) ระยะเตรียมการ คือการเตรียมการก่อนฝึกอบรม 2) ระยะฝึกอบรม คือตั้งแต่วันแรกของการฝึกอบรมจนถึงวันสิ้นสุดการฝึกอบรมและ 3) ระยะหลังการฝึกอบรมแล้ว

5) การประเมินผลงานการฝึกอบรม การประเมินผลงานการฝึกอบรมเป็นการวัดและประเมินว่า การอบรมเป็นไปตามที่กำหนดไว้และบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงใด มีปัญหาอุปสรรคอะไรบ้าง การประเมินอาจใช้การวัดหลายวิธี อาจประเมินครั้งเดียวเมื่อสิ้นสุดการฝึกอบรมหรือประเมินครึ่งระยะเวลาของการฝึกอบรม และเมื่อสิ้นสุดการฝึกอบรมเป็น 2 ครั้ง

พงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ (2552) การจัดอบรมที่มีประสิทธิภาพเป็นกระบวนการการดำเนินการฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนชัดเจน เหมาะสม กระบวนการจัดการฝึกอบรมแบ่งได้ 4 ขั้นตอนได้แก่

1) การวางแผนการฝึกอบรม

1.1) การวางแผนการฝึกอบรม เป็นกระบวนการกำหนดทิศทางและวิธีดำเนินการฝึกอบรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ประกอบกับสถานการณ์ปัจจุบันในการกำหนดเป้าหมายและแนวทางการดำเนินงานอย่างมีระบบ การวางแผนจึงเป็นหลักประกันที่ช่วยสร้างความมั่นใจในความสำเร็จของการฝึกอบรม การวางแผนมีความสำคัญต่อการฝึกอบรมมาก ดังคำกล่าวที่ว่า “การทำงานใดก็ตาม หากมีการวางแผนที่ดีก็เหมือนงานสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง” การฝึกอบรมก็จำเป็นต้องอาศัยการวางแผนที่ถูกต้องรอบคอบและมีความเหมาะสมเช่นกัน อาจจำแนกความสำคัญของการวางแผนการฝึกอบรมดังนี้

1.1.1) ทำให้การฝึกอบรมที่จัดขึ้นตรงกับความต้องการจำเป็น สอดคล้องกับสภาพปัญหาและ ความต้องการของหน่วยงาน/องค์กร

1.1.2) ความซ้ำซ้อนในเรื่องที่ฝึกอบรม เพราะการวางแผนการฝึกอบรมจะทำให้ได้ข้อมูล ว่าเคยจัดการฝึกอบรมเรื่องอะไร เมื่อใด จัดให้กับใครมาบ้าง จะได้ไม่ซ้ำซ้ำอีกโดยไม่สมควร

1.1.3) ช่วยในการกำหนดขอบข่ายเนื้อหาของหลักสูตรการฝึกอบรมได้ตรง และครอบคลุมวัตถุประสงค์ จัดลำดับเนื้อหาของหลักสูตรได้ต่อเนื่องในช่วงเวลาที่เหมาะสม

1.1.4) เป็นแนวทางในการประสานงานระหว่างหน่วยงานและบุคลากรที่เกี่ยวข้องสามารถปฏิบัติงานได้ราบรื่นสอดคล้องกัน ช่วยให้การฝึกอบรมดำเนินไปด้วยดี

1.1.5) ช่วยลดปัญหาอุปสรรคในการฝึกอบรม เพราะการวางแผนทำให้สามารถคะเนปัญหาที่อาจเกิดขึ้นและเตรียมการป้องกันแก้ไขไว้ล่วงหน้าได้

1.1.6) ช่วยให้จัดบุคลากร วิธีการ สถานที่ ตลอดจนงบประมาณในการฝึกอบรมได้อย่างเหมาะสม

1.1.7) ช่วยกำหนดแนวทางและเครื่องมือในการประเมินผลการฝึกอบรมได้เหมาะสม

2) ขั้นตอนการวางแผนการฝึกอบรม เพื่อให้การฝึกอบรมสามารถดำเนินไปได้ด้วยดี และ บรรลุตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ ควรดำเนินการวางแผนการฝึกอบรมตามขั้นตอน ดังนี้

2.1) ค้นหาความจำเป็นในการฝึกอบรม

2.2) กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการฝึกอบรม

2.3) พิจารณาทางเลือกดำเนินการฝึกอบรมที่มีอยู่

2.4) กำหนดวิธีการที่เหมาะสม

2.5) พิจารณาปัญหาอุปสรรคในการฝึกอบรมและแนวทางแก้ไข

2.6) กำหนดแนวทางในการประเมินผลการฝึกอบรม

2.7) จัดทำแผนการฝึกอบรม

3) การเตรียมการฝึกอบรม

การเตรียมการฝึกอบรม เป็นการติดต่อประสานงานล่วงหน้าในเรื่องบุคคล สถานที่ เอกสาร วัสดุอุปกรณ์ และงบประมาณในการฝึกอบรม เช่น นัดหมายวิทยากรและผู้เข้ารับการฝึกอบรม จองสถานที่จัดฝึกอบรม จัดเตรียมเอกสารประกอบการฝึกอบรม รายละเอียดของการฝึกอบรม มีดังนี้

3.1) ติดต่อวิทยากร ควรทบทวนเป็นการส่วนตัวก่อน เมื่อตกลงแล้วจึงจัดทำหนังสือเชิญเป็นทางการโดยแจ้งหัวข้อการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ คุณสมบัติผู้เข้ารับการฝึกอบรม

วัน เวลา สถานที่ฝึกอบรม อุปกรณ์พิเศษที่ต้องใช้ในวันฝึกอบรม และเงื่อนไขการเดินทาง (ต้องจัดรถรับ/ส่งหรือจัดค่าพาหนะให้)

3.2) การประชาสัมพันธ์/การติดต่อผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยประกาศรับสมัคร/คัดเลือก หรือกำหนดคุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม จัดทำรายชื่อและข้อมูลเบื้องต้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม เช่น ตำแหน่ง สังกัด อายุ หมายเลขโทรศัพท์ เป็นต้น

3.3) การติดต่อสถานที่ ควรจองสถานที่จัดฝึกอบรมทั้งภายในหน่วยงาน/องค์กร และสถานที่ภายนอกล่วงหน้า เพื่อป้องกันความซ้ำซ้อนกับผู้ใ้รายอื่น ควรตรวจสอบความเหมาะสมในเรื่องที่ตั้ง ขนาด และลักษณะของสถานที่

3.4) การเตรียมเอกสาร แบ่งเป็นเอกสารพิธีการ เช่น หนังสือเชิญ หนังสือขออนุญาตคำกล่าวรายงาน กำหนดการ การลงทะเบียน และเอกสารประกอบการฝึกอบรม เช่น หลักสูตร โครงการฝึกอบรม เนื้อหา/กิจกรรมของการฝึกอบรมต้องเตรียมให้ถูกต้องครบถ้วน เพียงพอกับจำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรม

3.5) การเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ แบ่งเป็นวัสดุอุปกรณ์เวที เช่น ข้อความบอกชื่องาน บนฉากหลังเวที โต๊ะหมู่บูชา โซฟารับแขก โต๊ะ/เก้าอี้วิทยากรบรรยาย และวัสดุโสตทัศน เช่น ไมโครโฟน เครื่องเสียง เครื่องฉาย และคอมพิวเตอร์

3.6) การเตรียมงบประมาณ ผู้จัดการฝึกอบรมต้องดำเนินการตามระเบียบของหน่วยงาน/องค์กร เพื่อให้ได้เงินงบประมาณมาใช้จ่ายตามโครงการก่อนถึงวันฝึกอบรม จะได้ไม่ชุลกชลัก

3.7) การมอบหมายงานให้เจ้าหน้าที่ฝึกอบรมฝ่ายต่างๆ เป็นการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบให้แต่ละฝ่าย เช่น ฝ่ายสถานที่ ฝ่ายประสานงานวิทยากร ฝ่ายเอกสาร ฝ่ายจัดเลี้ยง ฝ่ายที่พัก ฝ่ายยานพาหนะ ฝ่ายการเงิน ฝ่ายทัศนูปกรณ์ เป็นต้น

การเตรียมการฝึกอบรมที่ครบถ้วนจะช่วยให้การดำเนินการฝึกอบรมเป็นไปด้วยดี และมีประสิทธิภาพ ป้องกันปัญหาและข้อขัดข้องที่อาจเกิดขึ้นในการจัดการอบรมได้เป็นอย่างดี

4) การดำเนินการฝึกอบรม

การดำเนินการฝึกอบรมเป็นการจัดกิจกรรมตามกำหนดการที่ระบุไว้ในตารางฝึกอบรมตั้งแต่เริ่มวันแรกจนกระทั่งสิ้นสุดการฝึกอบรม แม้จะได้มีการเตรียมการฝึกอบรมมาอย่างดีแล้ว แต่ก็อาจมีเหตุขัดข้องหรือปัญหาบางประการที่ไม่คาดคิดมาก่อนเกิดขึ้นในวันฝึกอบรม เพื่อให้การดำเนินฝึกอบรมเป็นไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ ผู้รับผิดชอบการฝึกอบรมควรดำเนินการหรือมอบหมายผู้รับผิดชอบดำเนินการดังนี้

4.1) ตรวจสอบความพร้อมของสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยพิจารณาความเหมาะสม ความพร้อม ความเพียงพอ ความสะดวก ความสะอาด ฯลฯ เช่น ห้องประชุม เวที

ฉากหลังเวที โต๊ะหมู่บูชา โต๊ะ/เก้าอี้ สำหรับผู้รับการฝึกอบรม ระบบไฟฟ้า ระบบเครื่องเสียง ระบบเครื่องฉาย/เครื่องคอมพิวเตอร์ ระบบเครื่องปรับอากาศ ห้องน้ำ ห้องอาหาร ฯลฯ

4.2) ตรวจสอบความพร้อมของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ เจ้าหน้าที่ควรมาถึงก่อนเวลาเพื่อรับลงทะเบียน จัดเตรียมเอกสาร สถานที่และวัสดุอุปกรณ์อื่นๆ ตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

4.3) ตรวจสอบความพร้อมของเอกสารที่ใช้ในการฝึกอบรม เช่น เอกสารการลงทะเบียน คำกล่าวรายงาน กล่าวเปิด/ปิดการฝึกอบรม เอกสารเนื้อหาการฝึกอบรม ใบงาน แบบทดสอบ แบบประเมินการฝึกอบรม เอกสารการเงินเป็นต้น

4.4) ดำเนินกิจกรรมตามตารางการฝึกอบรม โดยพยายามควบคุมให้เป็นไปตามกำหนดการเว้นแต่มีเหตุจำเป็น เช่น วิทยากรไม่มาตามรับเชิญ ต้องปรับเปลี่ยนแก้ไขให้เหมาะสม ระหว่างการทำกิจกรรมควรสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในด้านความสนใจ การมีส่วนร่วม และความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ฝึกอบรม

4.5) หลังเสร็จสิ้นการฝึกอบรมต้องจัดทำรายงานสรุป ประเมินผลการฝึกอบรม เพื่อเสนอผู้บริหารหน่วยงาน/องค์กร หรือเพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ และติดตามประเมินผลความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้ในการปฏิบัติงานของผู้เข้ารับการฝึกอบรม

5) การประเมินผลการฝึกอบรม

การฝึกอบรมที่จัดขึ้นแต่ละครั้งต้องใช้งบประมาณและเวลาไม่ใช่น้อย จึงต้องทราบว่าการฝึกอบรมนั้นได้รับความคุ้มค่าตามวัตถุประสงค์หรือไม่ เพียงใด สมควรที่จะจัดฝึกอบรมต่อไปหรือไม่ หรือควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร จึงจำเป็นต้องมีการประเมินผลการฝึกอบรมทุกครั้ง เพื่อให้ได้ข้อมูลสำหรับปรับปรุงโครงการ วิธีการและกิจกรรมการฝึกอบรมให้มีประสิทธิภาพ การประเมินผลการฝึกอบรมเพื่อให้ได้ผลของการประเมินที่สมบูรณ์ควรกระทำดังนี้

5.1) ประเมินผลการฝึกอบรมทั้งระบบ ถ้าพิจารณาการฝึกอบรมในรูปของระบบ จะเห็นว่าผลของการฝึกอบรม (output) เป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งของกระบวนการฝึกอบรมเท่านั้น และผลของการฝึกอบรมก็เป็นผลมาจากหลายองค์ประกอบได้แก่

5.1.1) คุณภาพของผู้รับการฝึกอบรม เป็นปัจจัยนำเข้า (input) ของระบบการฝึกอบรม ซึ่งได้แก่ พื้นฐานความรู้ ความสามารถ ความสนใจในระหว่างการฝึกอบรม

5.1.2) คุณภาพของวิทยากรผู้ให้การฝึกอบรม เป็นปัจจัยนำเข้า (input) อีกอย่างหนึ่งของระบบการฝึกอบรม ซึ่งได้แก่ ความรู้ ความสามารถในเนื้อหาและความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ของวิทยากร

5.1.3) การดำเนินการฝึกอบรม หรือกระบวนการ (process) ซึ่งได้แก่ วิธีสอนของวิทยากร กิจกรรมและเทคนิคในการฝึกอบรม ระยะเวลาและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ องค์ประกอบที่กล่าวมานี้ล้วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันและส่งผลต่อกันดังนั้น การประเมินผลการฝึกอบรม

จึงควรประเมินให้ครบทั้งสามองค์ประกอบ ได้แก่ ปัจจัยนำเข้า (input) กระบวนการ (process) และผลลัพธ์ (output)

5.2) ประเมินผลการฝึกอบรมเป็นระยะๆ โดยทั่วไปจะประเมิน 4 ระยะ คือ ก่อนฝึกอบรม ระหว่างฝึกอบรม และหลังเสร็จสิ้นการฝึกอบรม และเมื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมกลับไปปฏิบัติงานในหน่วยงาน/องค์การ

5.2.1) การประเมินก่อนการฝึกอบรม เป็นการประเมินก่อนเริ่มโครงการ ได้แก่ การประเมินสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกหน่วยงาน/องค์การ เช่น ความจำเป็นในการฝึกอบรม ภาระงาน กำลังคน งบประมาณ เป็นต้น การประเมินขั้นนี้จะนำไปสู่การกำหนดทิศทางวัตถุประสงค์และทางเลือกของโครงการฝึกอบรม

5.2.2) การประเมินผลระหว่างการฝึกอบรม เป็นการประเมินจุดเด่น จุดด้อย ปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินการฝึกอบรม เพื่อจะได้สามารถปรับปรุงแก้ไขได้ทันที่

5.2.3) การประเมินผลหลังเสร็จสิ้นการฝึกอบรม เป็นการประเมินโดยเปรียบเทียบผลที่เกิดขึ้นเมื่อเสร็จสิ้นการฝึกอบรมกับวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการหรือไม่เพราะเหตุใด

5.2.4) การประเมินผลเมื่อผู้รับการฝึกอบรมกลับไปปฏิบัติงาน เป็นการประเมินว่าผู้รับการฝึกอบรม มีการเปลี่ยนแปลงในการทำงานอย่างไรบ้าง การประเมินผลในขั้นนี้ค่อนข้างยาก เพราะการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการทำงานของผู้เข้ารับการฝึกอบรมอาจเกิดจากการฝึกอบรม หรืออาจเกิดจากปัจจัยอื่นๆ เช่น การได้เปลี่ยนไปทำหน้าที่ที่ตรงกับความสามารถ การได้เพื่อนร่วมงานใหม่ที่ทำงานเข้ากันได้ดี การเปลี่ยนผู้บริหารหรือการได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง เป็นต้น ผู้ประเมินผลการฝึกอบรมจึงต้องคำนึงให้มากเพื่อจะได้วางแผนการประเมินผลให้เที่ยงตรงและเชื่อมั่นได้มากที่สุด

5.3) ประเมินผลการฝึกอบรมด้วยวิธีที่เหมาะสม วิธีที่ใช้ในการประเมินผลการฝึกอบรมมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีคุณลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไป การที่จะเลือกใช้วิธีใดขึ้นอยู่กับสิ่งที่จะประเมินและความต้องการของผู้จัดการฝึกอบรมเช่น ถ้ามีรายละเอียดที่จะประเมินมากและจะประเมินจากผู้เข้ารับการอบรมทุกคนก็อาจใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) แต่ถ้าต้องการประเมินพฤติกรรมต่างๆ ไป ก็อาจใช้การสังเกต เป็นต้น

วิธีประเมินผลที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่

การสังเกต (Observation) เป็นการเฝ้ามองการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมอันเป็นผลมาจากการฝึกอบรม เพื่อนำผลการสังเกตมาหาความสัมพันธ์และเหตุผล การสังเกตจะได้ผลดีถ้ามีการวางแผนไว้ล่วงหน้าว่ามีพฤติกรรมอะไรบ้างที่น่าสนใจและจะ

บันทึกการสังเกตอย่างไร เช่น อาจจะนับความถี่ที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมแสดงพฤติกรรมนั้นๆ เพื่อเป็นข้อมูลในการประเมินผลการฝึกอบรม เป็นต้น

การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการเจรจาซักถามโต้ตอบระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์ เพื่อหาข้อมูลหรือปริมาณพฤติกรรมต่างๆ ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม การสัมภาษณ์นิยมใช้ในการประเมินผลเกี่ยวกับเจตคติ บุคลิกภาพ ความสนใจ ฯลฯ เพื่อให้การสัมภาษณ์ได้ผลดี ควรวางแผนการสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการ

การใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นการวัดคุณลักษณะด้านความรู้สึกนึกคิดของผู้เข้ารับการฝึกอบรมโดยการใช้คำถามเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งมักใช้วัดเจตคติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่าการฝึกอบรมก่อให้เกิดผลในด้านใดบ้าง การออกแบบสอบถามต้องตั้งคำถามให้เข้าใจง่าย และคำตอบที่ได้สามารถแปลงออกมาเป็นค่าตัวเลขคะแนนได้

การใช้แบบทดสอบ (Test) เป็นการวัดพฤติกรรมด้านความรู้ความเข้าใจโดยใช้ข้อทดสอบซึ่งอาจออกมาในรูปข้อสอบปากเปล่าหรือข้อเขียนก็ได้ การออกแบบทดสอบต้องระวังในการตั้งคำถามให้ตรงกับประเด็นที่ต้องการ มีความชัดเจน และควรวัดออกมาเป็นตัวเลขได้

การใช้มาตรวัดเจตคติ (Attitude Scale) เป็นการเสนอข้อความกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมแสดงออกถึงแนวโน้มของความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยกำหนดมาตราของการวัดเป็นตัวเลข เช่น จาก 1 ไปถึง 5 หรือเป็นภาษา เช่น จากใช้ไม่ได้ไปจนถึงดีมาก เป็นต้น

การใช้สังคมมิติ (Sociometry) เป็นการวัดความสัมพันธ์หรือสถานภาพของสมาชิกในกลุ่มผู้เข้ารับการฝึกอบรม การประเมินด้วยวิธีนี้มีประโยชน์มากในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมหรือการเข้าหมู่คณะ

ทิสนา แคมมณี (2552) ได้สรุปขั้นตอนที่สำคัญของการเรียนแบบกลุ่ม

- 1) ผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์/ทำงาน/ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์
- 2) ผู้สอนมีการฝึก/ชี้แนะ/สอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการทำงานกลุ่มที่ดีในจุดใดจุดหนึ่งของกระบวนการ เช่นในเรื่องบทบาทผู้นำกลุ่มบทบาทสมาชิกกลุ่ม กระบวนการทำงานกลุ่ม องค์ประกอบอื่นๆที่เกี่ยวข้อง
- 3) ผู้เรียนมีการวิเคราะห์การเรียนรู้ของตนเองทั้งในด้านเนื้อหาสาระที่เรียนและกระบวนการทำงานร่วมกัน
- 4) ผู้สอนมีการวิเคราะห์และประเมินผลการเรียนทั้งทางด้านเนื้อหาสาระและกระบวนการกลุ่ม

สรุป ขั้นตอนและกระบวนการฝึกอบรม มีทั้งหมด 4 ขั้นตอนสำคัญ คือ

- 1) สสำรวจความต้องการของผู้เข้าร่วมอบรม ว่ามีความต้องการอบรมในเรื่องใดเพื่อเป็นการกำหนดทิศทางในการอบรมได้ตรงกับความต้องการ
- 2) เตรียมจัดทำหลักสูตรเพื่อการอบรม ติดต่อประสานงานล่วงหน้าในเรื่องบุคคล สถานที่เอกสาร วัสดุอุปกรณ์ และงบประมาณในการฝึกอบรม
- 3) การดำเนินการฝึกอบรม โดยจัดสื่อและอุปกรณ์ และดูแลในส่วนของการลงทะเบียน เอกสารที่ใช้ในการอบรม และ อำนวยความสะดวกให้ผู้เข้ารับการอบรมและวิทยากรที่มาบรรยาย
- 4) การประเมินผลการฝึกอบรม โดยการฝึกอบรมที่จัดขึ้นแต่ละครั้งต้องมีปการประเมินทั้งความพึงพอใจในการเข้าร่วมการอบรม และ ประเมินถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการอบรม จึงต้องทำการประเมินเพื่อให้ทราบว่าการฝึกอบรมนั้นได้รับความคุ้มค่าตามวัตถุประสงค์และรับทราบข้อบกพร่องเพื่อทำการแก้ไขปรับปรุงในการจัดอบรมครั้งต่อไป

เทคนิคการฝึกอบรม

เทคนิคการฝึกอบรม หมายถึง วิธีการสอนการอบรมในรูปแบบต่างๆ ที่จะทำให้ผู้รับการอบรมเกิดการเรียนรู้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ที่ค่อนข้างถาวรตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

วิจิตร อวระกุล (2540) ได้เสนอรูปแบบของเทคนิคการฝึกอบรม ดังนี้

- 1) การบรรยายหรือการสอน (Lecture)
- 2) การประชุม (Meeting)
- 3) การนำอภิปราย (Leading Discussion)
- 4) การอภิปรายโดยผู้ทรงคุณวุฒิหลายคน (Panel Discussion)
- 5) การอภิปราย (Symposium)
- 6) การประชุมผู้มีประสบการณ์หรือมีความรู้ในสาขาวิชา (Conference)
- 7) การประชุมวิชาการ (Institute)
- 8) การประชุมระดับผู้นำหัวหน้า (Convention)
- 9) การประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop)
- 10) การประชุมซินดิเคต (Syndicate)
- 11) การสัมมนา (Seminar)
- 12) การอภิปรายกลุ่มแบบปวงฉาวิสันนา (Colloquy)
- 13) การตั้งเป็นคณะกรรมการ (Committee)
- 14) ตั้งเป็นคณะทำงาน (Working Group)
- 15) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing or Sociodrama)

- 16) การศึกษาจากกรณี (Case Study)
- 17) การอภิปรายกลุ่มย่อย (Group Discussion)
- 18) การระดมความคิด (Brain Storming)
- 19) การพัฒนาบุคคลด้านสัมผัสความรู้สึก (Sensitivity Training)
- 20) ทัศนศึกษา (Field Trip)
- 21) การสาธิตวิธี (Method Demonstration)
- 22) การสาธิตแบบแสดงผล (Result Demonstration)
- 23) การให้ทำโครงการจริง (Live Project or Group Work)
- 24) การให้ทำแบบฝึกหัด (Exercise)
- 25) เกมส์การบริหาร (Management Games)
- 26) การบริหารในเวลาจำกัด (In Basket Training)
- 27) การประชุมโต๊ะกลม (Panel or Round Table)
- 28) การสัมภาษณ์ (Interviewing)
- 29) แบบห้องค้นคว้าทดลอง (Laboratory)
- 30) การสอนแบบตัวต่อตัว (Coaching)
- 31) การสอนสำเร็จรูป (Program Instruction)
- 32) กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ (Group Process)
- 33) การจัดเป็นทีมผู้ฟัง (Listening Team)
- 34) กลุ่มซักถาม (Audience Reaction Group)
- 35) วิธีประสบเหตุการณ์ (Incident Method)
- 36) การแสดงละครสั้น (Skit or Play let)
- 37) การชี้แจงปัญหาข้อข้องใจ (Forum)
- 38) การฝึกงาน (Training)
- 39) การให้รักษาการในตำแหน่ง (Action)
- 40) การโยกย้ายสับเปลี่ยนหมุนเวียนงาน (Job Rotation)

สมชาติ กิจยรรยง (2545) โครงการฝึกอบรมที่ประสบความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับ

องค์ประกอบหลายอย่างนับตั้งแต่การสร้างหลักสูตรที่ดี การเลือกวิทยากรที่มีความรู้ความสามารถ การบริการโครงการฝึกอบรมที่เหมาะสม และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การเลือกเทคนิคในการฝึกอบรมที่ทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เข้าอบรมเกิดความรู้อย่างเข้าใจ มีทัศนคติที่ดี ตลอดจนมีความสามารถในการปฏิบัติงานภายในหลังเสร็จสิ้นภารกิจ การฝึกอบรม การฝึกอบรมนั้นมีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลากรเป็นอย่างสูง องค์ประกอบที่สำคัญ

อันจะช่วยทำให้การจัดฝึกอบรมบรรลุเป้าหมายได้ตามวัตถุประสงค์ก็คือ การเลือกใช้เทคนิคการฝึกอบรมอย่างเหมาะสม ซึ่งการใช้เทคนิคการฝึกอบรมที่เหมาะสมนั้นจะทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดความรู้ความเข้าใจมีความสามารถอย่างรวดเร็ว และมีทัศนคติที่ดี อันจะเป็นการช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมและประหยัดเวลาในการฝึกอบรมเป็นอย่างมาก

เทคนิคการฝึกอบรม (Training Technique) หมายถึง วิธีการที่ใช้ในการสื่อสารหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ข้อเท็จจริง ประสบการณ์ หรือข้อมูลต่างๆที่ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ ซึ่งจัดได้ว่าเทคนิคการฝึกอบรม หรือวิธีการฝึกอบรม คือปัจจัยอย่างหนึ่งที่เป็นเครื่องมือที่นำไปสู่ความสำเร็จ เทคนิคการฝึกอบรมที่นิยมใช้กันทั่วไป

- 1) การบรรยาย (Lecture)
- 2) การอภิปรายเป็นคณะ (Panel Discussion)
- 3) การอภิปรายแบบพู่ฉา-วิสนา (Collogue Method)
- 4) การบรรยายเป็นชุด (Symposium)
- 5) การสัมมนา (Seminar)
- 6) การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion)
- 7) การประชุมกลุ่มซินดิเคท (Syndicate Method)
- 8) การประชุมกลุ่มย่อย (Buzz Group)
- 9) การระดมสมอง (Brainstorming)
- 10) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
- 11) เกมการบริหาร (Management Games)
- 12) การสอนแนะ (Coaching)

การประยุกต์ใช้เทคนิคการฝึกอบรม การประยุกต์ใช้เทคนิคการฝึกอบรม ให้เหมาะสมกับโครงการฝึกอบรมในแต่ละครั้งนั้น นับเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะการประยุกต์ใช้เทคนิคการฝึกอบรมที่เหมาะสมนั้น สามารถช่วยให้เกิดการเรียนและการเปลี่ยนแปลงได้ตามวัตถุประสงค์

- 1) การประยุกต์ใช้เทคนิคการฝึกอบรม จะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของโครงการฝึกอบรมว่าต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ทักษะหรือเจตคติ
- 2) การประยุกต์ใช้เทคนิคการฝึกอบรมจะต้องให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระใน

หลักสูตร

- 3) จะต้องคำนึงถึงผู้เข้าร่วมรับการฝึกอบรมเป็นสำคัญ ได้แก่ ระดับของความรู้ความสามารถ ขนาดของกลุ่ม ระดับการศึกษา อายุ เพศ และจำนวนผู้เข้ารับการอบรม
- 4) ต้องคำนึงถึง ความรู้ความสามารถของผู้ถ่ายทอดหรือวิทยากรในการประยุกต์ใช้เทคนิคการฝึกอบรม

5) พิจารณาถึงลักษณะของกลุ่มผู้เข้าฟัง ว่ามีความคุ้นเคยกับการอบรม หรือมีบทบาทในฐานะผู้เข้ารับการฝึกอบรมหรือไม่

6) พิจารณาถึง เวลาสถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ที่ใช้ ว่ามีเวลาเพียงพอและ สะดวกต่อการจัดทำหรือไม่

7) ต้องคำนึงถึงงบประมาณที่มีอยู่และค่าใช้จ่ายที่จะต้องจัดทำว่าเพียงพอหรือไม่ ประเภทเทคนิคในการฝึกอบรม

1) ประเภทการเน้นบทบาทของวิทยากร เทคนิคการฝึกอบรมประเภทนี้ได้แก่ การบรรยาย หรือ ปาฐกถา การบรรยายเป็นชุด การอภิปรายเป็นคณะ

2) ประเภทเน้นบทบาทของผู้เข้ารับการอบรม เช่น การสัมมนา การอภิปรายกลุ่ม การประชุม การระดมความคิด การแสดงบทบาทสมมติ การประชุมถกเถียง การศึกษาเฉพาะกรณี การสัมภาษณ์ การสาธิต การประชุมเชิงปฏิบัติการ การทัศนศึกษา

3) ประเภทพัฒนาเฉพาะตัวบุคคล ผู้เข้ารับการฝึกอบรม สามารถปรับให้เข้ากับระดับความสามารถในการเรียนรู้ และความสะดวกของตนได้ เช่น การสอนแบบสำเร็จรูป การสอนแนะแนว

4) ประเภทใช้สื่อโสตทัศนในการฝึกอบรม เช่น การใช้สไลด์ การใช้ภาพยนตร์ ชูชัย สมितिไกร (2548) แบ่งเป็นประเภทเทคนิค วิธีการฝึกอบรมโดยยึดวัตถุประสงค์

ได้ดังนี้

1) เทคนิคการฝึกอบรมที่จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ (Knowledge)

ได้แก่

1.1) การบรรยาย (Lecture)

1.2) การอภิปรายเป็นคณะ (Panel Discussion)

1.3) การบรรยายเป็นคณะ (Symposium)

1.4) การประชุมอภิปราย (Conference)

1.5) ทัศนศึกษา (Field Trip)

1.6) โครงการศึกษา (Project Methods)

1.7) การสอนโดยใช้ภาพยนตร์ (Film)

1.8) การสอนงาน (Coaching)

1.9) การฝึกอบรมพร้อมกับการปฏิบัติงานจริง (On-the-job Training)

1.10) การระดมสมอง (Brainstorming)

1.11) แบบเรียนสำเร็จรูป (Programmed Instruction)

1.12) การสัมมนา (Seminar)

2) เทคนิคการฝึกอบรมที่จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านทักษะ ได้แก่

- 2.1) การสาธิต (Demonstration)
- 2.2) การทำงานในฐานะผู้ช่วยหรือลูกมือชั่วคราว (Apprenticeship)
- 2.3) การฝึกปฏิบัติ (Exercise)
- 2.4) โครงการศึกษา (Project Method)
- 2.5) คณะทำงานชั่วคราว (Task Force)
- 2.6) การฝึกปฏิบัติงานในเวลาจำกัด (In-Basket)
- 2.7) การฝึกอบรมพร้อมกับการปฏิบัติงานจริง (On-the-job Training)
- 2.8) วิธีประสบเหตุการณ (Incident Method)
- 2.9) เกมการบริหาร (Management Games)
- 2.10) การสอนงาน (Coaching)
- 2.11) การประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop)
- 2.12) การสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulations)

3) เทคนิคการฝึกอบรมที่จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านทัศนคติ

ได้แก่

- 3.1) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play)
- 3.2) กรณีศึกษา (Case Study)
- 3.3) การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion)
- 3.4) การสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulations)
- 3.5) เกมการบริหาร (Management Games)
- 3.6) การฝึกอบรมเพื่อรู้เขารู้เรา (Sensitivity Training)
- 3.7) การประชุมกลุ่มซินดิเคท (Syndicate)
- 3.8) การฝึกปฏิบัติ (Exercise)
- 3.9) วิธีประสบเหตุการณ (Incident Method)
- 3.10) การสังเกตพฤติกรรม (Fishbowl)

สมคิด บางโม (2551) แบ่งเทคนิคการฝึกอบรมเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ เทคนิคการฝึกอบรมโดยใช้วิทยากรเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ และ เทคนิคการฝึกอบรมโดยใช้ผู้รับการฝึกอบรมเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้

1) เทคนิคการฝึกอบรมโดยใช้วิทยากรเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ มีดังนี้

- 1.1) การบรรยาย (Lecture)
- 1.2) การอภิปรายเป็นคณะ (Panel Discussion)

- 1.3) การชุมนุมปาฐกถาหรือการประชุมวิชาการ (Symposium)
- 1.4) การสาธิต (Demonstration)
- 1.5) การสอนงาน (Coaching)
- 2) เทคนิคการฝึกอบรมโดยใช้ผู้รับการฝึกอบรมเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ มีดังนี้
 - 2.1) การระดมสมอง (Brain Storming)
 - 2.2) การประชุมกลุ่มย่อย (Buzz Session)
 - 2.3) กรณีศึกษา (Case Study)
 - 2.4) การประชุมแบบฟอรัม (Forum)
 - 2.5) เกมการบริหาร (Management Games)
 - 2.6) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
 - 2.7) การสัมมนา (Seminar)
 - 2.8) การศึกษาดูงานนอกสถานที่ (Field Trip)
 - 2.9) การประชุมปฏิบัติการ (Workshop)
 - 2.10) การฝึกการรับรู้ (Sensitivity Training)
 - 2.11) การใช้กิจกรรมนันทนาการ (Recreation Activity)
 - 2.12) การใช้ฐานกิจกรรม

ทิตินา แคมมณี (2559) เทคนิควิธีการที่ใช้ในการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์นั้นมีหลากหลาย ในที่นี้จะขอเลือกหยิบยกเฉพาะวิธีการที่สำคัญมากกล่าวดังนี้

1) เกม (Game) การสอนโดยใช้เกม เป็นการสอนโดยการให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในกิจกรรมสถานการณ์ที่ผู้เล่นยินยอมตกลงกันที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขหนึ่งเพื่อให้ได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งมักจะมีผลออกมาในรูปแบบของแพ้การชนะ การเล่นเกมจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ยุทธวิธีต่างๆที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆและได้ฝึกฝนเทคนิคและทักษะที่ต้องการ รวมทั้งช่วยให้การเรียนมีชีวิตชีวาและผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียน

2) บทบาทสมมติ (Role-Play) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นการสอนที่ใช้ตัวละครที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอนโดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นๆ และได้แสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเกี่ยวกับบทบาทนั้นออกมา วิธีการนี้ ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของตนและของผู้อื่นได้อย่างลึกซึ้ง และช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในบทบาทและแง่มุมที่แตกต่างไปจากตน

3) กรณีตัวอย่าง (Case) การสอนโดยใช้กรณีตัวอย่างเป็นการสอนที่ใช้กรณีหรือเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นจริง มาดัดแปลงและใช้เป็นสื่อ ตัวอย่าง หรือเครื่องมือในการให้ผู้เรียนศึกษาวิเคราะห์และอภิปรายกัน เป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหลายๆแบบ

วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนคิดและพิจารณาข้อมูลที่ได้รับอย่างถี่ถ้วน นอกจากนั้นยังช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริง ซึ่งมีส่วนทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียนมากขึ้น

4) สถานการณ์จำลอง (Simulation) การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการสอนที่ใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงกับความจริงมาเป็นเครื่องมือในการสอนโดยการให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้นปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆที่อยู่ในสถานการณ์นั้น และใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริงในสภาพการณ์นั้นๆ ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ โดยที่การตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริงในการเล่นสถานการณ์จำลองผู้เรียนจะมีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมต่างๆซึ่งในสถานการณ์จริงอาจไม่กล้าแสดงเพราะเป็นการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับมากเกินไปประสบการณ์ในการเล่นสถานการณ์จำลอง จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจลึกซึ้งในองค์ประกอบที่ซับซ้อนของสภาพความเป็นจริง

5) กลุ่มย่อย (Small Group) การใช้กลุ่มย่อยในการสอน ช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้โดยทั่วถึง รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกันและกัน กล่าวคือได้เรียนรู้ถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของกันและกัน การปรับตัว การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน การเรียนรู้บทบาทหน้าที่ต่างๆ และการแก้ปัญหาดัดสนใจร่วมกัน นอกจากนั้นยังช่วยให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลประสบการณ์ ความรู้ และความคิดเห็นจากกันและกันด้วยเทคนิคการใช้กลุ่มย่อยมีหลายวิธีด้วยกันแล้วแต่ผู้จัดจะคิดค้นได้ แต่ที่นิยมใช้กันมากก็มีกลุ่มระดมสมองที่เรียกว่า Brainstorming Group นอกจากนั้นก็ยังมี Buzz Group, Bull Session, Fishbowl Technique และ Syndicate เป็นต้น

สรุป เนื่องจากการฝึกอบรมแต่ละประเภท แต่ละเทคนิคนี้มีความแตกต่างกัน ในการเลือกนำเทคนิคในการฝึกอบรมไปใช้ควรเลือกให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาความต้องการ โดยผู้เขียนหลักสูตรการฝึกอบรมต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นหลัก ซึ่งในงานการพัฒนาแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้เลือกเทคนิคการอบรมเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านทัศนคติ และเน้นผู้รับการฝึกอบรมเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคดังนี้ การอภิปรายแบบปุจฉา-วิสัชนา (Collogue Method) กรณีศึกษา (Case Study) การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) การสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulations) การใช้กิจกรรมนันทนาการ (Recreation Activity) ระดมความคิด (Brain Storming) การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) การสอนโดยใช้ภาพยนตร์ (Film)

8. แนวคิดทางพระพุทธศาสนาที่สอดคล้องกับการเสริมสร้างกริธ

เนื่องจากประเทศไทยมีพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติมาช้านาน ดังนั้นคนไทยส่วนใหญ่จึงได้รับอิทธิพลด้านขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมจากพุทธศาสนาเป็นสำคัญ และพุทธ

ศาสนานั้นจัดเป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยปรัชญา และจิตวิทยา ในแง่ของจิตวิทยานั้นเรียกอีกชื่อ หนึ่งว่า จิตวิทยาพุทธศาสนา วาริญา ภาวภูตานนท์ ณ มหาสารคาม (2544) ซึ่งหลักกรรมทางพระพุทธศาสนา ที่มีความสอดคล้องกับกริห คือ อิทธิบาท 4 โดยมีรายละเอียดดังนี้

พระธรรมปิฎก. (ป.อ. ปยุตฺโต) (2550) ได้ให้ความหมายอิทธิบาท 4 ว่า คุณธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จแห่งผลที่มุ่งหมายมี 4 อย่าง คือ

- 1) ฉันทะ ความพอใจ คือ ความต้องการที่จะทำ ใฝ่ใจรักจะทำสิ่งนั้นอยู่เสมอ และปรารถนาจะทำให้ผลดียิ่งๆ ขึ้นไป
- 2) วิริยะ ความเพียร คือ ขยันหมั่น ประกอบสิ่งนั้นด้วยความพยายาม เข้มแข็งอดทนเอาธุระไม่ทอดทิ้ง
- 3) จิตตะ ความคิดมุ่งไป คือ ตั้งจิตรับรู้ในสิ่งที่ทำและทำในสิ่งนั้นด้วยความคิดเอาจิตฝึกใฝ่ไม่ปล่อยให้ฟุ้งซ่านเลื่อนลอยไป อุทิศตัวอุทิศใจให้สิ่งที่ทำ
- 4) วิมังสา ความไตร่ตรอง หรือ ทดลอง คือ หมั่นใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญตรวจหาเหตุผลและตรวจสอบข้อยิ่งหย่อนในสิ่งที่ทำนั้น มีการวางแผน วัตถุประสงค์ คิดค้น วิธีแก้ไขปรับปรุง เป็นต้น

สุทธิพงษ์ ศรีวิชัย (2550) กล่าวว่า อิทธิบาท 4 คุณธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จแห่งผลที่มุ่งหมายหรือ หนทางแห่งการดำเนินชีวิตไปสู่ความสำเร็จ ความถูกต้อง และการเข้าถึงประโยชน์สุข นอกจากนี้อิทธิบาทยังเป็นธรรมที่อนุโลมได้ว่า มีจุดมุ่งหมายเพื่อความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่การทำงานของบุคคล เช่น ประสบความสำเร็จทางการเรียน การประกอบอาชีพ การดำรงชีวิต เป็นต้น

ปริญญ์ จงวัฒนา (2550) กล่าวว่า อิทธิบาท 4 คือ คุณธรรม 4 ประการที่เป็นบาทฐานนำไปสู่ความสำเร็จ ดังนี้

- 1) ฉันทะ ความพอใจ ความพึงใจที่จะกระทำกิจใดๆ เพื่อที่ให้ได้ผลสำเร็จตามปรารถนา
- 2) วิริยะ ความเพียร คือ มีความขยันหมั่น เพียรที่จะกระทำกิจใดๆ ที่ได้ตั้งปรารถนาไว้แล้วและได้มีความพอใจ พึงใจ กระทำแล้วให้สำเร็จลุล่วงตามปรารถนา
- 3) จิตตะ จิตจดจ่อ คือ มีสติ มีสมาธิ ในการที่จะกระทำกิจใดๆ ที่ได้ตั้งปรารถนาไว้แล้ว ได้มีความพอใจ พึงใจก่อกิจกรรมนั้นแล้วได้ใช้ความเพียรพยายามแล้ว ก็ต้องใช้กำลังใจ กำลังความคิด กำลังสติปัญญา และสมาธิ ไม่หันเหไปทางอื่น การกระทำกิจนั้นๆ ให้สำเร็จ ลุล่วงไปตามปรารถนา
- 4) วิมังสา ความไตร่ตรอง ทดสอบ ทดลอง พินิจพิจารณา เมื่อกระทำสิ่งใดๆ แล้วย่อมประสบปัญหา ใหญ่บ้างเล็กบ้าง ก็ต้องใช้การใคร่ครวญพิจารณาถึงปัญหาต่างๆ เหล่านั้นด้วยอุบายปัญญา ตั้งข้อสมมติฐานเป็นเหตุ เพื่อที่จะหาปัจจัยองค์ประกอบในสิ่งที่ตนรู้มาเป็นข้อเปรียบเทียบเชิงกระทบ เพื่อที่จะสามารถแก้ไขปัญหาก็เกิดขึ้นได้ และทำการทดสอบทดลองว่า

สามารถให้ผลได้จริงตามที่ตั้งข้อสมมุติหรือไม่ กระทำซ้ำแล้วซ้ำอีกจนมีความแน่ใจ จนสามารถประสพกับความสำเร็จได้ตามปรารถนาตั้งใจ

ดังนั้นสรุปได้ว่าความหมายของอิทธิบาท 4 คือ หลักธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จทั้งในด้านการเรียนและการงานอื่นๆ ให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตนเอง ตั้งเป้าหมายเอาไว้ ซึ่งมี 4 อย่าง คือ ฉันทะ ความรักความพอใจในหน้าที่การงาน การเรียน วิริยะ คือ มีความขยันหมั่นเพียร พยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายนั้นให้เสร็จสมบูรณ์ถูกต้องและทันเวลา จิตตะ คือ เอาใจใส่ในหน้าที่ มีจิตจดจ่ออยู่กับหน้าที่ที่ทำ ไม่คิดฟุ้งซ่านอันเป็นบ่อเกิดให้ทำงานผิดพลาดได้ง่าย และวิมังสา คือ คอยตรวจสอบหาส่วนที่ผิดพลาด แลนำมาแก้ไขด้วยสติปัญญาของตน

ลักษณะของหลักอิทธิบาท 4 เป็นคุณธรรมที่มีความสัมพันธ์และมีผลต่อกัน หมายความว่า ผู้ที่ปฏิบัติงานหรือหน้าที่โดยที่มีคุณธรรมด้านใดด้านหนึ่งเด่นหรือสูงมาก จะส่งผลให้คุณธรรมด้านอื่นๆ สูงตามไปด้วย พระธรรมปิฎก. (ป.อ. ปยุตโต) (2538) ได้กล่าวว่า อิทธิบาท 4 อย่างนี้ เกื้อหนุนกัน และมักมาด้วยกัน เช่นเกิดฉันทะ มีใจรักแล้วก็ทำให้พากเพียร เมื่อพากเพียร ก็เอาใจใส่อยู่เสมอ และเปิดช่องให้ใช้ปัญญาพิจารณาไตร่ตรอง แต่ที่แยกพิจารณาแต่ละข้อ ก็ด้วยถือเอาภาวะที่เด่นเป็นใหญ่ เป็นตัวนำ เป็นตัวชักจูงข้ออื่นๆ ในแต่ละกรณี ความรู้ในด้านอิทธิบาท 4 ถือว่า เป็นลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งใช้เป็นหลักธรรมนำไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียนนักศึกษาให้เหมาะสมตามหลักจริยธรรม หลักจริยธรรมนั้นเป็นข้อปฏิบัติที่นักเรียน นักศึกษาจะเลือกหลักธรรมไปใช้ประกอบในการศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้เกิดผลสำเร็จมีประสิทธิภาพสูง การนำเอาหลักอิทธิบาท 4 ไปใช้ในการศึกษาศึกษาเล่าเรียน โดยหลักธรรมดังกล่าวนั้นหากนำไปใช้ในการศึกษาดังกล่าวแล้วจะประสพผลสำเร็จหรือไม่มากน้อยเพียงใดนั้น ต้องขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของนักเรียน นักศึกษาจะต้องสอดคล้องกับหลัก อิทธิบาท 4 ขอบข่ายของหลักอิทธิบาทที่มีความหมายกว้างขวาง นักเรียนนักศึกษาต้องมีวิจรรย์ญาณและปัญญาหาเหตุผลกลั่นกรองที่จะนำหลักอิทธิบาท 4 ไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียน เป็นตรรกะที่บ่งชี้ที่จะบอกถึงความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนตามเป้าหมายที่ตนเองกำหนดไว้

หลักพุทธธรรมที่ผู้วิจัยนำมาเป็นพื้นฐานสำหรับการฝึกประสบการณ์ในการวิจัยเรื่องนี้ ยึดแนวที่ พระธรรมปิฎก. (ป.อ. ปยุตโต) (2550) ได้กล่าวไว้ในหนังสือพุทธธรรมเรื่องการศึกษาและชีวิตที่ประเสริฐ ที่ว่าด้วยการศึกษาหรือพัฒนาการนั้นอาศัยปัจจัย 2 อย่างหลักร้อยคือ ปัจจัยภายนอก ฝ่ายศรัทธา คือ อิทธิพลสภาพแวดล้อมที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีกัลยาณมิตร ช่วยชี้แนะและปัจจัยภายในฝ่ายปัญญา คือ ความรู้จักคิด รู้จักทำใจที่เรียกว่า โยนิโสมนสิการ ซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้น หรือเครื่องเสริมให้เกิดสัมมาทิฐิ (ความเห็นชอบ) แล้วจึงตามด้วยกระบวนการของการศึกษาที่เรียกว่า ไตรสิกขา กล่าวคือเริ่มด้วย อธิศีล อธิจิต และอธิปัญญา ทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในนั้น จะก่อให้เกิดการฝึกฝนทางคุณธรรม จริยธรรม นอกจากนี้ พระธรรมปิฎก. (ป.อ. ปยุตโต) (2550) ได้กล่าวถึง ปัจจัยภายในว่าประกอบด้วย 3 ประการ คือ (1) จิตสำนึกในการศึกษา

ซึ่งเกิดจากที่ผู้เรียนได้รู้ความหมาย และเห็นคุณค่าของการศึกษาอันจะนำไปสู่ความใฝ่ ที่จะฝึกฝน พัฒนาตนเองซึ่งโยงไปถึงการใฝ่รู้หรือต้องการที่จะเรียนรู้ (2) แรงจูงใจ (ฉันทะ) แรงจูงใจทางจริยธรรม นี้เป็นตัวส่งเสริมการพัฒนา เพราะว่าพอใฝ่เรียนรู้ ต้องการเอามาพัฒนาตนเองให้มีชีวิตที่ดียิ่งขึ้นไปแสวงหาความจริง (ใฝ่ปัญญา) และ (3) ความรู้จักคิด คิดเป็น คิดแยกคาย หรือที่เรียกว่า โยนิโสมนสิการ ดังนั้นถ้าได้นำหลักการคิดแบบโยนิโสมนสิการไปใช้ในการเสริมสร้างกริธ ก็น่าจะเป็น ประโยชน์อย่างมากเพราะว่าเป็นแกนหลักที่สำคัญของการศึกษาและปลูกฝังคุณธรรมให้ได้ผลสำเร็จ

นอกจากนี้ พระธรรมปิฎก. (ป.อ. ปยุตโต) (2543) ยังได้กล่าวถึงรุ่งอรุณของการศึกษา เพื่อพัฒนามนุษย์ว่าต้องอาศัยตัวนำและตัวช่วย ซึ่งเรียกว่าบุพภาคของการศึกษาประกอบด้วย 7 ประการ ได้แก่ (1) กัลยาณมิตรตต (2) การทำศีลให้ถึงพร้อม (3) การทำฉันทะหรือการสร้างแรงจูงใจ ให้สมบูรณ์ (4) การพัฒนาตนให้เต็มศักยภาพ (5) การสร้างสรรค์ทิวทัศน์ให้สมบูรณ์คือมองสิ่งทั้งหลาย ตามความเป็นจริงไป ตามเหตุปัจจัย (6) ความไม่ประมาท และ (7) การรู้จักคิดเป็น (โยนิโสมนสิการ) ซึ่งในบรรดาบุพภาคของการ ศึกษาทั้ง 7 ประเภทนี้ ตัวที่สำคัญนั้นอยู่ที่ตัวต้น และตัวท้ายคือ (1) กัลยาณมิตร ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก และ (2) โยนิโสมนสิการ เป็นปัจจัยภายในตัวบุคคลที่จะพัฒนา สำหรับวิธีการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้นั้น เริ่มต้นด้วยการมีกัลยาณมิตรหรือครูบาอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง หรือกระตุ้นเร้าผู้เรียนกระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกทางการศึกษาและแรงจูงใจ (ฉันทะ) ตลอดจนกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดแบบโยนิโสมนสิการ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ

1. ทฤษฎีทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Learning Theory)

Bandura เชื่อว่า การเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนมากเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบจึงเรียกการเรียนรู้จากการสังเกตว่า “การเรียนรู้โดยการสังเกต” หรือ “การเลียนแบบ” และเนื่องจากมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆตัวเสมอ Bandura อธิบายว่าการเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมในสังคม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน Bandura จึงเปลี่ยนชื่อทฤษฎีการเรียนรู้จาก การเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive) แต่ต่อมาจึงเปลี่ยนชื่อเป็น การเรียนรู้ทางปัญญาสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Learning Theory) ทั้งนี้เนื่องจาก Bandura พบจากการทดลองว่า สาเหตุที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ด้วยการสังเกต คือ ผู้เรียนจะต้องเลือกสังเกตสิ่งที่ต้องการเรียนรู้โดยเฉพาะ และสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ผู้เรียนจะต้องมีการเข้ารหัส (Encoding) ในความทรงจำระยะยาวได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ผู้เรียนต้องสามารถที่จะประเมินได้ว่าตนเลียนแบบได้ดีหรือไม่ดีอย่างไร และต้องควบคุม

พฤติกรรมของตนเองได้ด้วย (Metacognitive) Bandura จึงได้สรุปว่า การเรียนรู้โดยการสังเกตจึงเป็นกระบวนการทางการรู้คิดหรือพุทธิปัญญา (สรวงศ์ โค้วตระกูล, 2553) การเรียนรู้โดยการสังเกตหรือเลียนแบบ (Observation Learning หรือ Modeling) Bandura มีความเห็นว่าทั้งสิ่งแวดล้อมและ ตัวผู้เรียนมีความสำคัญเท่าๆกัน Bandura สรุปว่า คนเรามีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัวเราเสมอ การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรมของคนเรา ส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observation Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) สำหรับตัวแบบไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแบบที่มีชีวิตเท่านั้น แต่อาจจะเป็นตัวแบบสัญลักษณ์ เช่น ตัวแบบที่เห็นในโทรทัศน์หรือ ภาพยนตร์ หรืออาจจะเป็นรูปภาพการ์ตูนหนังสือก็ได้ นอกจากนี้ คำบอกเล่าด้วยคำพูดหรือข้อมูลที่เขียนเป็นลายอักษรก็เป็นตัวแบบได้ การเรียนรู้โดยการสังเกตไม่ใช่การลอกเลียนแบบจากสิ่งที่สังเกตโดยผู้เรียนไม่คิด คุณสมบัติของผู้เรียนมีความสำคัญ เช่น ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถที่จะรับรู้สิ่งเร้าและสามารถสร้างรหัสหรือกำหนดสัญลักษณ์ของสิ่งที่สังเกตเก็บไว้ในความจำระยะยาวและสามารถเรียกใช้ในขณะที่ต้องสังเกตต้องการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (สรวงศ์ โค้วตระกูล, 2553)

ความคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา

1) Bandura ได้ให้ความสำคัญของการปฏิสัมพันธ์ของอินทรีย์และสิ่งแวดล้อม และถือว่าการเรียนรู้ก็เป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม โดยผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน Bandura ได้ถือว่าทั้งบุคคลที่ต้องการจะเรียนรู้และสิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุของพฤติกรรม

2) Bandura ได้ให้ความแตกต่างของการเรียนรู้ (Learning) และการกระทำ (Performance) ถือว่าความแตกต่างนี้สำคัญมาก เพราะคนอาจจะเรียนรู้อะไรหลายอย่างแต่ไม่กระทำ เป็นต้นว่า นิสิตและนักศึกษาคงจะทราบว่าการโกงในการสอบนั้นมีพฤติกรรมอย่างไร แต่นิสิตนักศึกษาเพียงน้อยคนที่จะทำการโกงจริงๆ Bandura ได้สรุปว่าพฤติกรรมของมนุษย์อาจจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท

2.1) พฤติกรรมสนองตอบที่เกิดจากการเรียนรู้ ผู้ซึ่งแสดงออกหรือกระทำสม่ำเสมอ

2.2) พฤติกรรมที่เรียนรู้แต่ไม่เคยแสดงออกหรือกระทำ

2.3) พฤติกรรมที่ไม่เคยแสดงออกทางการกระทำเพราะไม่เคยเรียนรู้จริงๆ

3) Bandura ไม่เชื่อว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจะคงตัวอยู่เสมอ ทั้งนี้เป็นเพราะสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และทั้งสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมมีอิทธิพลพฤติกรรมก้าวร้าวต่อตนเองด้วยความคาดหวังนี้ก็จะเสริมให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และผลพวงก็คือว่าเด็กอื่น (แม้ว่าจะไม่ก้าวร้าว) ก็จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองแบบก้าวร้าวด้วย และเป็นเหตุให้เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

ยิ่งแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการย้ำความคาดหวังของตน Bandura สรุปว่า “เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะสร้างบรรยากาศก้าวร้าวรอบๆ ตัว จึงทำให้เด็กอื่นที่มีพฤติกรรมอ่อนโยนไม่ก้าวร้าวแสดงพฤติกรรมตอบสนองก้าวร้าว เพราะเป็นการแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งแวดล้อมที่ก้าวร้าว” (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2553)

กระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกต

Bandura ได้สรุปกระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเรียนรู้โดยตัวแบบว่ามีทั้งหมด 4 อย่าง คือ

1) กระบวนการความใส่ใจ (Attention) ความใส่ใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าผู้เรียนไม่มีความใส่ใจการเรียนรู้ โดยการสังเกตหรือ การเลียนแบบก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นการเรียนรู้แบบนี้ความใส่ใจ ตั้งใจสังเกตเพื่อให้ได้การรับรู้ที่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งแรกที่ผู้เรียนจะต้องมี Bandura ผู้เรียนจะต้องรับรู้ส่วนประกอบที่สำคัญของพฤติกรรมของผู้ที่เป็นตัวแบบองค์ประกอบที่สำคัญของตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อความใส่ใจของผู้เรียนมีหลายอย่าง เช่น เป็นผู้ที่มีเกียรติสูง (High Status) มีความสามารถสูง (High Competence) หน้าตาดี รวมทั้งการต่างตัว การมีอำนาจที่จะให้รางวัลหรือลงโทษ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2553)

2) กระบวนการจดจำ (Retention) Bandura อธิบายว่า การที่ผู้เรียนหรือผู้สังเกตสามารถที่จะเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบได้ก็เป็นเพราะผู้เรียนบันทึกสิ่งที่ตนสังเกตจากตัวแบบไว้ในความจำระยะยาว Bandura พบว่าผู้สังเกตที่สามารถอธิบายพฤติกรรม หรือการกระทำของตัวแบบด้วยคำพูด หรือสามารถมีภาพพจน์สิ่งที่ตนสังเกตไว้ในใจจะเป็นผู้ที่สามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้โดยการสังเกตได้ดีกว่าผู้ที่เพียงแต่ดูเฉยๆหรือทำงานอื่นในขณะที่ดูตัวแบบไปด้วย สรุปแล้วผู้สังเกตที่สามารถระลึกถึงสิ่งที่สังเกตเป็นภาพพจน์ในใจ (Visual Imagery) และสามารถเข้ารหัสด้วยคำพูดหรือถ้อยคำ (Verbal Coding) จะเป็นผู้ที่สามารถแสดงพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบได้ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานๆ และนอกจากนี้ถ้าผู้สังเกตหรือผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้เห็นตัวแบบแสดงสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ซ้ำก็เป็นการช่วยความจำให้ดียิ่งขึ้น

3) กระบวนการการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวอย่าง (Reproduction) กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบเป็นกระบวนการที่ผู้เรียน แปรสภาพ (Transform) ภาพพจน์ (Visual Image) หรือสิ่งที่จำไว้เป็นการเข้ารหัสเป็นถ้อยคำ (Verbal Coding) ในที่สุดแสดงออกมาเป็นการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ ปัจจัยที่สำคัญของกระบวนการนี้คือ ความพร้อมทางด้านร่างกายและทักษะที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเลียนแบบของผู้เรียน ถ้าหากผู้เรียนไม่มีความพร้อมก็จะไม่สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมเลียนแบบได้ Bandura สรุปว่า การเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบไม่ใช่เป็นพฤติกรรมที่ลอกแบบอย่างตรงไปตรงมา การเรียนรู้โดยการสังเกตประกอบด้วยกระบวนการพุทธิปัญญา (Cognitive Process) และความพร้อมทางร่างกายของผู้เรียน

ฉะนั้นในชั้นการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Reproduction) ของแต่ละบุคคลจึงแตกต่างกันไป ผู้เรียนบางคนก็อาจจะทำได้ดีกว่าตัวแบบที่ตนสังเกตหรือบางคนก็สามารถลอกเลียนแบบได้เหมือนมาก บางคนก็อาจจะทำได้ไม่เหมือนตัวแบบเพียงแต่คล้ายคลึงกับตัวแบบ มีบางส่วนเหมือนบางส่วน ไม่เหมือนกับตัวแบบ และผู้เรียนบางคนจะไม่สามารถแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ ฉะนั้น Bandura จึงให้แก่ผู้ที่มีหน้าที่เป็นตัวแบบควรใช้ผลย้อนกลับที่ต้องตรวจสอบแก้ไข (Correcting Feedback) เพราะจะเป็นการช่วยเหลือให้ผู้เรียนหรือผู้สังเกตมีโอกาสทบทวนในใจว่าการแสดงพฤติกรรมของตัวแบบมีอะไรบ้างและพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง

4) กระบวนการจูงใจ (Motivation) Bandura อธิบายว่า แรงจูงใจของผู้เรียนที่จะแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบที่ตนสังเกต เนื่องมาจากความคาดหวังว่า การเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่นการได้รับแรงเสริมหรือรางวัล หรืออาจจะนำประโยชน์บางสิ่งบางอย่างมาให้ รวมทั้งการคิดว่าการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบจะทำให้ตนหลีกเลี่ยงปัญหาได้ ในห้องเรียนเวลาครูให้รางวัลหรือลงโทษพฤติกรรมของนักเรียนคนใดคนหนึ่งนักเรียนทั้งห้องก็จะเรียนรู้โดยการสังเกต และเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมหรือไม่แสดงพฤติกรรม เวลานั้นนักเรียนแสดงความประพฤติดี เช่น นักเรียนคนหนึ่งทำการบ้านเรียบร้อยถูกต้องแล้วได้รับรางวัลชมเชยจากครูหรือให้สิทธิพิเศษก็จะเป็นตัวแบบให้แก่เด็กคนอื่น ๆ พยายามทำการบ้านมาส่งครูให้เรียบร้อย เพราะมีความคาดหวังว่าคงจะได้รับแรงเสริมหรือรางวัลบ้างในทางตรงข้าม ถ้านักเรียนคนหนึ่งถูกทำโทษเนื่องจากเอาของมารับประทานในห้องเรียน ก็จะเป็นตัวแบบของพฤติกรรมที่นักเรียนทั้งชั้นจะไม่ปฏิบัติตาม (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2553)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำแนวความคิดพื้นฐานจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาเชิงสังคมของ Bandura มาประยุกต์ใช้ในการออกแบบเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม กล่าวคือ ในขั้นแรกของการฝึกประสบการณ์เพื่อสร้างความศรัทธานั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอตัวแบบ (กัลยาณมิตร) ด้วยการศึกษากรณีตัวอย่างที่เป็นสื่อวิดีโอและตามด้วยการนำเสนอตัวแบบโดยการบอกเล่าด้วยถ้อยคำภาษา หรือรูปภาพที่ได้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ หรือเอกสารอื่นๆ ตลอดจนเรื่องราวในชาดก หรืออาจจะใช้คำกลอนที่ไพเราะที่เกี่ยวเนื่องกับการมีกริธ ตลอดจนบทเพลงรวมทั้งแสดงให้เห็นถึงผลดีของการมีกริธเป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุ เป้าหมายของการเสริมสร้างกริธ และให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาตนเอง

2. ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal-Setting Theory) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมายนี้เสนอโดย Edwin Locke และ Gary Latham ใน ค.ศ.1968 (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2557) เขาอธิบายว่าการปฏิบัติงานของบุคคลถูกจูงใจด้วยการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน (Clear Goals) และการให้ผลย้อนกลับที่เหมาะสม (Appropriate Feedback) การตั้งเป้าหมายและการรับรู้ผลการปฏิบัติงานเป็น

กระบวนการการรู้การคิดที่มีอิทธิพลต่อการกระตุ้นเร้าให้บุคคลเกิดความพยายามในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ ต่อมาใน ค.ศ. 1990 Edwin Locke และ Gary Latham ได้ปรับปรุงทฤษฎีและสรุปผลหลักการตั้ง เป้าหมายไว้ดังนี้

2.1) เป้าหมายต้องชัดเจนและเฉพาะ (Clarity) การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนเฉพาะ เจาะจง จะนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่ดีกว่าการตั้งเป้าหมายที่คลุมเครือไม่เจาะจง

2.2) ความท้าทาย (Challenge) เป้าหมายควรมีความท้าทายอย่างมีเหตุผลและปฏิบัติได้จริง การตั้งเป้าหมายที่ยากจะกระตุ้นให้บุคคลทำงานได้ผลดีกว่าการตั้งเป้าหมายง่ายๆ จากงานวิจัยของเขาพบว่า การตั้งเป้าหมายที่ยากแก่การบรรลุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงาน

2.3) พันธะผูกพัน (Commitment) การมีส่วนร่วมในการคิดและตั้งเป้าหมายจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานยอมรับเป้าหมายและมีพันธะผูกพันที่จะทำงานให้สำเร็จ

2.4) ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จะทำให้ผลการปฏิบัติงานดีกว่าการไม่ทราบข้อมูลของผลการปฏิบัติงาน

2.5) ความซับซ้อน (Complexity) หากเป้าหมายมีความซับซ้อน ควรกำหนดเวลาที่เหมาะสมแก่ผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้เรียนรู้งานและปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2557)

เทคนิคการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Technique) เป้าหมายเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต และเป็นสิ่งสำคัญของความสำเร็จเพราะเป้าหมายคือสิ่งนำทาง หรือแสงสว่างที่จะช่วยให้เห็นทิศทางที่ต้องการจะไปถึง ดังนั้น ทุกครั้งที่ทำงานจะต้องตั้งเป้าหมายไว้ล่วงหน้า ทั้งเป้าหมายระยะสั้น ระยะกลาง ระยะยาว เพื่อเป็นตัวกำหนดทิศทางสำหรับการดำเนินชีวิต Muldoon (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2557) สรุปว่า เป้าหมาย ที่ดีควรมีลักษณะ SMART ซึ่งย่อมาจาก

S	ย่อมาจาก Specific	คือ มีลักษณะเฉพาะ
M	ย่อมาจาก Measurable	คือ สามารถวัดและประเมินผลได้
A	ย่อมาจาก Attainable	คือ สามารถบรรลุและปฏิบัติจริงได้
R	ย่อมาจาก Relevant	คือ สัมพันธ์กับความต้องการของตน
T	ย่อมาจาก Time	คือ กำหนดเวลาแน่นอน

Sprague และ ณรงค์วิทย์ แสนทอง (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2557) ได้นำเสนอขั้นตอนการตั้งเป้าหมายประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

1) วิเคราะห์สมรรถนะ ความสนใจ และความชอบของตนเอง (Self Analysis) การทำความรู้จักเกี่ยวกับสมรรถนะจะช่วยให้สามารถวางเป้าหมายชีวิตที่มีความเป็นไปได้ ทำทายและเหมาะสมกับตนเอง ส่วนการรู้จักความสนใจและความชอบส่วนตัวจะช่วยเสริมแรงบันดาลใจให้เกิดความกระตือรือร้น และความมุ่งมั่นในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

2) กำหนดเป้าหมายที่เป็นรูปธรรมและชัดเจน (Decide and Be Precise)

คิดล่วงหน้าถึงเป้าหมายที่ต้องการบรรลุก่อนลงมือดำเนินการ ควรกำหนดช่วงเวลาของเป้าหมายไว้ชัดเจน ซึ่งแบ่งได้เป็นเป้าหมายระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว เป้าหมายที่กำหนดควรชัดเจนมีลักษณะเฉพาะ และสามารถประเมินได้ เช่น เป้าหมายประจำวัน คือ ออกกำลังกายอย่างน้อย 30 นาที เป้าหมายของการเรียนในมหาวิทยาลัย คือ การทำคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่น้อยกว่า 3.5 เป้าหมายในอีก 10 ปีข้างหน้า คือจะเป็นนักกีฬาระดับชาติ

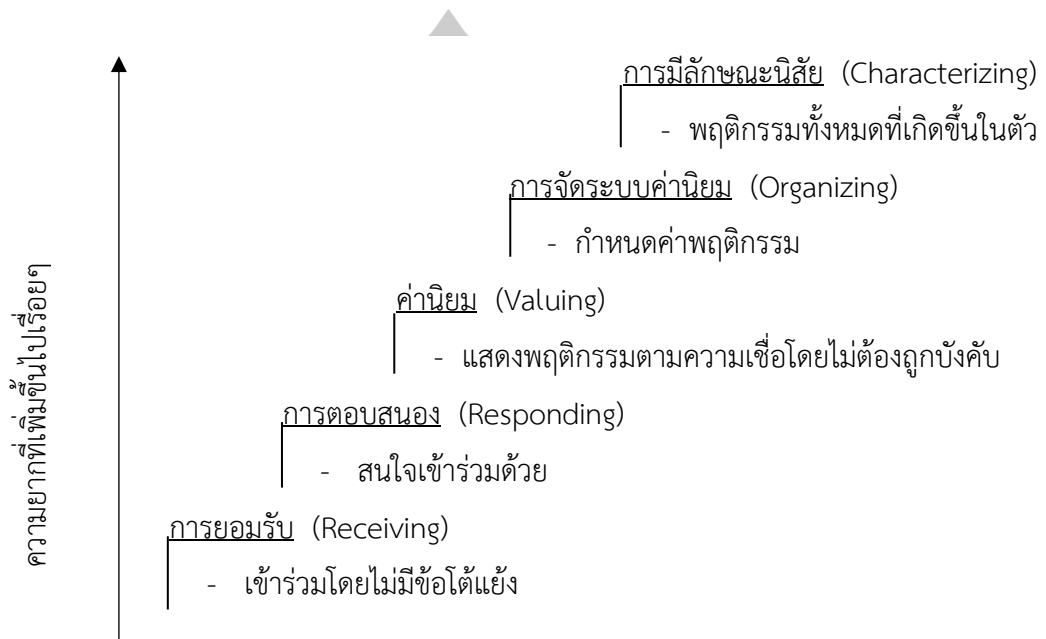
3) เขียนรายละเอียดของแผนและเป้าหมาย (Write It Down) เมื่อได้เป้าหมายที่ชัดเจน ให้โอกาสแก่ตนเองในการศึกษาค้นหาหาข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมาย แนวทางไปสู่เป้าหมายและอุปสรรคจากประสบการณ์ของคนที่เคยประสบความสำเร็จและความล้มเหลว เพื่อนำมาใช้ประกอบในการวางแผนไปสู่เป้าหมาย อีกทั้งหาแนวทางในการป้องกัน และ ส่งเสริมตนเองให้สามารถดำเนินการตามแผนที่กำหนด การเขียนเป้าหมายควรมีทั้งเป้าหมายหลักและเป้าหมายรอง รวมทั้งแผนหลักและแผนรอง โดยเป้าหมายหลักและเป้าหมายรองควรจะสอดคล้องกัน หากเป้าหมายหลักมีปัญหาและอุปสรรค จะได้นำทรัพยากรต่างๆไปใช้กับเป้าหมายรองได้

4) การดำเนินการให้เป็นไปตามแผนและเป้าหมาย (Hammer It In) ดำเนินการตามเป้าหมายและแผนที่วางไว้ ระหว่างดำเนินการควรมีการทบทวนและประเมินความสำเร็จของเป้าหมายที่กำหนดไว้เป็นระยะ อาจเป็นรายวัน รายเดือน รายปี เพื่อจะได้ทราบว่าการทำงานของตนสอดคล้องหรือขัดแย้งกับแผนและเป้าหมายที่วางไว้ อุปสรรคที่ประสบ มีสาเหตุอะไร และสิ่งที่ควรได้รับการปรับเปลี่ยนหรือปรับปรุงคืออะไรและอย่างไร หากตนเองไม่สามารถหาคำตอบได้ควรจะหาผู้รู้หรือผู้เชี่ยวชาญคอยให้คำปรึกษาและสนับสนุนประคับประคอง

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom's Taxonomy)

Bloom (ชัยพร วงศ์วรรณ, 2538 ; อ้างอิงมาจาก Bloom. 1964) ได้เสนอแนวคิดการเสริมสร้างค่านิยมโดยเชื่อมโยงค่านิยมตามระดับจิตพิสัย จากการจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้ไว้ 3 ด้าน คือ ความรู้ หรือ พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เจตคติ หรือ จิตพิสัย (Affective Domain) และ ทักษะ หรือ ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

การเสริมสร้างค่านิยมตามการจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้แบบนี้ คือ การเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีการรับรู้ทางอารมณ์ ถึงขั้นการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ เช่น การยอมรับและสามารถเลือกคุณค่าความดีหรือไม่ดีด้วยตนเอง พฤติกรรมนี้วัดได้จากการสังเกตกิริยาท่าทางของผู้เรียนที่แสดงออกมา การรับฟังคำบอกเล่าอันแสดงถึงค่านิยมและเจตคติของผู้เรียน ถ้าพิจารณาตามแผนภูมิการจัดเรียงระดับของจิตพิสัย จะปรากฏดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิการจัดเรียงระดับของจิตพิสัย

ในส่วนของหลักการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย (Affective Domain) ของ Bloom นั้น ทิศนา แฉมมณี (2546) อ้างอิงมาจาก Bloom, 1956 ได้นำแนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของ Bloom มาจัดเป็นกระบวนการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างค่านิยมต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน โดยดำเนินการตามลำดับทั้ง 5 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นการรับรู้ (Receiving or attending) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้รับรู้ค่านิยมที่ต้องการจะปลูกฝังในตัวผู้เรียน นั่นคือ ผู้สอนจัดประสบการณ์หรือสถานการณ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับรู้ค่านิยมนั้นอย่างใส่ใจ ให้นักเรียนมีพัฒนาการในการยอมรับ (อย่างใจกว้าง) ถึงความแตกต่างกันของสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามา เช่น คน สิ่งของ ผลงาน ปรากฏการณ์ พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิด คือ

- 1) การรู้ตัว (Awareness) เป็นความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อรับทราบสิ่งนั้น ๆ
- 2) ความเต็มใจรับรู้ (Willingness) เป็นความพอใจที่จะรับรู้ แต่ไม่มีการตัดสินใจใดๆ
- 3) การควบคุมการรับรู้ (Control) เป็นการเลือกหรือบังคับตนเองเพื่อเอาใจใส่ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่ว่าจะเป็สิ่งเร้าอย่างใด

ขั้นที่ 2 ขั้นการตอบสนอง (Responding) หมายถึง การที่ผู้เรียนได้รับรู้และเกิดความสนใจในค่านิยมนั้น แล้วมีโอกาสได้ตอบสนองในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง นั่นคือ ผู้สอนจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสตอบสนองค่านิยมนั้นในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น ให้พูดแสดงความคิดเห็นต่อค่านิยมนั้น ลองทำตามค่านิยม พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิด คือ

- 1) การยินยอมตอบสนอง (Acquiescens in Responding)
- 2) ความเต็มใจที่จะโต้ตอบ (Willingness to Response)
- 3) ความพึงพอใจในการตอบสนอง (Satisfaction in Response)

ขั้นที่ 3 ขั้นการเห็นคุณค่า (Valuing) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับค่านิยมนั้น และเห็นคุณค่าจนทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อค่านิยมนั้น นั่นคือ ผู้สอนจัดประสบการณ์หรือสถานการณ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นคุณค่าของค่านิยมนั้น เช่น ให้ลองปฏิบัติตามค่านิยมแล้วได้รับการสนองตอบในทางที่ดี เห็นประโยชน์หรือโทษที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติและไม่ปฏิบัติตามค่านิยมนั้น พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิด คือ

- 3.1) การยอมรับในคุณค่านั้น (Acceptance of a Value)
- 3.2) การชื่นชอบในคุณค่านั้น (Preference for a Value)
- 3.3) ความผูกพันในคุณค่านั้น (Commitment)

ขั้นที่ 4 ขั้นการจัดระบบ (Organization) เป็นขั้นที่ผู้เรียนรับค่านิยมที่ตนเห็นคุณค่านั้นเข้ามาอยู่ในระบบค่านิยมของตน นั่นคือ เมื่อผู้เรียนเห็นคุณค่าของค่านิยมและเกิดเจตคติที่ดีต่อค่านิยมนั้นจะเกิดความโน้มเอียงที่จะรับค่านิยมนั้นมาใช้ในชีวิตของตน ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนพิจารณาค่านิยมนั้นกับค่านิยมอื่นๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมต่างๆ ของตน พฤติกรรมที่ผู้สอนควรกระตุ้นผู้เรียนเพื่อให้เกิดพฤติกรรม คือ

- 1) การสร้างมโนทัศน์ในคุณค่านั้น (Conceptualization of a Value)
- 2) การจัดระบบคุณค่านั้น (Organization of a Value System)

ขั้นที่ 5 ขั้นการสร้างลักษณะนิสัย (Characterization) เป็นขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติตามค่านิยมที่ตนรับมาอย่างสม่ำเสมอและทำงานเป็นนิสัย นั่นคือ การสร้างลักษณะนิสัย (Characterization by a Value) ผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนปฏิบัติตามค่านิยมนั้นอย่างสม่ำเสมอ โดยติดตามผลการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ และเสริมแรงเป็นระยะ จนกระทั่งผู้เรียนปฏิบัติเป็นนิสัย พฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดในขั้นนี้ คือ

- 1) การมีหลักยึดในการตัดสินใจ (Generalized Set)
- 2) การปฏิบัติตามหลักยึดนั้นจนเป็นนิสัย (Characterization)

พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์หรือจิตพิสัย ในที่นี้จะใช้แนวคิดของ แครธโฮลและคณะ (Kratwohl et al., 1954) ที่ระบุว่า พฤติกรรมของมนุษย์เริ่มจากความรู้สึกโดย

เริ่มจากความสนใจ (Interest) มาเป็นอันดับแรกตามมาด้วยความซาบซึ้ง (Appreciation) เจตคติ (Attitude) ค่านิยม (Value) และการปรับตัว (Adjustment) แต่เมื่อพิจารณาลำดับความรู้สึกเป็นขั้น ๆ จะเริ่มจากการรับรู้ (Receiving) การตอบสนอง (Responding) การเห็นคุณค่า (Valuing) การจัดระบบ (Organization) และการสร้างลักษณะนิสัยตามค่านิยม (Characterization) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) การรับรู้ (Receiving) เป็นขั้นแรกของความรู้สึก ถือเป็นการสัมผัสเบื้องต้นเพียงได้รู้ได้เห็น เรียกว่า เป็นขั้นการจดจำสิ่งที่ได้รับจากประสาทสัมผัส แบ่งเป็น 3 ขั้น ได้แก่

1.1) การรู้จัก (Awareness) เป็นเพียงการสังเกตเห็นปรากฏการณ์นั้นโดยปราศจากความสนใจ เช่น รู้จักสี รูปแบบจัดอันดับ เป็นต้น

1.2) ความเต็มใจในการรับรู้ (Willingness to receive) เป็นขั้นเต็มใจหรือพอใจที่จะรับรู้โอนอ่อนต่อสิ่งที่พบเห็น แต่เป็นเพียงการบังคับใจเท่านั้น เช่น ฟังผู้อื่นพูดด้วยความเต็มใจ อดทนที่จะทำอะไรให้สำเร็จ

1.3) ความใส่ใจที่มีการคัดสรรและควบคุม (Controlled or Selected Attention) เป็นความรู้สึกที่บอกได้ว่า อะไรควรใส่ใจหรือไม่ควรใส่ใจ จึงมองในลักษณะควบคุมหรือเลือกมากขึ้น มีความตั้งใจที่จะทำกิจกรรมใด ๆ หรือรู้สึกอยากรู้อยากเห็น เป็นต้น

2) การตอบสนอง (Responding) เป็นขั้นที่มีจิตใจจดจ่อ เกิดความสนใจ ชื่นชอบ กิจกรรมหนึ่งมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ แบ่งเป็น 3 ขั้น ได้แก่

2.1) การยินยอมในการตอบสนอง (Acquiescence in Responding) เป็นความรู้สึกเชื่อฟังหรือยินยอมที่จะทำแต่อาจยังไม่พอใจนัก เช่น ความตั้งใจที่บังคับตนเองให้ร่วมกิจกรรมกับคนอื่น การทำการบ้านให้เสร็จ

2.2) ความเต็มใจที่จะตอบสนอง (Willingness to Response) เป็นขั้นร่วมกิจกรรมด้วยความตั้งใจ ร่วมมือ และทำตามความต้องการหรือด้วยการสมัคร

2.3) ความพึงพอใจในการตอบสนอง (Satisfaction in Response) เป็นการยินยอมแบบเต็มใจและพึงพอใจจึงเกิดความสนุกสนาน เช่น ร้องรำทำเพลงร่วมกับคนอื่นด้วยความสนุกสนานพอใจ

3) เห็นคุณค่า (Valuing) เป็นขั้นที่แสดงความรู้สึกเห็นคุณค่าของสิ่งของ ปรากฏการณ์ หรือพฤติกรรมที่ได้รับและซึมซับมาตั้งแต่ต้น อาจยอมรับหรือไม่ยอมรับ ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาคุณค่า พฤติกรรมระดับนี้ค่อนข้างมีความคงเส้นคงวาในการแสดงความรู้สึกและการรับรู้คุณค่าสิ่งต่าง ๆ โดยที่เจตคติจัดเป็นความรู้สึกระดับนี้ แบ่งเป็น 3 ขั้น ได้แก่

3.1) การรับรู้คุณค่า (Acceptance of Value) ระดับนี้มุ่งอธิบายคุณค่าของ

ปรากฏการณ์พฤติกรรมวัตถุสิ่งของในระดับความเชื่อ ซึ่งเป็นการยอมรับทางอารมณ์ต่อสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น การแสดงความปรารถนาอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาประสิทธิภาพตนเอง

3.2) การขึ้นชอบคุณค่า (Preference for Value) เป็นการเพิ่มความรู้สึกเอาใจใส่ในคุณค่าหรือค่านิยมนั้นเพิ่มขึ้น พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา แสดงความกระตือรือร้นในกิจกรรมและหาความรู้ใหม่ ๆ เป็นต้น

3.3) การยอมรับ (Commitment) เป็นความเชื่อศรัทธาด้วยอารมณ์ที่มั่นคง ผู้ที่มีความรู้สึกระดับนี้จะแสดงพฤติกรรมยึดมั่นอย่างเห็นได้ชัด เช่น ความซื่อสัตย์ต่อกลุ่มที่เป็นสมาชิก ยอมรับบทบาททางศาสนาในชีวิตส่วนตัวและครอบครัว ความรู้สึกระดับนี้เป็นความรู้สึกพอใจ จนกระทั่งยินยอมตกลงเป็นคำมั่นสัญญา

4) การจัดระบบคุณค่า (Organization) เป็นขั้นของการจัดระบบของพฤติกรรมหลากหลายที่สัมพันธ์กัน ระบบดังกล่าวจะสร้างขึ้นโดยการเชื่อมค่านิยมส่วนย่อยเข้าด้วยกัน ระบบนี้แบ่งเป็น 2 ชั้น ได้แก่

4.1) การสร้างมโนภาพของคุณค่า (Conceptualization of a Value) โดยนำค่านิยมที่มีลักษณะเดียวกันอยู่ด้วยกันหรือเกี่ยวข้องกันมารวมเป็นกลุ่ม ซึ่งเกิดจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้สึกแล้วกลายเป็นมโนภาพของคุณค่าใหม่

4.2) การจัดระบบคุณค่าของค่านิยม (Organization of a Value System) เป็นการจัดค่านิยมที่สลับซับซ้อนให้อยู่ในระบบเดียวกัน เพื่อให้เกิดความสมดุลบางประการทางความรู้สึก เช่น การยอมรับความจริงในด้านการปรับอารมณ์กับข้อจำกัดของความสามารถ ความสนใจ และเงื่อนไขทางกายภาพของตนเอง

5) การสร้างลักษณะนิสัยตามค่านิยม (Characterization) เป็นขั้นสั่งสมความรู้สึกเป็นรูปแบบ จนเป็นลักษณะนิสัย ความเชื่อศรัทธา และแนวปรัชญาชีวิต มีลักษณะส่วนตัวที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ระดับนี้เป็นความรู้สึกที่สั่งสมมาตั้งแต่ขั้นแรกจนเกิดการเลือกสรรเป็นวิถีดำเนินชีวิต เป็นเป้าหมายปลายทางชีวิต สั่งสมจนกลายเป็นบุคลิกภาพ แบ่งเป็น 2 ชั้น ได้แก่

5.1) การสรุปอิงนัยทั่วไปของค่านิยม (Generalized Set) ระดับนี้หมายถึงถึงความสอดคล้องภายในกับระบบเจตคติและค่านิยม ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ต่อปรากฏการณ์ที่เลือกสรรจากกลุ่มของเจตคติและค่านิยม และยึดถือประพฤติปฏิบัติตามที่เห็นว่าดีงาม เมื่อเกิดเหตุการณ์หรือปัญหาใด ๆ ขึ้นก็นำความรู้สึกที่ยึดถือไปแก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ได้

5.2) การสร้างลักษณะนิสัย (Characterization) เป็นระดับความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ผสมผสานสรุปรวมความรู้สึกที่ยึดเป็นอุดมการณ์ ปรัชญาชีวิต เช่น การพัฒนาด้านสติปัญญา การดำรงชีวิตด้วยคุณธรรม การยึดอุดมการณ์ด้วยประชาธิปไตย เป็นต้น

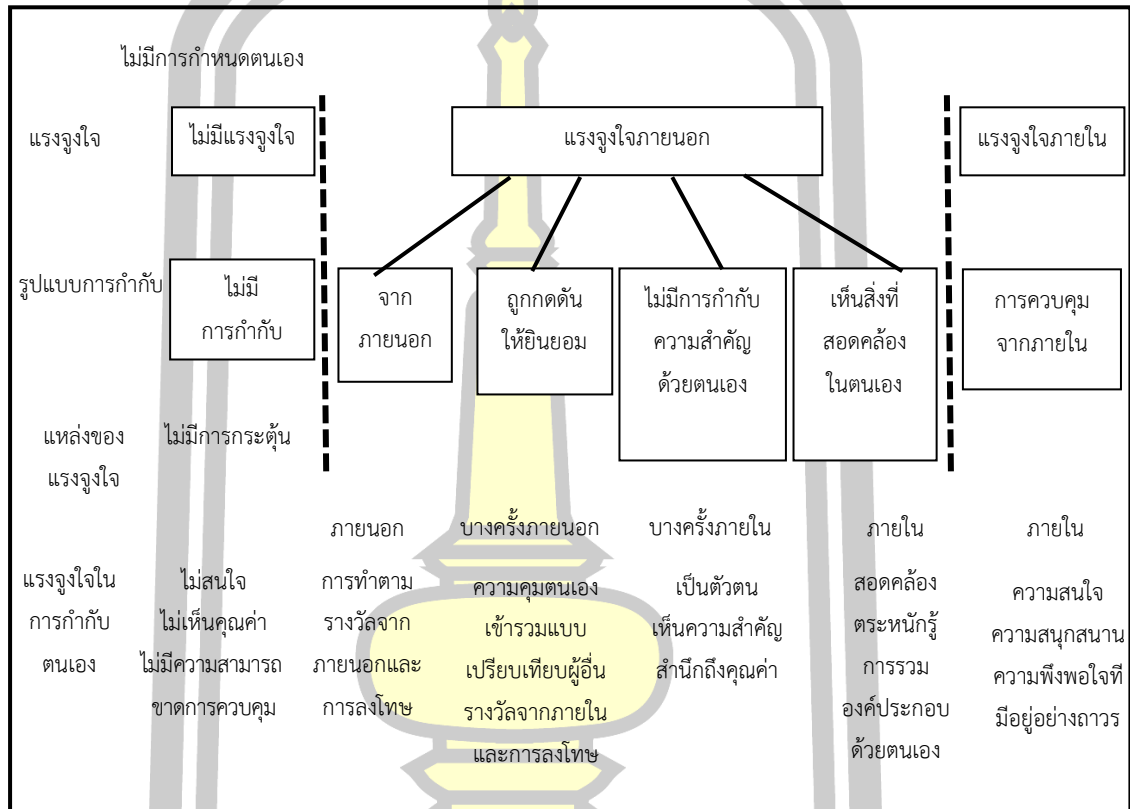
กล่าวได้ว่า ความรู้สึกนั้นเป็นความรู้สึกต่อเนื่อง (Psychological continuum) ซึ่งมีทิศทางและความเข้มข้นแตกต่างกัน แต่ระดับของความรู้สึกเกี่ยวข้องเชื่อมโยงต่อเนื่องกัน ละเอียดย่นมากระดับความรู้สึกเริ่มด้วยความเข้มข้นน้อยไปสู่มากจนยึดติดเป็นลักษณะนิสัยของคนในที่สุด

4. ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan, 2000)

ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (Self-determination) เป็นทฤษฎีที่ได้ถูกนำไปใช้ และทดสอบอย่างแพร่หลาย และมีการวิจัยกว่า 800 เรื่อง ในวารสารวิชาการที่เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก และการขาดแรงจูงใจ ทฤษฎีนี้ถูกสร้างเป็นกรอบแนวคิดของการศึกษาทางจิตวิทยาสมัยใหม่อีกด้วย (Vallerand, 1997) โดยอธิบายถึงการพัฒนาบุคลิกภาพและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการสร้าง แรงจูงใจให้กับตนเอง ซึ่งสันนิษฐานว่า มนุษย์มีเรื่องของการเรียนรู้ ความสามารถ การพัฒนาตนเอง ประสบการณ์ และการมีความสุขที่ดีมาตั้งแต่เกิด โดยมีลักษณะนิสัยที่จะไปสู่การเจริญเติบโต การเรียนรู้สิ่งที่ท้าทายจากสภาพแวดล้อมทางสังคม และการรวมองค์ประกอบต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน ที่มาจากประสบการณ์ใหม่ในการเรียนรู้ผ่านกระบวนการทางจิตวิทยาเพื่อนำไปสู่ความสอดคล้อง ที่ตรงกับความรู้สึกของตนเองและพัฒนาขึ้นจนกลายเป็นบุคลิกภาพของตนเอง (Deci & Ryan, 2000) การเกิดขึ้นของกระบวนการทางจิตวิทยาที่มาจากความรู้สึกของตนเอง เช่น แรงจูงใจภายในจึงมีส่วนในการเพิ่มการรับรู้ถึง ความรู้สึกในการควบคุมพฤติกรรมตั้งแต่เริ่มต้นเข้าร่วมการคงอยู่ของพฤติกรรม และการเลิกทำกิจกรรม ยังรวมไปถึงแรงจูงใจของบุคคลที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางสังคม เพื่อไปสู่การพัฒนาพฤติกรรม และการมีความสุขที่ดีในตนเอง เช่น สุขภาพหรือคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งกายและใจ เป็นต้น (Deci & Ryan, 2000) ดังนั้น ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง ถือเป็นแนวทางหนึ่งของการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบุคคล และสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการกระทำ ของบุคคลกับสภาพแวดล้อมทางสังคม ที่เป็นพื้นฐานในการทำการกำหนดตนเองในการปฏิบัติพฤติกรรม เรียนรู้ประสบการณ์ และการพัฒนาตนเองให้สำเร็จตามเป้าหมาย

ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเองเป็นทฤษฎีขนาดใหญ่ (Deci & Ryan, 2000) ที่ใช้อธิบายถึง แรงจูงใจ และสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ส่งอิทธิพลต่อทัศนคติ และพฤติกรรมเพื่อเพิ่มการปฏิบัติ และการเพิ่มขึ้นของกระบวนการทางจิตวิทยา โดยให้ความหมายของปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจภายใน และความหลากหลายของปัจจัยที่มาจากแรงจูงใจภายนอก โดยอธิบายถึงบทบาทของ แรงจูงใจภายในและลักษณะของแรงจูงใจภายนอก ที่มีต่อการพัฒนาความคิด ทัศนคติและสังคม รวมไปถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคลในการปฏิบัติพฤติกรรม ในบางครั้งอาจมีการนำเสนอถึง ปัจจัยจากการเอื้อหรือการได้รับการอำนวยความสะดวกทางสังคมหรือวัฒนธรรม และภายใต้ความรู้สึกของบุคคลต่อความตั้งใจ และเริ่มต้นไปสู่การมีความสุขที่ดี และคุณภาพหรือปริมาณที่แสดงออกของพฤติกรรม

รวมทั้งความสามารถเกิดจากภายใต้เงื่อนไขที่ได้รับการสนับสนุน ประสบการณ์ของบุคคลในการมีอิสระ การมีความสามารถ และการมีปฏิสัมพันธ์ไปสู่การเพิ่มขึ้น ความตั้งใจ ลักษณะของแรงจูงใจ การคงอยู่ และการเพิ่มขึ้นในการปฏิบัติกิจกรรม ที่รวมไปถึงความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม (Deci & Ryan, 2000) ดังแสดงในภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 ความต่อเนื่องในการกำหนดตนเอง

ภายใต้กรอบแนวคิดของทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง จึงประกอบไปด้วยทฤษฎีย่อย 5 ทฤษฎี ที่อธิบายถึงความชัดเจนในกระบวนการทางจิตวิทยาสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่

1) Cognitive evaluation theory (CET) เป็นทฤษฎีที่อธิบายแรงจูงใจภายในที่มีพื้นฐานมาจากความพึงพอใจที่เกิดจากพฤติกรรมของตนเอง เป็นการกระทำจากตนเองหรือตอบสนองความรู้สึกเพื่อตนเอง ได้แก่ ความสนุกสนาน ความพึงพอใจและความสนใจ นอกจากนี้ยังอธิบายถึงลักษณะเฉพาะจากการประเมินปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีต่อการพัฒนาแรงจูงใจภายใน ซึ่งมีผลสัมพันธ์กับการรับรู้จากภายในตัวเอง เช่น ก่อให้เกิดความสนุกสนาน ความท้าทาย และความพึงพอใจ เช่น การได้รับรางวัล การถูกกำหนดระหว่างบุคคลจากการทำหน้าที่

ตามบทบาทที่ได้รับทางสังคม (Interpersonal control) การเปรียบเทียบกับผู้อื่นแล้วส่งผลต่อแรงจูงใจภายใน และความสนใจ (Ego-involvements impact intrinsic motivation and interest) (Deci & Ryan, 2000) รวมถึงการเอื้อจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ส่งผลต่อการได้รับความพึงพอใจพื้นฐานทางจิตวิทยา ได้แก่ การมีอิสระ การเป็นผู้ที่มีความสามารถ และการมีปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่น ส่งผลต่อแรงจูงใจภายใน และส่งผลต่อการกำหนด ตนเองในการกำกับพฤติกรรม (Self-determined of behavioral regulation) พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายในด้วยความสนใจ และความสนุกในการทำกิจกรรม ถือว่าเป็นสิ่งที่สมบูรณ์ของการกำหนดตนเองเพื่อไปสู่เป้าหมาย (Deci & Ryan, 2000) ทฤษฎีย่อยนี้จึงถือว่ามีบทบาทสำคัญกับนำไปใช้ศึกษาวิจัยถึงวิธีการเพิ่มแรงจูงใจต่อการทำกิจกรรมทั้งวงการศึกษา ศิลปะ การกีฬา และการออกกำลังกาย เป็นต้น

2) Organismic integration theory (OIT) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงการมุ่งความสนใจ ในตามความคิดที่มีอยู่ภายในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่มาจากปัจจัยที่พัฒนาความหลากหลายที่มีอิทธิพลต่อลักษณะของแรงจูงใจภายนอกลักษณะขององค์ประกอบที่อยู่ภายในตนเอง (Properties) การตัดสินใจและผลลัพธ์ เช่น การลดน้ำหนัก เป็นต้น ที่กระตุ้นหรือส่งผลต่อแรงจูงใจภายนอกไปสู่เป้าหมายจากผลของภายนอก เช่น รางวัล การชมเชยให้ไปสู่พฤติกรรมด้วยตนเอง การเพิ่มขึ้นของแรงจูงใจอย่างต่อเนื่องภายใต้ความแตกต่างของลักษณะการกำกับ พฤติกรรมจึงเริ่มต้นจากการขาดแรงจูงใจ แรงจูงใจภายนอกไปสู่แรงจูงใจภายใน การรับรู้ถึงการกำกับตนเองจึงเป็นกระบวนการที่เริ่มต้นจากไม่มีการกำกับตนเองหรือการขาดแรงจูงใจ (Non-regulation or a motivation) ผ่านการกำกับตนเองจากแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic regulation) ไปจนถึงการกำกับตนเองจากแรงจูงใจภายในหรือแรงจูงใจภายใน (Intrinsic regulation) (Deci & Ryan, 2000) การได้รับการสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมทางสังคม มีอิทธิพลต่อการเพิ่มหรือส่งเสริมลักษณะภายในตนเอง เช่น การรับรู้คุณค่า เป้าหมาย และความเชื่อ แล้วส่งผลต่อการรับรู้การสนับสนุนความเป็นอิสระในตนเองและผลจากการมีปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่นนี้จึงนำไปสู่การกำกับความมุ่งมั่นในตนเอง (Self-determine regulation) เรียกว่า มีลักษณะที่เกิดขึ้นจากภายในตนเอง (Internalization) ที่เกิดจากแรงจูงใจหรือความอยากเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ให้เกิดขึ้น และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ต่อเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งมีอิทธิพลจากบริบททางสังคมที่สูงกว่าตนเองและตรงกับความต้องการที่มีอยู่ เช่น ค่านิยม รวมถึงความสอดคล้องกับค่านิยมที่บุคคลมีอยู่ ด้วยเหตุนี้ความพึงพอใจที่ได้รับจึงขึ้นอยู่กับลักษณะของการกระทำนั้น ๆ แล้วส่งผลต่อความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม นำไปสู่ทัศนคติที่มีการเพิ่มขึ้นหรือลดลงจากความสอดคล้องภายในตนเองด้วยการกำกับพฤติกรรมจากการถูกจูงใจที่ภายนอกโดยสภาพแวดล้อมทางสังคม (Deci & Ryan, 2000) ซึ่งการแสดงพฤติกรรมของบุคคลมีสาเหตุเกิดขึ้นจากการได้รับ หรือประเมินคุณค่าในตนเองมาจากการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้อื่น ทำให้คนมีการปรับพฤติกรรม หรือค้นหาความหมายของการพัฒนาตนเอง (Deci & Ryan, 2000) ดังนั้น

การเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนลักษณะของแรงจูงใจจึงเกิดขึ้นมาจากการที่บุคคลเกิดความรู้สึกยอมรับในตนเอง

3) Causality orientation theory (COT) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงความแตกต่างของ ลักษณะนิสัยในการหล่อหลอมตนเองจากสิ่งแวดล้อมในการกำกับพฤติกรรมไปยังสิ่งที่ตั้งใจหรือต้องการ และจัดการกับสภาพแวดล้อมนั้น ๆ โดยการสนับสนุนตนเองให้มีความมุ่งมั่นด้วยตนเอง ซึ่งมาจากการประเมิน 3 ลักษณะของการหล่อหลอมจากเหตุผลภายในตนเอง (Causality orientations) ได้แก่ ด้านการหล่อหลอมความมีอิสระ (Autonomy orientation) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลได้ปฏิบัติหรือแสดงความต้องการของตนเองมาเป็นพฤติกรรมจากสิ่งที่ตนเองสนใจ หรือเห็นคุณค่าจากสิ่งที่เกิดขึ้น ด้านการหล่อหลอมจากการถูกกำหนด (Control orientation) ได้แก่ พฤติกรรมที่บุคคลนั้นได้ปฏิบัติจากรางวัล สิ่งที่เป็นประโยชน์ และการได้รับการยอมรับ และสุดท้าย ด้านการหล่อหลอมแบบไม่เกี่ยวกับบุคคลหรือขาดการจูงใจ (Impersonal or a motivated orientation) ที่แสดงลักษณะโดยความวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องของความสามารถ การรับรู้เหตุผลภายในตนเองจึงมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ถึงพฤติกรรมการมีอิสระในตนเอง

4) Basic psychological needs (BPN) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงว่ามนุษย์ทุกคนมีความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา และมีความสัมพันธ์ต่อความรู้สึกในการรับรู้ไปถึงจิตวิทยาสุขภาพ การเพิ่มขึ้นของการมีสุขภาวะที่ดี และส่งผลต่อความรู้สึกในความพึงพอใจต่อความต้องการขั้นพื้นฐาน ในความต้องการเป็นคนที่มีความสามารถรู้สึกถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางสังคม และปรารถนาถึงผลของความสำเร็จ ความรู้สึกของการรับรู้ว่าตนเองเป็นผู้ที่มีความสามารถคือสิ่งที่จำเป็นสำหรับบุคคลไปสู่ความท้าทาย การเรียนรู้ และการพัฒนาความต้องการความมีอิสระในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลได้เริ่มต้นในการปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นความรู้สึกจากการส่งเสริมถึงความจำเป็นสำหรับการจูงใจพฤติกรรมให้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และความต้องการ ในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น คือความพึงพอใจเมื่อบุคคลมีความรู้สึกถึงการติดต่อกันด้วยความใกล้ชิดกับคนอื่น และรู้สึกถึงการมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมทางสังคม (Deci & Ryan, 2000) สภาพแวดล้อมทางสังคมจึงอาจมีผลต่อการสนับสนุนหรือยับยั้งความต้องการนั้น ๆ และส่งผลกลับไปสู่การมีสุขภาวะที่ดี ระดับของความต้องการทางกระบวนการทางจิตวิทยานั้น ความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจที่แตกต่างของแต่ละบุคคล ไปสู่การแสวงหาหรือถอนตัวออกจากพฤติกรรมสุขภาพ เช่น การทำกิจกรรมทางกาย การได้รับการเติมเต็ม จากความต้องการพื้นฐานทั้ง 3 ด้าน ถือว่าเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและเป็นสิ่งที่มีประโยชน์มากที่สุดต่อการมีสุขภาวะที่ดีในกระบวนการทางจิตวิทยา

5) Goal content theory (GCT) เป็นทฤษฎีที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่เด่นชัดจากเป้าหมายของแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก รวมไปถึงสิ่งที่มีผลกระทบต่อแรงจูงใจและสุขภาพ ซึ่งความแตกต่างนั้นเป็นเหตุผลของการแสวงหาเป้าหมายจากสิ่งที่เกิดขึ้นจาก

เหตุผล ของการ จูงใจจากภายในและภายนอก โดยมีสิ่งที่อยู่ตรงกลางของเหตุผลนั้นคือสมมุติฐานตาม ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง จึงมีขอบเขตของการศึกษา 2 ด้าน ได้แก่ ด้านแรงจูงใจที่สนใจถึงว่า ทำไม หรือเหตุผลอะไรที่อยู่ภายใต้การเพิ่มขึ้นของพฤติกรรม และเนื้อหาของเป้าหมายว่าอะไรหรือ การรับรู้ วัตถุประสงค์ของเป้าหมายว่าทำไมจึงทำให้เกิดความมุ่งมั่นการมีเป้าหมายทั้งสองลักษณะ จึงเป็นสิ่งที่ มีความแตกต่างจากความพึงพอใจต่อความต้องการพื้นฐาน และความแตกต่าง ที่สัมพันธ์กับการมีสุข ภาวะที่ดี การมีเป้าหมายแรงจูงใจภายใน คือ ค่าที่นิยามไว้เกี่ยวกับการได้รับจากผลของรางวัล และ การได้รับการเติมเต็มผ่านความพึงพอใจในความต้องการทั้ง 3 ปัจจัยจากกระบวนการทางจิตวิทยา เช่น เป้าหมายจากการมีส่วนร่วมในการพัฒนาที่เพิ่มขึ้นจากความสนใจหรือแรงบันดาลใจจากตัว บุคคล รวมไปถึงการได้รับการสนับสนุนจากความสัมพันธ์ทางสังคม การมีส่วนร่วมในชุมชน และ การเจริญเติบโตของตัวบุคคลในทางตรงกันข้ามนั้นการมีเป้าหมายของการจูงใจจากภายนอกนั้นอาจ สัมพันธ์กับการมีชื่อเสียง การประสบความสำเร็จทางการเงิน การได้รับการยอมรับ รวมไปถึงความ พึงพอใจจากลักษณะที่ปรากฏให้เห็นจากภายนอก

การอภิปรายเกี่ยวกับกิจกรรมหรือการยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ความรับผิดชอบ หรือ ความเกียจคร้านของความเป็นมนุษย์นั้นย่อมเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ เพราะฉะนั้นประเด็นทางจิตวิทยา จึงได้รับความสนใจและก้าวหน้ามากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นในแง่ของวิวัฒนาการประสาทชีววิทยาและ พฤติกรรมทางสังคมซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างมีเหตุมีผล นับเป็นข้อสนับสนุนอย่างเพียงพอ สำหรับมุมมองที่ได้ถูกรวบรวมไว้ SDT กล่าวถึงการอธิบายกิจกรรมทั้ง 2 แง่มุม การยอมรับในสิ่งที่ เกิดขึ้น ความรับผิดชอบ ความเกียจคร้าน การก่อให้เกิดพฤติกรรมเหล่านี้มีทั้งการกำหนดเงื่อนไขที่ ช่วยสนับสนุนกิจกรรมโดยธรรมชาติของมนุษย์และการศึกษาอย่างลึกซึ้งถึงความอ่อนแอของมนุษย์

จากการศึกษาในช่วงแรกๆ มุ่งเน้นข้อกำหนดทางด้านสังคมและการเสริมสร้างพร้อมๆ กับการลดน้อยลงของลักษณะเชิงบวกตามธรรมชาติของมนุษย์ กล่าวคือ กิจกรรมโดยธรรมชาติและ ความสนใจ ใคร่รู้อ้างถึงแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มีการค้นพบว่าข้อกำหนดสนับสนุน แนวคิดเกี่ยวกับอิสระทางความคิด (Autonomy) และความสามารถที่น่าเชื่อถือ (Competence) ซึ่งช่วยส่งเสริมการแสดงออกที่จำเป็นสำหรับการเติบโตและการพัฒนามนุษย์ ด้วยเหตุที่ข้อกำหนด ในการควบคุมพฤติกรรมและสิ่งที่ขัดขวางการรับรู้มีผลต่อการลดลงของการแสดงความคิด ต่อมาภายหลังได้มีการศึกษาเรื่องแนวปฏิบัติของการเกิดแรงจูงใจซึ่งไม่ใช่แรงจูงใจภายใน (Non intrinsically Motivated) ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ และมีการค้นพบว่ายังมีหลักฐาน เกี่ยวกับพลังอำนาจที่ของบริบททางสังคมในการสร้างเสริมหรือขัดขวางแนวโน้มของโครงสร้างเพื่อ บูรณาการคุณค่าทางสังคมและสิ่งที่ควรรับผิดชอบ บริบทที่ช่วยสนับสนุนอิสรภาพทางความคิดและ ความสามารถรวมทั้งสิ่งที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

ในระยะต่อมามีการค้นพบที่ยิ่งใหญ่สำหรับแต่ละบุคคลอย่างมีนัยสำคัญเกี่ยวกับวิธีการในการจูงใจ ซึ่งส่งผลให้เกิดความมุ่งมั่น ความเพียรพยายาม และการกระทำที่ส่งผลให้เกิดคุณภาพและประสิทธิภาพสูงสุด สิ่งที่กำลังกล่าวถึงในช่วงแรกเกี่ยวกับโปรแกรมในงานวิจัยด้านสุขภาพของบุคคลในระหว่างที่นักเรียนอยู่ในห้องเรียน คนไข้อยู่ในคลินิก นักกีฬาที่กำลังเล่นอยู่ในสนาม ลูกจ้างอยู่ในที่ทำงาน โดยมี SDT เป็นตัวกำหนด จะเห็นว่าบริบททางสังคมของแต่ละบุคคลถูกฝังตรึง ซึ่งเป็นไปด้วยการตอบสนองไปยังความต้องการขั้นพื้นฐาน โดยอยู่ในกรอบของข้อกำหนดอันเหมาะสมตามระดับ พัฒนาการในแต่ละขั้นตอนอย่างกระตือรือร้น คล้ายคลึงกัน และสามารถบูรณาการได้ตามธรรมชาติ การควบคุมที่มากเกินไป ความท้าทายที่ไม่เหมาะสม และความบกพร่องในการเชื่อมโยงในทางตรงกันข้ามการลดลงโดยธรรมชาติและการจัดระเบียบมีแนวโน้มที่จะเป็นไปโดยธรรมชาติ และด้วยเหตุนี้ปัจจัยที่ส่งผลไม่ใช่สาเหตุเดียวที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องของความคิดริเริ่มใหม่ๆและความรับผิดชอบ แต่อาจเกิดจากภาวะแห่งความทุกข์และกดดัน และพยาธิวิทยา

การให้ความรู้เกี่ยวกับคุณค่าทางโภชนาการที่จำเป็นสำหรับแรงจูงใจเชิงบวกและประสบการณ์ในทางกลับกันสำหรับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและสุขภาพกายอย่างกว้างขวาง และมีนัยสำคัญนั้นคือมีความเกี่ยวข้องกับผู้ปกครองและนักการศึกษาในการตระหนักถึงความรู้ (Cognitive) และพัฒนาการของบุคคล เพราะจะนำไปสู่ข้อกำหนดที่ควรส่งเสริมเหมือนกันของข้อมูลข่าวสารและการกำกับพฤติกรรม รวมทั้งประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสำหรับผู้ที่ต้องการส่งเสริมด้านแรงจูงใจ การพิจารณาถึงตัวแปรที่ส่งผลให้เกิดวิกฤติในการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการเข้าร่วมสร้างสัมพันธ์หรือการลดทอนสิทธิการสนับสนุนความต้องการพื้นฐานในด้านจิตวิทยา จากการวิจัยผู้ที่ได้รับการฝึกฝนย่อมมีความสามารถเหนือกว่า และมีโอกาสที่จะมีความมุ่งมั่นและสร้างเสริมผลสัมฤทธิ์และสุขภาพ

จากแนวคิด จึงได้นำทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเองมาประยุกต์ใช้เพื่อทำความเข้าใจและพัฒนานำไปสู่พฤติกรรมของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางสังคมจะมีผลต่อการได้รับการสนับสนุนที่มาจาก การได้รับความพึงพอใจต่อความต้องการแล้วส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของแรงจูงใจ กระบวนการจิตวิทยา การพัฒนาตนเองและผลของพฤติกรรม (Deci & Ryan, 2000) ตัวอย่างเช่นในการศึกษาของ Taylor, Ntoumanis, Stand age and Spray ที่ศึกษาถึงการทำนายแรงจูงใจของเด็กในการเรียนวิชาพลศึกษา ที่มีผลต่อความพยายาม ความตั้งใจในการออกกำลังกาย พบว่า เด็กมีแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากตนเอง และผลจากการปฏิสัมพันธ์กับนักเรียน ในชั้นเรียนเดียวกันส่งผลต่อแรงจูงใจในความพยายาม และความตั้งใจการออกกำลังกาย จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับการศึกษาตามแนวทางทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง จึงสรุปได้ดังนี้ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นมาจากความรู้สึกของตนเอง (Intrapersonal) ได้แก่ การได้รับการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานทางจิตวิทยา และการได้รับโอกาสจากสภาพแวดล้อมทางสังคม

(Interpersonal) เช่น การได้รับการสนับสนุนความ เป็นอิสระในตนเอง ด้วยเหตุนี้การได้รับการสนับสนุนจากสภาพแวดล้อมทางสังคมนั้นจึงถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญในการสร้างบรรยากาศทางสังคม ซึ่งเป็นความรู้สึกจากการได้รับการส่งเสริม และการได้รับข้อมูลย้อนกลับในการช่วยเพิ่มแรงจูงใจ การมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างที่มีความสำคัญตามสภาพแวดล้อมทางสังคมถือเป็นสิ่งสำคัญในการนำไปใช้พัฒนาบุคคลไปสู่แรงจูงใจ ความตั้งใจในการปฏิบัติพฤติกรรม เช่น การศึกษาเล่าเรียน และการทำกิจกรรมต่างๆ

5. การควบคุมตนเอง (Self-Control)

การควบคุมตนเอง (Self-control) เป็นความเชื่อว่า ตนเองสามารถควบคุมการทำพฤติกรรมได้มากน้อยเพียงใด หรือการที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมขึ้นอยู่กับตัวเอง เป็นองค์ประกอบย่อยประการหนึ่งของการรับรู้ การควบคุมพฤติกรรม (Ajzen & Icek, 2002) การควบคุมตนเองยังสามารถช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับความคงอยู่ (Maintenance) และแผ่ขยาย (Generalize) ของพฤติกรรมได้นอกจากนี้ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต (2549) กล่าวว่า การควบคุมตนเองสามารถที่จะนำมาใช้ควบคุมพฤติกรรมที่ได้รับผลกระทบที่น้อยหรืออาจจะเกิดซ้ำไป ไม่มี ความสำคัญในการรับรู้ของบุคคล ซึ่งมักจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อย่างเช่น โปรแกรมการลดความ อ้วน การออกกำลังกาย หรือการสูบบุหรี่ ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมโปรแกรมดังกล่าว ก่อนข้างจะชี้ หรือบางครั้งก็ไม่เกิดเลย ซึ่งไม่สามารถจะไปแข่งขันกับผลกระทบที่เป็นการเสริมแรง อย่างทันทีทันใดได้ การดำเนินโปรแกรมดังกล่าวจึงควรใช้การควบคุมตนเอง เข้าร่วมด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดการควบคุมตนเองมา ประยุกต์ใช้ร่วมกับแนวคิดการรับรู้ ความสามารถของตนเองในการสร้างโปรแกรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ในงานวิจัยครั้งนี้การประมวล เอกสารในส่วนนี้จะแยกนำเสนอหลักการ ความหมาย แนวคิดของการควบคุมตนเอง และรูปแบบ กิจกรรมของโปรแกรมปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากการประยุกต์ใช้แนวคิดนี้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

แนวคิดการควบคุมตนเอง : หลักการ และความหมายในระยะแรกของการพัฒนา เทคนิคการควบคุมตนเองนั้น ได้มีการเรียกชื่อการควบคุมตนเองไว้ในหลายลักษณะด้วยกันคือ การเปลี่ยนตนเอง (Self-Change) การจัดการตนเอง (Self-Management) การปรับตัวเอง (Self-Modification) การกำกับตนเอง (Self-Regulation) และการบำบัดการบริหารพฤติกรรมตนเอง (Self-Administered Behavior Therapy) ซึ่งแม้ว่าจะมีชื่อเรียก แตกต่างกัน แต่กระบวนการที่สำคัญของเทคนิคเหล่านี้คือ บุคคลจะเป็นผู้ดำเนินการในการปรับพฤติกรรมด้วยตนเองทั้งหมด ทั้งการเลือกเป้าหมาย ตลอดจนวิธีดำเนินการ เพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น อย่างไรก็ตามการ ควบคุมตนเองนั้นไม่ได้หมายความว่าผู้ที่มีทักษะในการควบคุมตนเองได้ดีจะไม่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งเร้า ภายนอกเลย หากแต่ว่าสิ่งเร้าภายนอกนั้นมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลน้อยมาก ดังนั้นแนวคิด ของการควบคุมตนเองจึงอาจมองได้ในแง่ของระดับของความเข้มข้นของอิทธิพลของสิ่งเร้าที่มีต่อ

พฤติกรรม กล่าวคือ ถ้าบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองได้ดีสิ่งเรายากก็ยอมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นน้อยมาก ในทางกลับกัน ถ้าบุคคลใดมีทักษะ ในการควบคุมตนเองในระดับที่ต่ำ สิ่งเรายากก็ยอมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นมากนั่นเอง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2549)

แนวความคิดการควบคุมตนเองอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ซึ่งมีความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลนั้นจะถูกควบคุมด้วยเงื่อนไขและผลกรรม นั่นคือถ้าเงื่อนไขเปลี่ยนแปลงหรือผลกรรมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมก็ยอมจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย หรืออาจ กล่าวได้ว่า พฤติกรรมเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้เพราะสิ่งแวดล้อมเป็นตัวการควบคุมพฤติกรรม เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไปพฤติกรรมก็เปลี่ยนไปด้วย แต่ขณะเดียวกัน พฤติกรรมของบุคคลที่เปลี่ยนแปลงไปก็จะเป็นตัวกำหนดสิ่งแวดล้อมใหม่เช่นเดียวกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน การควบคุมตนเองที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมนี้ มีลักษณะ 2 ประการ คือ ความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมพฤติกรรมของตน โดยเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมเสียใหม่ และเมื่อบุคคลเรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนได้แล้ว ผลที่เกิดขึ้นก็คือทั้งพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย (โสภิตา ลีมวัฒนาพันธ์, 2538) ในเงื่อนไขของการควบคุมตนเองนั้น บุคคลจะเป็นผู้จัดการเงื่อนไขและผลกรรมด้วยตนเอง แทนที่บุคคลอื่นจะเป็นผู้จัดการให้อย่างไรก็ตาม Watson and Tharp (โสภิตา ลีมวัฒนาพันธ์, 2538) อ้างอิงจาก Watson and Tharp, 1972 กล่าวว่า ในทางปฏิบัติการควบคุมตนเองนั้น บุคคลอื่นก็สามารถเขาไปให้ความช่วยเหลือได้โดยผู้ที่เปนนักปรับพฤติกรรมจะทำหน้าที่ให้ คำแนะนำและให้คำปรึกษา ในกรณีที่ ผู้ถูกปรับพฤติกรรมเกิดปัญหาเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการของกระบวนการควบคุมตนเอง

สำหรับความหมายของการควบคุมตนเอง โดยทั่วไปแล้วการควบคุมตนเอง หมายถึง พฤติกรรมต่างๆ ที่บุคคลกระทำโดยไตร่ตรองไว้แล้วเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือผลกรรมตามที่ตนเองต้องการ โดยที่บุคคลจะต้องเลือกเป้าหมายและดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น การควบคุมตนเองยังหมายถึง สถานการณ์ที่บุคคลใช้วิธีการหรือขั้นตอนใดๆ ที่เฉพาะเจาะจงเพื่อควบคุมพฤติกรรมของตนเอง (Kazdin, 1980) การควบคุมตนเองยังมักเกี่ยวเนื่องกับการแสดงพฤติกรรมที่มีเงื่อนไขผลกรรมที่ขัดแย้งกันอยู่โดยที่เงื่อนไขผลกรรมที่ขัดแย้งกันนี้ มีอยู่ด้วยกัน 4 ลักษณะด้วยกัน คือ

- 1) หลีกเลี่ยงการแสดงพฤติกรรมที่จะทำให้ได้รับผลกรรมทางบวกโดยทันทีเพื่อที่จะ ไม้ได้รับผลกรรมทางลบในอนาคต เช่น หลีกเลี่ยงการกินอาหารที่ชอบเป็นจำนวนมาก เพื่อที่ว่าจะได้ไม่อ้วนไปในอนาคตหรือการหยุดสูบบุหรี่ เพื่อที่จะไม่เป็นมะเร็งปอด หรือหลีกเลี่ยง การเที่ยวหญิงโสเภณีเพื่อที่ว่าจะไม่เป็นโรคเอดส เป็นต้น

2) แสดงพฤติกรรมที่จะได้รับผลกระทบทางลบทันทีเพื่อที่ว่าจะได้รับผลกระทบทางบวกในอนาคต เช่น การทำงานหนักเพื่อที่ว่าจะได้มีฐานะดีขึ้นในอนาคต หรือการที่นักกีฬาฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อที่ว่าจะได้เป็นผู้เล่นในอนาคต เป็นต้น

3) การไม่กระทำพฤติกรรมที่จะได้รับผลกระทบทางบวกเล็กน้อยทันที เพื่อที่จะได้ว่าจะได้รับรับผลกระทบทางบวกที่มากกว่าในอนาคต เช่น การที่ไม่ไปเที่ยวงานสังสรรค์ในคืนวันศุกร์ (ได้รับความสนุกสนานทันที) เพื่อที่จะว่าใช้เวลาอ่านหนังสือ อันจะนำผลกระทบทางบวกมาให้ในอนาคต (ผลการเรียนดีขึ้น หรือทำให้โอกาสเรียนต่อในระดับสูง) เป็นต้น

4) การกระทำพฤติกรรมที่ได้รับผลกระทบทางลบแต่น้อยทันทีเพื่อที่ว่าจะหลีกเลี่ยงผลกระทบทางลบจำนวนมากในอนาคต เช่น การไปหาหมอฟันเพื่ออุดหินปูน ตรวจฟัน หรือทำความสะอาดฟัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะพึงพอใจนัก แต่ทว่าจะทำให้ไม่เกิดการปวดฟันอย่างรุนแรงได้ในอนาคต

จากเงื่อนไขของการขัดแย้งผลกระทบทั้ง 4 ประการนี้ทำให้บุคคลจะต้องกระทำพฤติกรรมบางอย่างเพื่อที่จะควบคุมพฤติกรรมบางอย่างที่ทำให้บุคคลไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ซึ่ง เรียกว่าพฤติกรรมควบคุม ส่วนพฤติกรรมที่กระทำแล้วจะทำให้ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ เรียกว่าพฤติกรรมที่ถูกควบคุม ดังนั้นการฝึกการควบคุมตนเองก็คือการฝึกให้คนเราสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมควบคุมได้ซึ่งการกระทำเช่นนั้นจะทำให้บุคคลสามารถทนต่อสิ่งเย้ายวน อันจะทำให้บุคคลสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการได้นั่นเอง นอกจากนี้ Comier and Comier (โสภิตา ลิ้มวัฒนาพันธ์, 2538) อ้างอิงจาก Comier and Comier, 1979) ได้ให้แนวคิดเพิ่มเติมว่า การควบคุมตนเองเป็นความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองเพื่อให้ได้รับผลกระทบตามที่ตนเองต้องการ และเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลได้ควบคุมพฤติกรรมตนเอง โดยที่บุคคลเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการ กระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายและการควบคุมตัวแปรทั้งภายในและภายนอกของบุคคลตลอดจนประเมินเป้าหมายด้วยตนเอง ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบสนองและแก้ไขปัญหอย่างเป็นระบบ อันจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเอง และมีผลระยะยาวต่อพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงนั้นมีความคงทนถาวร ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้เท่ากับเป็นการลดความสำคัญของอิทธิพลภายนอกและทำให้บุคคลมีอิสระที่จะกำหนดพฤติกรรมของตนเองได้มากขึ้น

5.1 วิธีดำเนินการฝึกการควบคุมตนเอง วิธีดำเนินการฝึกการควบคุมตนเองนั้น ในขั้นต้นก็ดำเนินการในลักษณะเดียวกันกับวิธีการปรับพฤติกรรมวิธีการอื่นๆ นั่นคือ จะเริ่มต้นจากการวิเคราะห์พฤติกรรม กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย สสำรวจตัวเสริมแรง และบันทึกพฤติกรรม เป็นต้น จะต่างกันตรงที่ว่าขั้นตอนเหล่านั้น ผู้ที่ดำเนินการคือผู้ที่เข้ารับการบำบัด ส่วนผู้บำบัดจะเป็นผู้สอนวิธีการต่างๆ เหล่านี้ให้ผู้เข้ารับการบำบัด จากนั้นจึงค่อยสอนเทคนิคการควบคุมตนเองให้กับผู้เข้ารับการบำบัด เพื่อที่ว่าจะผู้เข้ารับการบำบัดนั้นจะสามารถใช้เทคนิคเหล่านั้นได้ด้วยตนเอง

5.2 เทคนิคการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองมีหลายเทคนิคด้วยกัน ซึ่งจะขอเสนอวิธีการฝึกการควบคุมตนเอง 4 วิธี ได้แก่ การควบคุมสิ่งเร้า การเตือนตนเอง การเสริมแรงตนเองและการลงโทษ และการทำสัญญากับตนเอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) การควบคุมสิ่งเร้า (Stimulus Control) การควบคุมสิ่งเร้าเป็นกระบวนการจัดเงื่อนไขสภาพแวดล้อมเพื่อที่จะทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้โดยพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นมักเกิดขึ้นใน เงื่อนไขของสิ่งเร้า 3 ลักษณะดังต่อไปนี้

1.1) พฤติกรรมที่ถูกควบคุมด้วยสิ่งเร้าหลายประเภทด้วยกัน เช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่อาจจะเกิดขึ้นเมื่อตื่นเช้า หลังจากการดื่มกาแฟ คุยกับเพื่อน อยู่คนเดียว และหลังจากรับประทานอาหาร เป็นต้น ซึ่งสภาพการณ์เหล่านั้นสัมพันธ์กับพฤติกรรมการสูบบุหรี่บ่อยครั้งจนทำให้บุคคลนั้นสูบบุหรี่ทุกครั้งเมื่อต้องอยู่สภาพการณ์ดังกล่าว หนทางแก้ไขคือหาทางกำจัดสิ่งเร้าที่ควบคุมพฤติกรรมการสูบบุหรี่นั้นเสีย

1.2) พฤติกรรมที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเด่นชัด อย่างเช่น ในกรณีของเด็กที่มีปัญหาในการอ่านหนังสือ บ่อยครั้งพบว่าไม่มีสิ่งเร้าไม่ว่าจะเป็นสภาพการณ์ เวลาหรือสถานที่ที่จะเชื่อมโยงกับพฤติกรรมการอ่านหนังสือเนื่องมาจากพฤติกรรมการอ่านหนังสือ ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอในสภาพสิ่งเร้าดังกล่าว ดังนั้นเด็กก็มักจะเกิดปัญหาได้ง่ายเมื่อต้องอ่านหนังสือที่โต๊ะหรืออาจจะถูกรบกวนด้วยสิ่งเร้าอื่นๆ ได้ง่าย ดังนั้นหนทางแก้ไขคือการพัฒนาสิ่งเร้าที่ เฉพาะเจาะจงเพื่อควบคุมพฤติกรรมนั้น

1.3) พฤติกรรมที่ถูกควบคุมด้วยสิ่งเร้าที่ไม่เหมาะสม เช่น พวกที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศโดยเฉพาะพวกที่ชอบโชว์อวัยวะเพศของตนเอง หรือชอบใช้สิ่งของของเพศตรงข้าม พฤติกรรมเหล่านี้มักจะถูกควบคุมด้วยสิ่งเร้าที่เบี่ยงเบนไปจากสิ่งเร้าที่เหมาะสมในสังคม ดังนั้นหนทางในการแก้ไขก็คือ การเปลี่ยนสิ่งเร้าที่ควบคุมพฤติกรรมดังกล่าวนี้เสีย

จากการที่เราได้รู้ถึงลักษณะของสิ่งเร้าที่มีผลต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เราสามารถที่จะจัดการกับสิ่งเร้าเหล่านั้นเพื่อไม่ให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นเกิดขึ้นได้ซึ่งเทคนิคการจัดการกับสิ่งเร้าอาจทำได้ดังวิธีการต่อไปนี้

1) กรณีที่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นจากสิ่งเร้าหลายประเภทด้วยกันก็สามารถควบคุมได้โดยการกำจัดสิ่งเร้าที่ควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นเสีย เช่น การที่คนเรามักจะสูบบุหรี่เมื่ออยู่คนเดียวหรือหนึ่งที่โต๊ะอาหารหลังจากรับประทานอาหารแล้ว ดังนั้นการกำจัดสิ่งเร้าดังกล่าว บุคคลนั้นก็ต้องหาเพื่อนมาอยู่ด้วย และจะต้องลุกจากโต๊ะอาหารทันทีที่รับประทานอาหารเสร็จแล้ว พฤติกรรมการสูบบุหรี่ก็ไม่เกิดขึ้น นอกจากนี้อาจทำได้โดยการให้บุคคลนั้นกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในสภาพสิ่งเร้าใหม่ที่เป็นสิ่งเร้าที่ไม่น่าพึงพอใจ อย่างเช่น ในกรณีของหญิง

สาวคนหนึ่งที่ต้องการจะเลิกบุหรี่ เธอรายงานว่า เธอจะสูบบุหรี่มากเมื่อมีคนอยู่รอบๆ ตัวเธอ เมื่อดูทีวีอ่านหนังสือ หรือเมื่อเอนตัวลงนอนเพื่อพักผ่อน ผู้ดำเนินการบำบัดจึงบอกให้เธอเลือกสถานที่ที่จะสูบบุหรี่ด้วยตนเอง แต่ต้องเป็นสถานที่ที่เธอไม่มีโอกาสจะได้รับการเสริมแรงเลย ซึ่งเธอก็เลือกเอาที่เกาอี้ตัวหนึ่งที่เธอจะเอาไว้นั่งสำหรับสูบบุหรี่ เกาอี้ตัวนี้เธอยังขอร้องไม่ให้สมาชิกในครอบครัวของเธอพูดกับเธอ หรือเดินไปหาเธอในขณะที่เธอนั่งอยู่เกาอี้ตัวนั้นเพื่อสูบบุหรี่จากข้อมูล พื้นฐานพบว่าเธอสูบบุหรี่เฉลี่ยวันละ 30 มวนแต่หลังจากดำเนินการไปได้ 9 วัน พบว่าการสูบบุหรี่ ของเธอลดลงเหลือ 12 มวนต่อวัน เธอต้องการที่จะลดการสูบบุหรี่ลงไปอีก เธอจึงตัดสินใจขายเกาอี้ เพื่อสูบบุหรี่ของเธอนั้นลงไปไว้ในห้องใต้ดินเพื่อที่ว่าจะได้ยกแกการลงไปสูบ ปรากฏว่าการสูบบุหรี่ ของเธอลดลงเหลือ 5 มวนต่อวัน และหลังจาก 1 เดือน ของการดำเนินการโปรแกรมเกาอี้สูบบุหรี่ ปรากฏว่าเธอเลิกสูบบุหรี่โดยเด็ดขาด (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2549)

2) ใช้วิธีกำหนดสิ่งเร้าที่เฉพาะเจาะจงเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างเช่น ในกรณีของคนทีนอนไม่หลับ อาจจะเริ่มต้นจากการเกิดควมวิตกในกิจกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็นไปไม่ได้กับการนอนหลับ ดังนั้นบุคคลจึงเข้านอนแล้วไม่สามารถหลับได้ เนื่องจากเกิดความวิตกกังวลสารพัดเรื่องกว่าจะหลับได้ราวตี 3 หรือตี 4 ดังนั้นบุคคลจึงต้องลุก ขึ้นมาเปิดทีวีดู และหลับไปในขณะที่ทีวียังคงเปิดอยู่ การบำบัดพฤติกรรมดังกล่าวสามารถทำได้โดยการควบคุมสิ่งเร้า โดยการบอกแก่ผู้เข้ารับการบำบัดว่า เติงนอนไว้สำหรับนอน และจะไปนอนได้ต่อเมื่อรู้สึกง่วงนอนเท่านั้น ในขณะที่นอนอยู่ที่เตียงนอนห้ามอ่านหนังสือหรือดูทีวีอย่างเด็ดขาด ถ้าไม่สามารถหลับได้ให้ลุกขึ้นไปทำอะไรที่อยากทำ เช่น อ่านหนังสือ ฟังเพลง หรือดูทีวีแต่เมื่อได้รู้สึกง่วงนอนให้กลับมาอนที่เตียงอีกครั้ง แต่ถ้ายังไม่หลับอีกให้ทำเช่นเดิมอีก จนกว่าจะหลับที่เตียงได้ ปรากฏว่าในช่วงแรกของการเริ่มโปรแกรมนี้ผู้เข้ารับการบำบัดลุกขึ้นจากเตียงคืนละ 4 ถึง 5 ครั้ง ก่อนที่จะหลับได้แต่หลังจากนั้น 2 อาทิตย์ปรากฏว่าเขาไม่ต้องลุกขึ้นในระหว่างนอนอีกเลย นอกจากนี้ผู้รับการบำบัดยังรายงานอีกด้วยว่าเขาหลับได้มากขึ้นและดีกว่าก่อนมาก หลังจากติดตาม ผลในเวลา 2 เดือนต่อมาพบว่าผู้เข้ารับการบำบัดลุกขึ้นจากเตียงในระหว่างนอนเฉลี่ยต่ำกว่า 1 ครั้งใน 1 อาทิตย์ การควบคุมโดยสิ่งเร้าที่เฉพาะเจาะจงนั้นยังสามารถนำมาใช้ในโปรแกรมลดความอ้วนได้อีกด้วย อย่าง งานวิจัยที่ทำกับนักศึกษาอายุ 24 ปี ต้องการลดน้ำหนักให้ได้ 20 ปอนด์ จากการวิเคราะห์พฤติกรรมพบว่า สิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดนักศึกษาคนนี้รับประทานอาหารได้แก่ การเห็นอาหาร การเดินเขาไปในครัว การดูทีวีอ่านหนังสือ คุยกับเพื่อน และ ช่วงเวลาตั้งแต่ 5 โมงเย็นของวันศุกร์จนถึงเวลานอน ในวันอาทิตย์โปรแกรมการลดน้ำหนักจึงเริ่มจากการควบคุมสิ่งเร้า เฉพาะ เจาะจงโดยการให้รับประทานอาหารได้เฉพาะที่โต๊ะรับประทานอาหารที่บ้าน ที่โรงอาหารของมหาวิทยาลัย หรือที่ร้านอาหารเท่านั้น โดยขณะที่รับประทานอาหารนั้นจะไม่ทำกิจกรรมอื่นเลย นอกจากจะคุยกับเขารวมรับประทานอาหารเท่านั้น นอกจากนี้เขาจะรับประทานอาหารเฉพาะที่ตักครั้งแรกเท่านั้น ซึ่งจะต้อง

เหลือเศษอาหารบางส่วนไว้ในจานด้วย เขาจะต้องไม่รับประทานอาหารของผู้อื่น เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วจะต้องจัดเวลาที่รับประทานอาหารไว้ด้วย เพราะว่าเขาจะไม่รับประทานอาหารอีกจนกว่าจะผ่านเวลาไป 3 ชั่วโมงครึ่งแล้ว สุดท้ายจะต้องไม่เขคร้วเลนนอกจากจะไปเตรียมอาหารเท่านั้น อาหารทุกอย่างจะต้องเก็บไว้ไม่ให้เห็นการดำเนินการเช่นนี้ ปรากฏว่าน้ำหนักของนักศึกษาคนนี้ลดลงตามที่ต้องการ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2549)

3) เปลี่ยนสิ่งเร้าที่ควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กรณีนี้จะเห็นได้จากงานวิจัยที่ทำการเปลี่ยนสิ่งเร้าที่ควบคุมพฤติกรรมทางเพศของชายหนุ่ม 2 คน ถ้ามีความรู้สึกทางเพศต่อเด็กผู้ชายซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวถูกควบคุมด้วยสิ่งเร้าที่สังคมไม่ยอมรับ (เด็กผู้ชาย) แทนที่จะเป็นสิ่งเร้าที่สังคมยอมรับ (เด็กผู้หญิง) ดังนั้นจึงต้องดำเนินการเปลี่ยนการควบคุมสิ่งเร้าดังกล่าว โดยการให้ผู้หญิงนั้นสามารถกระตุ้นความรู้สึกทางเพศของชายหนุ่มทั้ง 2 คนนี้ โดยที่เขาทำการบำบัดที่ละคนในชายหนุ่มทำการบำบัดความใคร่ด้วยตนเอง พร้อมทั้งบอกให้จินตนาการถึงผู้หญิง นอกจากนี้ ยังบอกให้ไปดำเนินการด้วยตนเอง โดยที่ทุกครั้งเมื่อทำการบำบัดความใคร่ด้วยตนเองให้พบกับตนเองว่ากำลังมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงซึ่งวิธีการดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนสิ่งเร้าที่ควบคุมพฤติกรรม นั่นเอง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2549) การควบคุมสิ่งเร้านั้นจะเห็นได้ว่าเป็นเทคนิคที่เขาใจได้ง่าย อีกทั้งสามารถดำเนินการได้ด้วยตนเองและเมื่อผู้เข้ารับการบำบัดเขาใจหลักการแล้ว ก็สามารถที่จะประยุกต์ใช้วิธีการดังกล่าวแก้ปัญหาต่างๆ ในชีวิตประจำวันของตนได้อีกด้วย เช่น ถ้าไม่ต้องการจะกระทำพฤติกรรมบางอย่างหรือไม่อยากที่จะมีความรู้สึกบางอย่างก็สามารถทำได้โดยการออกไปจากสิ่งเร้านั้นเสีย หรือกำจัดสิ่งเร้านั้น เช่น ถ้าไม่อยากไปดื่มเหล้าที่บาร์เหล้า ก็ไม่ควรจะเดินผ่านบาร์เหล้าที่ชอบเขาไปดื่ม หรือถ้าไม่ต้องการจะคิดถึงคุกกี้ ก็เก็บภาพของคุกกี้ออกจากโต๊ะทำงานเสีย นอกจากนี้ ถ้าไม่ต้องการที่จะรู้สึกซึมเศร้าก็ไม่ควรที่จะอยู่คนเดียวในบรรยากาศที่ชวนให้เกิดความรู้สึกซึมเศร้า เป็นต้น

4) การเตือนตนเอง (Self-Monitoring) การเตือนตนเอง จัดได้ว่าเป็นเทคนิคที่มีความสำคัญมากในการควบคุมตนเอง การเตือนตนเองนั้นสามารถที่จะใช้เทคนิคหนึ่งของการควบคุมตนเอง หรืออาจจะเป็นส่วนหนึ่งของ กระบวนการควบคุมตนเองทั้งหมดที่เรียกว่าการจัดการตนเอง (Self-Management) การเตือนตนเองประกอบด้วยกิจกรรม 2 ส่วนคือ การสังเกตตนเอง (Self-Observation) และการบันทึกพฤติกรรมตนเอง (Self-Recording) การเตือนตนเองนั้นสามารถใช้ได้กับพฤติกรรมทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมภายนอกหรือพฤติกรรมภายใน อีกทั้งสามารถใช้ได้ทั้งในการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย เช่น การเพิ่มระดับความสนใจในการเรียน การทำให้ผลการเรียนดีขึ้น การลดพฤติกรรมการกินและสูบบุหรี่ การหยุดพฤติกรรมการกัณฑ์ตัวเอง การลดพฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียน การลดการพูดเสียง

ตั้งและพฤติกรรมก้าวร้าว และลดพฤติกรรมก้าวร้าว การดำเนินการเตือนตนเอง ประกอบ ด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1) เลือกและกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายให้ชัดเจน โดยที่ผู้บำบัดและผู้รับการ บำบัด จะต้องตกลงร่วมกัน พฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นพฤติกรรมภายในหรือพฤติกรรมภายนอกก็ได้ อีกทั้งทิศทางของการเปลี่ยนแปลงอาจเป็นการลดหรือการเพิ่มก็ได้

4.2) ฝึกให้ผู้รับการบำบัดสามารถแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น หรือไม่เกิดขึ้น

4.3) ฝึกให้ผู้ที่รับการบำบัดทำการบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายด้วยตนเอง ซึ่ง วิธีการ บันทึกนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมเป้าหมายและเป้าหมายในการปรับพฤติกรรม หลัก ซึ่งอาจจะทำการบันทึกเป็นความถี่หรือความยาวนานของเวลา เป็นต้น การฝึกนั้นควรจะรวมถึง การวิเคราะห์ข้อมูลและการทำแผนภูมิของข้อมูลด้วย ควรจะให้การฝึกการบันทึกพฤติกรรมนั้นมี ความแม่นยำเสียก่อน จึงจะยุติการฝึกและดำเนินการเตือนตนเองได้

4.4) การสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเอง ขั้นตอนนี้ก็ดำเนินการ เช่น เดียวกับการฝึกแต่หาผู้รับการบำบัดจะดำเนินการเองทั้งหมด โดยที่ผู้บำบัดอาจจะสุ่ม ตรวจสอบ ถึงความแม่นยำของการบันทึกเป็นครั้งคราว ในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมนั้นควรจะ ให้มีการ บันทึกทันทีที่จุดเริ่มต้นของการเกิดพฤติกรรมซึ่งน่าจะได้ผลดีกว่าการบันทึกเมื่อพฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น แลแล้ว อย่างเช่น จากงานวิจัยที่ได้อำนาจการบำบัดหญิงคนหนึ่งที่สูงบูหรือมาแล้วอย่างหนักถึง 25 ปี โดย ให้บันทึกเวลาและสถานที่ทุกครั้งที่เราสูงบูหรือเสร็จ ผลปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงอัตราการสูงบูหรือ ของเธอน้อยมาก จึงทำให้เธอเริ่มทำการบันทึกพฤติกรรมใหม่ แต่คราวนี้ให้บันทึกใน เวลาที่เธอรู้สึก ว่าเธอกำลังจะเคลื่อนไหวพฤติกรรมเพื่อที่จะสูงบูหรือ โดยเริ่มจากเอามือหยิบหรือออกจากช่อง ซึ่งการ บันทึกในช่วงต้นพฤติกรรมการสูงบูหรือเช่นนี้ทำให้เธอสามารถยุติการสูงบูหรือได้ใน เวลาไม่กี่สัปดาห์ ต่อมา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2549)

4.5) ประเมินผลหรือวิเคราะห์ผลข้อมูล ขั้นตอนนี้เป็นการนำเอาข้อมูลที่ได้จาก การบันทึกพฤติกรรมด้วยตนเองมาเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งผลที่ได้อาจจะนำไปสู่การ เสริมแรงตนเองถ้าทำได้ตามเป้าหมาย หรือการลงโทษตนเองถ้าทำไม่ถึงเป้าหมายที่วางไว้ ขั้นตอนนี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญอย่างมากในการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพของเทคนิคการเตือนตัวเอง

5) การเสริมแรงตนเองและการลงโทษตนเอง (Self-Reinforcement and Self-Punishment) การเสริมแรงตนเองและการลงโทษตนเองจัดได้ว่าเป็นอีกเทคนิคหนึ่งของการควบคุม ตนเองโดยที่บุคคลจะเป็นผู้ให้ผลกรรมด้วยตนเองต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งหลักในการดำเนินการนั้น มีอยู่ด้วยกัน 2 ขั้นตอน คือ

5.1) บุคคลจะต้องพิจารณาถึงการสนองตอบ ที่จะได้รับการเสริมแรงหรือการลงโทษโดยจะต้องพิจารณาถึงเกณฑ์ในการเสริมแรงหรือการลงโทษตนเอง ซึ่งเรียกว่าเป็นการกำหนดตัวเสริมแรงหรือตัวลงโทษตนเองด้วย

5.2) บุคคลจะต้องให้การเสริมแรงตนเองเมื่อการสนองตอบนั้นเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หรือให้การลงโทษเมื่อการสนองตอบไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ซึ่งเรียกว่าเป็นการเสริมแรงหรือลงโทษด้วยตนเอง ในด้านของการเสริมแรงนั้น ตัวเสริมแรงที่นำมาใช้อาจจะเป็นตัวเสริมแรงที่บุคคลนั้นหามาเองหรือบุคคลอื่น (ครูหรือผู้ปกครอง) หามาให้ก็ได้เนื่องจากไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญ ประเด็นที่สำคัญอยู่ที่บุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้พิจารณาว่าเมื่อไหร่ที่เขาจะได้รับการเสริมแรงและต่อพฤติกรรมอะไรมากกว่า ส่วนการลงโทษด้วยตนเองนั้นแน่นอนที่เขาจะต้องจัดการให้การลงโทษด้วยตัวของเขาเอง และตัวลงโทษที่เขานำมาใช้นั้นเขาจะต้องเป็นผู้หามาเอง การเสริมแรงตนเองและการลงโทษตนเองนั้นจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการ สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตนเอง พร้อมทั้งประเมินตนเอง ว่าพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ดังนั้นวิธีการเตือนตนเองจึง จัดได้ว่ามีส่วนสำคัญอย่างมากต่อการเสริมแรงตนเองและการลงโทษตนเอง อย่างไรก็ตามในการนำเอาการเสริมแรงและการลงโทษตนเองมาใช้นั้น การลงโทษตนเองไม่ค่อยนิยมนำมาใช้เนื่องจากอาจจะมีปัญหาเกิดจากผลข้างเคียงของการใช้การลงโทษได้

6) การทำสัญญากับตนเอง (Self-Contracting) จัดได้ว่าเป็นอีกเทคนิคหนึ่งของการควบคุมตนเอง เป็นวิธีการ ที่บุคคลสัญญากับตนเองว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองเช่นใดบ้าง แต่แทนที่จะเก็บ สัญญากับตนเองเอาไว้ในใจ การทำสัญญากับตนเองในกระบวนการควบคุมตนเองจะทำให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันไม่ไห้ตนเองหลีกเลี่ยงจากสัญญาที่ทำไว้กับตนเอง ดังนั้นการทำสัญญากับตนเองจึงมีผู้อื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ทั้งนี้จะต้องมีการกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลที่ได้ทำการตกลงกันไว้ การทำสัญญากับตนเองนั้น ควรจะมีการทำปณาลักษณ์อักษร ทั้งนี้เพื่อป้องกันการ กระทำที่ไม่สม่ำเสมอ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้อาหมายความว่าจำเป็นที่จะต้องมีการทำปณาลักษณ์อักษร ถ้าคู่สัญญานั้นแน่ใจว่าสามารถรักษาสัญญาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อกันได้ อย่างไรก็ตามการทำสัญญากับตนเองควรมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- 6.1) กำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ชัดเจน
- 6.2) บอกถึงสิ่งที่คุณจะต้องกระทำเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น
- 6.3) บอกถึงการเสริมแรงตนเอง เมื่อตนเองได้ดำเนินการบรรลุเป้าหมายที่สัญญากับตนเองไว้ และลงโทษตนเองเมื่อไม่สามารถดำเนินการได้ตามสัญญาที่ตนเองกำหนดไว้
- 6.4) ในกรณีที่มีบุคคลอื่นมาเกี่ยวข้องด้วยนั้น บุคคลนั้นควรมีหน้าที่ในการให้ผลกรรมบางอย่างในกรณีที่บุคคลนั้นทำตามสัญญา และในกรณีที่บุคคลนั้นไม่ทำตามสัญญา

6.5) สัญญานั้นควรจะเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ได้ดั่งนั้นจึงควรมีการกำหนดวันเวลาที่จะมีการทบทวนสัญญาไวด้วย ทั้งนี้เพื่อที่ว่าบุคคลจะสามารถพิจารณาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป้าหมายและผลกรรมของตนเองใหม่ได้นั่นเอง

การทำสัญญากับตนเองสามารถใช้ในการเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือพัฒนาพฤติกรรมใดแทบทุกพฤติกรรม ดั่งนั้นจึงนับได้ว่าเป็นเทคนิคที่มีประโยชน์อย่างมากที่สามารถนำไปใช้ได้กับบุคคลในหลายสภาพการณ์

5.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการควบคุมตนเอง

ปัญหาที่มักพบในการดำเนินโปรแกรมการควบคุมตนเองนั้น คือ ผู้เข้ารับการบำบัดไม่สามารถรักษาเงื่อนไขขอตกลงที่กำหนดไว้ใน การดำเนินโปรแกรมได้ การที่จะทำให้โปรแกรมการควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำให้ผู้เข้ารับการบำบัดดำเนินตามเงื่อนไขขอตกลงที่ได้ตกลงกันไว้แล้ว ซึ่งจะขึ้นกับปัจจัย 4 ประการด้วยกัน คือ

1) ความตระหนัก (Awareness) เป็นลักษณะของจิตวิสัย เป็นการรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในจิตสำนึก ซึ่งรวมทั้งการรับรู้ความรู้สึกและความคิด ความตระหนักไม่ใช่ความคิดแต่เป็นการรู้ถึงความคิด เมื่อบุคคลเกิดความตระหนักก็จะนำมาสู่ความคิด ซึ่งก็จะมีผลต่อการควบคุมตนเองในการควบคุมตนเองนั้น คนเราจะต้องตระหนักถึงพฤติกรรม และ/หรือขั้นตอน ของการเกิดพฤติกรรมที่จะต้องเปลี่ยนเพื่อที่จะนำไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งนับได้ว่าเป็นขั้นตอน แรกที่สำคัญในการพัฒนาการควบคุมตนเอง ซึ่งวิธีการพัฒนาให้เกิดความตระหนักนั้นทำได้โดยการให้ผลพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งการฝึกให้ทำพร้อมทั้งเน้นความสนใจไปสู่วิธีการที่กระทำนั้นก็ย่อมส่งผลให้เกิดความตระหนักขึ้นมาได้นอกจากนี้ยังอาจทำได้โดยใช้ การให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิด การให้บันทึกพฤติกรรมตนเอง ตลอดจนการใช้การฝึกฝนอีก การที่จะทำให้การควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพมากที่สุดก็คือการทำให้คนเราตระหนักให้ เร็วที่สุดในจุดเริ่มต้นของการเกิดพฤติกรรม เพราะจะทำให้บุคคลสามารถควบคุมได้มากขึ้น มีทางเลือกและอิสระมากขึ้น

2) การดำเนินการ (Intervention) เป็นการดำเนินการควบคุมการกระทำของตนเอง โดยการกระทำเพื่อควบคุมตนเองนั้นจะเริ่มต้นเมื่อบุคคลเกิดความตระหนัก และกระทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งการดำเนินการนั้นอาจทำได้โดยการเปลี่ยนความต่อเนื่องของพฤติกรรม หยุดพฤติกรรม หรือแสดงพฤติกรรมอื่นทดแทน นอกจากนี้ยังอาจทำได้โดยใช้การผ่อนคลายหยุดความคิด ใช้วิธีการจินตนาการ หรือการใช้การเสริมแรงตนเอง เป็นต้น

3) ความรู้สึกแห่งตน (Sense of Self) ความรู้สึกแห่งตนจัดได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการทำให้การควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพ เนื่องจากว่าโดยปกติแล้วคนเราไม่เพียงแคเห็น คิด หรือพูด เท่านั้น หากแต่เป็นความรู้สึกของ “ฉัน” ที่ เห็น คิด หรือ พูด ความรู้สึกแห่งตนนั้นอาจมีผลต่อการควบคุมตนเองใน 2 ประการ คือ การที่ทำให้บุคคลบิดเบือนการรับรู้เพื่อ

ที่จะให้สอดคล้องกับความรู้สึกแห่งตน ซึ่งลักษณะของการบิดเบือนการรับรู้นี้เองจะมีผลต่อการพัฒนาความตระหนักของบุคคลนั้น อันจะเป็นผลต่อการควบคุมตนเอง ส่วนอีกประการหนึ่งนั้น เกี่ยวข้องกับความเชื่อของบุคคลว่า เขาสามารถจะทำให้สิ่งที่เขาปรารถนาได้หรือไม่ ซึ่งความเชื่อดังกล่าวนี้อาจมีผลต่อการควบคุมตนเองโดยตรง

4) ความเชื่อของบุคคลในดานของอัตลิติตและปรลิติต (Internal and External Locus of Control) มีผลต่อการพัฒนาการควบคุมตนเอง บุคคลที่มีความเชื่อในดานของปรลิติต มีการรับรู้สาเหตุการณต่างๆ นั้นไม่เกี่ยวข้องกับทพฤติกรรมของตน และอยู่นอกเหนือการควบคุม ในขณะที่บุคคลที่มีความเชื่อในดานของอัตลิติต มักที่จะรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบนั้น ยอมเป็นผลมาจากการกระทำของเขาและอยู่ภายใต้การควบคุมของเขาเอง ซึ่งการทำให้บุคคลเชื่อในดานอัตลิติต ซึ่งการทำให้บุคคลเชื่อในดานอัตลิติตยอมทำให้คนเราสามารถควบคุมพฤติกรรม ตนเองได้ดีขึ้น อติวัฒน์พรหมาสา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2549) ทำการวิจัยพบว่าการฝึกควบคุมตนเองให้กับเด็กที่มีความเชื่อในอัตลิติตได้ผลดี กว่าเด็กที่มีความเชื่อในปรลิติต

5) การอนูมานสาเหตุ (Attribution) ยอมจะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล ถ้าบุคคลอนูมานสาเหตุหรือการเปลี่ยนแปลงวามาจากตัวเขาเองแทนที่จะอนูมานสาเหตุหรือการเปลี่ยนแปลงวามาจากสิ่งภายนอกหรือสภาพการณบางอย่าง ทศนคติและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจะอยู่คงทน ซึ่งผู้บ่าบัตจะต้องพยายามทำให้ผู้เขารับการบ่าบัตอนูมานสาเหตุว่าการที่เขาสำเร็จนั้นเป็นเพราะว่าเขามีทักษะอย่างเพียงพอ และสามารถควบคุมการกระทำของเขาได้ซึ่งจะทำให้ผู้เขารับการบ่าบัตมีความรู้สึกว่าเขามีศักยภาพอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินการควบคุมตัวของเขาเองได้ ดังนั้นในการดำเนินการให้การฝึกควบคุมตนเองมีประสิทธิภานนั้น เราจะต้องทำให้ บุคคลมีความรู้สึกแห่งตนว่าเขาเป็นผู้ควบคุมสิ่งต่างๆ ซึ่งวิธีการก็คือให้บุคคลนั้นมีประสบการณ์ของการควบคุมสิ่งต่างๆ และตระหนักถึงความสามารถของเขา

6) ความรู้สึกแห่งความปรารถนา (Sense of Will) สิ่งที่มาคู่กับความรู้สึกแห่งตนคือ ความรู้สึกแห่งความปรารถนาซึ่งเป็นความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของการกระทำนั้นคือ เมื่อทำให้คนเรามีความเชื่อว่าเขาสามารถทำได้แล้ว สิ่งต่อมาที่จะทำให้บุคคลกระทำนั้นยอมขึ้นอยู่กัความรู้สึกแห่งความปรารถนาตนเอง ความปรารถนาสามารถทำให้เกิดขึ้นได้โดยผ่านการสร้างแรงจูงใจภายใน ซึ่งแรงจูงใจภายในอาจเพิ่มขึ้นได้ถ้าบุคคลรับรู้ถึงความสำเร็จต่างๆ ของเขานั้นเกี่ยวข้องกัการกำหนดสิ่งต่างๆ ด้วยตัวของเขาเอง

5.4 ข้อดีของการควบคุมตนเอง

1) ในการดำเนินโปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยบุคคลภายนอกนั้น ประสบกัปัญหาที่ผู้ดำเนินโปรแกรมไม่สามารถที่จะให้ผลกรรมต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมได้อย่างสม่าเสมอ เนื่องจากว่าในบางครั้งผู้ดำเนินโปรแกรมไม่ทันได้สังเกตเห็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งในการทำโปรแกรมการปรับพฤติกรรมเป็นกลุ่ม เช่น ในสภาพห้องเรียน เป็นต้น อีกทั้งบางพฤติกรรมที่ต้องการจะให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น อาจเกิดขึ้นในสภาพการณ์ที่ผู้ดำเนินโปรแกรม การปรับพฤติกรรมไม่สามารถจะเขาไปสังเกตเห็นได้จึงทำให้ไม่สามารถดำเนินโปรแกรมได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นวิธีการที่ดีที่สุดที่สามารถแก้ปัญหาในลักษณะดังกล่าวนี้ได้คือ การให้ผู้เข้ารับการบำบัดนั้น ดำเนินโปรแกรมการปรับพฤติกรรมด้วยตนเอง

2) การควบคุมตนเองจัดได้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการทำให้เกิดการแผ่ขยายของพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นการแผ่ขยายข้ามสภาพการณ์ข้ามพฤติกรรม หรือข้ามเวลา (การคงอยู่ของพฤติกรรม) การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่สำคัญถ้าไม่เกิดการแผ่ขยายก็จะมีประโยชน์น้อยมาก เพราะว่าทันทีที่บุคคลนั้นไม่ได้อยู่ในสภาพการณ์ที่ได้รับการเรียนรู้ เขาก็จะไม่แสดงพฤติกรรมดังกล่าวอีก เนื่องจากสภาพการณ์ที่ได้รับการเรียนรู้กลายเป็นสิ่งเร้าที่ แยกแยะได้ สำหรับพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปของเขา หรืออาจจะเป็นไปได้ว่าผู้ที่ดำเนินโปรแกรม การปรับพฤติกรรมนั้นได้กลายเป็นสิ่งเร้าที่แยกแยะได้เช่นกัน ดังนั้นบุคคลก็จะไม่แสดงพฤติกรรมที่เรียนรู้ใหม่ ถ้าไม่มีผู้ดำเนินโปรแกรมการปรับพฤติกรรมอยู่ด้วย เนื่องจากเขาคาดคะเนว่าการแสดง พฤติกรรมใหม่ของเขา นั้น จะไม่นำไปสู่การเสริมแรงที่เขาต้องการ

3) พฤติกรรมบางชนิดไม่สามารถที่จะให้บุคคลภายนอกมาเป็นผู้ควบคุมได้ เนื่องจากในสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นมีสิ่งเร้ามากมาย อีกทั้งยังมีการให้การเสริมแรงและการลงโทษกันตลอดเวลา อย่างเช่น พฤติกรรมการสูบบุหรี่ พฤติกรรมการรับประทานอาหาร (เพื่อการลดน้ำหนัก) หรือพฤติกรรมการออกกำลังกาย พฤติกรรมดังกล่าวเหล่านี้ดำเนินการได้ประสบความสำเร็จอย่างสูง ถ้ามีการใช้การควบคุมตนเองเข้าร่วมด้วย ทั้งนี้ถ้าไม่มีการฝึกควบคุมตนเองเข้าร่วมด้วยแล้วอาจเป็นไปได้ที่บุคคลเหล่านั้นจะกลับไปแสดงพฤติกรรมเช่นเดิมในสภาพสิ่งเร้าที่เขาใช้ชีวิตอยู่ นอกจากนี้การควบคุมตนเองยังใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับพฤติกรรมที่ไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้หรือที่เรียกว่า พฤติกรรมภายใน ได้แก่ ความคิด หรือความรู้สึกต่างๆ อย่างเช่น การย่ำคิด ความวิตกกังวล หรือความรู้สึกซึมเศร้า เป็นต้น

4) การใช้การควบคุมตนเองนั้น บางครั้งสามารถที่จะนำมาใช้ควบคุมพฤติกรรมที่ได้รับผลกระทบที่อ่อน ซึ่งผลกระทบที่อ่อนนั้นอาจหมายถึงผลกระทบที่มีปริมาณน้อยมาก หรืออาจเกิดขึ้นซ้ำเกินไป ไม่มีความสำคัญในการรับรู้ของบุคคล ซึ่งมักจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม อย่างเช่น โปรแกรมการลดความอ้วน การออกกำลังกาย หรือการสูบบุหรี่ ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเข้าร่วมโปรแกรมดังกล่าวค่อนข้างจะช้า หรือบางครั้งก็ไม่เกิดเลย ซึ่งไม่สามารถจะไปแข่งขันกับผลกระทบที่เป็นเสริมแรงอย่างทันทีทันใดได้ การดำเนินโปรแกรมต่อพฤติกรรมดังกล่าวจึงควรใช้การควบคุมตนเองเข้าร่วมด้วย

5) คนหลายคนสามารถทำได้ดีถ้าเขาเป็นผู้กำหนดและตัดสินใจเลือกที่จะกระทำจากการศึกษาวิจัยส่วนใหญ่ พบว่าเมื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการเสริมแรงโดยตนเองเป็นผู้เลือก กับให้ผู้อื่นเป็นผู้เลือกนั้น ผลปรากฏว่าการเลือกผลกรรมด้วยตนเองมีประสิทธิภาพในการควบคุมพฤติกรรมได้เท่าๆ กับคนอื่นเป็นผู้ให้แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่า ถ้าให้บุคคล เป็นผู้เลือกเกณฑ์ในการเสริมแรงและตัวเสริมแรงด้วยตนเอง กลับพบว่าวิธีการดังกล่าวมีประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลอื่นเป็นผู้กำหนดเกณฑ์และตัวเสริมแรง

6) การควบคุมตนเองนั้นจะช่วยประหยัดเวลาในการดำเนินการของผู้บำบัดหรือผู้ดำเนินโปรแกรม เนื่องจากกระบวนการปรับพฤติกรรมทั้งหมดนั้นผู้เข้ารับการบำบัดเป็นผู้จัดการแทบทั้งสิ้น ผู้บำบัดเป็นเพียงแต่ให้คำแนะนำและชี้แนะบางประการเท่านั้น

7) การควบคุมตนเองจัดได้ว่าเป็นเป้าหมายของการปรับพฤติกรรม ทั้งนี้เนื่องจากผู้บำบัดไม่สามารถที่จะไปทำการบำบัดผู้เข้ารับการบำบัดได้ตลอดเวลา ดังนั้นวิธีการที่จะไม่ให้ผู้เข้ารับการบำบัดต้องยึดติดอยู่กับผู้บำบัด คือ การฝึกให้ผู้เข้ารับการบำบัดสามารถที่จะควบคุมตนเองได้นั่นเอง

8) การควบคุมตนเองนั้นจะทำให้ผู้ที่เข้ารับการบำบัดมีความรู้สึกดีกับตัวเอง ไม่ว่าจะเป็ในแง่ทัศนคติต่อตัวเอง รู้สึกถึงคุณค่าของตนเอง หรือความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ นอกจากนี้ยังทำให้บุคคลเหล่านั้นมองโลกในแง่ดีอีกด้วย เพราะมีความเชื่อว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเพราะว่าเขาเป็นผู้กระทำให้เกิดขึ้นนั่นเอง

รูปแบบและการพัฒนารูปแบบ

1. ความหมายของรูปแบบ

คำว่า “Model” เป็นคำภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ในภาษาไทย โดยเข้ามามีบทบาทในการทำวิจัยและวิทยานิพนธ์ของนิสิตนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น โดยใช้คำว่ารูปแบบ ต้นแบบ แบบแผน ตุ๊กตาจำลอง ตัวแบบ เป็นต้น สำหรับในเอกสารฉบับนี้จะใช้คำว่า “รูปแบบ” เนื่องจากเป็นคำที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในวงการวิจัยและการศึกษา (วารุ เฟ็งสวัสดิ์, 2556) คำว่า รูปแบบ (Model) นั้นมีผู้ให้ความหมายหลายประการ ดังนี้

Willer (1976) ให้ความหมายว่า รูปแบบ หมายถึง การสร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับชุดของปรากฏการณ์โดยอาศัยหลักการของระบบรูปนัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการกระจ่างชัดของนิยามและประพจน์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรูปแบบที่มีความเที่ยงตรง จะพัฒนาเป็นทฤษฎีต่อไป

Good (1973) ให้ความหมายว่า รูปแบบ หมายถึง แบบอย่างของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างหรือทำซ้ำเป็นตัวอย่างเพื่อการเลียนแบบ เป็นแผนภูมิหรือรูปสามมิติซึ่งเป็น

ตัวแทนของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือหลักการ หรือแนวคิด เป็นชุดของปัจจัยหรือตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งรวมกันเป็นตัวประกอบและเป็นสัญลักษณ์ทางระบบสังคม

พจนานุกรม Contemporary English ของ Longman (Richards & Schmidt, 2002)

ให้ความหมายไว้หลายความหมาย แต่สรุปได้ 3 ลักษณะคือ

- 1) รูปแบบ หมายถึง สิ่งซึ่งเป็นแบบย่อส่วนของของจริง ซึ่งเท่ากับแบบจำลอง
- 2) รูปแบบ หมายถึง สิ่งของหรือคนที่น่ามาใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินการบางอย่าง
- 3) รูปแบบ หมายถึง รุ่นของผลิตภัณฑ์

Reber (1985) ให้ความหมายว่า รูปแบบ หมายถึง ตัวแทนที่สะท้อนภาพ (mirror) ทำซ้ำ (duplicate) หรือเลียนแบบ (imitate) สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางใดทางหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นรูปแบบของความสัมพันธ์ที่สังเกตได้จากข้อมูลหรือจากธรรมชาติ รูปแบบนั้นอาจจะมีลักษณะเป็นวัตถุ เช่น รูปแบบที่สร้างขึ้นมาในการศึกษาการทำงานของหู หรือเป็นทางคณิตศาสตร์ เช่น รูปแบบที่ใช้ในการศึกษาทางจิตวิทยา หรืออาจจะเป็นการผสมผสานระหว่างลักษณะของทั้งสองประการที่กล่าวข้างต้น เช่นรูปแบบที่น่ามาใช้ในงานวิจัยทางด้านปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence) ถ้านำมาใช้ในความหมายนี้ รูปแบบ จะกลายเป็นทฤษฎีย่อยซึ่งระบุกระบวนการ คุณค่าและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ ซึ่งเกิดขึ้นจากผลของการศึกษาวิจัยเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทฤษฎีต่างๆ

Stoner (1986) ให้ความหมายว่า รูปแบบหมายถึง การจำลอง ความจริงของปรากฏการณ์ใดๆ โดยอธิบายปรากฏการณ์นั้นจากความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในกระบวนการนั้น ปรากฏการณ์นั้นให้เข้าใจง่ายขึ้น

Corsini (2002) อธิบายว่ารูปแบบ หมายถึง ตัวแทน (คำพูด ปริมาณแผนภูมิ) ของกฎเกณฑ์หรือสมมติฐานต่างๆ ที่นำเสนอเพื่ออธิบายสภาพการหรือกระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนมากมักจะแสดงในรูปของความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน หรือ ความสัมพันธ์เชิงเหตุผล

สุบรรณ พันธุ์วิเศษ และชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์ (2522) สรุปว่า รูปแบบ หมายถึง การย่อหรือการเลียนแบบความสัมพันธ์ที่ปรากฏอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงของปรากฏการณ์ใด ปรากฏการณ์หนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยในการจัดระบบความคิดในเรื่องนั้นให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น และเป็นระเบียบ

ทศนา แคมมณี (2552) ให้ความหมายว่า รูปแบบ หมายถึง เครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการแสวงหาคำตอบ ความรู้ความเข้าใจในปรากฏการณ์ทั้งหลาย เป็นรูปธรรมของความคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งบุคคลแสดงออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น คำอธิบาย แผนผังไดอะแกรม หรือ แผนภาพ เพื่อช่วยให้ตนเองและบุคคลอื่นสามารถเข้าใจได้ชัดเจนขึ้น

รัตน์ บัณฑิต (2552) ได้กล่าวถึง ความหมายของรูปแบบ โดยจำแนกออกเป็น

3 ความหมาย ดังนี้

1) แผนภาพหรือภาพร่างของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ยังไม่สมบูรณ์เหมือนของจริง รูปแบบใน ความหมายนี้มักจะเรียกทับศัพท์ในภาษาไทยว่า “โมเดล” ได้แก่โมเดลบ้าน โมเดลรถยนต์ โมเดลเสื้อ เป็นต้น

2) แบบแผนความสัมพันธ์ของตัวแปร หรือ สมการทางคณิตศาสตร์ที่รู้จักกันในชื่อที่ เรียกว่า “Mathematical Model”

3) แผนภาพที่แสดงถึงองค์ประกอบการทำงานของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รูปแบบใน ความหมายนี้บางท่านเรียกว่าภาพย่อส่วนของทฤษฎีหรือแนวคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น รูปแบบการ สอน รูปแบบการบริหาร รูปแบบการประเมิน เป็นต้น

บุญชม ศรีสะอาด (2556) ได้กล่าวว่า รูปแบบหมายถึง โครงสร้างแสดงถึงความสัมพันธ์ ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ หรือตัวแปรต่างๆสามารถใช้รูปแบบอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง องค์ประกอบต่างๆ หรือตัวแปรต่างๆที่มีในปรากฏการณ์ธรรมชาติ หรือในระบบต่างๆ อธิบายลำดับ ขั้นตอนขององค์ประกอบหรือกิจกรรมในระบบ

วโร เฟิงส์วส์ดี (2556) ได้กล่าวว่า รูปแบบหมายถึง กรอบความคิดทางด้านหลักการ วิธีการดำเนินการ และ เกณฑ์ต่างๆของระบบ ที่สามารถยึดถือเป็นแนวทางในการดำเนินงานเพื่อให้ บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้

จากความหมายของรูปแบบข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ รูปแบบหมายถึง โครงสร้าง หรือ กรอบความคิดที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นจากแนวคิดและทฤษฎีที่ได้ศึกษา ซึ่งอธิบายความสัมพันธ์ ขององค์ประกอบต่างๆ กิจกรรมต่างๆรวมถึงวิธีการดำเนินการ อย่างมีลำดับขั้นตอน และใช้เป็นสื่อ เพื่อทำให้เข้าใจง่าย สามารถตรวจสอบเพื่อเปรียบเทียบกับปรากฏการณ์จริงได้ ทำให้เข้าใจได้ชัดเจน

2. ประเภทของรูปแบบ

รูปแบบมีหลายประเภทด้วยกันซึ่งนักวิชาการด้านต่างๆ ได้มีการจัดแบ่งประเภท แยกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งพอจะสรุปได้ใน 6 ลักษณะ กล่าวคือ

1) รูปแบบเชิงเปรียบเทียบ (Analogue Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกใน ลักษณะของการเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ อย่างน้อย 2 สิ่งขึ้นไป เป็นรูปแบบที่ใช้ในการอุปมาอุปมัย เทียบเคียงปรากฏการณ์ซึ่งเป็นรูปธรรมเพื่อสร้างความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เป็นนามธรรม เช่น รูปแบบในการทำนายจำนวนนักเรียนที่จะเข้าสู่ระบบโรงเรียน ซึ่งอนุมานแนวคิดมาจากการเปิดน้ำ เข้าและปล่อยน้ำออกจากถัง นักเรียนที่จะเข้าสู่ระบบเปรียบเทียบกับน้ำที่เปิดออกจากถัง ดังนั้น นักเรียนที่คงอยู่ในระบบจึงเท่ากับนักเรียนที่เข้าสู่ระบบลบด้วยนักเรียนที่ออกจากกระบบ เป็นต้น

รูปแบบลักษณะนี้ใช้กันมากในด้านวิทยาศาสตร์กายภาพ สังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์ (Keeves, 1988)

2) รูปแบบเชิงข้อความ (Semantic Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกผ่านทางการใช้ภาษา (พูดและเขียน) เป็นการนำเสนอโดยใช้คำบรรยายระบุถึง หลักการ หรือตัวแปร และมีคำอธิบายถึงปรากฏการณ์ด้วยคำบรรยายความสัมพันธ์ระหว่าง แนวคิด หลักการ หรือตัวแปร เหล่านั้นรูปแบบนี้ใช้กันมากทางด้านศึกษาศาสตร์ เช่น รูปแบบการสอนของ Joyce and Well (Keeves, 1988)

3) รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกผ่านทางสูตรคณิตศาสตร์ซึ่งส่วนมากจะเกิดขึ้นหลังจากได้รูปแบบเชิงภาษาแล้ว โดยใช้สัญลักษณ์แทน แนวคิด หลักการ หรือตัวแปร และใช้ฟังก์ชันคณิตศาสตร์เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิด หลักการ หรือตัวแปรเหล่านั้น รูปแบบประเภตินี้นิยมใช้กันทั้งในสาขาจิตวิทยา และศึกษาศาสตร์ รวมทั้งการบริหารการศึกษาด้วย

4) รูปแบบเชิงสาเหตุ (Causal Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรต่างๆของสถานการณ์ ปัญหาใดๆ เป็นรูปแบบที่พัฒนามาจากเทคนิคที่เรียกว่า Path Analysis และหลักการสร้าง Semantic Model โดยการนำเอาตัวแปรต่างๆ มาสัมพันธ์กันเชิงเหตุ และผลที่เกิดขึ้น เช่น The Standard Deprivation Model ซึ่งเป็นรูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจสังคมของบิดา มารดา สภาพแวดล้อมทางการศึกษา ที่บ้าน และระดับสติปัญญาของเด็ก เป็นต้น (Keeves, 1988)

5) รูปแบบเชิงแผนผัง (Schematic Model) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกผ่านทาง แผนผัง แผนภาพ ไดอะแกรม กราฟ เป็นต้น โดยใช้สัญลักษณ์จำลองแสดงถึง แนวคิด หลักการ หรือตัวแปรและลากเส้นโยงความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิด หลักการ หรือตัวแปรเหล่านั้น (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2555)

6) รูปแบบเชิงกายภาพ จำแนกเป็นรูปแบบรูปปั้นที่มีลักษณะคล้ายของจริง เช่น เครื่องบินจำลอง และรูปแบบเชิงอุปมา ที่มีลักษณะคล้ายปรากฏการณ์จริง เช่นการทดลองทางเคมี ในห้องปฏิบัติการก่อนทำการทดลองจริง

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกรูปแบบที่ใช้เป็นประเภท รูปแบบเชิงสาเหตุ (Causal Model) ซึ่งเป็นรูปแบบที่แสดงออกให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรต่างๆของสถานการณ์

3. องค์ประกอบของรูปแบบ

การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบพบว่า มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงไว้หลายท่าน ดังนี้

Brown & Moberg (1980) ได้ทำการสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบพบว่า รูปแบบส่วนใหญ่ประกอบด้วย

- 1) สภาพแวดล้อม (environment)
- 2) เทคโนโลยี (technology)
- 3) โครงสร้าง (structure)
- 4) กระบวนการจัดการ (Management process)
- 5) การตัดสินใจสั่งการ (decision making)

Ivancevich & Marteson (1968) ได้เสนอรูปแบบระบบที่มีลักษณะบางประการของระบบเปิด (open system) เป็นรูปแบบที่แสดงถึงองค์ประกอบย่อยของระบบ ซึ่งประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

- 1) ปัจจัยนำเข้า (input)
- 2) กระบวนการ (process)
- 3) ผลผลิต (output)
- 4) ข้อมูลป้อนกลับจากสภาพแวดล้อม (environment feedback)

ชนกนารถ ชื่นเชย (2550) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาต่อเนื่องในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่ารูปแบบมี 9 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) ปรัชญาและหลักการของการศึกษาต่อเนื่อง
- 2) กลุ่มเป้าหมายของการจัดการศึกษาต่อเนื่อง
- 3) จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาต่อเนื่อง
- 4) โครงสร้างระบบบริหารของการศึกษาต่อเนื่อง
- 5) หลักสูตรการเรียนการสอนของการศึกษาต่อเนื่อง
- 6) วิธีการจัดการศึกษาต่อเนื่อง
- 7) สื่อการศึกษาและแหล่งเรียนรู้ของการศึกษาต่อเนื่อง
- 8) การติดตามและประเมินของการศึกษาต่อเนื่อง
- 9) การเทียบระดับและเทียบโอนผลการเรียน

อัมพร พงษ์กังสนานนท์ (2550) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต พบว่ารูปแบบมีองค์ประกอบ 8 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) ปรัชญาและหลักการจัดการศึกษา
- 2) หลักสูตร
- 3) การจัดการเรียนรู้

- 4) การประเมินผลการเรียนรู้
- 5) การเทียบโอนความรู้และประสบการณ์ และ การเทียบระดับการศึกษา
- 6) การบริการและการจัดการศึกษา
- 7) กลุ่มเป้าหมาย
- 8) การมีส่วนร่วมของพ่อแม่และชุมชน

ซึ่งจะเห็นว่าแต่ละท่านมีการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบที่แตกต่างกันไป

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่าแนวคิดของ วาโร เฟ็งสวัสต์ (2553) ได้สรุปถึงการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบว่า องค์ประกอบของรูปแบบไม่มีหลักเกณฑ์ตายตัวว่า จะประกอบไปด้วยอะไรบ้าง จำนวนเท่าใด มีโครงสร้างและความสัมพันธ์กันอย่างไร ขึ้นอยู่ปรากฏการณ์ ปัจจัยหรือตัวแปรต่างๆที่กำลังศึกษา ซึ่งจะออกแบบตามแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และ หลักการพื้นฐานในการกำหนดรูปแบบนั้นๆ

4. คุณลักษณะของรูปแบบที่ดี

Keeves (1988) กล่าวว่า รูปแบบที่ใช้ประโยชน์ได้ ควรจะมีข้อกำหนด (requirement)

4 ประการ คือ

- 1) รูปแบบควรประกอบด้วยความสัมพันธ์อย่างมีโครงสร้าง (Structural relationship) มากกว่าความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกันแบบรวมๆ (associative relationship)
- 2) รูปแบบควรใช้เป็นแนวทางในการพยากรณ์ผลที่จะเกิดขึ้น ซึ่งสามารถถูกตรวจสอบได้โดยการสังเกต ซึ่งเป็นไปได้ที่จะทดสอบรูปแบบพื้นฐานของข้อมูลเชิงประจักษ์ได้
- 3) รูปแบบควรจะต้องระบุหรือชี้ให้เห็นถึงกลไกเชิงเหตุผลของเรื่องที่ศึกษา ดังนั้น นอกจากรูปแบบจะเป็นเครื่องมือในการพยากรณ์ได้ ควรใช้อธิบายปรากฏการณ์ได้ด้วย
- 4) รูปแบบควรเป็นเครื่องมือในการสร้างโมเดลใหม่ และสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรในลักษณะใหม่ ซึ่งเป็นการขยายในเรื่องที่กำลังศึกษา

5. ขั้นตอนการพัฒนาแบบ รูปแบบที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

1) รูปแบบควรประกอบด้วยความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างระหว่างตัวแปร มากกว่าความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงธรรมดา อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงก็มีประโยชน์ในช่วงของการพัฒนาแบบ

2) รูปแบบควรนำไปสู่การทำนายผลที่ตามมา ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยเมื่อทดสอบรูปแบบแล้วถ้าปรากฏว่าไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ รูปแบบนั้นต้องถูกตัดออก

3) รูปแบบควรอธิบายโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของเรื่องที่ศึกษาได้อย่างชัดเจน

4) รูปแบบควรเป็นเครื่องมือในการสร้างความคิดรวบยอด (Concept) ใหม่ และการสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรใหม่ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มองค์ความรู้ (Body of Knowledge) ในเรื่อง กาลังศึกษา

5) รูปแบบในเรื่องใด จะเป็นเช่นไรขึ้นอยู่กับกรอบของทฤษฎีและหลักการพื้นฐาน เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ

การพัฒนาแบบแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ การพัฒนาแบบ และการตรวจสอบ ความเที่ยงตรงของแบบ โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้ (วาโร เฟิงส์วส์ดี, 2553)

1) การพัฒนาแบบ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะสร้างหรือพัฒนาแบบขึ้นมา ก่อน เป็น แบบฉบับร่าง หรือ แบบตามสมมุติฐาน (Hypothesis Model) โดยการศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้วิจัยอาจจะศึกษารายกรณีหน่วยงานที่ดำเนินการใน เรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งผลการศึกษานี้จะนำมาใช้กำหนดองค์ประกอบหรือตัวแปรต่างๆ ภายใน แบบ รวมลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบหรือตัวแปรเหล่านั้น หรือ ลำดับก่อนหลังของ แต่ละองค์ประกอบในแบบ ดังนั้น การพัฒนาแบบในขั้นตอนนี้จะต้องอาศัยหลักการของเหตุผล เป็นรากฐานสำคัญ ซึ่งโดยทั่วไปการศึกษา ในขั้นตอนนี้จะมีขั้นตอนย่อยๆ ดังนี้

1.1) การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำสารสนเทศที่ได้มา วิเคราะห์และสังเคราะห์เป็นร่างกรอบความคิดการวิจัย

1.2) การศึกษาจากบริบทจริง ในขั้นตอนนี้อาจจะดำเนินการได้หลายวิธี ดังนี้

(1.2.1) การศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินการในปัจจุบันของหน่วยงาน โดยศึกษาความคิดเห็นจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Stakeholder) ซึ่งวิธีการศึกษาอาจจะใช้วิธีการ สัมภาษณ์ การสอบถาม การสำรวจ การสนทนากลุ่ม เป็นต้น

(1.2.2) การศึกษาแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิ วิธีการศึกษา อาจจะใช้วิธีการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม (Focus group discussion) เป็นต้น

(1.2.3) การศึกษารายกรณี (Case study) หรือ พหุกรณี (Multiple case study) หน่วยงานที่ประสบความสำเร็จ หรือมีแนวปฏิบัติที่ดีในเรื่องที่ศึกษา เพื่อนำมาเป็นสารสนเทศ ที่สำคัญในการพัฒนาแบบ

1.3) การพัฒนาแบบ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะใช้สารสนเทศที่ได้ในข้อ 1.1 และ 1.2 มาวิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นกรอบความคิดการวิจัย เพื่อนำมาจัดทำร่างแบบ หรือที่เรียกว่าแบบตามสมมุติฐาน อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยบางเรื่องนอกจากจะศึกษาตามขั้นตอน ที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยยังอาจจะศึกษาโดยใช้กระบวนการวิจัยแบบเดลฟาย (Delphi Technique) หรือ การวิจัยเชิงอนาคตแบบ EDFR ในขั้นตอนการพัฒนาแบบก็ได้

2) การทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบ ภายหลังจากที่ได้พัฒนารูปแบบในขั้นตอนแรกแล้ว จำเป็นที่จะต้องทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบดังกล่าว เพราะรูปแบบที่พัฒนาขึ้นถึงแม้จะพัฒนาโดยมีรากฐานจากทฤษฎี แนวความคิดรูปแบบของบุคคลอื่น และผลการวิจัยที่ผ่านมา แต่ก็ยังเป็นเพียงรูปแบบตามสมมุติฐาน ซึ่งจำเป็นต้องตรวจสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ เป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพตามที่มุ่งหวังหรือไม่ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในสถานการณ์จริง หรือทดลองใช้รูปแบบในสถานการณ์จริงจะช่วยให้ทราบอิทธิพลหรือความสำคัญขององค์ประกอบย่อยหรือตัวแปรต่างๆในรูปแบบ ผู้วิจัยอาจจะปรับปรุงรูปแบบใหม่ โดยการตัดองค์ประกอบหรือตัวแปรที่พบว่าไม่มีอิทธิพล หรือ มีความสำคัญน้อยออกจากรูปแบบ ซึ่งจะทำให้ได้รูปแบบที่มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นการทดสอบรูปแบบอาจกระทำได้ใน 3 ลักษณะ ดังนี้

2.1) การทดสอบรูปแบบด้วยการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ การทดสอบรูปแบบในบางเรื่องไม่สามารถกระทำได้โดยข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยการประเมินค่าพารามิเตอร์ของรูปแบบหรือการดำเนินการทดสอบรูปแบบด้วยวิธีการทางสถิติ แต่งานวิจัยบางเรื่องนั้นต้องการความละเอียดอ่อนมากกว่าการได้ตัวเลขแล้วสรุป ซึ่ง Eisner (Eisner, 1976 อ้างอิงจากวารุ เฟิงส์วัสดี, 2557) ได้เสนอแนวคิดของการทดสอบหรือประเมินรูปแบบโดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีแนวคิดดังนี้

2.1.1) การประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จะเน้นการวิเคราะห์และวิจารณ์อย่างลึกซึ้งเฉพาะในประเด็นที่ถูกต้องที่ถูกพิจารณา ซึ่งไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเสมอไป แต่อาจจะผสมผสานเข้าด้วยกันตามวิจารณ์ญาณของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับข้อมูลคุณภาพ ประสิทธิภาพ และ ความเหมาะสมของสิ่งที่ จะทำการประเมิน

2.1.2) รูปแบบการประเมินที่เป็นความเฉพาะทาง (Specialization) ในเรื่องที่จะประเมิน โดยที่พัฒนามาจากแบบการวิจารณ์งานศิลปะ (Art Criticism) ที่มีความละเอียดอ่อนลึกซึ้ง และต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญระดับสูงมาเป็นผู้วินิจฉัย เนื่องจากเป็นการวัดคุณค่า ไม่อาจประเมินด้วยเครื่องวัดใดๆ และต้องใช้ความรู้ความสามารถของผู้ประเมินอย่างแท้จริง แนวคิดนี้ได้นำมาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาระดับสูงมากขึ้น ทั้งนี้เพราะเป็นองค์ความรู้เฉพาะสาขาผู้ที่ศึกษาเรื่องนั้นจริงๆ จึงจะทราบและเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ดังนั้น ในวงการศึกษานิยมนำรูปแบบนี้มาใช้ในเรื่องที่ต้องการความลึกซึ้งและความเชี่ยวชาญเฉพาะสูง

2.1.3) รูปแบบที่ใช้ตัวบุคคล กล่าวคือ ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นเครื่องมือในการประเมินโดยให้ความเชื่อถือกับผู้ทรงคุณวุฒิที่เที่ยงธรรม และ ดุลพินิจที่ดี ทั้งนี้มาตรฐานและเกณฑ์พิจารณาต่างๆนั้น จะเกิดจากประสบการณ์และความชำนาญของผู้ทรงคุณวุฒินั่นเอง

2.1.4) รูปแบบที่ยอมให้มีความยืดหยุ่นในกระบวนการทำงานของผู้ทรงคุณวุฒิตามอัธยาศัยและความถนัดของแต่ละคน นับตั้งแต่การกำหนดประเด็นสำคัญที่จะนำมา

พิจารณาการบ่งชี้ข้อมูลที่ต้องการ การเก็บรวบรวมข้อมูล การประมวลผล การวินิจฉัยข้อมูล ตลอดจนวิธีการนำเสนอ

2.2) การทดสอบรูปแบบโดยการสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้อง มักจะใช้กับการพัฒนารูปแบบโดยใช้เทคนิคเดลฟาย เมื่อผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบโดยใช้เทคนิคเดลฟายเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นในรอบสุดท้ายมาจัดทำเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (rating scale) เพื่อนำไปสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบสตัปเฟิลบีม (Stufflebeam) และคณะได้นำเสนอหลักการประเมิน เพื่อเป็นบรรทัดฐานของกิจกรรมการตรวจสอบรูปแบบประกอบด้วยมาตรฐาน 4 ด้าน ดังนี้

2.2.1) มาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility Standards) เป็นการประเมินความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติจริง

2.2.2) มาตรฐานด้านความเป็นประโยชน์ (utility standards) เป็นการประเมิน การตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้รูปแบบ

2.2.3) มาตรฐานด้านความเหมาะสม (propriety standards) เป็นการประเมินความเหมาะสมทั้งในด้านกฎหมายและศีลธรรมจรรยา

2.2.4) มาตรฐานด้านความถูกต้องครอบคลุม (accuracy standards) เป็นการประเมินความน่าเชื่อถือ และได้สาระครอบคลุมครบถ้วนตามความต้องการอย่างแท้จริง

2.2.5) การทดสอบรูปแบบโดยการทดลองใช้รูปแบบ การทดสอบรูปแบบโดยการทดลองใช้รูปแบบนี้ผู้วิจัยจะนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย มีการดำเนินการตามกิจกรรมอย่างครบถ้วน ผู้วิจัยจะนำข้อค้นพบที่ได้จากการประเมินไปสู่การปรับปรุงรูปแบบต่อไป

บริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

1. ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

วิทยาลัยนาฏศิลป์ “โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์” เปิดสอนเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2477 นับเป็นสถาบันการศึกษาของชาติแห่งแรก ที่ให้การศึกษาด้านวิชาสามัญและวิชาศิลปะ สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ ผู้ก่อตั้งโรงเรียนนี้ คือ พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ อธิบดีคนแรกของกรมศิลปากร ต่อมาในปี พ.ศ.2478 ทางราชการมีความประสงค์ที่จะให้วิชาศิลปะทางโขน ละคร และดนตรีมารวมอยู่ในสังกัดเดียวกัน จึงได้โอนครูอาจารย์ทางสายศิลปะและดุริยางคศิลป์ ประจำราชสำนักของพระมหากษัตริย์รวมทั้งเครื่องดนตรี เครื่องโขนเครื่องละครของหลวงบางส่วนจากกระทรวงวังให้มาอยู่ในสังกัดกรมศิลปากร กรมศิลปากรจึงแก้ไขปรับปรุงการศึกษาของ

โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น กล่าวคือ ในวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ. 2478 พระสารสาสน์ประพันธ์รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการได้มีคำสั่งตั้งโรงเรียนศิลปากร สอนวิชาช่างปั้น ช่างเขียน และช่างรักขึ้นอยู่กับ กรมศิลปากร เรียกชื่อเฉพาะแผนกนี้ว่า “โรงเรียนศิลปากรแผนกนาฏดุริยางค์” ให้การศึกษาศิลปะทางดนตรี เป่าพาทย์ และละคร ระบำ แต่ยังไม่เปิดสอนมาวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2485 มีประกาศพระราชกฤษฎีกาจัดแบ่งส่วนราชการในกรมศิลปากรใหม่ ให้ยุบกองโรงเรียนและให้ “แผนกช่าง” ของโรงเรียนศิลปากรไปขึ้นอยู่กับมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ตั้งขึ้นใหม่ และโอนกรมศิลปากรไปสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีตั้งแต่วันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2485 กรมศิลปากรจึงปรับปรุงกิจการดุริยางคศิลป์ เปลี่ยนชื่อใหม่เป็นกองการสังคีต และโอนแผนกนาฏดุริยางค์จากโรงเรียนศิลปากรมาขึ้นอยู่กับกองการสังคีตเปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนศิลปากร” มาขึ้นอยู่กับกองการสังคีตเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “โรงเรียนสังคีตศิลป์” ขึ้นอยู่กับแผนกนาฏศิลป์

แต่เนื่องจากอุปสรรคบางประการและภัยจากมหาสงครามโลกครั้งที่ 2 รวมทั้งราชการได้ยืมสถานที่ไปใช้ราชการอย่างอื่นระหว่าง พ.ศ. 2485 – 2487 การศึกษาของโรงเรียนสังคีตศิลป์จึงหยุดชะงักไปชั่วระยะเวลาหนึ่งในปี พ.ศ. 2488 ภายหลังจากสิ้นสุดมหาสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว นายกรัฐมนตรี (จอมพล ป. พิบูลสงคราม) ได้มีบัญชาให้แก้ไขปรับปรุงการศึกษาของโรงเรียนสังคีตศิลป์ขึ้นใหม่และเปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนนาฏศิลป์” มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

- 1) เพื่อเป็นสถานศึกษานาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ของทางราชการ
- 2) เพื่อบำรุงรักษาและเผยแพร่ นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ประจำชาติไทย
- 3) เพื่อให้ศิลปะทางดนตรี โขนและละคร ภายในประเทศมีฐานะเป็นที่ยกย่อง และ

นานาชาติ

เมื่อเปิดโรงเรียนนาฏศิลป์ ในปี พ.ศ. 2488 มีนักเรียนเก่าเหลืออยู่ในโรงเรียนสังคีตศิลป์ 33 คน เป็นนักเรียนหญิงทั้งสิ้น จึงได้เปิดรับสมัครเด็กชายเข้าฝึกหัดโขน ในครั้งแรกมีจำนวนประมาณ 60 คน และนับตั้งแต่นั้นมาจำนวนนักเรียนก็เพิ่มขึ้นทุกปีและขยายการศึกษาเพิ่มขึ้นทั้งนาฏดุริยางคศิลป์ไทยและสากล

ต่อมาวันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2504 มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการในกรมศิลปากรออกเป็นกองต่างๆ และมีกองศิลปศึกษาเพิ่มขึ้น โรงเรียนนาฏศิลป์จึงโอนจากกองการสังคีตมาขึ้นกับกองศิลปศึกษาและได้รับการยกฐานะให้เป็น “วิทยาลัยนาฏศิลป์” เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2515 และในวันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2538 มีพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการของกรมศิลปากรใหม่ โดยส่วนหนึ่งได้มีการยุบกองศิลปศึกษาและกองการสังคีตและรวมสองกองเข้าด้วยกัน เรียกชื่อใหม่ว่าสถาบันนาฏดุริยางคศิลป์

ปีการศึกษา 2542 กรมศิลปากรได้ก่อตั้งสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อทำการสอนในระดับปริญญาตรี โดยมีนโยบายรับเฉพาะนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์

ชั้นสูงจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ และวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรมศิลปากรเท่านั้น

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถานศึกษาในสังกัดกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการให้การศึกษาด้านวิชาสามัญและวิชาศิลปะ เดิมมีอยู่แห่งเดียว คือ ที่กรุงเทพมหานคร ตั้งอยู่ถนนราชินี เจริญพานพระปิ่นเกล้า ใกล้โรงละครแห่งชาติ แต่เนื่องจากสถานที่คับแคบและไม่อาจจะขยายได้อีกทั้งที่ตั้งของวิทยาลัยอยู่ในทำเลของเกาะรัตนโกสินทร์ ซึ่งรัฐบาลมีนโยบายปรับปรุงให้เป็นแหล่งโบราณสถาน ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมฉบับที่ 8 กรมศิลปากรจึงมีนโยบายให้ย้ายวิทยาลัยนาฏศิลป์ไปอยู่ที่ อ.ศาลายา จ.นครปฐม ต่อไป

ปัจจุบันนี้ วิทยาลัยนาฏศิลป์ได้ขยายการสอนไปสู่ภูมิภาคในจังหวัดต่างๆ รวมทั้งสิ้น 12 แห่งคือ

- 1) วิทยาลัยนาฏศิลป์ ตั้งอยู่ที่ 119 หมู่ 3 ตำบลศาลายา อ.พุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2477
- 2) วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ ตั้งอยู่ที่ ถนนสุริวงค์ ตำบลหายยา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2514
- 3) วิทยาลัยนาฏศิลป์นครศรีธรรมราช ตั้งอยู่ที่ ถนนหัวไทร ตำบลท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521
- 4) วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง ตั้งอยู่ที่ 28 ถนนอยุธยา - อ่างทอง ตำบลบางแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521
- 5) วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด ตั้งอยู่ที่ ถนนกองพลสิน ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522
- 6) วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย ตั้งอยู่ที่ ตำบลบ้านกล้วย อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522
- 7) วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ ตั้งอยู่ที่ 13 ถนนสนามบิน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525
- 8) วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี ตั้งอยู่ที่ ถนนรามเดโช ตำบลทะเลชุบศร อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526
- 9) วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ตั้งอยู่ที่ ถนนชวนะอุทิศ ตำบลวัดใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527
- 10) วิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง ตั้งอยู่ที่ 150 หมู่ 1 ตำบลควนมะพร้าว อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527
- 11) วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี ตั้งอยู่ที่ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 25236

12) วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา ตั้งอยู่ที่ 444 ถนนมิตรภาพ ตำบลโคกกรวด อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา เปิดทำการสอนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537

วิทยาลัยนาฏศิลปทั้ง 12 แห่งนี้ มีหน้าที่ให้การศึกษ อบรมทั้งวิชาสามัญ วิชาการศึกษา และวิชาชีพพิเศษทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี รวมทั้งการศึกษาค้นคว้าวิจัยศิลปพื้นเมืองของแต่ละภาค แต่ละท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อการอนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่ศิลปวิทยาการ และวัฒนธรรมของชาติโดยมี จุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษา ดังนี้

1) เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ทั้งวิชาสามัญและวิชาศิลปะ สามารถนำความรู้ไปประกอบ อาชีพหรือศึกษาต่อ โดยมุ่งหมายให้ผู้เรียนฝึกทักษะ ความถนัดและพัฒนาความสามารถ ความสนใจ เพื่อให้เกิดความชำนาญอันเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของตนเองและสังคม

2) เพื่อปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดสุนทรียภาพและจินตนาการ ตลอดจนรู้จักคุณค่าของ นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นมรดกของชาติ

3) เพื่อให้การศึกษาและฝึกอบรมทักษะฝีมือ ส่งเสริมให้ใฝ่ใจศึกษาเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถรวมทั้งเป็นการธำรงรักษาสืบทอดงานศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ

2. การจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป

การจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลปจัดอยู่ในระบบการศึกษาวิชาชีพพิเศษ ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือพัฒนาทักษะวิชาชีพด้านนาฏศิลป์ ดนตรีให้มีความชำนาญเป็นพิเศษตั้งแต่เยาว์วัยและต้องได้รับการฝึกฝนเป็นระยะเวลานาน ดังนั้นการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป จึงเป็นการรวมทั้งระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาในสถาบันเดียวกัน ดังนี้

2.1 ระดับนาฏศิลป์ขั้นต้น รับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้ระยะเวลาเรียน 6 ภาคเรียน หรือ 3 ปีการศึกษา มีหน่วยการเรียนรวมทั้งสิ้น 108 หน่วยการเรียน วิชาสามัญและวิชาศิลปะ ตามหลักสูตร ดังนี้

วิชาสามัญ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา พลานามัย ศิลปศึกษา

วิชาชีพศิลปะ แบ่งเป็น 4 สาขาวิชา ได้แก่

- 1) สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย ประกอบด้วย โขน ละคร
- 2) สาขาวิชาดุริยางค์ไทย ประกอบด้วย ปี่พาทย์ เครื่องสายไทย คีตศิลป์ไทย
- 3) สาขาวิชานาฏศิลป์สากล
- 4) สาขาวิชาดุริยางค์สากล ประกอบด้วย ดุริยางค์สากล คีตศิลป์สากล

ผู้สำเร็จการศึกษาระดับนาฏศิลป์ขั้นต้น จะได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ขั้นต้น (วุฒิ ปนต.)

2.2 ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง รับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ใช้เวลาเรียน 6 ภาคเรียน หรือ 3 ปีการศึกษา ศึกษาต่อเนื่องจากระดับนาฏศิลป์ชั้นต้น มีหน่วยการเรียนรวมทั้งสิ้น 110 หน่วยการเรียน เรียนวิชาสามัญ และวิชาชีพลีลา 4 สาขาวิชา เช่นเดียวกับนาฏศิลป์ชั้นต้น ผู้สำเร็จการศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง (วุฒิ ปนค.)

2.3 ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง รับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง ใช้ระยะเวลาเรียน 4 ภาคเรียน หรือ 2 ปีการศึกษา ศึกษาต่อเนื่องจากระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางเรียนไม่ต่ำกว่า 85 หน่วยกิต หลักสูตรการเรียน ประกอบด้วย 4 กลุ่มวิชา คือ วิชาพื้นฐาน วิชาการศึกษา วิชาชีพและวิชาเลือกเสรี ผู้สำเร็จการศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นสูงได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง (วุฒิ ปนส.) เทียบเท่าระดับอนุปริญญา

3. เกณฑ์การจบหลักสูตรพื้นฐานวิชาชีพนานาฏศิลป์ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2551 (วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2551)

3.1 ผู้เรียนเรียนไม่น้อยกว่า 87 หน่วยกิต โดยเรียนรายวิชาพื้นฐานไม่น้อยกว่า 33 หน่วยกิต และรายวิชาชีพไม่น้อยกว่า 54 หน่วยกิต

3.2 ผู้เรียนต้องได้หน่วยกิตตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 83 หน่วยกิต

3.3 ผู้เรียนต้องได้ระดับผลการเรียนไม่ต่ำกว่า “2” ในรายวิชาปฏิบัติเอกและรายวิชาทฤษฎีเอก

3.4 ผู้เรียนต้องมีผลการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียน ระดับ ดีเยี่ยม ดี หรือ ผ่าน

3.5 ผู้เรียนต้องมีผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ระดับ ดีเยี่ยม ดี หรือผ่าน

3.6 ผู้เรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนและมีผลการประเมินการเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ระดับ “ผ่าน” ทุกกิจกรรม

1) กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐาน จำนวน 33 หน่วยกิตได้แก่

1.1) ภาษาไทย จำนวน 6 หน่วยกิต

1.2) คณิตศาสตร์ จำนวน 4 หน่วยกิต

1.3) วิทยาศาสตร์ จำนวน 4 หน่วยกิต

1.4) สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม จำนวน 4 หน่วยกิต

- ประวัติศาสตร์ จำนวน 2 หน่วยกิต

1.5) สุขศึกษาและพลศึกษา จำนวน 3 หน่วยกิต

1.6) ศิลปะ จำนวน 2 หน่วยกิต

1.7) การงานอาชีพและเทคโนโลยี จำนวน 2 หน่วยกิต

- 1.8) ภาษาต่างประเทศ จำนวน 6 หน่วยกิต
- 2) กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพ จำนวน 54 หน่วยกิตได้แก่
- 2.1) วิชาปฏิบัติเอก จำนวน 36 หน่วยกิต โดยให้เลือกเรียนสาขาใดสาขาหนึ่ง
- ต่อไปนี้เป็น
- 2.1.1) โขน
- 2.1.2) ละคร
- 2.1.3) ปี่พาทย์
- 2.1.4) เครื่องสายไทย
- 2.1.5) คีตศิลป์ไทย
- 2.1.6) ดนตรีสากล
- 2.1.7) คีตศิลป์สากล
- 2.1.8) นาฏศิลป์สากล
- 2.1.9) การแสดงพื้นบ้าน
- 2.1.10) ดนตรีพื้นบ้าน
- 3) วิชาทฤษฎีเอก จำนวน 3 หน่วยกิต โดยเรียนให้สอดคล้องกับสาขาของวิชาปฏิบัติเอกตาม que เลือกเรียนสาขาใดสาขาหนึ่ง ต่อไปนี้
- 3.1) ทฤษฎีนาฏศิลป์ไทย
- 3.2) ทฤษฎีดุริยางค์ไทย
- 3.3) ทฤษฎีดนตรีสากล
- 3.4) ทฤษฎีนาฏศิลป์สากล
- 3.5) ทฤษฎีการแสดงพื้นบ้าน
- 4) วิชาปฏิบัติโท จำนวน 9 หน่วยกิต โดยเลือกเรียนรายวิชาต่อเนื่องกันในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งตลอดหลักสูตรต่อไปนี้
- 4.1) โขน
- 4.2) ละคร
- 4.3) ปี่พาทย์
- 4.4) เครื่องสายไทย
- 4.5) คีตศิลป์ไทย
- 4.6) ดนตรีสากล
- 4.7) คีตศิลป์สากล
- 4.8) นาฏศิลป์สากล

4.9) การแสดงพื้นบ้าน

4.10) ดนตรีพื้นบ้าน

5) วิชาพื้นฐานวิชาชีพ จำนวน 3 หน่วยกิต โดยเรียนรายวิชาจากกลุ่มวิชาวิชาเดียวกันหรือต่างกลุ่มวิชาต่อไปนี้

5.1) กลุ่มวิชานาฏศิลป์ไทย

5.2) กลุ่มวิชาดุริยางค์ไทย

5.3) กลุ่มวิชาศิลปสากล

5.4) กลุ่มวิชาดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน

6) วิชาเลือกเสรี จำนวน 3 หน่วยกิต โดยเลือกเรียนรายวิชาไม่ซ้ำกันและไม่ควรซ้ำกับวิชาปฏิบัติเอก หรือวิชาปฏิบัติโท โดยเลือกจากกลุ่มวิชาวิชาเดียวกันหรือต่างกลุ่มวิชาต่อไปนี้

6.1) กลุ่มวิชานาฏศิลป์ไทย

6.2) กลุ่มวิชาดุริยางค์ไทย

6.3) กลุ่มวิชาศิลปสากล

6.4) กลุ่มวิชาดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน

7) กลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จำนวน 360 คาบ ได้แก่

7.1) กิจกรรมแนะแนว

7.2) กิจกรรมชุมนุมหรือกิจกรรมชมรม

8) กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ จำนวน 60 คาบ

4. ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งวิทยาลัยนาฏศิลป์

4.1 ปรัชญา

“สาธุโฆ ลิปปก นาม อปิ ยาทิสกั ทิส” ขึ้นชื่อว่าศิลปะ แม้เช่นใดเช่นหนึ่ง ก็ยังประโยชน์ให้สำเร็จได้ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โปรดเกล้าฯ พระราชทานโอกาสครบ 60 ปี วิทยาลัยนาฏศิลป์ 17 พฤษภาคม 2537

4.2 ปณิธาน

มุ่งมั่นศึกษาส่งเสริมอนุรักษ์สืบสานสร้างสรรค์และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

4.3 วิสัยทัศน์

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นองค์กรชั้นนำด้านนาฏศิลป์ ดนตรี คีตศิลป์ และทัศนศิลป์บริหารจัดการโดยใช้หลักธรรมาภิบาลและนำสถาบันฯสู่นานาชาติ

4.4 พันธกิจ

1) จัดการศึกษาด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพขั้นสูงที่มีคุณภาพ เป็นที่ยอมรับระดับชาติและนานาชาติ

2) สร้างงานวิจัย งานสร้างสรรค์ นวัตกรรม ที่เป็นองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม
อย่างมีคุณค่าแก่สังคม

3) เป็นศูนย์กลางบริการวิชาการด้านศิลปวัฒนธรรม

4) อนุรักษ์ พัฒนา สืบสานและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

5) บริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล

4.5 วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสถานศึกษา

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีอำนาจหน้าที่ให้การศึกษาและส่งเสริมวิชาการ ทั้งระดับ
พื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูงด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ และทัศนศิลป์ ทั้งไทยและสากล
รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับนานาชาติ ทำการสอน การแสดง การวิจัย และให้
บริการทางวิชาการตลอดจนอนุรักษ์สืบสานสร้างสรรค์ส่งเสริม ทำนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม
ที่หลากหลายของชุมชนท้องถิ่น จุดเน้น และจุดเด่น ที่ส่งผลสะท้อนเป็นเอกลักษณ์ของสถานศึกษา
ได้แก่ สืบสาน สร้างสรรค์ งานศิลป์ แผนกลยุทธ์ของสถานศึกษา มุ่งเน้นการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน
เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่นักเรียนให้เป็นผู้มีความรู้ มีความเป็นเลิศทางวิชาการ มีนิสัยรักการอ่าน
ทันต่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย นักเรียนมีคุณธรรมและจริยธรรม มีความซื่อสัตย์ รู้จักเสียสละมีความเป็น
ไทย กล้าแสดงออก มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญาและสังคม มีสุนทรียภาพ
ทางด้านดนตรี ศิลปะ กีฬา มีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์แข็งแรง ห่างไกลยาเสพติดและรู้จักการอนุรักษ์
พลังงานและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2558)

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน (วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2551)

หลักสูตรพื้นฐานวิชาชีพวิทยาลัยนาฏศิลป์ (ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น
พื้นฐาน) มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐาน
การเรียนรู้ที่กำหนดนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

5.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมใน
การใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนคติของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยน
ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจา
ต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล
และความถูกต้องตลอดจน การเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อ
ตนเองและสังคม

5.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์
การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่ การสร้างองค์
ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

5.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรม และข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคมแสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

5.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆอย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

5.6 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรพื้นฐานวิชาชีพวิทยาลัยนาฏศิลป์ (ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน) มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลเมืองโลก ดังนี้

- 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 2) ซื่อสัตย์สุจริต
- 3) มีวินัย
- 4) ใฝ่เรียนรู้
- 5) อยู่อย่างพอเพียง
- 6) มุ่งมั่นในการทำงาน
- 7) รักความเป็นไทย
- 8) มีจิตสาธารณะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

นิชา ทองบ่อ (2557) ได้ศึกษาต่อยอดแนวความคิดของสมการมินเซอร์ (Mincerian Equation) เดิมใช้เพื่ออธิบายว่าระดับการศึกษา และจำนวนปีประสบการณ์ ซึ่งเป็นตัวแทนของทักษะทางสติปัญญา ความรู้สองปัจจัยนี้ถือเป็นปัจจัยหลักสำคัญในความแตกต่างกันของรายได้ ซึ่งการ

ศึกษาวินิจฉัยนี้ได้อต่อยอดแนวคิดของมินเซอร์ว่าทักษะทางพฤติกรรมก็ส่งผลต่อความแตกต่างกันของ รายได้เช่นกัน โดยใช้ตัวแปรทางจิตวิทยา(แบบวัดบุคลิกลักษณะ) ใส่เพิ่มเข้าไปในสมการรายได้ โดย ทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมและบริการ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 7 สาขาอาชีพ โดยผลการศึกษาพบว่า เมื่อเติมตัวแปร ด้านบุคลิกลักษณะแล้ว ตัวแปรด้านบุคลิกลักษณะที่ส่งผลต่อรายได้ คือ การเชื่อในอำนาจแห่งตน การภาคภูมิใจในตน และการบริหารความขัดแย้ง อุนิสัยหรือบุคลิกเหล่านี้ส่งผลที่แตกต่างกันเมื่อ พิจารณาในอาชีพที่แตกต่างกันและเพศที่ต่างกัน นอกจากนั้นเมื่อมีตัวแปรเหล่านี้ในสมการรายได้แล้ว ยังส่งผลต่ออำนาจการอธิบายของตัวแปรทักษะทางสติปัญญาที่เคยสามารถอธิบายรายได้ กลับลดลง คือ จำนวนปีการศึกษาเล่าเรียน ลดลงร้อยละ 3.32 ปัจจัยด้านประสบการณ์ลดลงร้อยละ 1.48 และจำนวนปีการฝึกอบรมลดลงร้อยละ 10.00 ความแตกต่างกัน ของทักษะเชิงพฤติกรรมในราย อาชีพเมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีผลต่อรายได้ในอนาคตสองด้านคือทักษะเชิงความรู้ความสามารถ (อาทิ จำนวนปีการศึกษา จำนวนปีประสบการณ์ เป็นต้น) และทักษะเชิงพฤติกรรม อาทิ การเชื่อใน อำนาจแห่งตน การภาคภูมิใจในตน และการบริหารความขัดแย้ง พบว่า อุนิสัย หรือบุคลิกลักษณะ เหล่านี้ส่งผลดีต่อรายได้ตนเองในอนาคต ในด้านความแตกต่างกันของรายได้เพศชาย และเพศหญิง ผลการวิจัยพบว่าทักษะทางพฤติกรรมเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถอธิบายได้ โดยการใส่ตัวแปรเหล่านี้ เข้าไปในสมการรายได้และใช้วิธีแยกองค์ประกอบของโอเอซาคาร (OAXACA) กับการวิเคราะห์ความ แตกต่างของรายได้ในชาย หญิง แล้วพบว่าองค์ประกอบหรือเหตุผลของการแตกต่างกันของรายได้ที่มี ทั้งสิ้น 3 องค์ประกอบคือ 1) ปัจจัยด้านคุณสมบัติของแรงงาน (Endowments) 2) ปัจจัยที่เกิดจาก นายจ้างที่ค่าจ้างชายและหญิงต่างกัน และ 3) ปัจจัยด้านการเลือกปฏิบัติ หรือปัจจัยที่ไม่สามารถ อธิบายได้ ภายหลังจากที่มีปัจจัยด้านพฤติกรรมในการหาความแตกต่างกันของรายได้ของชาย หญิง แล้วพบว่าองค์ประกอบที่ 3 ปัจจัยด้านการเลือกปฏิบัติ นั้นมีส่วนลดลงอย่างมาก อาจกล่าวว่ พอสมการรายได้ที่มีตัวแปรด้านอุนิสัยของทั้งสองเพศมีโมเดลแล้ว ค่าที่เคยสะท้อนความอคติ กลับลดลง สรุปได้ว่า ทักษะด้านพฤติกรรมที่แตกต่างระหว่างชาย หญิง มีผลต่อความแตกต่างกัน ของรายได้ของชาย หญิง ชายมีรายได้มากกว่าหญิง ข้อสังเกตนอกจากนั้นคือ อุนิสัยหลักๆที่ชาย ที่แตกต่างจากหญิงคือ ภาวะผู้นำ อาจกล่าวได้ว่าเพราะเหตุนี้ชายจึงมีรายได้มากกว่าหญิง

อันซอร์รี่ ช่างเหล็ก (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจและความเพียร ปัจจัยพยากรณ์ ความสำเร็จในการเรียนภาษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียน มอ.วิทยานุสรณ์ จังหวัด สงขลา จำนวน 180 คน โดยมีมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ความวิตกกังวล และความเพียรของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ และเพื่อศึกษาตัว พยากรณ์ด้านแรงจูงใจ ความวิตกกังวล และความเพียรต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ การศึกษาพบว่า 1) แรงจูงใจและความเพียรในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมี

นัยสำคัญ ในขณะที่ความวิตกกังวลและความเพียรมีความสัมพันธ์กันในเชิงลบอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง 2) ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจและความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กันในเชิงลบอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ และ 3) ความวิตกกังวลในการถูกประเมินผลเชิงลบ ความวิตกกังวลในการสอบ และแรงจูงใจภายใน เป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ชัตติยา น้อยาทอง (2555) วิจัยเรื่องการศึกษาและพัฒนาความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค (AQ) ของนักศึกษาสาขาวิชาสถิติประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ในการฝ่าฟันอุปสรรคโดยการใช้กิจกรรมกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาสาขาวิชาสถิติประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ประจำปีการศึกษา 2551 มีจำนวนทั้งสิ้น 38 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สิ่งทดลอง คือ โครงการพัฒนาความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคโดยการใช้กิจกรรมกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และตัวแปรที่ศึกษา คือ ความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถามวัดความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค มีจำนวน 40 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .782 โดยมีค่าความเชื่อมั่นรายด้านดังนี้ ด้านการควบคุมสถานการณ์มีค่าความเชื่อมั่นรายด้านเท่ากับ .753 ด้านการวิเคราะห์ต้นตอของอุปสรรค และด้านการยอมรับผลการกระทำของตนเองมีค่าความเชื่อมั่นรายด้านเท่ากับ .698 ด้านการรับรู้ผลกระทบของอุปสรรคมีค่าความเชื่อมั่นรายด้านเท่ากับ .717 และด้านความอดทนต่ออุปสรรคมีค่าความเชื่อมั่นรายด้านเท่ากับ .544 ดำเนินการทดลองแบบ One Group Pretest Posttest Design และทำการทดสอบสมมติฐานของงานวิจัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows Version 15.0 ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า (1) โครงการพัฒนาความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคโดยการใช้กิจกรรมกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่สร้างขึ้นชุดนี้ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 70/70 โดยมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 75.38/77.37 (2) นักศึกษาสาขาวิชาสถิติประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มีระดับความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคอยู่ในระดับค่อนข้างสูง (3) คะแนนความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรค ของนักศึกษาสาขาวิชาสถิติประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ก่อนและหลังเข้ารับโครงการพัฒนาความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคโดยการใช้กิจกรรมกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

มารศรี กลางประพันธ์ (2548) วิจัยเรื่องการพัฒนาคุณธรรมด้านความอดทน (ขันติ) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีความมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาและศึกษาผลของการใช้การฝึกประสบการณ์ตามแนวพุทธวิธีร่วมกับแนวคิดทางตะวันตกและการฝึกประสบการณ์ด้วยการสอนแบบบรรยายที่มีต่อคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมด้านความอดทน(ขันติ) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำและสูง โดยได้รับการสุ่มอย่างง่ายเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ

20 และ 18 คน ตามลำดับ รวมทั้งสิ้น 38 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) คู่มือวิธีการฝึกประสบการณ์ตามแนวพุทธวิธีร่วมกับแนวคิดทางตะวันตก จำนวน 5 กิจกรรม คือ 1.1) กิจกรรมสร้างศรัทธา 1.2) กิจกรรมการเรียนรู้และการฝึกคิดโยนิโสมนสิการ 6 วิธี 1.3) กิจกรรมการเรียนรู้และการฝึกรักษาศีล การฝึกสติ และสมาธิ 1.4) กิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับคุณธรรมด้านความอดทน และคุณธรรมอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับความอดทน และ 1.5) กิจกรรมการเข้าค่ายเพื่อปฏิบัติธรรม 9 วัน 8 คืน 2) แบบวัดซึ่งประกอบด้วยแบบวัดความอดทน แบบวัดความวิตกกังวล แบบสังเกตเพื่อประเมินพฤติกรรมความอดทนโดยเพื่อน แบบสังเกต การนั่งสมาธิ แบบประเมินตนเอง การทดสอบความอดทนทางกายด้วยการออกกำลังกายแบบลุก-นั่ง (Sit-up) แบบวัดสติ และแบบวัดสมาธิ

วิธีดำเนินการทดลองแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ก่อนการทดลอง นักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดความอดทน แบบวัดความวิตกกังวล และแบบสังเกตเพื่อประเมินพฤติกรรมความอดทน โดยเพื่อน จากนั้นเป็นการดำเนินการทดลองสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยเรียนสัปดาห์ละ 3-4 วันๆ ละประมาณ 2-4 ชั่วโมง รวม 10 สัปดาห์ ต่อจากนั้น นักศึกษากลุ่มทดลองเข้าค่ายปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 9 วัน 8 คืน สำหรับนักศึกษากลุ่มควบคุมไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองตามหัวข้อหลักพุทธธรรมที่เกี่ยวข้องกับความอดทนแล้วให้ทำเป็นรายงานส่งภายในระยะเวลา 9 วัน ซึ่งเป็นระยะเวลาเท่ากับกลุ่มทดลองเข้าค่ายปฏิบัติธรรม เมื่อสิ้นสุดการทดลอง นักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดเช่นเดียวกับระยะเวลาก่อนการทดลองและทำแบบวัดอื่นๆที่เหลือดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นหลังจากนั้น 1 เดือน นักศึกษาทำแบบวัดอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นการวัดในระยะการติดตามผล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุนามสามทางแบบวัดซ้ำ (Three-way MANOVA : repeated measures) และวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาจากบันทึกของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรวิธีการฝึกประสบการณ์ (กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม) ระดับความวิตกกังวล (ต่ำและสูง) และครั้งของการวัด (ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะการติดตามผล) กล่าวคือ ผลของวิธีการฝึกประสบการณ์ที่มีต่อคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมด้านความอดทนทางใจและกายไม่มีความแตกต่างไปตามระดับของความวิตกกังวลและครั้งของการวัด 2) นักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกประสบการณ์ตามแนวพุทธวิธีร่วมกับแนวคิดทางตะวันตกมีคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมด้านความอดทนทางกายสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมที่ได้รับการฝึกประสบการณ์ด้วยการสอนแบบบรรยาย (ระยะหลังการทดลอง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่สำหรับคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมด้านความอดทนทางใจนั้น ไม่พบว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักศึกษากลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำมีคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมด้านความอดทนทางใจและกายสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) นักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยคุณธรรมด้านความอดทนทางใจและกาย ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชยภณ นุกุลกิจ (2543) วิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมศิลปะเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพด้าน ความอดทน ความใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจใฝ่รู้ และความมีระเบียบของวัยรุ่นในสถานคุ้มครอง สวัสดิภาพเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะศึกษาผลการใช้ กิจกรรมศิลปะเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพด้านความอดทน ความใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจใฝ่รู้ และความมี ระเบียบ ของวัยรุ่นในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น เป็น การวิจัยกึ่งทดลอง เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนบุคลิกภาพด้านความอดทน ความใฝ่ สัมฤทธิ์ ความสนใจใฝ่รู้ และความมีระเบียบก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือวัยรุ่น ที่มีอายุตั้งแต่ 14-18 ปี ในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก จังหวัดขอนแก่น พ.ศ. 2543 ที่มี คะแนนบุคลิกภาพด้านความอดทนความใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจใฝ่รู้ และความมีระเบียบ ต่ำกว่าเกณฑ์ เฉลี่ย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แบบวัดบุคลิกภาพด้านความอดทน ความใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจใฝ่รู้ และความมีระเบียบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และโปรแกรมการฝึกกิจกรรมศิลปะ เพื่อพัฒนา บุคลิกภาพด้านความอดทน ความใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจใฝ่รู้ และความมีระเบียบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นในสถานคุ้มครอง สวัสดิภาพเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการฝึกกิจกรรมศิลปะ มีบุคลิกภาพ ด้านความอดทน ความใฝ่สัมฤทธิ์ ความสนใจใฝ่รู้ และความมีระเบียบ แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Von et al. (2014) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กริทธิ : ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจกับความเพียร และความรักความศรัทธาในเป้าหมายระยะยาว โดยได้ทำการศึกษาดังวิธีการศึกษาแบบ ภาคตัดขวาง 2 วิธี เรามุ่งเน้นการสำรวจความสัมพันธ์ของแรงจูงใจของความแข็งแกร่งในคุณลักษณะ ความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุสู่เป้าหมาย (กริทธิ) ซึ่งประกอบด้วย 2 มุมมองคือ ความเพียร พยายาม และความสนใจอย่างไม่ลดละ โดยได้ศึกษาเพื่ออธิบายถึงความคงทนของการกระทำเพื่อ บรรลุสู่เป้าหมาย (กริทธิ) ของแต่ละบุคคล ที่แตกต่างกัน ซึ่งถูกอธิบายอย่างชัดเจนในการแสวงหา ความสุขในชีวิต ความพอใจชั่วขณะในการทำกิจกรรมเชิงบวก (Pleasure) ความหมายของสิ่งที่ กระทำ (Meaning) การกระทำเพื่อผู้อื่น และการมีส่วนร่วมใส่ใจในกิจกรรมที่กระทำ (Engagement) กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม แสดงให้เห็นว่าความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุสู่เป้าหมาย (กริทธิ) มี แนวโน้มความสัมพันธ์อยู่ในระดับกลางเป็นปกติทางเดียวกันกับการมีส่วนร่วมใส่ใจในกิจกรรมที่ กระทำ (Engagement) และมีความสัมพันธ์กับการมองเห็นความหมายของสิ่งที่กระทำ (Meaning) อยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง มีความสัมพันธ์ที่ผกผันกับความพอใจชั่วขณะในการทำกิจกรรมเชิงบวก

(Pleasure) อยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง แนวโน้มแรงจูงใจที่แตกต่างเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุสู่เป้าหมาย (กริถ) ใน 2 ลักษณะ คือ การมีส่วนร่วมใส่ใจในกิจกรรมที่กระทำมีพลัง (Engagement) มากกว่าความเพียรพยายาม ในขณะที่การมองเห็นความหมายของสิ่งที่กระทำ (Meaning) แปรผกผันกับความสนใจ โดยรวมผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าความแตกต่างของบุคคลในความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุสู่เป้าหมาย (กริถ) ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากความแตกต่างในสิ่งที่ทำให้บุคคลมีความสุข

Evan et al. (2013) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ความกตัญญูและความอุสาหะทางอ้อมเพื่อลดความเสี่ยงต่อการคิดฆ่าตัวตาย โดยการเสริมสร้างความหมายในชีวิต : ในรูปแบบการไกล่เกลี่ย หลีกเลี่ยงความรุนแรง ผลการศึกษาพบว่า ความกตัญญูและความอุสาหะเป็นปัจจัยที่มีความยืดหยุ่นที่จะลดการฆ่าตัวตายโดยการเพิ่มความหมายในชีวิต การวิจัยใช้การศึกษาระยะยาวจากจำนวนนักศึกษา 209 คน เราจะพบว่าความกตัญญูและการแสดงออกของความ อุสาหะสัมพันธ์กัน เมื่อเวลาผ่านไปการทดสอบรูปแบบการไกล่เกลี่ย หลีกเลี่ยงความรุนแรง เราพบว่าความอุสาหะและความกตัญญูแสดงให้เห็นถึงความยืดหยุ่นที่จะคิดฆ่าตัวตาย โดยการเพิ่มความหมายในชีวิต ผลการวิจัยของเราแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการตรวจสอบที่เกิดขึ้นร่วมกับบุคลิกภาพ ปัจจัยเหล่านี้สามารถชี้ให้เห็นถึงความยืดหยุ่นที่จะคิดฆ่าตัวตาย พบว่า ความกตัญญูมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับการคิดฆ่าตัวตาย และที่ผ่านมารายการพยายามฆ่าตัวตายมักพบในวัยรุ่นจากประเทศจีน นอกจากนี้ยังพบว่าความกตัญญูทำหน้าที่เป็นกันชนดังกล่าวว่าคุณค่าที่มีเหตุการณ์ความเครียดระดับสูงสามารถลดระดับการคิด ฆ่าตัวตายได้ ถ้าพวกเขามีความกตัญญูในระดับสูง แม้ว่าการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าในการสำรวจความกตัญญูเป็นปัจจัยที่มีความยืดหยุ่นต่อการฆ่าตัวตาย จากการออกแบบตัดขวางและตัวอย่างของวัยรุ่น 12-19 ข้อ จำกัดความกตัญญูที่เกี่ยวข้องกับการแข็งค่าของจิตใจและทรัพยากรทางสังคมที่มีอยู่ในชีวิตหนึ่งของแต่ละบุคคล ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อ มีคนกำลังเผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้ในชีวิตหรืออุปสรรค บางทีเมื่อบุคคลสัมผัสความยืดหยุ่นเหล่านี้ บุคคลที่มีลักษณะเดียวกัน ก็เข้าใจและสามารถผ่านความพ่ายแพ้และอุปสรรคเหล่านั้นไปได้ ดังนั้นในขณะที่ความกตัญญูเป็นประโยชน์สำหรับการเห็นคุณค่าที่ดีทางด้านจิตใจที่สมบูรณ์ ความแข็งแรงเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้คนที่จะสานต่อผ่านไปได้ด้วยดี กลไกนี้อาจจะเป็นหนึ่งความแข็งแรงที่ช่วยเติมเต็มความยืดหยุ่นตามความกตัญญู

Suzuki1 et al. (2015) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กริถ และการมีส่วนร่วมการทำงาน : การศึกษาการตัดขวาง พบว่า กริถ นิยามให้เป็นความขยันหมั่นเพียรในความพยายามและความสอดคล้องกับความสนใจ, ได้ดึงดูดเป็นปัจจัยบ่งชี้ของความสำเร็จในด้านต่างๆ เกินกว่า IQ และมีดีบุคลิกภาพทั้งห้าของจิตสำนึก วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือการตรวจสอบคำถามก่อนหน้านี้เกี่ยวกับกริถ ใช้การออกแบบตัดขวางในหมู่คนจำนวนมากเป็นผู้ใหญ่ที่ทำงานในประเทศญี่ปุ่น ครั้งแรกที่เราได้ทดสอบความสามารถในการอ้างอิงทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องระหว่าง กริถ และทิศทางไปสู่

ความสุขโดยการเปรียบเทียบการศึกษาก่อนหน้านี้ในสหรัฐอเมริกาและการศึกษาในปัจจุบันในประเทศญี่ปุ่น มันได้รับการยืนยันว่าการวางแผนทางไปสู่ความหมายค่อนข้างกว้างกว่าการวางแผนทางไปสู่การมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกที่แข็งแกร่งกับกริท ของเราดูตัวอย่างของคนญี่ปุ่น นี่คือผลที่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาก่อนหน้านี้ในสหรัฐอเมริกาจากนี้มีมติที่ห้าของการเปิดรับประสบการณ์ใหม่ได้รับการยืนยันว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับกริท ประการที่สองเราตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างกริท และการมีส่วนร่วมในการทำงาน ซึ่งถือเป็นตัวบ่งชี้ผลสำหรับผลการดำเนินงาน ในการวิเคราะห์กริท เป็นปัจจัยบ่งชี้ที่แข็งแกร่งสำหรับการปฏิบัติงานเช่นเดียวกับประสิทธิภาพทางนักวิชาการ

Duckworth & Gross (2014) สิ่งอื่นนอกเหนือจากพรสวรรค์และโอกาสที่เป็นสิ่งที่ทำให้คนบางคนประสบความสำเร็จมากกว่าคนอื่น ๆ หนึ่งในปัจจัยสำคัญของความสำเร็จคือการควบคุมตนเอง ความสามารถในการควบคุมความสนใจอารมณ์ความรู้สึก และพฤติกรรมในการปรารถนาตัวเอง สิ่งล่อใจ ปัจจัยสำคัญที่สองของความสำเร็จคือกริท -เป็นการแสวงหาที่ยึดมั่นกับเป้าหมายที่โดดเด่นแม้จะมีความพ่ายแพ้ การควบคุมตนเองและ กริท มีความสัมพันธ์อย่างมาก แต่ไม่ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งหมายความว่าบางคนที่มีความสูงระดับของการควบคุมตนเอง ความสามารถจัดการกับความเย้ายวน แต่ไม่ต่อเนื่องไล่ตามเป้าหมายที่ชัดเจน ในทำนองเดียวกันการประสบความสำเร็จบางอย่าง ที่โดดเด่นมีความกล้าหาญอย่างมโหฬาร แต่ยอมจำนนต่อความเย้ายวนในขอบเขตอื่น ๆ มากกว่าความหลงใหลในชีวิตของพวกเขาที่ได้เลือก ทำความเข้าใจวิธีการไปสู่เป้าหมายที่มีการจัดลำดับขั้น ที่ชัดเจน วิธีการควบคุมตนเองและ กริท ที่เกี่ยวข้อง แต่ที่แตกต่างกัน : การควบคุมตนเองสร้างความสอดคล้องของการกระทำกับเป้าหมายอื่น ๆ ที่มีมูลค่า แม้จะมีทางเลือกมากขึ้น กริท, ในทางตรงกันข้ามส่งผลให้มีการทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรไปยังเป้าหมายที่ทำนายผ่านความหนาและความบาง ในระยะเวลาปีหรือแม้กระทั่งทศวรรษที่ผ่านมา แม้ว่าทั้งสองการควบคุมตนเองและกริท นำมาซึ่งการกระทำที่มีความตั้งใจ, พวกเขาทำงานในรูปแบบที่แตกต่างกันและในช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกัน กรอบเป้าหมายลำดับขั้นนี้แสดงให้เห็นทิศทางสำหรับการวิจัยพื้นฐานและประยุกต์กับความสำเร็จ

Duckworth et al. (2007) ความสำคัญของความสามารถทางปัญญาที่นำไปสู่ความสำเร็จในขอบเขตของผู้เชี่ยวชาญคือการสร้างที่ดี แต่อย่างน้อยเป็นที่รู้จักกันเกี่ยวกับความแตกต่าง ของแต่ละบุคคลอย่างอื่น ๆ ที่ทำนายความสำเร็จ ผู้วิจัยทดสอบความสำคัญของ 1 ไม่ใช่ลักษณะองค์ความรู้ กริท กำหนดให้เป็นความเพียรและความหลงใหลในเป้าหมายระยะยาว กริทคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4% ของความแปรปรวนในผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จ รวมทั้งความสำเร็จการศึกษาในหมู่ 2 กลุ่มตัวอย่างของผู้ใหญ่ N=1,545 และ n= 690) คะแนนเฉลี่ยสะสมในหมู่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (N= 138) ความคงทนทางการเรียนใน 2 ห้อง ของสถาบันการทหารสหรัฐ, West Point, นักเรียนนายร้อย (N= 1,218 และ n= 1308) และการจัดอันดับในการสะกดคำแห่งชาติ (N= 175)

กริท ไม่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ IQ แต่มีความสัมพันธ์อย่างมากกับจิตสำนึก 5 อย่าง กริท กระนั้น แสดงให้เห็นถึงความถูกต้องของการคาดการณ์ที่เพิ่มขึ้นของการวัดความสำเร็จมากกว่าและเกินกว่า IQ และจิตสำนึก เรียกรวมนั้นว่าการค้นพบนี้ชี้ให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นเป้าหมายที่ยาก พรสวรรค์ไม่เพียงพอ แต่ยังต้องมีการทำอย่างต่อเนื่องและมุ่งเน้นการประยุกต์ใช้พรสวรรค์นั้น

จากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการ เสริมสร้างกริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม สรุปได้ เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. กรอบแนวคิดในการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้องค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับองค์ประกอบ และรูปแบบที่เหมาะสมกับการเสริมสร้างกริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒน ศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เป็นลำดับต่อไป โดยสรุปองค์ประกอบเบื้องต้นจากแนวคิดของ Duckworth ได้ดังนี้ องค์ประกอบของกริท มี 2 องค์ประกอบ คือ

1.1 Passion ความรักอย่างลุ่มหลงและทุ่มเท หมายถึง ความรัก ความเชื่อและความ ศรัทธา นำไปสู่ความเพียร ความพยายาม และมุ่งมั่น เป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้าเพื่อต้องการ ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วย

1) มีความเอาใจใส่ (Interest) หมายถึง ความสนใจ ตั้งใจอย่างจริงจังทำด้วยความ มุ่งมั่น เพื่อให้สำเร็จและบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2) มีเป้าหมายเชิงคุณค่า (Purpose) หมายถึง ความสามารถในการกำหนด วัตถุประสงค์ หรือความปรารถนาที่มีคุณค่าต่อชีวิตของตนเองอย่างมีเป้าหมาย

3) มีความคาดหวัง (Hope) หมายถึง ความปรารถนา และเชื่อว่าจะเกิดขึ้นใน อนาคต มีความเป็นไปได้ เป็นพลังผลักดันให้ชีวิตดำเนินไป ทำให้เรามีแรงบันดาลใจ มีความมุ่งมั่น พยายาม อดทน ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ได้ เพื่อให้ความหวังนั้นประสบผลสำเร็จ

4) มองเห็นความสำเร็จ (Visualization) หมายถึง กระบวนการสร้างภาพในใจต่อสิ่ง ใดสิ่งหนึ่งที่ปรารถนา และมองเห็นภาพความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

5) มีจิตใจจดจ่อกับเป้าหมาย (Focus) หมายถึง การมีใจจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รับรู้เป้าหมายในสิ่งที่ทำ และเป้าหมายนั้นมีความสำคัญต่อชีวิต

6) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Motivation) หมายถึง ความสามารถในการสร้าง แรงจูงใจ แรงขับภายในตนเอง เพื่อที่จะนำตนเองไปสู่เป้าหมาย หรือความสำเร็จของชีวิต

1.2 Perseverance ความเพียร หมายถึง ความฝ่าฝืนใคร่รัก ทุ่มเท และบากบั่น ฝ่าฝืนฝ่า เพื่อเป้าหมายระยะยาว มีความทรหดอดทน มุ่งมั่นไปข้างหน้า วันแล้ววันเล่า ไม่เพียงแค่วันนี้ ไม่เพียง แค่เดือน แต่เป็นปี และทำมันอย่างหนัก เพื่อให้อนาคตที่ฝันกลายเป็นจริง เปรียบเสมือนการใช้ชีวิตแบบ วิ่งมาราธอน ไม่ใช่วิ่งระยะสั้น ประกอบด้วย

- 1) มีความพยายาม (Effort) หมายถึง การมีความมานะ บากบั่น เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรม การงานต่างๆ
- 2) มีการฝึกฝน (Practice) หมายถึง กระบวนการฝึกฝน ปรับปรุงตนเองตลอดเวลา อย่างที่ถูกต้องเหมาะสม จนเกิดเป็นทักษะหรือความชำนาญ
- 3) มีวินัยในตนเอง (Self - Discipline) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการ ควบคุมพฤติกรรมของตนให้ประพฤติ ปฏิบัติในทางที่พึงปรารถนา ตามความต้องการของตนเองและ ตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนด
- 4) มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptation) หมายถึง ความสามารถในการ ปรับตัวต่อเหตุการณ์ที่อยู่รอบ ๆ ตัว เป็นความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหรือถูกเปลี่ยนแปลงตาม สถานการณ์ต่างๆ ได้
- 5) มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (Relationships) หมายถึง ความสามารถในการสร้าง สัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น และสามารถแบ่งปันสิ่งที่มีแก่บุคคลอื่นได้

2. กรอบแนวคิดการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกิริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม สามารถสรุปแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการ เสริมสร้างกิริทได้ดังนี้

2.1 ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) โดยมีแนวคิด เชื่อว่าพฤติกรรมมนุษย์ นอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อนเบื้องต้นแล้ว เกิดจากการเรียนรู้ทั้งสิ้น โดยการเรียนรู้เกิดจากการสังเกต(observational learning)หรือการเลียนแบบตัวแบบ (imitation /modeling) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมทางสังคม กล่าวคือ บุคคลสามารถจะเรียนรู้ จากการสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลอื่นๆ ด้วยการซึมซับแบบแผนพฤติกรรม การทดลองปฏิบัติตามและการสร้างเป็นชุดพฤติกรรมของตนเอง และการเรียนรู้จากการเลียนแบบนี้ สามารถที่จะเรียนรู้พฤติกรรมของผู้อื่นทั้งที่มีลักษณะเป็นทักษะ ความคิด อารมณ์หรือค่านิยม การที่ จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเป็นการเปลี่ยน แปลงกระบวนการทางปัญญา

2.2 ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) โดยมีแนวคิดว่าการปฏิบัติงานของบุคคลถูกจูงใจด้วยการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน (Clear Goals) และ การให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสม (Appropriate Feedback) เป็นกระบวนการรู้คิดที่มีอิทธิพลต่อ การกระตุ้นเร้าให้บุคคลเกิดความพยายามในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ โดยเน้นเป้าหมายของ

ความคิดของแต่ละคนเพื่อนำไปสู่การสร้างพฤติกรรม มีความเชื่อว่าแต่ละคนมีแรงจูงใจที่มีความมุ่งมั่น และเฉพาะเจาะจงในการไปสู่เป้าหมายตามที่ได้อำนาจไว้ เป็นเทคนิคการจูงใจแบบหนึ่งโดยมีเป้าหมายของบุคคลเป็นจุดเริ่มต้นร่วมกับการรับรู้ความสามารถของตนเองทำให้เกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการทำงาน

2.3 แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) โดยมีแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมทางด้านจิตใจ เกี่ยวกับค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทศนคติความเชื่อ ความสนใจ และคุณธรรม พฤติกรรมของผู้เรียนจะไม่เกิดขึ้นทันที การจัดการเรียนการสอนจึงต้องใช้วิธีปลูกฝัง และสอดแทรกสิ่งที่ดีงาม การพัฒนาค่านิยม จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการ

2.4 ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) โดยมีแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมการแสดงออกของมนุษย์สัมพันธ์กับการได้มีโอกาสเลือก ตัดสินใจหรือ การได้กำหนดด้วยตนเอง กล่าวคือ หากบุคคลรับรู้ว่ามีโอกาสตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมแสดงออกที่เพิ่มมากขึ้น โดยมนุษย์มีความต้องการพื้นฐานภายในจิตใจ (Basic Psychological Needs) ในการที่จะเอาชนสิ่งท้าทายความสามารถของตนเองให้สำเร็จ และหากความต้องการพื้นฐานภายในจิตใจของบุคคลได้รับการตอบสนองก็จะทำให้บุคคลมีแรงจูงใจภายในเพิ่มมากขึ้น

2.5 เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) โดยมีแนวคิดว่าเป็น กระบวนการที่บุคคลใช้ในการควบคุมภายในสำหรับการควบคุมตนเอง เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ โดยสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ตนเอง พิจารณาตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง หรือ เป็นการใช่วิธีการหนึ่งวิธีการใด หรือ หลายวิธีรวมกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไปสู่ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และกระบวนการที่นำไปสู่เป้าหมายนั้นด้วยตนเอง การควบคุมตนเอง เป็นทักษะที่เกิด

พหุ ประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ซึ่งมีระยะการดำเนินการ 3 ระยะ ดังนี้

การวิจัยระยะที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA)

การวิจัยระยะที่ 2 การสร้างและพัฒนาแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 2 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสรุปและสังเคราะห์ให้ได้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 3 การสัมภาษณ์นักเรียนที่มีคะแนนกริธในระดับสูง และระดับต่ำ

ขั้นตอนที่ 4 พัฒนาแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 6 การทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

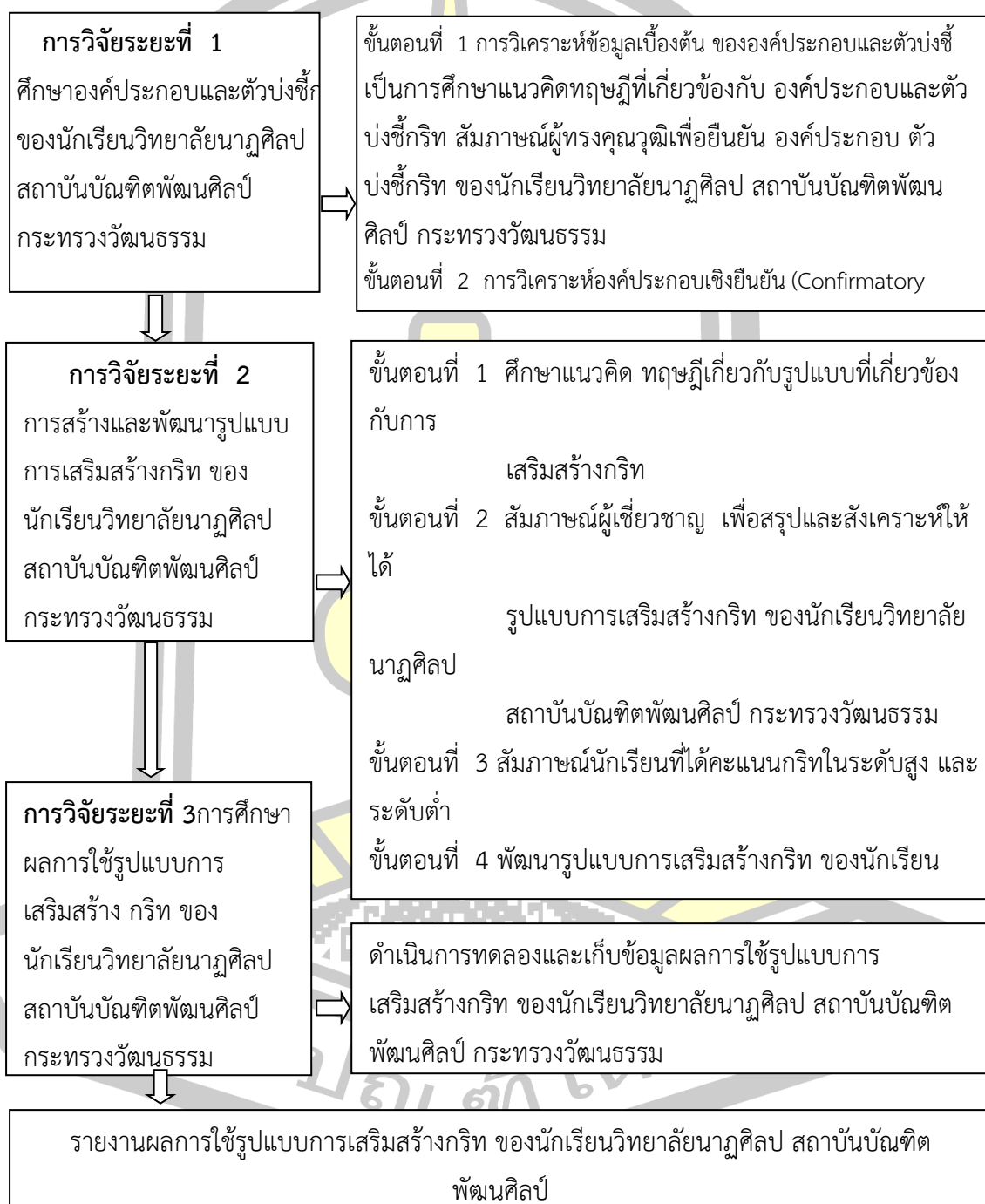
การวิจัยระยะที่ 3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบของฟริตแมน (Friedman) เพื่อเปรียบเทียบกริธ ก่อน หลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ และการวัดซ้ำ หลังการใช้รูปแบบ 1 เดือน

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการมีกริธ ประเมินโดยเพื่อน ครูประจำชั้น และผู้ปกครองนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 การสังเคราะห์อนุทิน (journal) ของนักเรียนจำแนกตามองค์ประกอบ

สรุปเป็นขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เกณฑ์การพิจารณา คือ เป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว จบปริญญาเอกสาขาจิตวิทยา หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง มีประสบการณ์ด้านการสอนหรือการทำงานวิจัยด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ไม่น้อยกว่า 5 ปี ประกอบด้วย

1.1 รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

1.2 รองศาสตราจารย์ ดร.ประยุทธ์ ไทยธานี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

1.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โพธิพันธ์ พานิช อาจารย์ประจำคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

1.4 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิ่งเพชร ส่งเสริม อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

1.5 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนศักดิ์ อัครจุมพณี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structure interview) ใช้สำหรับศึกษานิยาม องค์ประกอบ ตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยมีวิธีการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

2.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ องค์ประกอบ ตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรมจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ เพื่อสังเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้กริธ

2.2 สร้างแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structure interview) ใช้สำหรับศึกษานิยาม องค์ประกอบ ตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยมีวิธีการพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิยาม องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เพื่อใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

2) ร่างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างตามนิยามที่กำหนดไว้
 3) นำเสนอร่างแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหา แล้วนำข้อเสนอแนะที่ได้ไปพิจารณาปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4) จัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป
 3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำหนังสือขอความร่วมมือในการเป็นผู้เชี่ยวชาญ จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พร้อมทั้งส่งแบบสัมภาษณ์และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องถึงผู้เชี่ยวชาญ และเดินทางไปสัมภาษณ์ด้วยตนเอง
 4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยสรุปประเด็นที่ได้จากการสัมภาษณ์ และข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาทำการสังเคราะห์เพื่อยืนยันองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) เกี่ยวกับกริยาของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. ประชากรและตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 12 วิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 3,525 คน (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2559) รายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ในปีการศึกษา 2559 จำแนกตามภูมิภาค

วิทยาลัย	จำนวนนักเรียน
ภาคกลาง	
1. วิทยาลัยนาฏศิลป์	579
2. วิทยาลัยนาฏศิลป์อาทอง	296
3. วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี	233
ภาคเหนือ	
1. วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่	317
2. วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย	246

ตาราง 3 (ต่อ)

วิทยาลัย	จำนวนนักเรียน
<u>ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ</u>	
1. วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา	208
2. วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด	308
3. วิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์	340
<u>ภาคใต้</u>	
1. วิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง	283
2. วิทยาลัยนาฏศิลป์นครศรีธรรมราช	250
<u>ภาคตะวันออก</u>	
1. วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี	241
<u>ภาคตะวันตก</u>	
1. วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี	244
รวม	3,525

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยกำหนดขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบ คือ มากกว่า 1,000 คน ความเหมาะสมถือว่าดีที่สุด (Comrey & Lee. 1992 อ้างใน สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2555) ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) Q2q

ขั้นตอนที่ 1 ทำการเลือกวิทยาลัยนาฏศิลป์ตัวอย่าง โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยใช้ภูมิภาคเป็นหน่วยการสุ่ม กำหนดวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตัวอย่าง โดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 50 ได้วิทยาลัยนาฏศิลป์ ตัวอย่าง 6 แห่ง โดยกระจายไปตามสัดส่วนของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในแต่ละภูมิภาค รายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ปีการศึกษา 2559
จำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	วิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้งหมด	วิทยาลัยนาฏศิลป์ตัวอย่าง
ภาคกลาง	3	1
ภาคเหนือ	2	1
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	3	1
ภาคใต้	2	1
ภาคตะวันออก	1	1
ภาคตะวันตก	1	1
รวม	12	6

ขั้นตอนที่ 2 ทำการเลือกนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ตัวอย่าง จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ ตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ได้ นักเรียนตัวอย่าง จำนวน 1,010 คน รายละเอียดดังตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนนักเรียนตัวอย่าง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 วิทยาลัยนาฏศิลป์
ปีการศึกษา 2559

วิทยาลัย	นักเรียนทั้งหมด	นักเรียนตัวอย่าง
1. วิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง	296	190
2. วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี	241	155
3. วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่	317	205
4. วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี	224	145
6. วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา	208	135
รวม	1,569	1,010

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบวัดกริธ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีรายละเอียดการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

2.1 สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ร่างข้อคำถามกริท จากการสังเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

2.3 นำข้อคำถามกริท ที่ร่างเสร็จเรียบร้อยแล้วส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องก่อนส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ

2.4 นำข้อคำถามกริท ที่ผ่านการปรับปรุงจากอาจารย์ที่ปรึกษา ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว การวัดและประเมินผล การศึกษา จบปริญญาเอกสาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว สาขาการวัดและประเมินผล การศึกษา หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง มีประสบการณ์ด้านการสอนหรือการทำงานด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 คน ดังนี้

1) รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรสุภกุล อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

2) รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูทธ ไทยธานี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

3) รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ท้ายเรือคำ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดและประเมินผลการศึกษา

4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โพธิพันธ์ พานิช อาจารย์ประจำคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

5) อาจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ ลินธุโคตร อาจารย์ประจำวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดและประเมินผลการศึกษา

เป็นผู้พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ระหว่างข้อคำถาม กับนิยามศัพท์ในแต่ละด้านเป็นรายชื่อของแบบวัดที่สร้างขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความ สอดคล้องกับนิยามศัพท์ของกริท

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความ สอดคล้องกับนิยามศัพท์ของกริท

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความ ไม่สอดคล้องกับนิยามศัพท์ของกริท

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence; IOC) ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินของแบบวัด พบว่า ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.60-1.00 (รายละเอียดในภาคผนวก ค หน้า 236)

2.5 ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จำนวน 100 คน

2.6 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้วิธีการแจกแจงของที (T-distribution) และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ทั้งฉบับเท่ากับ 0.97 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.25 ถึง 0.69 (รายละเอียดในภาคผนวก ค หน้า 243)

2.7 เขียนแบบวัดฉบับสมบูรณ์ เป็นแบบวัดกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) และเป็นแบบเติมข้อความลงในช่องว่าง

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับกริธ โดยให้ผู้ตอบประเมินว่าข้อความนั้นเป็นองค์ประกอบที่ส่งผลต่อกริธ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้คะแนนเป็น 5 4 3 2 1 มีความหมาย คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามลำดับ

2.8 นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาจัดพิมพ์เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อขอความอนุเคราะห์ ในการใช้แบบวัดกริธกับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3.2 ผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ส่งถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ ทั้ง 6 วิทยาลัยที่เป็นตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์เนื้อหาจากส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิดใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA) มีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2555)

- 1) กำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล (Model Specification)
- 2) ระบุความเป็นไปได้ค่าเดียวของโมเดล (Model Identification)
- 3) ประมาณค่าพารามิเตอร์ (Estimating the Parameter)
- 4) ประเมินความสอดคล้องของโมเดล (Evaluating the Data Model fit)

5) ดัดแปลงโมเดล (Model Modification)

การวิจัยระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสรุปและสังเคราะห์ให้ได้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. กลุ่มเป้าหมาย ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว การพัฒนาหลักสูตรและการสอน จบปริญญาเอกสาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว สาขาการพัฒนาหลักสูตรและการสอน หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง มีประสบการณ์ด้านการสอน หรือการทำงานด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ด้านการพัฒนาหลักสูตรและการสอน จำนวน 5 คน ดังนี้

- 1.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิงเพชร ส่งเสริม อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
- 1.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภาก อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
- 1.3 อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน
- 1.4 อาจารย์ ดร.พระมหาประเสริฐ สันตะจิตโต เจ้าคณะตำบลโคกกรวด ผู้เชี่ยวชาญด้านการเจริญสติ
- 1.5 ดร.ศุภมิตร ศิริโสภณภวัฒน์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเชียงขวัญพิทยาคม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์แนวทางการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

- 2.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกริธ
- 2.2 สร้างแบบสัมภาษณ์ศึกษาแนวทางการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ

2.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างประเด็นข้อคำถามกับวัตถุประสงค์

2.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์

2.5 พิมพ์แบบสัมภาษณ์เป็นฉบับจริงเพื่อนำไปเก็บข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำหนังสือขอความร่วมมือในการเป็นผู้เชี่ยวชาญ จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และติดต่อประสานงานทางโทรศัพท์ เพื่อนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ และเดินทางไปสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยเริ่มจากการกำหนดประเด็นในการวิเคราะห์ข้อมูล จัดแยกเนื้อหาสาระตามประเด็นที่กำหนดไว้ สังเคราะห์ข้อมูลในแต่ละประเด็น และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการบรรยาย

ขั้นตอนที่ 3 สัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนกรีทในระดับสูงและระดับต่ำ เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่ส่งผลให้มีคะแนนกรีทในระดับที่ต่างกัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เกี่ยวกับพฤติกรรม ที่ส่งผลให้มีคะแนนกรีทในระดับต่ำและการที่มีคะแนนกรีทในระดับสูง โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In - depth interview)

1. กลุ่มเป้าหมาย

1.1 เป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ยินยอมให้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ คือ วิทยาลัยนาฏศิลป์ นครราชสีมา

1.2 กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6

1.3 มีกรีทในระดับต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 จำนวน 10 คน และสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 75 จำนวน 10 คน รวม 20 คน ซึ่งได้มาจากคะแนนแบบวัดกรีทในระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 2

1.4 ยินยอมให้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เชิงลึก

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) เกี่ยวกับพฤติกรรม และคุณลักษณะของนักเรียนที่ส่งผลต่อการมีกรีทในระดับต่ำและระดับสูง โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกรีท

2.2 สร้างแบบสัมภาษณ์สภาพปัญหา สาเหตุ พฤติกรรมของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่มีระดับกรีทในระดับต่ำ

2.3 สร้างแบบสัมภาษณ์คุณลักษณะของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่มีระดับกรีทในระดับสูง

2.4 นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างประเด็นข้อคำถามกับวัตถุประสงค์

2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์

2.6 พิมพ์แบบสัมภาษณ์เป็นฉบับจริงเพื่อนำไปเก็บข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อขอความอนุเคราะห์ ในการใช้แบบวัดกริทกับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3.2 ผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ส่งถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยเริ่มจากการกำหนดประเด็นในการวิเคราะห์ข้อมูล จัดแยกเนื้อหาสาระตามประเด็นที่กำหนดไว้ สังเคราะห์ข้อมูลในแต่ละประเด็น และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการบรรยาย

ขั้นตอนที่ 4 พัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำองค์ประกอบกริท ที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และสัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนกริทในระดับสูงและระดับต่ำ มาสร้างเป็นโครงสร้างของรูปแบบการเสริมสร้างกริท ดังนี้

1. วิเคราะห์องค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริท (Grit) กับแนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวข้อง
2. การประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎี ในการเสริมสร้างกริท (Grit)
3. ร่างรูปแบบการเสริมสร้างกริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
4. วิเคราะห์แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit)
5. สร้างโปรแกรมการฝึกอบรมตามรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

1. วิเคราะห์องค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริท (Grit) กับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 วิเคราะห์องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้กริท (Grit) กับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการและเทคนิค
Passion	1. มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field) 2. มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal) 3. มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire) 4. มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness) 5. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)	ทฤษฎีปัญหาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura)	แนวคิด เชื่อว่าพฤติกรรมมนุษย์ นอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อนเบื้องต้นแล้ว เกิดจากการเรียนรู้ทั้งสิ้น โดยการเรียนรู้เกิดจากการสังเกต (observational learning) หรือการเลียนแบบตัวแบบ (imitation /modeling) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมทางสังคม กล่าวคือ บุคคลสามารถจะเรียนรู้จากการสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลอื่นๆ ด้วยการซึมซับแบบแผนพฤติกรรม การทดลอง ปฏิบัติตามและการสร้างเป็นชุดพฤติกรรมของตนเอง และการเรียนรู้จากการเลียนแบบนี้ สามารถที่จะเรียนรู้พฤติกรรมของผู้อื่นทั้งที่มีลักษณะเป็นทักษะ ความคิด อารมณ์หรือค่านิยม การที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเป็นการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา ซึ่งแบนดูราได้เสนอ

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 6 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการและเทคนิค
Passion	1. มีความรัก ความศรัทธา ในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field) 2. มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal) 3. มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire) 4. มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness) 5. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)		วิธีการที่จะเปลี่ยนแปลงทางปัญญาไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นให้ความสนใจ (Attention Phase) เป็นขั้นตอน ที่ผู้เรียนให้ความสนใจต่อตัวแบบ (Modeling) ความสามารถ ความมีชื่อเสียง และคุณลักษณะเด่นของตัวแบบ จะเป็นสิ่งดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจ 2. ขั้นจำ (Retention Phase) เมื่อผู้เรียนสนใจพฤติกรรมของตัวแบบ จะบันทึกสิ่งที่สังเกตได้ไว้ในระบบความจำของ ตนเอง ซึ่งมักจะจดจำไว้เป็นจินตภาพเกี่ยวกับขั้นตอนการแสดงพฤติกรรม 3. ขั้นปฏิบัติ (Reproduction Phase) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนลองแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ ซึ่งจะส่งผลให้มีการตรวจสอบการเรียนรู้ที่ได้จดจำไว้ 4. ขั้นจูงใจ (Motivation Phase) ขั้นตอนนี้เป็นขั้นแสดงผลของการกระทำ (Consequence) จากการแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ ถ้าผลที่ตัวแบบเคยได้รับ (Vicarious Consequence) เป็นไปในทางบวก (Vicarious Reinforcement) ก็จะจูงใจให้ผู้เรียนอยากแสดงพฤติกรรมตามแบบ ถ้าเป็นไปในทางลบ (Vicarious Punishment) ผู้เรียนก็มักจะงดเว้นการ แสดงพฤติกรรมนั้นๆ

ตาราง 6 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการและเทคนิค
Passion	<p>1. มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field)</p> <p>2. มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal)</p> <p>3. มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire)</p> <p>4. มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness)</p> <p>5. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)</p>	<p>ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham)</p>	<p>แนวคิด การปฏิบัติงานของบุคคลถูกจูงใจด้วยการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน (Clear Goals) และการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสม (Appropriate Feedback) เป็นกระบวนการรู้คิดที่มีอิทธิพลต่อการกระตุ้นเร้าให้บุคคลเกิดความพยายามในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ โดยเน้นเป้าหมายของความคิดของแต่ละคนเพื่อนำไปสู่การสร้างพฤติกรรม มีความเชื่อว่าแต่ละคนมีแรงจูงใจที่มีความมุ่งมั่นและเฉพาะเจาะจงในการไปสู่เป้าหมายตามที่ใดตั้งเอาไว้ เป็นเทคนิคการจูงใจแบบหนึ่งโดยมีเป้าหมายของบุคคลเป็นจุดเริ่มต้นร่วมกับการรับรู้ความสามารถของตนเองทำให้เกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการทำงาน</p> <p>เทคนิค</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การตั้งเป้าหมายต้องชัดเจนและเป็นเป้าหมายเฉพาะ (Clarity) การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนเฉพาะเจาะจงจะนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่ดีกว่าการตั้งเป้าหมายที่คลุมเครือไม่เจาะจง 2. ความท้าทาย (Challenge) เป้าหมายควรมีความท้าทายอย่างมีเหตุผลและปฏิบัติได้จริง การตั้งเป้าหมายที่ยากจะกระตุ้นให้บุคคลทำงานได้ผลดีกว่าการตั้งเป้าหมายง่าย ๆ 3. พันธะผูกพัน (Commitment) การมีส่วนร่วมในการคิดและตั้งเป้าหมายจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานยอมรับเป้าหมายและมีความผูกพันที่จะทำงานให้สำเร็จ 4. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จะทำให้ผลการปฏิบัติงานดีกว่าการไม่ทราบข้อมูลของผลการปฏิบัติงาน

ตาราง 6 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ทฤษฎี/ แนวคิด	หลักการ และเทคนิค
Passion	1. มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field) 2. มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal) 3. มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire) 4. มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness) 5. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)	แนวคิดการพัฒนาจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy)	ผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้เรียนรู้จากงานและปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล <u>แนวคิด</u> พฤติกรรมทางด้านจิตใจ เกี่ยวกับค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้งทัศนคติความเชื่อ ความสนใจ และคุณธรรม พฤติกรรมของผู้เรียนจะไม่เกิดขึ้นทันที การจัดการเรียนการสอนจึงต้องใช้วิธีปลูกฝัง และสอดแทรกสิ่งที่ดีงาม การพัฒนาค่านิยม จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการ ประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ระดับ 1. การรับรู้หรือการยอมรับ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ หรือสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแปลความหมายของสิ่งเร้านั้นว่าคืออะไร แล้วจะแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกที่เกิดขึ้น 2. การตอบสนอง เป็นการกระทำที่แสดงออกมาในรูปของความเต็มใจ ยินยอม และพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากการเลือกสรรแล้ว 3. การเกิดค่านิยม การเลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับกันในสังคม การยอมรับนับถือในคุณค่านั้น ๆ หรือปฏิบัติตามในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกลายเป็นความเชื่อ แล้วจึงเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น 4. การจัดรวบรวม หรือจัดระเบียบค่านิยม เป็นการรวบรวมค่านิยมใหม่ที่เกิดขึ้น จากแนวคิดและ การจัดระบบค่านิยมที่จะยึดถือต่อไป หากไม่สามารถยอมรับค่านิยมใหม่ก็จะยึดถือค่านิยมเก่าต่อไปแต่ถ้ายอมรับค่านิยมใหม่ก็จะยกเลิกค่านิยมเก่าที่ยึดถือ

ตาราง 6 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการและเทคนิค
Passion	<p>1. มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field)</p> <p>2. มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal)</p> <p>3. มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire)</p> <p>4. มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness)</p> <p>5. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)</p>	<p>ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan)</p>	<p>5. การสร้างลักษณะนิสัยตามค่านิยมที่ยึดถือ การนำค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัย ประจำตัว ให้ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงาม พฤติกรรมด้านนี้ จะเกี่ยวกับความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการได้รับรู้จากสิ่งแวดล้อม แล้วจึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ ขยายกลายเป็นความรู้สึก ด้านต่าง ๆจนกลายเป็นค่านิยม และยังพัฒนาต่อไปเป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะเป็นควบคุมทิศทาง พฤติกรรมของคนคนจะรู้ตัวช่วยอย่างไรนั้นก็เป็ผลของพฤติกรรมด้านนี้</p> <p><u>แนวคิด</u> พฤติกรรมการแสดงออกของมนุษย์สัมพันธ์กับการได้มีโอกาสเลือก ตัดสินใจหรือการได้กำหนดด้วยตนเอง กล่าวคือ หากบุคคลรับรู้ว่าคุณเองมีโอกาสตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมแสดงออกที่เพิ่มมากขึ้น โดยมนุษย์มีความต้องการพื้นฐานภายในจิตใจ (Basic Psychological Needs) ในการที่จะเอาชนะสิ่งท้าทายความสามารถของตนเองให้สำเร็จ และหากความต้องการพื้นฐานภายในจิตใจของบุคคลได้รับการตอบสนองก็จะทำให้บุคคลมีแรงจูงใจภายในเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมี 3 ประการ ได้แก่ ความต้องการมีความสามารถ (Need for competence) ความต้องการมีอิสระกำหนดได้ด้วยตนเอง (Need for autonomy) ความต้องการมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (Need for relatedness) วิธีการที่ใช้เพื่อส่งเสริมให้บุคคลมีแรงจูงใจภายในเพิ่มมากขึ้น คือจะต้องให้บุคคลรับรู้ว่าคุณต้องการพื้นฐานภายในจิตใจ ทั้ง 3 ประการ</p>

ตาราง 6 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการและเทคนิค
Passion	1. มีความรักความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field) 2. มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal) 3. มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire) 4. มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness) 5. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)	เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique)	ได้รับการตอบสนอง โดย 1. การจัดสภาพแวดล้อมหรือการจัดกระทำเหตุการณ์ให้บุคคลได้รับรู้ถึงความสามารถของตนเอง (Need for competence) และการมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (Need for relatedness) 2. การให้ข้อมูลป้อนกลับทางบวก เพื่อให้บุคคลรับรู้ถึงการมีอิสระกำหนดได้ด้วยตนเอง (Need for autonomy) <u>แนวคิด</u> เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ในการควบคุมภายใน สำหรับการควบคุมตน เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ โดยสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ตนเอง พิจารณาตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง หรือ เป็นการใช่วิธีการหนึ่งวิธีการใดหรือ หลายวิธีรวมกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และกระบวนการที่นำไปสู่เป้าหมายนั้นด้วยตนเอง การควบคุมตนเอง เป็นทักษะที่เกิดจากการเรียนรู้ <u>ขั้นตอนการพัฒนาตนโดยวิธีการควบคุมตนเอง</u> 1. กำหนดเป้าหมาย (Set a goal) 2. ระบุพฤติกรรมเป้า (Defining your target behavior) 3. เลือกเป้าหมายที่บรรลุได้ (Selecting and attainable goal) 4. บันทึกพฤติกรรม (Recording your behavior) 5. การทำสัญญากับตนเอง (Marking a self-contract) 6. การเสริมแรงตนเอง (Self-reinforcing)

ตาราง 6 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ทฤษฎี/แนวคิด	หลักการและเทคนิค
Persavrance	1. มีความอดทน (Tolerance) 2. มีความพยายาม (Effort) 3. มีความตั้งใจแน่วแน่ (Determination) 4. มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค (Ability to overcome obstacles)	เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) ร่วมด้วยทฤษฎีปัญหาสังคม (Social Cognitive Theory) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory) แนวคิดการพัฒนาจิตพิสัยขอจบลุม (Bloom Taxonomy) และทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง	<u>แนวคิด</u> เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ในการควบคุมภายใน สำหรับการควบคุมตน เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ โดยสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ตนเองพิจารณาตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง หรือ เป็นการใช่วิธีการหนึ่งวิธีการใด หรือ หลายวิธีรวมกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ ไปสู่พฤติกรรมที่พึง ประสงค์ โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมเป้าหมาย และกระบวนการที่นำไปสู่เป้าหมาย นั้นด้วยตนเอง การควบคุมตนเอง เป็นทักษะที่ เกิดจากการเรียนรู้ <u>ขั้นตอนการพัฒนาตนโดยวิธีการควบคุมตนเอง</u> 1. กำหนดเป้าหมาย (Set a goal) 2. ระบุพฤติกรรมเป้า (Defining your target behavior) 3. เลือกเป้าหมายที่บรรลุได้ (Selecting and attainable goal) 4. บันทึกพฤติกรรม (Recording your behavior) 5. การทำสัญญากับตนเอง (Marking a self-contract) 6. การเสริมแรงตนเอง (Self-reinforcing)

2. การประยุกต์ใช้แนวคิด ทฤษฎี ในการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงการประยุกต์ใช้แนวคิด ทฤษฎีในการเสริมสร้าง (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

ชั้นของรูปแบบ	แนวคิด ทฤษฎี					องค์ประกอบและตัวบ่งชี้
	Bloom' Taxonomy	Bandura	Goal Setting	Self Determination	Self Control	
ชั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมาย ชัดเจน Planing : P	1. การรับรู้หรือการยอมรับ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์หรือสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแปลความหมายของสิ่งเร้า นั้นว่าคืออะไรแล้วจะแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกที่เกิดขึ้น	1. ชั้นให้ความสนใจ เป็นชั้น ตอน ที่ผู้เรียนให้ความสนใจต่อตัวแบบ ความสามารถ ความมีชื่อเสียง และคุณลักษณะเด่นของตัวแบบจะเป็นสิ่งดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจ 2. ชั้นจำ เมื่อผู้เรียนสนใจพฤติกรรมของตัวแบบ จะบันทึกสิ่งที่สังเกตได้ไว้ในระบบความจำของตนเอง ซึ่งมักจะจดจำไว้เป็นจินตภาพเกี่ยวกับขั้นตอนการแสดงพฤติกรรม	1. การตั้งเป้าหมาย ต้องชัดเจน และเป็นเป้าหมายเฉพาะ การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน เฉพาะเจาะจงจะนำไปสู่ ผลการปฏิบัติ งานที่ ดีกว่าการตั้งเป้าหมาย ที่คลุมเครือไม่เจาะจง	1. การจัดสภาพแวดล้อมหรือการจัดกระทำ เหตุการณ์ให้บุคคลได้รับรู้ถึงความสามารถของตนเอง และการมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น	1. กำหนดเป้าหมาย 2. ระบุพฤติกรรมเป้าหมาย	<u>Passion</u> เสริมสร้างตัวบ่งชี้ - มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน - มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า

ตาราง 7 (ต่อ)

ชั้นของ รูปแบบ	แนวคิด ทฤษฎี					องค์ ประกอบ และตัวบ่งชี้
	Bloom' Taxono my	Bandura	Goal Setting	Self Determina tion	Self Control	
ชั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติ ขจัดข้อ สงสัย Operating : ○	2. การ ตอบ สอน เป็นการ กระทำที่ แสดง ออกมา ในรูป ของ ความ เต็มใจ ยินยอม และ พอใจต่อ สิ่งเร้า นั้น ซึ่งเป็น การ ตอบสนอง ที่เกิด จากการ เลือกสรร แล้ว	3. ชั้น ปฏิบัติ เป็น ขั้นตอน ที่ ผู้เรียน ลอง แสดง พฤติกรร มตามตัว แบบ ซึ่ง จะส่งผล ให้มีการ ตรวจสอบ การ เรียนรู้ที่ ได้จดจำ ไว้	2. ความท้าทาย เป้าหมายควรมี ความท้าทาย อย่างมีเหตุผล และปฏิบัติได้ จริง การตั้ง เป้าหมายที่ยาก จะกระตุ้นให้ บุคคลทำงาน ได้ผลดีกว่าการ ตั้งเป้าหมาย ง่าย ๆ 3. พันธะผูกพัน การมีส่วนร่วม ในการคิดและ ตั้งเป้าหมายจะ ทำให้ผู้ ปฏิบัติงาน ยอมรับเป้า หมายและมี ความผูกพันที่ จะทำงานให้ สำเร็จ 4. ความซับซ้อน หากเป้าหมายมี	1. การจัด สภาพแวดล้อม มหรือการจัด กระทำ เหตุการณ์ ให้บุคคลได้ รับรู้ถึง ความสามารถ ของตนเอง และการมี สัมพันธภาพที่ ดีกับผู้อื่น	3. เลือก เป้า หมาย ที่บรรลุ ได้	<u>Passion</u> เสริมสร้าง ตัวบ่งชี้ - มีความ สามารถใน การจดจ่อ กับ เป้าหมาย <u>Persavera nce</u> เสริมสร้าง ตัวบ่งชี้ - มีความ อดทน - มีความ พยายาม - มีความ ตั้งใจแน่ว แน่ - มีความ สามารถใน การ พินฝ่า อุปสรรค

ตาราง 7 (ต่อ)

ชั้นของ รูปแบบ	แนวคิด ทฤษฎี					องค์ ประกอบ และตัวบ่งชี้
	Bloom' Taxono my	Bandura	Goal Setting	Self Determi nation	Self Con trol	
<p>ชั้นที่ 3 ประเมินก้าว ไป สะท้อน ย้อนกลับมา Whole Evaluating : W</p>	-	<p>4. ชื่นจูงใจ ชื่นต่อน นี้เป็นชั้นแสดงผล ของการกระทำ จาก การแสดงพฤติกรรม ตามตัวแบบ ถ้าผลที่ ตัวแบบเคยได้รับ เป็นไปในทางบวก ก็จะจูงใจให้ผู้เรียน อยากแสดงพฤติกรรม ตามแบบ ถ้าเป็นไป ในทางลบ ผู้เรียนก็ มักจะงดเว้นการ แสดงพฤติกรรมนั้นๆ</p>	<p>ความซับซ้อน ควรกำหนด เวลาที่เหมาะ สมแก่ผู้ ปฏิบัติงาน เพื่อให้ผู้ ปฏิบัติงานได้ เรียนรู้จากงาน และปฏิบัติ งานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ 4. การให้ข้อมูล ย้อนกลับ จะ ทำให้ ผลการ ปฏิบัติ งาน ดีกว่าการไม่ ทราบข้อมูล ของผลการ ปฏิบัติ งาน</p>	<p>2. การให้ ข้อมูล ย้อนกลับ ทางบวก เพื่อให้ บุคคล รับรู้ถึง การมี อิสระ กำหนดได้ ด้วย ตนเอง</p>	-	<p><u>Passion</u> เสริมสร้าง ตัวบ่งชี้ - มี แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ <u>Persavera nce</u> เสริมสร้าง ตัวบ่งชี้ - มีความ อดทน</p>

ตาราง 7 (ต่อ)

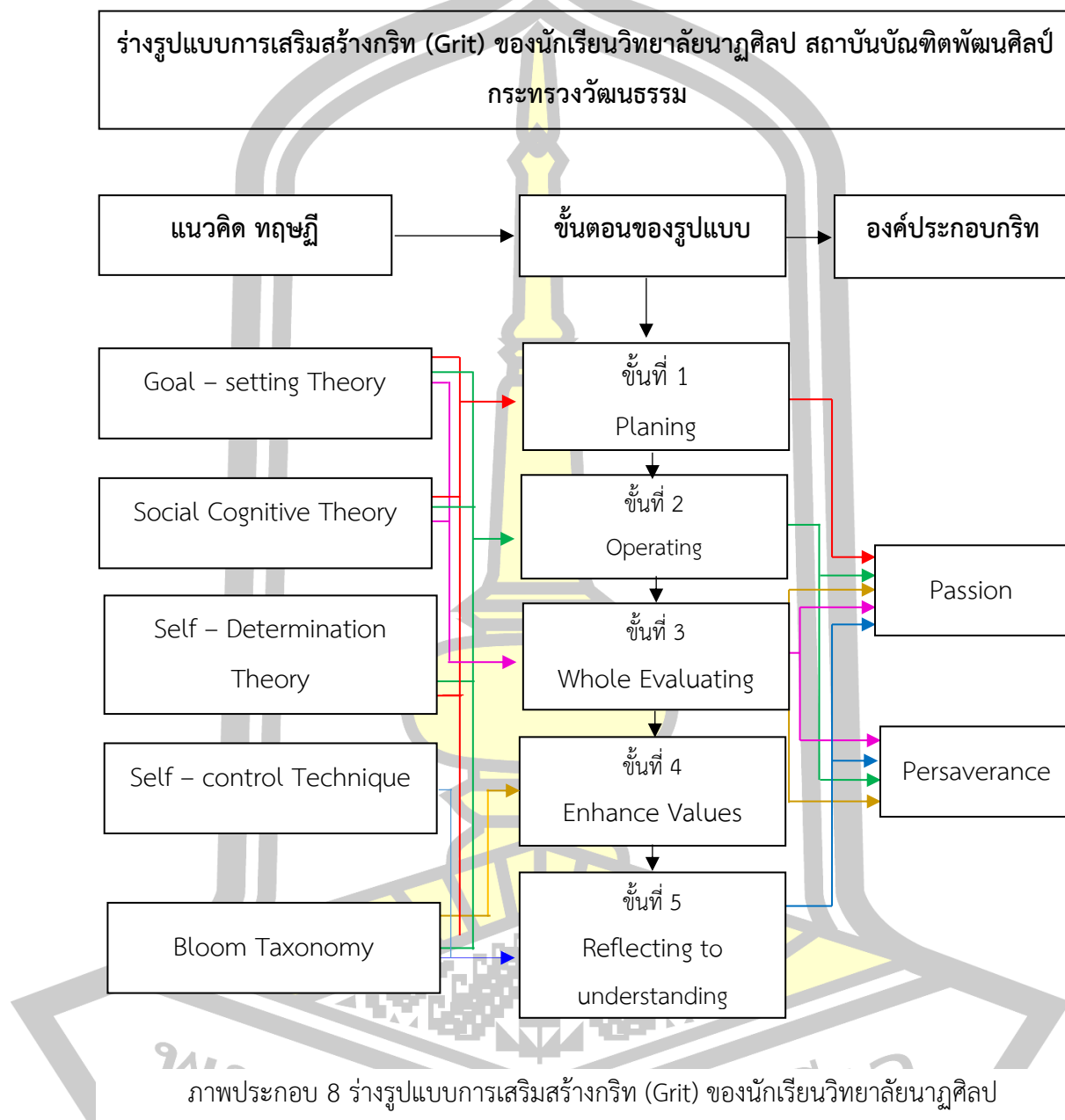
ชั้นของ รูปแบบ	แนวคิด ทฤษฎี					องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้
	Bloom' Taxonomy	Bandura	Goal Setting	Self Determi nation	Self Con trol	
ชั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะ สร้าง ลักษณะ นิสัย Enhance Values : E	3. การเกิดค่านิยม การ เลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็ นที่ยอมรับกันในสังคม การยอมรับนับถือใน คุณค่านั้น ๆ หรือ ปฏิบัติตามในเรื่องใด เรื่องหนึ่ง จนกลายเป็น ความเชื่อ แล้วจึงเกิด ทักษะที่ดีในสิ่งนั้น 4. การจัดรวบรวม หรือจัดระเบียบ ค่านิยม เป็นการ รวบรวมค่านิยมใหม่ที่ เกิดขึ้น จากแนวคิด และ การจัดระบบ ค่านิยมที่จะยึดถือ ต่อไป หากไม่สามารถ ยอมรับค่านิยมใหม่ก็จะ ยึดถือค่านิยมเก่าต่อไป แต่ถ้า ยอมรับค่านิยม ใหม่ก็จะยกเลิกค่านิยม เก่าที่ยึดถือ	-	-	-	-	<u>Passion</u> เสริมสร้าง ตัวบ่งชี้ - มีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ <u>Persaverance</u> เสริมสร้างตัว บ่งชี้ - มีความอดทน - มีความ พยายาม - มีความตั้งใจ แน่วแน่ - มีความ สามารถในการ ฝ่าฟันอุปสรรค

ตาราง 7 (ต่อ)

ชั้นของ รูปแบบ	แนวคิด ทฤษฎี					องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้
	Bloom' Taxonomy	Bandura	Goal Setting	Self Determi nation	Self Con trol	
ชั้นที่ 5 บันทึก พฤติกรรม ตอกย้ำ ความเข้าใจ Reflecting to under standing : R	5. การสร้างลักษณะ นิสัยตามค่านิยมที่ ยึดถือ การนำค่านิยม ที่ยึดถือมาแสดง พฤติกรรมที่เป็นนิสัย ประจำตัว ให้ ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่ง ที่ถูกต้องดีงาม พฤติกรรมด้านนี้ จะ เกี่ยวกับความรู้สึก และจิตใจ ซึ่งจะเริ่ม จากการได้รับรู้จาก สิ่งแวดล้อม แล้วจึง เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ ขยายกลายเป็น ความรู้สึกด้านต่าง ๆ จนกลายเป็นค่านิยม และยังพัฒนาต่อไป เป็นความคิด อุดมคติ	-	-	-	-	<u>Persaverance</u> เสริมสร้างตัว บ่งชี้ - มีความอดทน - มีความ พยายาม - มีความตั้งใจ แน่วแน่ - มีความ สามารถในการ ฝ่าฟันอุปสรรค

พูน ปรณ ทิโต ชีเว

3. ร่างรูปแบบการเสริมสร้างกริท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ดังแสดงในภาพประกอบ 8

4. วิเคราะห์แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 วิเคราะห์แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ทฤษฎี	เทคนิค/วิธีการ	เครื่องมือ/การวัด	เวลา
1. ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ดำเนินกิจกรรมกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม รวมทั้งก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม 2. เพื่อทำความเข้าใจร่วมกันในเรื่องวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ และประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรม	ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy)	- การชี้แจงปัญหาข้อข้องใจ (Forum) - การอภิปรายแบบปุจฉา-วิสัชนา (Collogue Method) - เกม (Game)	- สังเกตพฤติกรรม - การมีส่วนร่วม - การสนทนา - ชักถาม - แบบวัดกริท	90 นาที
2. บิงโก รู้จักฉัน รู้จักเธอ	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถคิดวิเคราะห์เรื่องราวเกี่ยวกับตนเองได้ 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตนเองในด้านต่างๆ มากขึ้น 3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้น	ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self - Determination Theory : Deci & Ryan) และ เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique)	- การอภิปรายแบบปุจฉา-วิสัชนา (Collogue Method) - เกม (Game)	- สังเกตพฤติกรรม - การมีส่วนร่วม - การสนทนา - ชักถาม - ตรวจสอบบันทึก	90 นาที

ตาราง 8 (ต่อ)

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ทฤษฎี	เทคนิค/ วิธีการ	เครื่องมือ /การวัด	เวลา
3. ปลุก พลังแห่ง ศรัทธา	<p>1. เพื่อให้นักเรียนมีความรัก ความศรัทธา ในสาขาวิชาที่เลือกเรียน</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการมีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการการเรียนรู้</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน โดยใช้คุณธรรมด้านความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการการเรียนรู้เป็นฐาน</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง เกิดความเชื่อในศักยภาพของตนเอง</p>		<p>- กรณีศึกษา (Case Study)</p> <p>- การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion)</p>	<p>- สังเกตพฤติกรรม</p> <p>- การมีส่วนร่วม</p> <p>- ตรวจสอบสมุดบันทึก</p>	90 นาที

ตาราง 8 (ต่อ)

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ทฤษฎี	เทคนิค/ วิธีการ	เครื่องมือ /การวัด	เวลา
4. ยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ	1. เพื่อให้ นักเรียนมี ความสามารถในการจด จ้อกับเป้าหมาย 2. เพื่อให้ นักเรียนเห็น คุณค่าและประโยชน์ของ การเรียนรู้ด้านดนตรี นาฏศิลป์ 3. เพื่อให้ นักเรียนเห็น แบบอย่างที่ดีของบุคคล ที่ประสบผลสำเร็จใน ชีวิตทั้งด้านการเรียนและ การทำงาน 4. เพื่อให้ นักเรียนมีความ ปรารถนาที่จะประสบ ความสำเร็จทั้งการเรียน และการทำงาน		- กรณีศึกษา (Case Study) - เกม (Game) - การ อภิปรายแบบ พู่ฉา-วิสาขนา (Collogue Method)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วน ร่วม - ตรวจ สมุด บันทึก	90 นาที
5. เป้าหมาย มีไว้พุ่งชน	1. เพื่อให้ นักเรียนรู้ เป้าหมายในชีวิตของ ตนเอง 2. เพื่อให้ นักเรียน สามารถ บอกเป้าหมายและ วางแผนชีวิตของตนเอง ได้		- กรณีศึกษา (Case Study) - การ อภิปรายกลุ่ม (Group Discussion)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วน ร่วม	90 นาที

ตาราง 8 (ต่อ)

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ ทฤษฎี	เทคนิค/ วิธีการ	เครื่องมือ /การวัด	เวลา
	<p>ทางการเรียนที่ตั้งไว้ได้</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนกำหนดแนวทางในการที่จะทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้</p> <p>5. เพื่อให้นักเรียนสามารถระบุปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไข ในการนำพาตนเองไปสู่เป้าหมาย</p>				
6. ด้วย แรง ปรารถนา	<p>1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจความปรารถนาที่แท้จริงในชีวิตของตนเอง</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกความปรารถนาในชีวิตของตนเองให้บุคคลอื่นเข้าใจได้</p>		<p>- การสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulations)</p>	<p>- สังเกตพฤติกรรม การมีส่วนร่วม</p> <p>- ตรวจสอบบันทึก</p>	90 นาที
7. ทุ่มเท ทั้งใจ	<p>1. เพื่อให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญ ของความสำเร็จจากการขยันทุ่มเทให้กับการเรียน การทำงาน</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักเอาใจใส่ในการเรียน</p>		<p>- เกม (Game)</p> <p>- การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion)</p>	<p>- สังเกตพฤติกรรม การมีส่วนร่วม</p>	90 นาที

ตาราง 8 (ต่อ)

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ ทฤษฎี	เทคนิค/ วิธีการ	เครื่องมือ /การวัด	เวลา
8. กระตือ รือร้อน หมั่น ฝึกฝน อยู่เสมอ	1. เพื่อให้นักเรียนเห็น ความสำคัญของการ ทำงานด้วยความตั้งใจ 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถ ค้นหางานหรืออาชีพที่ ตนเองชื่นชอบได้		- กรณีศึกษา (Case Study) - การระดม สมอง (Brain Storming)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ร่วม	90 นาที
9. มีแรง จูงใจก้าว ไปสู่ ความหวัง	1. เพื่อให้นักเรียนเกิด แรงจูงใจในการเรียนและ การทำงาน 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนัก และเห็นความสำคัญของ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 3. นักเรียนสามารถบอก ความสำคัญของการ วางแผนชีวิตได้ 4. นักเรียนสามารถ วางแผนชีวิตเพื่อมุ่งสู่ เป้าหมายในอนาคตได้		- การสร้าง สถานการณ์ จำลอง (Simulations)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ร่วม	90 นาที
10. ไม่ หยุดหยิ่ง พลัง ความคิด	1. เพื่อให้นักเรียนมีความ อดทน ความพยายามใน การฝ่าฟันที่จะเอาชนะ ปัญหาอุปสรรค 2. เพื่อให้นักศึกษาเห็น ประโยชน์ของการมีความ อดทนความพยายาม		- เกม (Game) - การอภิปราย กลุ่ม (Group Discussion)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ร่วม	90 นาที

ตาราง 8 (ต่อ)

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ ทฤษฎี	เทคนิค/ วิธีการ	เครื่องมือ /การวัด	เวลา
	3. เพื่อให้นักศึกษา สามารถบอกแนวทางของ การเสริมสร้างความ อดทน ความพยายาม 4. เพื่อให้นักเรียนเกิด ความเชื่อมั่นศรัทธาใน ตนเองด้านความอดทน ความพยายาม				
11. เสริมสร้าง พลังความ แข็งแกร่ง	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถ บอกถึงความสำคัญของ ความอดทน ความ แข็งแกร่ง 2. เพื่อให้นักเรียนสามารถ ตระหนักถึงความสำคัญ ของการอดทนในการ ทำงานเพื่อส่วนรวมได้		- การสร้าง สถานการณ์ จำลอง (Simulations)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ร่วม	90 นาที
12. อย่า เกียจ คร้านใส่ใจ การงาน นะพวก เรา	1. เพื่อให้นักเรียน ตระหนักถึงความสำคัญ ของการเอาใจใส่ในงานที่ ได้รับมอบหมาย 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักเอา ใจใส่และทบทวนในงานที่ ได้รับมอบหมาย 3. เพื่อให้นักเรียนมีความ เพียรพยายามในการ ทำงานที่ได้รับมอบหมาย		- เกม (Game) - การอภิปราย กลุ่ม (Group Discussion)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ร่วม	90 นาที

ตาราง 8 (ต่อ)

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ ทฤษฎี	เทคนิค/ วิธีการ	เครื่องมือ /การวัด	เวลา
13. อยู่ อย่างมี ความหวัง	<p>1. เพื่อให้นักเรียนมีความศรัทธา ในการเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม โดยเฉพาะคุณธรรมด้านความเพียร</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่า และประโยชน์ของการมีคุณธรรมด้านความเพียร</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคล ที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน โดยใช้คุณธรรมด้านความเพียรเป็นฐาน</p> <p>4. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง เกิดความเชื่อในศักยภาพของตนเอง</p>		<p>- การอภิปรายแบบพวงจาวิสนา (Collogue Method)</p> <p>- การสอนโดยใช้ภาพยนตร์ (Film)</p>	- สังเกตพฤติกรรม การมีส่วนร่วม	90 นาที
14. พลัง ความ อดทน ผ่านพ้น อุปสรรค	<p>1. เพื่อให้นักเรียนสามารถรู้ และเข้าใจถึงความสำคัญของการเผชิญหน้าต่ออุปสรรค</p> <p>2. เพื่อให้ นักศึกษาสามารถบอกลักษณะของบุคคลที่เป็นแรงบันดาลใจในการเรียน การทำงาน และเผชิญหน้าต่ออุปสรรค</p>		<p>- เกม (Game)</p> <p>- การอภิปรายแบบพวงจาวิสนา (Collogue Method)</p>	- สังเกตพฤติกรรม การมีส่วนร่วม	90 นาที

ตาราง 8 (ต่อ)

กิจกรรมที่	จุดประสงค์	แนวคิด/ ทฤษฎี	เทคนิค/ วิธีการ	เครื่องมือ /การวัด	เวลา
15. เมื่อมี ใจรัก อุปสรรค หตหาย	1. เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึง ความสามารถในการ ควบคุมตนเองให้สามารถ ข้ามผ่านเหตุการณ์ที่ ยากลำบากหรืออุปสรรคไป ได้ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนัก ถึงความภาคภูมิใจในตนเอง และสิ่งที่ควรแก้ไข 3. เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึง ความสามารถในการจัดการ กับความยืดเยื้อของปัญหา 4. เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการ ทบทวนตนเองและฝึกการ คิดย้อนกลับ		- การสร้าง สถานการณ์ จำลอง (Simulations) - การอภิปราย แบบปุจฉา- วิสัชนา (Collogue Method)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ร่วม	90 นาที
16. ปัจฉิม นิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสามารถ สรุปสาระสำคัญและข้อคิด ได้ที่จากการเข้าร่วม กิจกรรม 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบ ระดับกริถ และความ สำคัญของการมีกริถ ในระดับสูง 3. เพื่อให้นักเรียนเกิดความ เชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง		- การอภิปราย แบบปุจฉา- วิสัชนา (Collogue Method)	- สังเกต พฤติกรรม การมีส่วนร่วม ร่วม - วัดกริถ	90 นาที

ขั้นตอนที่ 5 วิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและคู่มือการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. กลุ่มเป้าหมายในการตรวจสอบโครงสร้างรูปแบบและคู่มือการเสริมสร้างกริธของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว การพัฒนาหลักสูตรและการสอน จบปริญญาเอกสาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว สาขาการพัฒนาหลักสูตรและการสอน หรือสาขาที่เกี่ยวข้อง มีประสบการณ์ด้านการสอนหรือการทำงานด้านจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ด้านการพัฒนาหลักสูตรและการสอน จำนวน 5 คน ดังนี้

- 1.1 รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัย เกษมบัณฑิต ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
- 1.2 รองศาสตราจารย์ ดร.ประยุทธ์ ไทยธานี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
- 1.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภา อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
- 1.4 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิงเพชร ส่งเสริม อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
- 1.5 อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานี ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบประเมินรูปแบบการเสริมสร้างกริธและคู่มือการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

- 2.1 กำหนดวัตถุประสงค์การประเมิน
- 2.2 เขียนข้อคำถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ที่กำหนด
- 2.3 นำแบบประเมินเสนอต่ออาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ตลอดจนการใช้ภาษา
- 2.4 นำแบบประเมินที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์ จัดพิมพ์แบบประเมิน เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำหนังสือขอความร่วมมือในการเป็นผู้ตรวจสอบเครื่องมือ จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องถึงผู้ตรวจสอบเครื่องมือ และติดต่อประสานงาน เพื่อชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ และรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง และเดินทางไปสัมภาษณ์ด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลมาวิเคราะห์คำตอบที่ได้รับจากแบบสอบถาม ซึ่งเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แปลงเป็นคะแนน ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ให้คะแนนเท่ากับ 5
เหมาะสมมาก	ให้คะแนนเท่ากับ 4
เหมาะสมปานกลาง	ให้คะแนนเท่ากับ 3
เหมาะสมน้อย	ให้คะแนนเท่ากับ 2
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้คะแนนเท่ากับ 1

จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดและนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554 : 121)

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.51 – 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.51 – 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.51 – 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.51 – 2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 – 1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินความเหมาะสมรายข้อใด ที่อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ถึงเหมาะสมมากที่สุด ถือว่าผ่านการประเมิน ส่วนข้อใดที่อยู่ในระดับปานกลาง ถึง น้อยที่สุดผู้วิจัยนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 6 ทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ นครราชสีมา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 10 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

- 1.1 เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา
- 1.2 มีกริธ ในระดับต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25
- 1.3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย ต่ำกว่า 1.00 หรือไม่ผ่านในรายวิชาปฏิบัติเอก
- 1.4 มีเวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ 80
- 1.5 ยินยอมเข้าร่วมการทดลอง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

2.2 คู่มือการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

2.3 แบบวัดกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ได้จากการศึกษาองค์ประกอบเชิงยืนยัน ในระยะที่ 1

2.4 แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ประเมินโดยเพื่อน ครูประจำชั้น และผู้ปกครองนักเรียน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา ในการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3.2 ในระหว่างการทำการทดลอง ผู้วิจัยทำการจดบันทึกข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นระหว่างการทดลองในแต่ละครั้ง

3.3 หลังจากที่ผู้วิจัยทำการทดลองใช้รูปแบบครบตามจำนวนครั้งที่กำหนด ผู้วิจัยนำข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นระหว่างการทดลองปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อหาแนวทางการปรับปรุงแก้ไขให้เกิดความเหมาะสม

3.4 ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษามาทำการแก้ไขปรับปรุงรูปแบบให้มีความถูกต้องเพื่อให้ได้รูปแบบที่มีความสมบูรณ์พร้อมนำไปใช้จริงต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยเริ่มจากการกำหนดประเด็นในการวิเคราะห์ข้อมูล จัดแยกเนื้อหาสาระตามประเด็นที่กำหนดไว้ สังเคราะห์ข้อมูลในแต่ละประเด็น และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการบรรยาย

การวิจัยระยะที่ 3 ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรมโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน โดยกำหนดคุณสมบัติ ดังนี้

1.1 เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา

1.2 มีกริธ ในระดับต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25

1.3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย ต่ำกว่า 1.00 หรือไม่ผ่านในรายวิชาปฏิบัติเอก

1.4 มีเวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ 80

1.5 ยินยอมเข้าร่วมการทดลอง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ได้จากระยะที่ 2

2.2 แบบวัดกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่ได้จากการศึกษาองค์ประกอบเชิงยืนยัน ในระยะที่ 1

2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ประเมินโดยเพื่อน ครูประจำชั้น และผู้ปกครอง นักเรียน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การทดลองแบบรูปแบบการระงับวิธีการจัดกระทำ (A-B-A : With drawal Design) การทดลองที่มี 3 ระยะ คือ ระยะเส้นฐาน (A) ระยะการให้ทริทเมนต์ (B) และระยะการระงับการให้ทริทเมนต์หรือระยะคงไว้ของพฤติกรรม (A) โดยทำการวัดพฤติกรรมตลอดระยะเวลาทั้ง 3 ระยะ ผดุง อารยะวิญญู (2552: 57) วิธีสลับกลับ เป็นการสลับเงื่อนไขควบคุม และเงื่อนไขทดลองกลับไปกลับมาภายในบุคคลเดียวกัน ถ้าให้ A แทนเงื่อนไขควบคุม และ B แทนเงื่อนไขทดลอง รูปแบบการทดลองตามวิธีสลับกลับแบบ A-B-A : Design ดังแสดงภาพประกอบ 8

A1	B	A2
เส้นฐาน	เงื่อนไขทดลอง	ระยะถดถอย
(Baseline)	(Treatment condition)	(Withdrawal)

ภาพประกอบ 9 การทดลองวิธีสลับกลับแบบ A-B-A : Withdrawal Design

ระยะที่ 1 (A1) หรือระยะเส้นฐานที่ 1 (Baseline) เป็นระยะเวลาที่มีการเก็บข้อมูลเส้นฐาน คือ วัดระดับกริธ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ระยะที่ 2 (B) หรือระยะใช้วิธีการปรับพฤติกรรม เป็นระยะการจัดกระทำ เป็นการนำตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบการเสริมสร้างกริธ มาใช้ในการเสริมสร้างกริธ

ระยะที่ 3 (A2) หรือระยะเส้นฐานที่ 2 (Withdrawal) เป็นระยะถดถอยหรือหยุดพักการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ จากนั้นเก็บข้อมูลเพื่อดูว่าระดับกริธ ของนักเรียนเป็นอย่างไร โดยเมื่อไม่มีการจัดกระทำใด ๆ เช่นเดียวกับระยะที่ 1

3.2 ขั้นตอนการวิจัย ผู้วิจัยนำรูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มาทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ฉบับสมบูรณ์มาใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
- 2) นำแบบวัดกริธ ไปวัดกับนักเรียนที่สมัครใจเข้าร่วมการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
- 3) เมื่อผู้วิจัยทำการวัดกริธ ของนักเรียนเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงดำเนินการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
- 4) ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน โดยใช้แบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และมีผู้ช่วยวิจัยช่วยในการจดบันทึก
- 5) นำแบบวัดกริธ ไปวัดกับนักเรียนหลังทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
- 6) ให้นักเรียนเขียน journal จำแนกตามองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบระดับกริธของนักเรียน ระยะเส้นฐานที่ 1 (A1) ระยะเงื่อนไขทอลอง (B) และระยะเส้นฐานที่ 2 (A2) โดยการใช้การทดสอบของฟริตแมน (Friedman) (Twisk, 2013)

สมมติฐานการทดสอบที่ 1

H_0 : นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ก่อนและหลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ มีกริธในระดับที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ก่อนและหลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ มีกริธในระดับที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการทดสอบที่ 2

H_0 : นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ หลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ และหลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ 1 เดือน มีกริธในระดับที่ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ หลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ และหลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ 1 เดือน มีกริธในระดับที่แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

$$H = \frac{12 \sum_{i=1}^T R_i^2}{NT(T+1)} - 3N(T+1)$$

โดยที่	H	แทน	Friedman's two way ANOVA
	R	แทน	ผลรวมลำดับที่
	N	แทน	จำนวนตัวอย่าง
	T	แทน	จำนวนซ้ำ

หากผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า ค่า H ที่ได้จากการคำนวณ มากกว่า ค่าวิกฤต H ที่ได้จากตาราง แสดงว่า ปฏิเสธ H_0 นั่นคือ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์หลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริหมีกริหสูงกว่าก่อนใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริห และหากผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่า ค่า H ที่ได้จากการคำนวณ น้อยกว่า ค่าวิกฤต H ที่ได้จากตาราง แสดงว่า ยอมรับ H_0 นั่นคือ หลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริห และหลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริห 1 เดือน นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์มีกริหในระดับที่แตกต่างกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การวิจัยระยะที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้
2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA)

การวิจัยระยะที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. ผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
2. ผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสรุปและสังเคราะห์ให้ได้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
3. ผลการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีคะแนนกริธในระดับสูง และระดับต่ำ
4. ผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์
5. ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
6. ผลการทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

การวิจัยระยะที่ 3 ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
2. ผลการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการมีกริธ ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ
3. ผลการสังเคราะห์อนุทิน (journal) ของนักเรียนจำแนกตามองค์ประกอบ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และเครื่องหมายทางสถิติ ดังนี้ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
%	แทน	จำนวนร้อยละ Percentage
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
p	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
χ^2	แทน	ค่าไค – สแควร์
GFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
AGFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว
CFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเปรียบเทียบ
SRMR	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือในรูปคะแนนมาตรฐาน
RMSEA	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ
df	แทน	ชั้นของความอิสระ Degrees of freedom
R ²	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
h ²	แทน	ค่าความร่วมมือกัน
Skewness	แทน	ค่าความเบ้
Kurtosis	แทน	ค่าความโด่ง
PAS	แทน	Passion
PER	แทน	Persaveance

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยระยะที่ 1 ผลการศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้การศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ ผู้วิจัยได้ทำการตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ผลการศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องกับกริท ตามแนวคิดของ Duckworth มี 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 Passion มี 6 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. มีความเอาใจใส่ (Interest) 2. มีเป้าหมายเชิงคุณค่า (Purpose) 3. มีความคาดหวัง (Hope) 4. มองเห็นความสำเร็จ (Visualization) 5. มีจิตใจจดจ่อกับเป้าหมาย (Focus) และ 6. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Motivation) องค์ประกอบที่ 2 Perseverance มี 5 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ 1. มีความพยายาม (Effort) 2. มีการฝึกฝน (Practice) 3. มีวินัยในตนเอง (Self Discipline) 4. มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptation) 5. มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (Relationships)

2.2 ผลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 คน ได้ผลจากการสัมภาษณ์ดังนี้ องค์ประกอบของกริท ผู้เชี่ยวชาญเห็นตรงกันว่าควรคงองค์ประกอบทั้ง 2 ตามแนวคิดของ Duckworth พร้อมให้นิยามในแต่ละองค์ประกอบ ให้สอดคล้องกับบริบทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ในส่วนของตัวบ่งชี้ ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนชื่อตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ และสามารถวัดได้ แต่ยังคงไว้ตามแนวคิดของ Duckworth โดยมีคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

“ องค์ประกอบตามที่ผู้วิจัยนำเสนอ ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับทุกองค์ประกอบ เพราะทุกองค์ประกอบมีความสำคัญต่อการเสริมสร้างกริท ในส่วนของตัวบ่งชี้ควรให้กระชับและระบุพฤติกรรมให้ชัดเจน สามารถวัดได้อย่างเที่ยงตรง” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1. 2559: สัมภาษณ์

“ ตัวบ่งชี้ที่ผู้วิจัยนำเสนอ มีค่อนข้างมาก ควรสรุปตัวบ่งชี้ที่ใกล้เคียงกัน เป็นตัวบ่งชี้เดียว และปรับเปลี่ยนคำให้ครอบคลุมตามตัวบ่งชี้ที่ปรับรวมกัน ” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2. 2559: สัมภาษณ์

“ ควรปรับเปลี่ยนตัวบ่งชี้ให้เหมาะสม และสอดคล้องกับบริบทของวิทยาลัยนาฏศิลป์ หากมีตัวบ่งชี้เยอะ จะส่งผลต่อกิจกรรมการเสริมสร้างกริท และในเวลาจำกัด กิจกรรมอาจจะไม่สามารถเสริมสร้างได้ทุกตัวบ่งชี้” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3. 2559: สัมภาษณ์

“ นักเรียนที่เลือกมาเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สิ่งแรกคือมีความชอบในการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรี ดังนั้นในการกำหนดตัวบ่งชี้และแนวทางการเสริมสร้างกริท ควรมุ่งไปที่การฝึกฝน ความพยายาม และการมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการเรียน” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4. 2559: สัมภาษณ์

“ ความรัก ความชอบในด้านนาฏศิลป์ ดนตรี ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน และ เป็นแรงขับเคลื่อนให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน และต้องมีความกระตือรือร้นในการฝึกตนเอง อยู่เสมอ จึงจะสามารถทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ดังนั้นตัวบ่งชี้ต้องครอบคลุมในประเด็นต่างๆ ข้างต้น” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5. 2559: สัมภาษณ์

จากการศึกษาเอกสาร ตำรา และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทำให้ได้องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของกริธ ทั้งหมด 2 องค์ประกอบ ตามแนวคิดของ Duckworth (2007) และปรับตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้ 9 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

1) Passion ประกอบด้วย 5 ตัวบ่งชี้ ได้แก่

1.1) มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field)

1.2) มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal)

1.3) มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire)

1.4) มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness)

1.5) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)

2) Persaverance ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่

2.1) มีความอดทน (Tolerance)

2.2) มีความพยายาม (Effort)

2.3) มีความตั้งใจแน่วแน่ (Determination)

2.4) มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค (Ability to overcome obstacles)

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ก่อนการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันผู้วิจัยตรวจสอบการแจกแจงข้อมูล ดังนี้ ตัวบ่งชี้มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.94 ถึง 4.27 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ระหว่าง 0.50 ถึง 0.70 แสดงให้เห็นว่าข้อมูลมีการกระจายอยู่ใกล้กับค่าเฉลี่ย เนื่องจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังกล่าวมีค่าไม่เกิน 1 ส่วนค่าความเบ้ (Skewness) มีค่าระหว่าง -.30 ถึง -.66 และค่าความโด่ง (Kurtosis) มีค่าอยู่ระหว่าง .01 ถึง -.44 จะเห็นว่าค่าความเบ้ (Skewness) ไม่เกิน 0.75 (ค่าสัมบูรณ์) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ไม่เกิน 1.50 (ค่าสัมบูรณ์) ถือว่าตัวบ่งชี้มีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ดังนั้นจึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (West, Finch, & Curran, 1995 อ้างถึงใน Milfont & Duckitt, 2004) ดังแสดงในตาราง 9

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความโด่ง และค่าความเบ้ของตัวบ่งชี้ของแต่ละองค์ประกอบของกริท

ตัวบ่งชี้	\bar{X}	S.D.	Skewness	Kurtosis
องค์ประกอบที่ 1 Passion				
1.1 มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน	4.27	0.50	-0.64	-0.35
1.2 มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย	4.00	0.51	-0.37	-0.27
1.3 มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า	4.15	0.53	-0.65	0.01
1.4 มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ	3.89	0.56	-0.30	-0.40
1.5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.90	0.58	-0.53	-0.02
องค์ประกอบที่ 2 Persaverance				
2.1 มีความอดทน	3.98	0.54	-0.41	0.00
2.2 มีความพยายาม	4.04	0.64	-0.53	-0.44
2.3 มีความตั้งใจแน่วแน่	3.94	0.65	-0.50	-0.33
2.4 มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค	3.95	0.70	-0.66	-0.08

2.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับแรก

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ นำผลการวิเคราะห์ทั้ง 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้าน Passion และ Persaverance ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ แบ่งออกเป็น 2 โมเดล ดังตาราง 10-11

1) องค์ประกอบด้าน Passion ประกอบด้วย 5 ตัวบ่งชี้ ผลการวิเคราะห์ดังตาราง 10

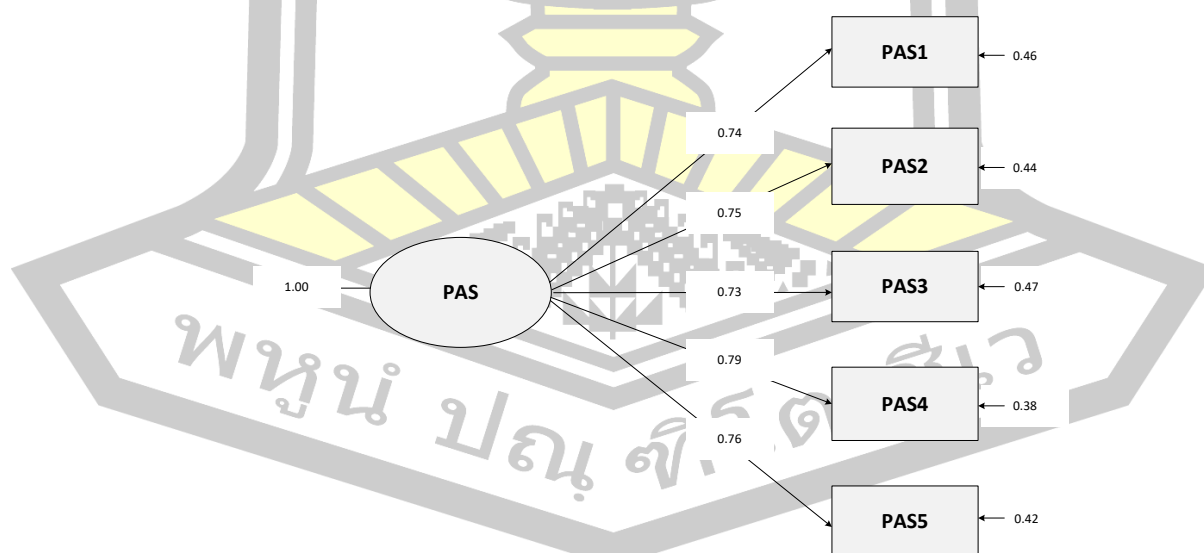
พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 10 ค่าสถิติค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล Passion

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	S.E.	Z	R ²
PAS	Pas1	0.74	0.02	38.70	0.54
	Pas2	0.75	0.02	40.95	0.56
	Pas3	0.73	0.02	37.79	0.53
	Pas4	0.79	0.02	47.65	0.63
	Pas5	0.76	0.02	42.22	0.58

จากตาราง 10 พบว่า องค์ประกอบที่ 1 Passion มีจำนวนทั้งสิ้น 5 ตัวบ่งชี้ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นบวกทุกตัวบ่งชี้ มีค่าตั้งแต่ 0.73 ถึง 0.79 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R²) ตั้งแต่ 0.53 ถึง 0.63 และมีค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบตั้งแต่ 0.11 ถึง 1.49

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดด้าน Passion พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ซึ่งพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 10.97 df = 5, p = 0.05 ดังภาพประกอบ 10

Chi-Square = 10.97, df = 5, P-value= 0.05, RMSEA = 0.04

ภาพประกอบ 10 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลขององค์ประกอบที่ 1

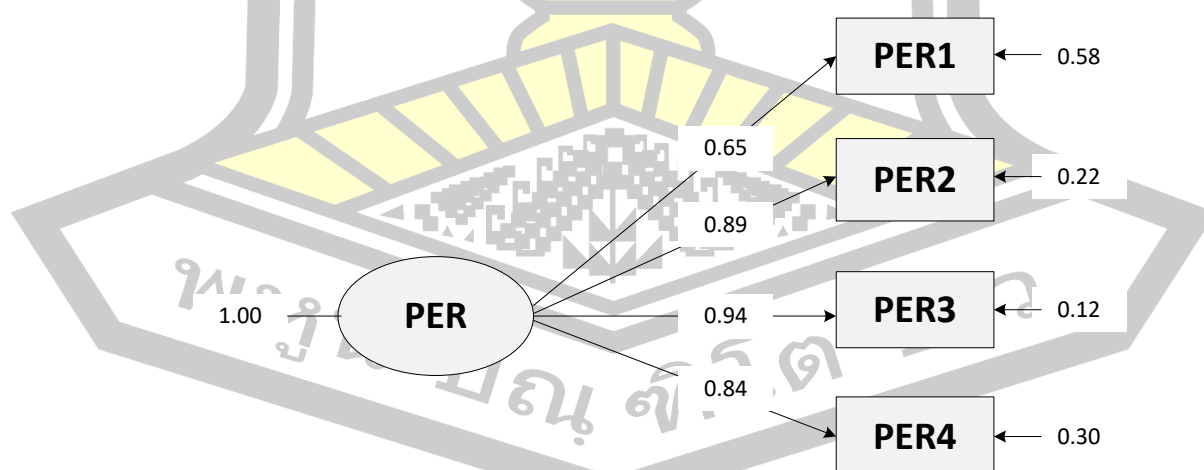
2) องค์ประกอบด้าน Persaverance ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 11 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล Persaverance

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	S.E.	Z	R ²
PER	Per1	0.65	0.02	31.52	0.42
	Per2	0.89	0.01	75.75	0.78
	Per3	0.94	0.01	96.90	0.88
	Per4	0.84	0.01	72.33	0.69

จากตาราง 11 พบว่า องค์ประกอบที่ 2 Persaverance มีจำนวนทั้งสิ้น 4 ตัวบ่งชี้ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นบวกทุกตัวบ่งชี้ มีค่าตั้งแต่ 0.65 ถึง 0.94 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R²) ตั้งแต่ 0.42 ถึง 0.88 และมีค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ ตั้งแต่ 0.01 ถึง 0.02

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดด้าน Persaverance พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ซึ่งพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 3.86 df = 2, p = 0.15 ดังภาพประกอบ 11

Chi-Square = 3.86, df = 2, P-value = 0.15, RMSEA = 0.03

ภาพประกอบ 11 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลขององค์ประกอบที่ 2

2.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ นำผลการวิเคราะห์ทั้ง 2 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้าน Passion และ Persaverance ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ ดังตาราง 12 - 14

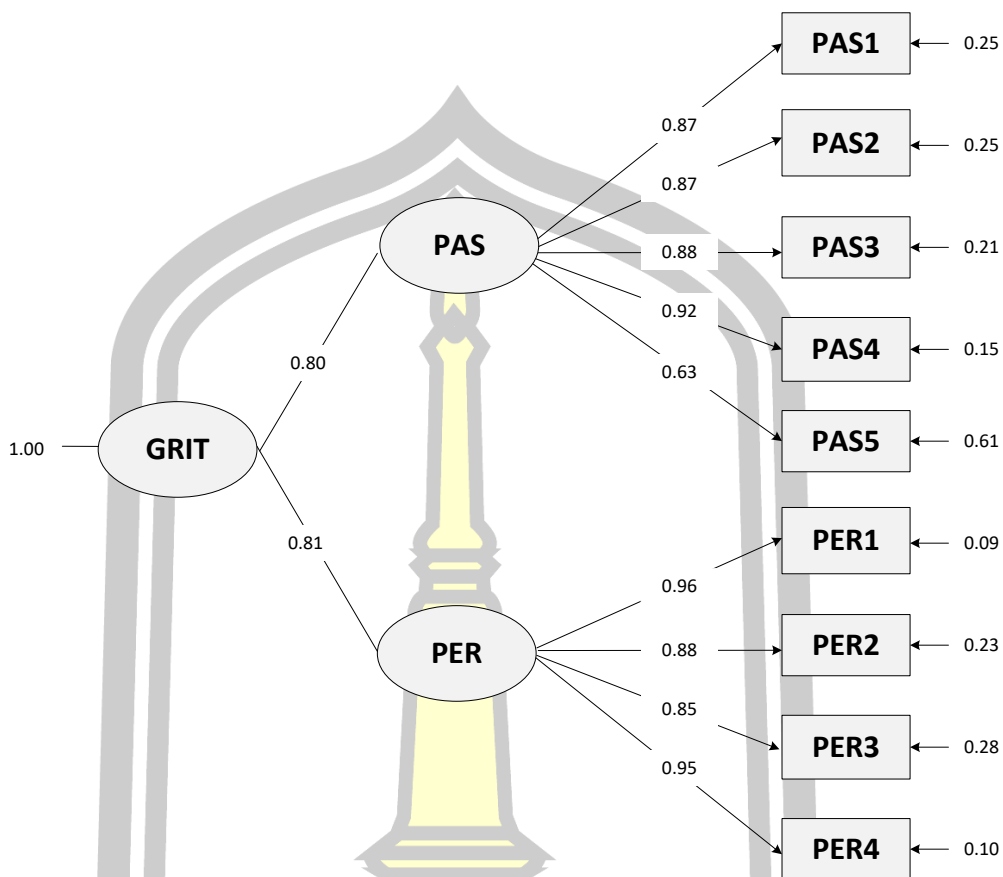
ตาราง 12 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล GRIT

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ	S.E.	Z	R ²
GRIT	PER	0.80	0.02	45.67	0.66
	PAS	0.81	0.01	64.85	0.64

จากตาราง 12 พบว่าระดับโมเดล Grit ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จำนวน 2 องค์ประกอบ โดยมีค่าน้ำหนัก องค์ประกอบระหว่าง 0.80 ถึง 0.81 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R²) ตั้งแต่ 0.64 ถึง 0.66 และมีค่าสัมประสิทธิ์ คะแนนองค์ประกอบ (S.E.) ตั้งแต่ 0.01 ถึง 0.02

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของ Grir ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ซึ่งพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 30.20 df = 25, p = 0.22 ดังภาพประกอบ 12

Chi-Square = 30.20 ,df = 25 ,P-value = 0.22 ,RMSEA = 0.02

ภาพประกอบ 12 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของ GRIT ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

ตาราง 13 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล Grit องค์ประกอบที่ 1

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ	S.E.	Z	R ²
PAS	Pas1	0.87	0.02	57.95	0.76
	Pas2	0.87	0.01	60.59	0.75
	Pas3	0.88	0.02	59.28	0.78
	Pas4	0.92	0.01	68.99	0.84
	Pas5	0.63	0.02	34.88	0.40

จากตาราง 13 พบว่าระดับโมเดล GRIT องค์ประกอบที่ 1 ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จำนวน 5 ตัวบ่งชี้ โดยมีค่าน้ำหนักตัวบ่งชี้ระหว่าง 0.63 ถึง 0.92 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) ตั้งแต่ 0.40 ถึง 0.84 และมีค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (S.E.) ตั้งแต่ 0.01 ถึง 0.02

ตาราง 14 ค่าสถิติผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดล GRIT องค์ประกอบที่ 2

ตัวแปร	ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ	S.E.	Z	R^2
PER	Per1	0.96	0.02	58.02	0.91
	Per2	0.88	0.01	83.11	0.77
	Per3	0.85	0.01	91.56	0.72
	Per4	0.95	0.01	107.77	0.90

จากตาราง 14 พบว่าระดับโมเดล GRIT องค์ประกอบที่ 2 ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จำนวน 4 ตัวบ่งชี้ โดยมีค่าน้ำหนักตัวบ่งชี้ระหว่าง 0.85 ถึง 0.96 มีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) ตั้งแต่ 0.72 ถึง 0.91 และมีค่าสัมประสิทธิ์คะแนนองค์ประกอบ (S.E.) ตั้งแต่ 0.01 ถึง 0.02

การวิจัยระยะที่ 2 ผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกรีทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

การรายงานผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกรีทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม แบ่งเป็น 6 ประเด็นดังนี้

1. ผลการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกรีทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผู้วิจัยทำการศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และผลจากการศึกษาวิจัยในระยะ ที่ 1 พร้อมทั้งทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน เพื่อนำข้อมูลมาสังเคราะห์ พบว่า องค์ประกอบของกรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีองค์ประกอบทั้งหมด 2 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ

องค์ประกอบ Passion โดยใช้ ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากตัวแบบที่ประสบผลสำเร็จจากการเรียนและการทำงาน พร้อมทั้งใช้ ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) เพื่อให้ นักเรียน รู้จัก เข้าใจ สามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนและการประกอบอาชีพในอนาคตได้ พร้อมด้วยแนวคิด การพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) เพื่อให้ นักเรียนเกิดพฤติกรรมทางด้านจิตใจ เกี่ยวกับค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้งทัศนคติความเชื่อ ความสนใจ และคุณธรรม และทฤษฎีการ กำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) เพื่อให้ นักเรียนแสดง พฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการได้มีโอกาสเลือก ตัดสินใจหรือการกำหนดด้วยตนเอง กล่าวคือ หาก บุคคลรับรู้ว่ามีโอกาสตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมแสดงออกที่เพิ่ม มากขึ้น รองลงมาคือ องค์ประกอบ Persistence โดยใช้ เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) เพื่อให้ นักเรียนใช้ในการควบคุมภายใน สำหรับการควบคุมตน ให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ โดยสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ตนเอง พิจารณาตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง หรือ เป็นการใช่วิธีการหนึ่งวิธีการใด หรือ หลายวิธีรวมกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ ไปสู่ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยใช้ร่วมกับทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan)

2. ผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสรุปและสังเคราะห์ให้ได้รูปแบบการเสริมสร้างกรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผู้วิจัยทำการศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และผลจากการศึกษาวิจัยในระยะ ที่ 1 พร้อมทั้งทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คนเพื่อนำข้อมูลมาสังเคราะห์ พบว่า องค์ประกอบ กรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีองค์ประกอบ ทั้งหมด 2 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้ที่ 1 มีความอดทน และองค์ประกอบที่มีน้ำหนักองค์ประกอบต่ำสุด คือ องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา เอกสารงานวิจัย แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง นำมาร่างเป็นรูปแบบการเสริมสร้างกรีท ของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยใช้ ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากตัวแบบที่ประสบผลสำเร็จ ในการเรียนและการทำงาน พร้อมทั้งใช้ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) เพื่อให้ นักเรียนรู้จัก เข้าใจ สามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนและการประกอบ อาชีพในอนาคตได้ พร้อมด้วยแนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) เพื่อให้

นักเรียนเกิดพฤติกรรมทางด้านจิตใจ เกี่ยวกับค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้งทัศนคติความเชื่อ ความสนใจ และคุณธรรม และทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) เพื่อให้ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการได้มีโอกาสเลือก ตัดสินใจหรือการกำหนดด้วยตนเอง กล่าวคือ หากบุคคลรับรู้ว่าคุณมีโอกาสดัดสินใจเลือกด้วยตนเอง จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมแสดงออกที่เพิ่มมากขึ้น รองลงมาคือ องค์ประกอบ Persistence โดยใช้ เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) เพื่อให้นักเรียนใช้ในการควบคุมภายใน สำหรับการควบคุมตน ให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ โดยสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ตนเอง พิจารณาดัดสินใจเลือกด้วยตนเอง หรือเป็นการใช้วิธีการหนึ่งวิธีการใด หรือ หลายวิธีรวมกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยใช้ร่วมกับทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) ได้ร่างขั้นตอนในการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 รับรู้และใส่ใจ (Planing : P) ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติขจัดข้อสงสัย (Operating : O) ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา (Whole Evaluating : W) ขั้นที่ 4 จัดระเบียบระบบพบค่านิยม เหมาะสมสร้างนิสัย (Enhance Values : E) และ ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้าความเข้าใจ (Reflecting to understanding : R) เพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน โดยได้รับคำชี้แนะ ดังนี้

“เห็นด้วยกับขั้นตอนทั้ง 5 ขั้นตอน แต่กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดไว้ในโปรแกรม ควรเป็นกิจกรรมเฉพาะของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะธรรมชาติของการเรียน การสอน มีความแตกต่างจากนักเรียนทั่วไป” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1.2559 : สัมภาษณ์

“ทุกกิจกรรมควรให้เกิดการเสริมสร้างกริธทุกองค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ ส่วนแต่ละกิจกรรมจะส่งผลมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับแต่ละกิจกรรม ที่จะเน้นให้เกิดผลต่อองค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ใดมากที่สุด” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2.2559 : สัมภาษณ์

“ขั้นที่ 1 ของรูปแบบควรเน้นที่การวิเคราะห์ตนเอง กำหนดเป้าหมายให้ชัดเจน และมีการวางแผนการพัฒนาตนเองอย่างเป็นรูปธรรม มีความเป็นไปได้ และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง และควรนำกิจกรรมการฝึกสติมาใช้ในกระบวนการ เพื่อให้นักเรียนในสมาธิและจิตใจแน่วแน่ในสิ่งที่ทำ” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3.2559 : สัมภาษณ์

“การนิยามขั้นของรูปแบบ ควรให้กระชับ และเป็นเชิงพฤติกรรม สามารถวัดได้ และคาดหวังได้ว่าอยากให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะใด ในขั้นตอนที่ 5 ขึ้นบันทึกพฤติกรรมต่อย้าความเข้าใจ หลังจากนักเรียนบันทึก ผู้วิจัยควรตรวจและทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่

นักเรียนได้บันทึกไว้ เพื่อจะได้เกิดเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมแก่การเสริมสร้างกริหต่อไป” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 4.2559 :สัมภาษณ์

“ควรเปลี่ยนขั้นที่กำหนดเป็นขั้นนำ ขั้นดำเนินกิจกรรม และขั้นสรุป ให้เปลี่ยนชื่อตามขั้นของโมเดล เพื่อความชัดเจน เข้าใจง่าย และสามารถกำหนดพฤติกรรมของนักเรียนที่ต้องการให้เกิดขึ้นในแต่ละขั้น” ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 5.2559 : สัมภาษณ์

3. ผลการสัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนกริหในระดับสูง และระดับต่ำ

3.1 ผลการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนกริหสูง จำนวน 10 คน

สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีกริหสูง เลือกมาเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะมีความชอบในการเรียนดนตรี นาฏศิลป์ อยากเป็นครูสอนดนตรี นาฏศิลป์ ชอบการเป็นนักแสดง และอยากเป็นดารา ที่มีชื่อเสียงเหมือนรุ่นพี่นาฏศิลป์ที่เป็นดารา ศิลปิน นักเรียนบางคนครอบครัวมีวงปี่พาทย์ จึงอยากสืบสานงานของครอบครัว เป็นนักเรียนในชมรมนาฏศิลป์ ประกอบกับครูที่โรงเรียนเดิมสนับสนุนและแนะนำให้มาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป้าหมายในการเรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูง ๆ สอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ได้ ได้รับรางวัลนริศราวุฒิติวศ์ ได้เป็นนักแสดงโขนพระราชทาน ได้ไปทำการแสดงต่างประเทศ มีวงดนตรี เป็นของตนเอง และสามารถรับงานการแสดงได้ เมื่อปัญหาด้านการเรียน และด้านอื่น ๆ จะปรึกษารอบครัว ครูผู้สอน ขอคำแนะนำจากรุ่นพี่ ขอคำแนะนำจากเพื่อนๆ ดู You Tube อ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียน และหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ เวล่านักเรียนไม่ได้รับคัดเลือกให้ทำการแสดง มีความรู้สึกผิดหวังบ้าง แต่จะมุ่งมั่นพัฒนาตนเองเพื่อให้ได้รับการคัดเลือกในครั้งต่อไป แต่บางครั้งคิดว่าเป็นเรื่องที่ดีที่ไม่ได้รับการคัดเลือก เพราะจะทำให้มีเวลาในการเรียน การทำงานรายวิชาอื่นๆ หากย้อนเวลากลับไปได้ ยืนยันที่จะเรียนด้านดนตรีนาฏศิลป์ เพราะเป็นสิ่งที่รักและคิดว่าทำได้ดี

3.2 ผลการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนกริหต่ำ จำนวน 10 คน

สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีกริหต่ำ เลือกมาเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะ มีครูแนะนำให้มาเรียน มาตามเพื่อน ตามรุ่นพี่ บางคนมาเรียนเพราะครอบครัวอยากให้มาเรียน มีบ้างที่มาเพราะใจรัก ชอบในดนตรีนาฏศิลป์ มีเป้าหมายในการเรียนเพื่อประกอบอาชีพ อยากเป็นครูสอนดนตรี นาฏศิลป์ ชอบการเป็นนักแสดง หารายได้ระหว่างเรียน และเรียนให้จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อไปศึกษาต่อที่อื่น เมื่อมีปัญหาด้านการเรียน และด้านอื่น ๆ จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง ปรึกษาเพื่อน ปรึกษาครู มีปัญหาด้านการเรียนจะขอคำแนะนำจากเพื่อน และมีความคิดว่าครูไม่เข้าใจในปัญหาของนักเรียน เมื่อนักเรียนไม่ได้รับคัดเลือกให้ทำการแสดง รู้สึกผิดหวังบ้าง และคิดว่าเป็นเพราะไม่เป็นนักเรียนที่ครูชื่นชอบจึงไม่ถูกเลือก บางคนมองว่าเป็นเรื่องดีที่ไม่ถูกเลือกจะได้รับงานนอกที่ได้ค่าตอบแทนมากกว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ส่วนใหญ่จะเลือกเรียนที่อื่น เพราะที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เรียนค่อนข้างเยาะทั้งวิชาปฏิบัติเอกและวิชาสามัญ

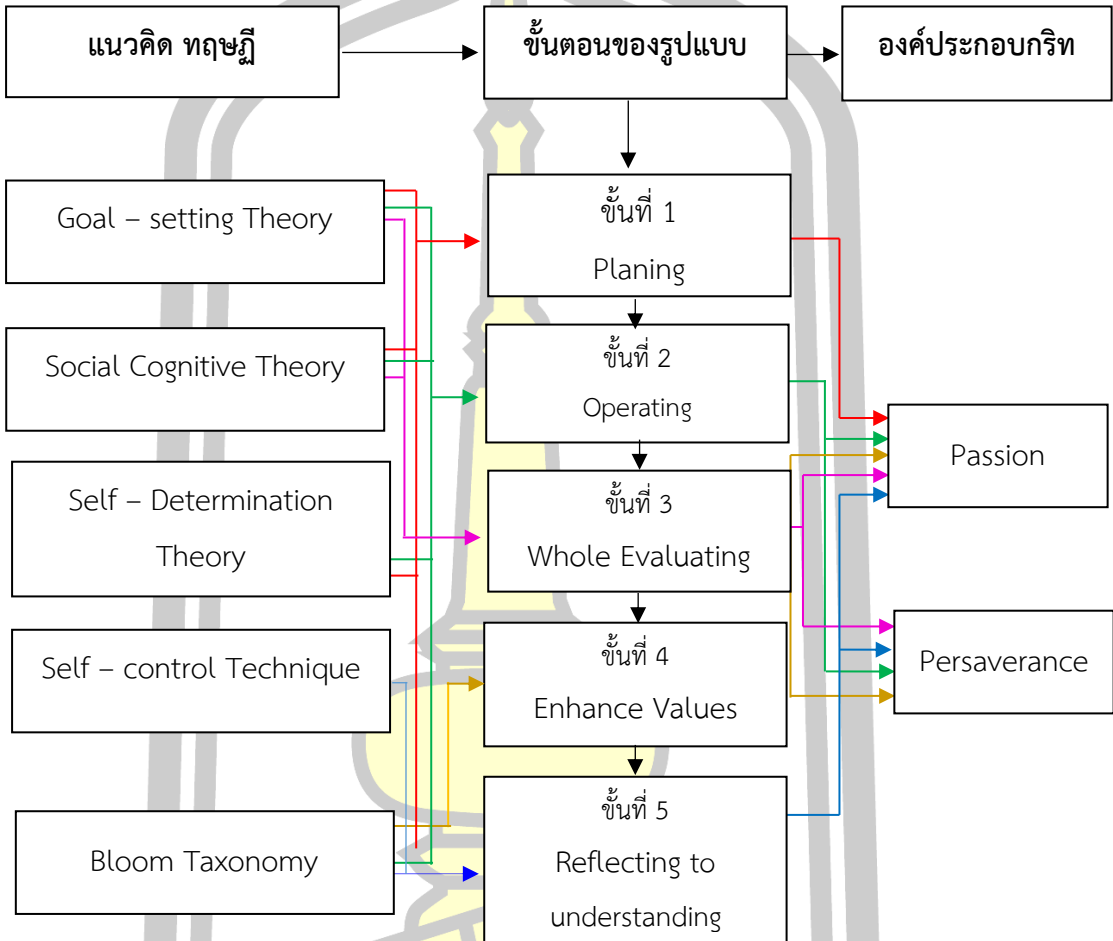
จากผลการสัมภาษณ์ พบว่า นักเรียนที่มีกริทธสูง สนใจในตัวแบบที่ประสบความสำเร็จ ในอาชีพด้านดนตรี นาฏศิลป์ มีเป้าหมายในการเรียนชัดเจน มีความมุ่งมั่น หมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ เมื่อมีปัญหาด้านการเรียน และด้านอื่น ๆ จะทบทวนตนเองและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งๆ ขึ้น ส่วนนักเรียนที่มีกริทธต่ำ ขาดแรงจูงใจ และเป้าหมายที่ชัดเจนในการเรียน เมื่อมีปัญหา มักจะหลีกเลี่ยง ไม่มีความมุ่งมั่น เพียรพยายาม ในการพัฒนาตนเอง ดังนั้นจากคุณลักษณะของผู้มีกริทธสูง และมีกริทธต่ำ ดังกล่าว จะเห็นว่าการเรียนรู้จากตัวแบบเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับผู้ที่ต้องการประสบความสำเร็จทางด้านดนตรี นาฏศิลป์ ต้องมีความรัก ความชอบในสิ่งที่เรียน และมีเป้าหมายชัดเจนในการเรียน ผู้วิจัยจึงนำ ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) และ ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory) ร่วมกับแนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) และเทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) มาเป็นแนวคิดสำคัญในการเสริมสร้างกริทธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม และผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริทธ และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ นำมาร่างเป็นรูปแบบการเสริมสร้างกริทธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยเน้นไปที่กระบวนการเรียนรู้จากตัวแบบที่ประสบผลสำเร็จจากการเรียนและการทำงาน การสร้างแรงจูงใจจากการเรียนรู้ประสบการณ์จากบุคคลอื่น รู้จัก เข้าใจ สามารถ ตั้งเป้าหมายในการเรียนและการประกอบอาชีพในอนาคต รวมไปถึงการควบคุมตนเอง ให้ได้สิ่งที่ตนต้องการโดยสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่ตนเอง พิจารณาตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง หรือ เป็นการใช่วิธีการหนึ่ง วิธีการใด หรือ หลายวิธีรวมกัน เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์

4. ผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริทธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผลการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริทธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ดังภาพประกอบ 13 และตาราง 15

พูน ปรุ ทิโต ชเว

ร่างรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
กระทรวงวัฒนธรรม

ภาพประกอบ 13 รูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

ตาราง 15 แสดงขั้นตอนของรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบัน
บัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอน ของ รูปแบบ	ความหมาย	ทฤษฎี/แนวคิด	เสริมสร้าง องค์ประกอบ
<p>ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมาย ชัดเจน Planing</p>	<p>กระบวนการสร้างการรับรู้ความสามารถของ ตนเอง ยอมรับตนเอง สามารถวิเคราะห์ คุณลักษณะของตัวแบบที่ตนเองยอมรับ ศรัทธา มีการกำหนดแผนการพัฒนาตนเอง อย่างมีขั้นตอน โดยการวางเป้าหมายที่ชัดเจน มีความยากและท้าทายในระดับที่สามารถทำได้ ทำการเขียนรายละเอียดของแผนการ เสริมสร้างความเชื่อในสมรรถภาพและมุ่งมั่นที่ จะประกอบกิจกรรมตามแผนที่ตั้งไว้ โดยใช้ คุณลักษณะของตัวแบบที่ได้รับการยอมรับและ ประสบการณ์ส่วนตัวในอดีตที่เคยประสบ ความสำเร็จมาเป็นกลยุทธ์ในการวางแผน <u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u> นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง ในด้านต่าง ๆ เข้าใจจุดมุ่งหมายของชีวิตทั้งระยะสั้นและระยะ ยาว ตลอดจนการรู้จักจุดเด่นจุดด้อยของ ตนเองอย่างไม่ลำเอียง มีความสามารถในการ เลือกตัวแบบ วิเคราะห์คุณลักษณะของตัวแบบ ด้านความสามารถ ความมีชื่อเสียง และ คุณลักษณะเด่นของตัวแบบ อันจะนำไปสู่ การ วางแผน การกำหนดเป้าหมายในการเรียนและ การทำกิจกรรมต่างๆ ของตนเองได้</p>	<p>- ทฤษฎีปัญญา สังคม (Social Cognitive Theory) - ทฤษฎีการ ตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory) - แนวคิดการ พัฒนาด้านจิต พิสัย ของบลูม (Bloom Taxonomy) - ทฤษฎีการ กำหนดด้วย ตนเอง (Self - Determination Theory) - เทคนิคการ ควบคุมตนเอง (Self Control Technique)</p>	<p>Passion</p>

ตาราง 15 (ต่อ)

ขั้นตอนของ รูปแบบ	ความหมาย	ทฤษฎี/ แนวคิด	องค์ประกอบ
<p>ขั้นที่ 2</p> <p>ลงมือลงมือ ปฏิบัติจัด ข้อสงสัย Operating</p>	<p>กระบวนการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการคิดและการกระทำตามแผนที่ได้วางไว้ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ</p> <p><u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u></p> <p>นักเรียนสามารถดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ มีความสามารถในการจดจ่อกับและมีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ</p>		<p>Passion, Persaverance</p>
<p>ขั้นที่ 3</p> <p>ประเมินก้าว ไป สะท้อน ย้อนกลับมา Whole Evaluattin g</p>	<p>กระบวนการประเมินตนเองจากการปฏิบัติตามแผน หาสาเหตุของอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินการ มีการทบทวนและประเมินความสำเร็จของเป้าหมายที่กำหนดไว้เป็นระยะๆ เพื่อที่จะได้ทราบว่าการทำงานของตนสอดคล้องหรือขัดแย้งกับเป้าหมายที่วางไว้</p> <p><u>อุปสรรคที่ประสบมีสาเหตุเกิดจากอะไร</u> หาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น อีกทั้งเน้นให้นักเรียนฝึกการให้เหตุผลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น</p> <p><u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u></p> <p>นักเรียนสามารถประเมินตนเองจากการปฏิบัติตามแผน หาสาเหตุของอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินการ ทบทวนและประเมินความสำเร็จของเป้าหมาย รับฟังข้อคิดเห็นจากบุคคลอื่น พร้อมทั้งจะเรียนรู้และแก้ไข จัดปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นได้ และสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน</p>		

ตาราง 15 (ต่อ)

ขั้นตอนของ รูปแบบ	ความหมาย	ทฤษฎี/ แนวคิด	องค์ประกอบ
<p>ขั้นที่ 4</p> <p>จัดระเบียบ ระบบพบ ค่านิยม เหมาะ สร้างลักษณะ นิสัย</p> <p>Enhance Values</p>	<p>กระบวนการส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่า ของสิ่งที่กระทำ โดยมีโอกาสสะท้อนความคิด พร้อมที่จะนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้ เป็นลักษณะนิสัยประจำตัว สามารถกำหนด แนวปฏิบัติ โดยระบุพฤติกรรม ลักษณะนิสัย ที่พึงประสงค์</p> <p><u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u></p> <p>นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่กระทำ โดยมี โอกาสสะท้อนความคิด พร้อมที่จะนำไปเป็น แนวทางในการปฏิบัติให้เป็นลักษณะนิสัย ประจำตัว สามารถกำหนดแนวปฏิบัติ โดย ระบุพฤติกรรม ลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ได้</p>		<p>Passion, Persaverance</p>
<p>ขั้นที่ 5</p> <p>บันทึกพฤติกรรม ต่อกล้าความ เข้าใจ</p> <p>Reflecting to understanding</p>	<p>การบันทึกพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการ พัฒนาตนเอง พร้อมทั้งทำสัญญาเงื่อนไขกับ ตนเอง และกำหนดวิธีการให้รางวัลตนเอง และการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน</p> <p><u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u></p> <p>นักเรียนสามารถบันทึกพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง กับการพัฒนาตนเอง พร้อมทั้งทำสัญญา เงื่อนไขกับตนเอง และกำหนดวิธีการให้ รางวัลตนเองและสามารถประยุกต์ใช้ ในชีวิตประจำวันได้</p>		<p>Passion, Persaverance</p>

5. ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบและโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

5.1 การประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ POWER MODEL และโปรแกรม
ฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวง
วัฒนธรรม มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้ผล
การวิเคราะห์ดังตาราง 16 – 17

ตาราง 16 ผลการประเมินความเหมาะสมของทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างรูปแบบการเสริมสร้างกริ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	แปลผลระดับ ความเหมาะสม
1.1 Social Cognitive Theory	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 Goal Setting Theory	4.80	0.45	มากที่สุด
1.3 Bloom Taxonomy	4.60	0.55	มากที่สุด
1.4 Self – Determination Theory	5.00	0.00	มากที่สุด
2.1 Self Control Technique	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 Social Cognitive Theory	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 Goal Setting Theory	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 Bloom Taxonomy	4.60	0.55	มากที่สุด
2.5 Self – Determination Theory	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	4.87	0.20	มากที่สุด

จากตาราง 16 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ มีความคิดเห็นว่าทฤษฎีที่ใช้ในการสร้างรูปแบบการ
เสริมสร้าง กริ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มี
ความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.87$, S.D. = 0.20)

ตาราง 17 ผลการประเมินความเหมาะสมของขั้นตอนและความหมายของรูปแบบ POWER MODEL เสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ขั้นที่ 1 รับรู้และใส่ใจ Planing : P	4.60	0.55	มากที่สุด
ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติขจัดข้อสงสัย Operating : O	4.40	0.89	มากที่สุด
ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา Whole Evaluating : W	4.60	0.55	มากที่สุด
ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะสม สร้างนิสัย Enhance Values : S	4.60	0.55	มากที่สุด
ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อกัย้าความเข้าใจ Reflecting to understanding : R	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม	4.56	0.61	มากที่สุด

จากตาราง 17 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นว่าขั้นตอนและความหมายของรูปแบบ POWER MODEL เสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.61)

5.2 การประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างกริธ ของนักเรียน วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้ผลการวิเคราะห์ดังตาราง 18

พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 18 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียน
วิทยาลัยนาฏศิลป์

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
กิจกรรมที่ 1 การปฐมนิเทศ	4.95	0.11	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 2 บิงโกรู้จักฉัน รู้จักเธอ	5.00	0.00	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 3 ปลุกพลังแห่งศรัทธา	4.60	0.84	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 4 ยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ	4.60	0.79	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 5 เป้าหมายมีไว้พุ่งชน	4.76	0.43	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 6 ด้วยแรงปรารถนา	4.80	0.45	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 7 พุ่มเททั้งใจ	4.80	0.45	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 8 กระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ	4.80	0.45	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 9 มีแรงจูงใจก้าวไปสู่ความหวัง	4.78	0.44	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 10 ไม่หยุดหยั่งพลังความคิด	4.78	0.44	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 11 เสริมสร้างพลังความแข็งแกร่ง	4.78	0.44	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 12 อย่าเกียจคร้านใส่ใจงานนะพวกเรา	4.78	0.44	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 13 อยู่อย่างมีความหวัง	4.76	0.43	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 14 พลังความอดทนผ่านพันอุปสรรค	4.60	0.89	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 15 เมื่อมีใจรักอุปสรรคหตหาย	4.76	0.43	มากที่สุด
กิจกรรมที่ 16 ปัจฉินิเทศ	4.96	0.06	มากที่สุด
รวม	4.78	0.43	มากที่สุด

จากตาราง 18 พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ทั้งหมด 16 กิจกรรม มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.78$, S.D. = 0.43) เมื่อพิจารณารายกิจกรรมเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ กิจกรรมที่ 2 บิงโกรู้จักฉัน รู้จักเธอ ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) กิจกรรมปัจฉินิเทศ ($\bar{X} = 4.96$, S.D. = 0.06) และ กิจกรรมการปฐมนิเทศ ($\bar{X} = 4.95$, S.D. = 0.11) ตามลำดับ

6. ผลการทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริทธิ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผลการทดลองใช้โปรแกรมการฝึกอบรมเสริมสร้างกริทธิ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม (Tryout) ปรากฏดังตาราง 19

ตาราง 19 ผลการทดลองใช้โปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริทธิ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

กิจกรรม	ปัญหาที่พบ	การปรับปรุงแก้ไข
กิจกรรมที่ 1 การปฐมนิเทศ	เป็นครั้งแรกที่มาเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนมีความตื่นตื้นและมีความรู้สึกกังวล	ใช้กิจกรรมละลายพฤติกรรมและชี้แจงวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเข้าใจชัดเจน
กิจกรรมที่ 2 บิงโกรู้จักฉัน รู้จักเธอ	ข้อคำถามในเกมบิงโก มีความไม่เฉพาะเจาะจง ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจในการตอบ	ปรับข้อคำถามให้กระชับ ชัดเจนยิ่งขึ้น
กิจกรรมที่ 3 ปลุกพลังแห่งศรัทธา	ศิษย์เก่าที่เชิญมา นักเรียนไม่รู้จัก ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัย	เปลี่ยนศิษย์เก่า ที่เรียนอยู่ในช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเคยรู้จัก
กิจกรรมที่ 4 ยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ	กรณีตัวอย่างบางคนนักเรียนไม่รู้จัก และไม่อยู่ในความสนใจ	เปลี่ยนกรณีตัวอย่างเป็นกลุ่มบุคคลที่นักเรียนรู้จักและให้ความสนใจ
กิจกรรมที่ 5 เป้าหมายมีไว้พุ่งชน	ช่วงเวลาในการกำหนดเป้าหมายไกลเกินไป	ปรับเปลี่ยนช่วงเวลาในการกำหนดเป้าหมายให้สั้นลง
กิจกรรมที่ 6 ด้วยแรงปรารถนา	นักเรียนไม่ค่อยแสดงความคิดเห็น และพูดความรู้สึกที่แท้จริง	ใช้การตั้งคำถามนำเป็นประเด็นตามที่อยากให้นักเรียนตอบ โดยให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการถาม
กิจกรรมที่ 7 ทุ่มเทหั่งใจ	การแข่งขันระหว่างกลุ่มที่มีสมาชิกไม่มาก ทำให้การระดม	เปลี่ยนเป็นใช้กลุ่มเดี่ยวแล้วใช้รางวัลเป็นสิ่งจูงใจ

ตาราง 19 (ต่อ)

กิจกรรม	ปัญหาที่พบ	การปรับปรุงแก้ไข
	ความคิด และขาดแรงจูงใจที่จะทำให้กลุ่มชนะ	
กิจกรรมที่ 8 กระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ	บุคคลต้นแบบด้านอาชีพ ประกอบอาชีพทางประติมากรรม	เปลี่ยนบุคคลต้นแบบด้านการประกอบอาชีพทางดนตรี นาฏศิลป์
กิจกรรมที่ 9 มีแรงจูงใจก้าวไปสู่ความหวัง	ไม่พบปัญหา อุปสรรค	-
กิจกรรมที่ 10 ไม่หยุดหยั่งพลังความคิด	การนำเสนอกิจกรรมโดยไม่มีอุปกรณ์ประกอบ ทำให้นักเรียนใช้เวลาในการคิดค่อนข้างมาก	แจกอุปกรณ์ประกอบการคิด
กิจกรรมที่ 11 เสริมสร้างพลังความแข็งแกร่ง	ใช้เวลาในการเล่นเกมนานเกินไป	กระตุ้นและกำหนดเวลาให้ชัดเจน
กิจกรรมที่ 12 อย่าเกียจคร้านใส่ใจงานนะพวกเรา	นักศึกษาบางส่วนยังไม่เข้าใจ การเปลี่ยนคำจากลบเป็นบวก	ก่อนเริ่มกิจกรรมผู้ดำเนินให้นักศึกษานั่งล้อมวงกันเพื่อฝึกการ
กิจกรรมที่ 13 อยู่อย่างมีความหวัง	นักเรียนแบ่งเกมกันแก้ปัญหา เพื่อให้เสร็จทันเวลา	กำชับนักเรียนให้ใช้การระดมความคิดในทุกเกม
กิจกรรมที่ 14 พลังความอดทนผ่านพ้นอุปสรรค	ไม่พบปัญหา อุปสรรค	-
กิจกรรมที่ 15 เมื่อมีใจรักอุปสรรคหุดหาย	ไม่พบปัญหา อุปสรรค	-
กิจกรรมที่ 16 ปัจฉิมนิเทศ	ไม่พบปัญหา อุปสรรค	-

จากตาราง 19 พบว่า กิจกรรมตามรูปแบบเพื่อเสริมสร้างกริถ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม นั้นมีข้อควรปรับปรุงในเรื่องของสื่อ อุปกรณ์ และ

การใช้คำชี้แจงในการดำเนินกิจกรรมไม่ชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับข้อผิดพลาดต่างๆให้ดีขึ้น ก่อนนำกิจกรรมตามรูปแบบไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยระยะที่ 3 ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

การรายงานผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์กระทรวงวัฒนธรรม แบ่งเป็น 3 ประเด็นดังนี้

1. ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
2. ผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพฤติกรรมของนักเรียนโดยครูประจำชั้น ผู้ปกครองและเพื่อนนักเรียน ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3. ผลการสังเคราะห์นุทิน (journal) ของนักเรียนจำแนกตามองค์ประกอบ

1. ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบของฟริดแมน (Friedman) เพื่อเปรียบเทียบกริธ ก่อน หลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ และการวัดซ้ำ หลังการใช้รูปแบบ 1 เดือน ดังตาราง 20 – 21 และภาพประกอบ 14

ตาราง 20 คะแนนเฉลี่ยของกริธของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ก่อน และหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ

การใช้รูปแบบ	n	\bar{X}	S.D.
ก่อนใช้รูปแบบ	10	2.40	.17
หลังใช้รูปแบบ	10	4.20	.10
หลังใช้รูปแบบ 1 เดือน	10	4.17	.12

Chi-Square = 16.80, df = 2, P-value = .000

จากตาราง 20 พบว่า กริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ก่อน และหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถ แตกต่างกัน ($\chi^2 = 16.80$, P-value = .000) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ในภายหลัง (Post Hoc Test) โดยใช้ (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test)

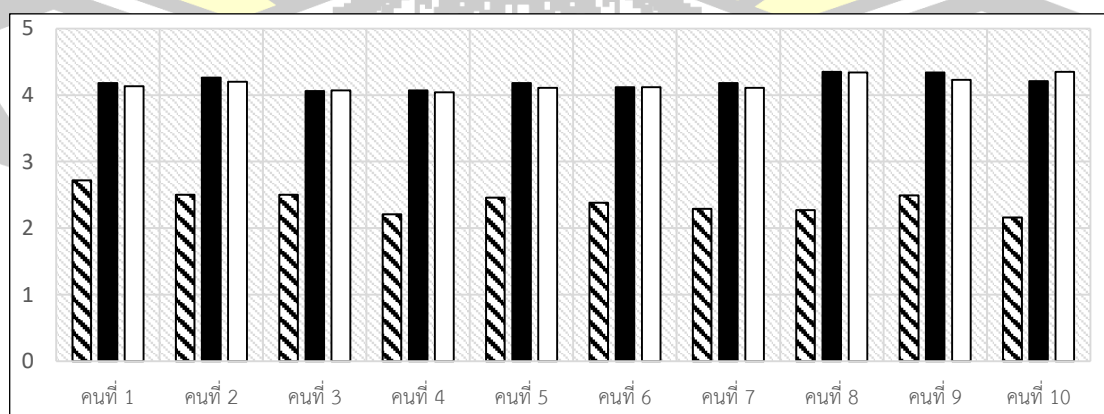
ตาราง 21 การเปรียบเทียบกริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถ

เปรียบเทียบคะแนนการใช้รูปแบบ		n	Mean Rank	Sum of Ranks	Wilcoxon Value	Wilcoxon Prob
ก่อนใช้รูปแบบ-หลังใช้รูปแบบ	Negative Ranks	0	.00	.00	-2.803*	.005
	Positive Ranks	10	5.50	55.00		
หลังใช้รูปแบบ-หลังใช้รูปแบบ 1 เดือน	Negative Ranks	8	5.38	43.00	-1.581	.114
	Positive Ranks	2	6.00	12.00		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 21 พบว่า กริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หลังใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถ สูงกว่า ก่อนใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถ และหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถ ไม่แตกต่างหลังใช้รูปแบบ 1 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

▨ ก่อนใช้รูปแบบ ■ หลังใช้รูปแบบ □ หลังใช้รูปแบบ 1 เดือน

ภาพประกอบ 14 คะแนนเฉลี่ยกริถ ก่อนใช้รูปแบบ หลังใช้รูปแบบ และหลังใช้รูปแบบ 1 เดือน ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

2. ผลการสังเกตพฤติกรรมกรรมการมีกริธ ของนักเรียนโดยครูประจำชั้น ผู้ปกครองและเพื่อน
นักเรียน ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบัน
บัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ดังตาราง 22 – 23

ตาราง 22 สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมกรรมการมีกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์
โดยครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และเพื่อน ก่อนการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ

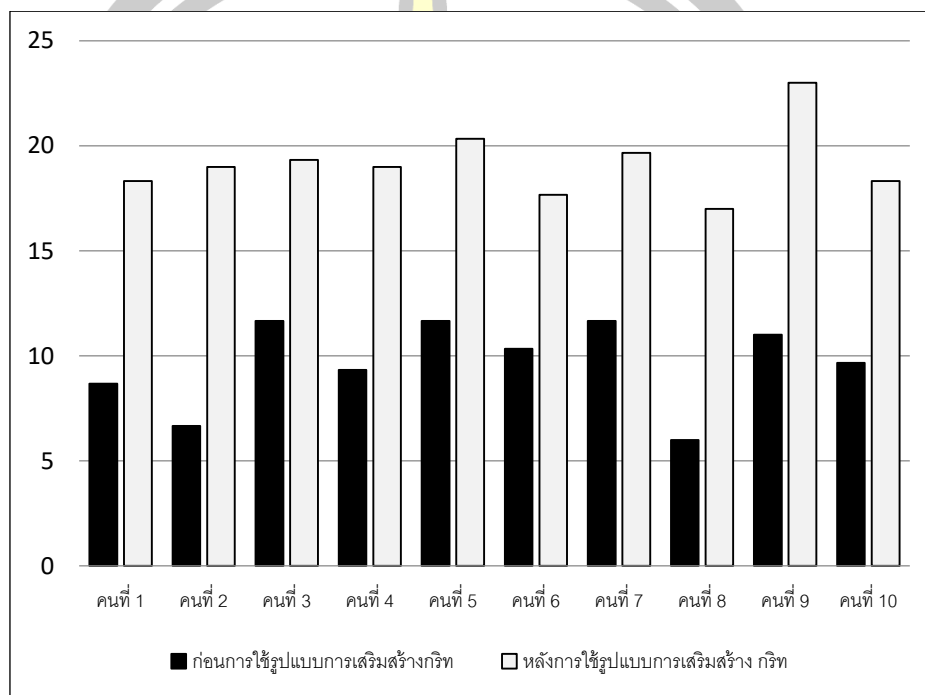
พฤติกรรม	นักเรียน									
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 10
1. ไปโรงเรียนทันเวลาหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามเวลาที่นัดหมาย	1.33	0.67	1.33	1.33	1.67	1.33	2.00	0.33	1.67	1.33
2. ตั้งใจ เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้และการทำงาน	1.33	1.00	1.67	1.33	1.67	1.33	1.67	1.00	1.33	1.33
3. มีความขยัน อดทนในการทำงานจนสำเร็จตามเป้าหมาย	1.00	1.00	1.67	1.00	1.67	1.33	1.33	1.00	1.33	1.33
4. ตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	1.00	0.67	1.00	1.00	1.33	1.33	1.00	1.00	1.33	1.00
5. วางแผนการเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิต ประจำวันบนพื้นฐาน ของความรู้ข้อมูล ข่าวสาร	0.33	0.33	1.33	0.67	1.33	0.67	1.33	0.67	1.33	0.67
6. รู้จักแก้ปัญหาในการเรียนและการทำงาน เมื่อมีอุปสรรค	1.00	1.00	1.33	1.33	1.33	1.33	1.33	1.00	1.33	1.33
7. ปรับปรุงและพัฒนาการทำงานให้ดีขึ้นด้วยตนเอง	1.00	1.00	1.33	1.00	1.33	1.33	1.33	0.67	1.33	1.33
8. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน รู้ต่าง ๆ	1.67	1.00	2.00	1.67	1.33	1.67	1.67	0.33	1.33	1.33
ผลการประเมิน	ปานกลาง	ปานกลาง	ดี	ปานกลาง	ดี	ปานกลาง	ดี	ปานกลาง	ปาน	ปานกลาง

จากตาราง 22 พบว่าผลการสังเกตพฤติกรรมการมีกรีฑ ของนักเรียนโดยครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และเพื่อน ก่อนการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีฑของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ 6 คน ผ่านเกณฑ์ในระดับผ่าน 1 คน และ ผ่านเกณฑ์ในระดับดี 3 คน

ตาราง 23 สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการมีกรีฑ ของนี้โดยครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และเพื่อน หลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีฑ

พฤติกรรม	นักเรียน									
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 10
1. ไปโรงเรียนทันเวลาหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามเวลาที่นัดหมาย	2.67	2.67	3.00	2.67	3.00	3.00	3.00	2.00	3.00	2.67
2. ตั้งใจ เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้และ การทำงาน	2.00	2.33	2.33	2.00	2.67	2.00	2.67	2.00	3.00	2.33
3. มีความขยัน อดทนในการทำงานจนสำเร็จตามเป้าหมาย	2.00	2.00	2.33	2.33	2.67	2.00	2.67	2.00	3.00	2.00
4. ตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	2.00	2.00	2.33	2.33	2.33	2.00	2.67	2.00	2.33	2.00
5. วางแผนการเรียน การทำงานและการใช้ชีวิต ประจำวันบนพื้นฐาน ของความรู้ข้อมูลข่าวสาร	2.00	2.00	2.00	2.00	2.00	2.00	2.00	2.00	3.00	2.00
6. รู้จักแก้ปัญหาในการเรียนและการทำงาน เมื่อมีอุปสรรค	2.33	2.33	2.33	2.33	2.33	2.00	2.00	2.00	3.00	2.33
7. ปรับปรุงและพัฒนาการทำงานให้ดีขึ้นด้วยตนเอง	2.33	2.67	2.00	2.33	2.33	2.00	2.00	2.00	3.00	2.33
8. สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ	3.00	3.00	3.00	3.00	3.00	2.67	2.67	3.00	2.67	2.67
รวม	18.33	19.00	19.33	19.00	20.33	17.67	19.67	17.00	23.00	18.33
ผลการประเมิน	ดี	ดี	ดี	ดี	ดีเยี่ยม	ดี	ดี	ดี	ดีเยี่ยม	ดี

จากตาราง 23 พบว่า ผลการสังเกตพฤติกรรมการมีกรีฑ ของนักเรียนโดยครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และเพื่อน หลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีฑของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม โดยครู ผู้ปกครอง และเพื่อนนักเรียน มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ในระดับดี 8 คน และผ่านเกณฑ์ในระดับดีเยี่ยม 2 คน

ภาพประกอบ 15 แสดงผลการเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมการมีกรีฑของนักเรียนโดยครูประจำชั้น ผู้ปกครอง และเพื่อนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีฑ

3. ผลการสังเคราะห์อนุทิน (journal) ของนักเรียนจำแนกตามองค์ประกอบ ผู้วิจัยทำการทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีฑ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 16 ครั้ง ครอบคลุม 2 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ ผลการสังเคราะห์การสะท้อนคิดของเรียนที่ทดลองใช้รูปแบบการเสริมสร้างกรีฑ จำแนกตามองค์ประกอบ ดังนี้

3.1 องค์ประกอบที่ 1 Passion จากข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า นักเรียนที่เข้ารับการอบรมตามโปรแกรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีความเข้าใจวัตถุประสงค์ในการเข้าร่วมการอบรมครั้งนี้เป็นอย่างดี จากการสะท้อนความคิด ความรู้สึก การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ทำให้ทราบว่านักเรียนทุกคนมีความรัก ความชอบในการเรียนดนตรี นาฏศิลป์ มีเป้าหมาย มีความปรารถนา และแรงจูงใจที่จะประกอบอาชีพในสาขาที่เลือกเรียนนักเรียนเกิดความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล ในเรื่องของความสามารถ ความรักความชอบ ความสนใจ ความถนัดของแต่ละบุคคล รวมถึงได้ทราบเป้าหมายในการเรียนของตนเองอย่างแท้จริง ทั้งเป้าหมายในระยะสั้นและระยะยาว รับรู้ข้อบกพร่องของตนเอง พร้อมทั้งจะดำเนินการแก้ไข ตามแนวทางที่ตนเองเลือก ได้เกิดการเรียนรู้จากตัวแบบที่มีชีวิตจริงที่ได้มาสนทนาแลกเปลี่ยนในระหว่างอบรม รวมถึงตัวแบบที่เป็นศิษย์เก่า ตัวแบบที่มีชื่อเสียงทางด้านดนตรี นาฏศิลป์ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง อันจะเป็นแนวทางให้นักเรียนนำไปเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตได้

3.2 องค์ประกอบที่ 2 Persaverance จากข้อมูลเชิงคุณภาพพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมอบรมตามโปรแกรมการเสริมสร้างกรีฑา ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีความพยายามในการทำกิจกรรมต่าง ๆ มีความอดทนอดกลั้นในการที่จะฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคจากการเล่นเกมที่กำหนดในโปรแกรม มีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองตามที่ได้รับมอบหมาย และมีความพยายาม กระตือรือร้นที่จะทำหน้าที่นั้น ๆ อย่างดีที่สุด และยังพบว่านักเรียนเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ยอมรับในความสามารถของผู้อื่นมากขึ้น เรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเอง เพื่อให้อยู่ร่วมกิจกรรมกับคนอื่นได้อย่างมีความสุข นักเรียนเกิดการเรียนรู้และซาบซึ้งในความเพียรพยายามของพระมหาชนก เกิดการเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของตนเองที่ขาดความอดทนพยายาม เกิดแนวคิดที่จะพัฒนาตนเองเรื่องการเรียน และการฝึกฝนตนเองในรายวิชาปฏิบัติเอกให้เป็นที่ไปตามความตั้งใจที่เลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา

พูนุ ปณฺ ทิโต ชิว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนารูปแบบการพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. องค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มี 2 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 Passion ประกอบด้วย 5 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field) มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal) มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire) มีความกระตือรือร้น หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness) และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)

องค์ประกอบที่ 2 Persavrance ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ มีความอดทน (Tolerance) มีความพยายาม (Effort) มีความตั้งใจแน่วแน่ (Determination) และ มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค (Ability to overcome obstacles)

2. รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 รับรู้และใส่ใจ (Planing : P) ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย (Operating : O) ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา (Whole Evaluating : W) ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะสมสร้างนิสัย (Enhance Values : E) และ ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อยุ่ความเข้าใจ (Reflecting to understanding : R)

3. ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบ และระยะติดตามผล ไม่แตกต่างกัน

ผลสรุปจากการบันทึกบทสนทนา หลังจากทีนักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบทั้ง 5 ชั้น พบว่านักเรียนมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในลักษณะของการมีกรีทสูงขึ้น โดยพิจารณาจากการเขียนบันทึก ในสมุดบันทึกการเข้าร่วมกิจกรรม จากการทำนักเรียนได้ผ่านการการเรียนรู้อย่างทุ่มเท ฝึกฝน การสะท้อนความคิด ความรู้สึก การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ทำให้ทราบว่า นักเรียนทุกคนมีความรัก ความชอบในการเรียนดนตรี นาฏศิลป์ มีเป้าหมาย มีความปรารถนา และแรงจูงใจที่จะประกอบอาชีพในสาขาที่เลือกเรียน นักเรียนเกิดความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล ในเรื่องของความสามารถ ความรักความชอบ ความสนใจความถนัดของแต่ละบุคคล รวมถึงได้ทราบเป้าหมายในการเรียนของตนเองอย่างแท้จริง รับรู้ข้อบกพร่องของตนเอง พร้อมทั้งจะดำเนินการแก้ไข ตามแนวทางที่ตนเองเลือก ได้เกิดการเรียนรู้จากตัวแบบที่มีชีวิตจริงที่ได้มาสนทนา แลกเปลี่ยนในระหว่างอบรม รวมถึงตัวแบบที่เป็นศิษย์เก่า ตัวแบบที่มีชื่อเสียงทางด้านดนตรี นาฏศิลป์ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง มีความอดทนอดกลั้นในการที่จะฝ่าฟันปัญหา อุปสรรค มีความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองตามที่ได้รับมอบหมาย และมีความพยายาม กระตือรือร้นที่จะทำหน้าที่นั้น ๆ อย่างดีที่สุด และยังพบว่า นักเรียนเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น เรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเอง ด้านการเรียน และการฝึกฝนตนเองในรายวิชาปฏิบัติเอก ให้สมกับความตั้งใจที่เลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย มีประเด็นที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กรีท ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม พบว่า องค์ประกอบของกรีทมี 2 องค์ประกอบ 9 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 Passion ประกอบด้วย 5 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field) มีความสามารถในการจดจอกับเป้าหมาย (Concentration for Goal) มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire) มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝน อยู่เสมอ (Eagerness) และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) องค์ประกอบที่ 2 Persavrance ประกอบด้วย 4 ตัวบ่งชี้ ได้แก่ มีความอดทน (Tolerance) มีความพยายาม (Effort) มีความตั้งใจแน่วแน่ (Determination) และมีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค (Ability to overcome obstacles) เนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยศึกษาและสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับกรีทของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ทำให้ได้ทราบคุณลักษณะที่สำคัญของนักเรียนที่มีกรีทสูง ซึ่งตรงกับแนวคิดของ (Duckworth et al. (2007) ที่ได้สรุป องค์ประกอบ ของกรีท ประกอบด้วย Passion คือ มีความมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะบรรลุเป้าหมายในระยะยาว เป็นการทำงานหนักอย่างขะมักเขม้น ทำด้วยความรัก ความหลงใหลแบบทุ่มเททั้งชีวิต และ

Perseverance คือ ทำด้วยความอดทนจนถึงที่สุด ด้วยความพากเพียร อุทิศหะ และความใส่ใจแม้ จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก กริทธิเป็นแนวทางที่นำมาซึ่งความสำเร็จที่เปรียบเสมือนการ วิ่งมาราธอน ผู้ที่มีกริทธิจะทำให้เป็นคนที่มีความแข็งแกร่ง ในขณะที่คนอื่นๆ ที่ไม่มีกริทธิ เมื่อพบกับความ ผิดหวังหรือเกิดความเบื่อหน่ายก็จะเปลี่ยนแนวทางวิถีชีวิตเพื่อลดความสูญเสียที่จะเกิดขึ้นโดยไม่ทำ ต่อไป แต่ในบุคคลที่มีกริทธิ จะยังคงมุ่งมั่นต่อไป ซึ่งทั้ง 9 ตัวบ่งชี้นี้ตรงกับแนวคิดของ Duckworth et al (2007) ที่อธิบายเกี่ยวกับ ลักษณะของ บุคคลที่มีกริทธิในระดับสูง จะมีความมุ่งมั่น ตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะบรรลุเป้าหมาย มีความชื่นชอบ หลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ และทำด้วยความอดทนจนถึงที่สุด มีความกระตือรือร้น วิริยะ อุทิศหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความ ล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Duckworth & Gross (2014) ที่อธิบายไว้ว่า นอกเหนือจากพรสวรรค์และโอกาสที่เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้คนบางคนประสบความสำเร็จมากกว่าคนอื่นๆ หนึ่งในปัจจัยสำคัญของความสำเร็จ คือการควบคุมตนเอง ความสามารถในการควบคุมความสนใจอารมณ์ความรู้สึก และพฤติกรรมในการปรากฏตัวของสิ่งล่อใจ ปัจจัยสำคัญที่ สองของความสำเร็จคือ กริทธิ เป็นการแสวงหา ยึดมั่นกับเป้าหมายที่โดดเด่นแม้จะมีความพ่ายแพ้ การ ควบคุมตนเอง และ กริทธิ มีความสัมพันธ์อย่างมาก อีกทั้งยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Suzuki et al. (2015) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กริทธิ และการมีส่วนร่วมการทำงาน : การศึกษาการตัดขวาง พบว่า กริทธิ นิยามให้เป็นความขยันหมั่นเพียรในความพยายามและความสอดคล้องกับความสนใจ, ได้ตั้งจุดเป็น ปัจจัยบ่งชี้ของความสำเร็จในด้านต่างๆเกินกว่า IQ และจากผลการศึกษาของ (Duckworth & Quinn : 2009) พบว่า กริทธิ : ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจกับความเพียร และความรักความศรัทธาในเป้าหมาย ระยะยาว โดยได้ทำการศึกษาดังวิธีการศึกษาแบบภาคตัดขวาง 2 วิธี เรามุ่งเน้นการสำรวจ ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจของความแข็งแกร่งในคุณลักษณะความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุสู่ เป้าหมาย (กริทธิ) ซึ่งประกอบด้วย 2 มุมมองคือ ความเพียรพยายาม และความสนใจอย่างไม่ลดละ โดยได้ศึกษาเพื่ออธิบายถึงความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุเป้าหมาย (กริทธิ) ของแต่ละบุคคลที่ แตกต่างกัน ซึ่งถูกอธิบายอย่างชัดเจนในการแสวงหาความสุขในชีวิต ความพอใจชั่วขณะในการทำ กิจกรรมเชิงบวก (Pleasure) ความหมายของสิ่งที่กระทำ (Meaning) การกระทำเพื่อผู้อื่น และการ ส่วนร่วมใส่ใจในกิจกรรมที่กระทำ (Engagement) กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม แสดงให้เห็นว่าความคงทน ของการกระทำเพื่อบรรลุสู่เป้าหมาย (กริทธิ) มีแนวโน้มความสัมพันธ์อยู่ในระดับกลางเป็นไปทิศทาง เดียวกันกับการมีส่วนร่วมใส่ใจในกิจกรรมที่กระทำ (Engagement) และมีความสัมพันธ์กับการ มองเห็นความหมายของสิ่งที่กระทำ (Meaning) อยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง มีความสัมพันธ์ที่ผกผัน กับความพอใจชั่วขณะในการทำกิจกรรมเชิงบวก (Pleasure) อยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง แนวโน้ม แรงจูงใจที่แตกต่างเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุสู่เป้าหมาย (กริทธิ) ใน 2 ลักษณะ คือ การมีส่วนร่วมใส่ใจในกิจกรรมที่กระทำมีพลัง (Engagement) มากกว่าความเพียร

พยายาม ในขณะที่การมองเห็นความหมายของสิ่งที่กระทำ (Meaning) แปรผกผันกับความสนใจโดยรวม ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างของบุคคลในความคงทนของการกระทำเพื่อบรรลุสู่เป้าหมาย (กริถ) ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากความแตกต่างในสิ่งที่ทำให้บุคคลมีความสุข

2. รูปแบบการเสริมสร้างกริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีขั้นตอน 5 ได้แก่ ขั้นที่ 1 รับรู้และใส่ใจ Planing : P ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติ ขจัดข้อสงสัย Operating : O ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา Whole Evaluating : W ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะสมสร้างนิสัย Enhance Values : E และ ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อก้าวความเข้าใจ Reflecting to understanding : R ที่ได้จากการสังเคราะห์ ทฤษฎีและเทคนิคทางจิตวิทยา ดังนี้ ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham) แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัย ของบลูม (Bloom Taxonomy) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan) และ เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Davis (2015) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการส่งเสริมให้นักเรียนมีกริถ ทั้งในห้องเรียน และโรงเรียนได้ด้วยวิธีการพูดคุยเกี่ยวกับกริถ การแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับกริถ วางกรอบความคิดใหม่ ทบทวนปัญหา ส่งเสริมให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัย ช่วยให้นักเรียนพัฒนาลักษณะนิสัย และแลกเปลี่ยนเรียนรู้เมื่อนักเรียนมีความสนใจกริถ และ สอดคล้องกับแนวคิดของ Hoerr (2013) ได้เสนอขั้นตอนในการเสริมสร้างกริถ ประกอบด้วย การสร้างสภาพแวดล้อม (Establish the environment) สิ่งที่สำคัญคือการสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียน รู้สึกว่าได้รับการเอาใจใส่ และได้รับการสนับสนุนอย่างเป็นธรรมชาติ การกำหนดความคาดหวัง (Set the expectations) ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ซึ่ง ถึงคุณค่าของการดิ้นรนที่จะประสบความสำเร็จ และ จำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนที่ผิดพลาด เพื่อการพัฒนากริถ สร้างความยุ่งยาก (Create the frustration) ความยุ่งยากจำเป็นสำหรับการพัฒนากริถ ควรสอนนักเรียนให้ตระหนักถึงความรู้สึกของตัวเอง เพื่อที่จะสามารถคาดหวังความยุ่งยากได้ตรวจสอบประสบการณ์ (Monitor the experience) และ สะท้อนผลและเรียนรู้ (Reflect and learn) การสะท้อนและการเรียนรู้เป็น กุญแจสำคัญในการเปลี่ยนความล้มเหลวที่ดีไปสู่ความสำเร็จ

3. ผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้าง กริถของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3.1 ก่อนและหลังที่นักเรียนจะเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบทั้ง 16 ครั้ง ผู้วิจัยได้ทำการ วัดระดับกริถ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรมที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่าง พบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจาก รูปแบบการเสริมสร้างกริถ ในแต่ละขั้นตอนได้สังเคราะห์จาก

องค์ประกอบที่สำคัญของกริธ อีกทั้งยังใช้รูปแบบผ่านกิจกรรมฝึกอบรมมีจำนวน 16 ครั้ง ซึ่งมากพอที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนให้มีแนวโน้มไปในลักษณะของการมีกริธในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับที่ Davis (2015) ได้เสนอขั้นตอนการส่งเสริมให้นักเรียนมีกริธ ทั้งในห้องเรียน และโรงเรียนได้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น อ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับกริธ พูดคุยเกี่ยวกับกริธ แลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับกริธ วางกรอบความคิดใหม่ ทบทวนปัญหา ค้นหาคำตอบแนวคิดใหม่ๆ อยู่กับบรรยากาศที่ส่งเสริมกริธ ส่งเสริมให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัย ช่วยให้นักเรียนพัฒนาลักษณะนิสัย และแลกเปลี่ยนเรียนรู้เมื่อนักเรียนมีความสนใจกริธ และสอดคล้องกับหลักอิทธิบาท 4 ที่เป็นหลักในการดำเนินงาน เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เกิดผลสำเร็จ ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ ฉันทะ คือ ความยินดีพอใจในการทำงาน ทำงานด้วยความรัก องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เกิดฉันทะทางฝ่ายดี คือ โยนิโสมนสิการ เป็นปัจจัยภายในตัวบุคคล คนที่มีโยนิโสมนสิการจะเป็นคนที่ช่วยเหลือตนเองได้ มีการคิดอย่างถูกวิธี คิดอย่างมีระบบ (พระเทพเวที (ประยูรช ษ.ปยุต.โต), 2532) วิริยะ คือ ความเพียร ใจสู้ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและความลำบาก จิตตะ คือ ความคิดจดจ่อหรือความเอาใจใส่อยู่กับงานนั้นๆ คนที่มีจิตตะเป็นคนที่ไม่ปล่อยปละละเลยกับงานของตน คอยตรวจตรางานอยู่เสมอ จิตตะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ คือ ผู้เรียนต้องมีความพอใจแล้วพยายามขวนขวายหาความรู้บ่อยๆ ไม่เลิกกลางคัน มีความเพียร พิจารณาข้อบกพร่องในการเรียน เอาใจใส่ในการเรียน เพื่อให้การเรียนประสบผลสำเร็จ วิมังสา คือ การใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ หาเหตุผลในสิ่งนั้น พิจารณาในงานหรือทำงานด้วยความเข้าใจ องค์ประกอบของอิทธิบาททั้ง 4 จะทำงานเกื้อหนุนกัน และมักมาด้วยกัน ใครก็ตามที่มีอิทธิบาท 4 ครบทุกข้อย่อมประสบความสำเร็จในการเรียน และการทำงาน

3.2 การติดตามผลหลังสิ้นสุดการเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบ 1 เดือน พบว่า หลังจากนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม 1 เดือน ผู้วิจัยได้ทำการวัดระดับกริธอีกครั้ง พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกับระยะติดตามผลภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรม 1 เดือน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากการอบรมที่ได้ปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง มีความเข้าใจ ทราบเป้าหมายที่แท้จริงของการเรียนในสาขาวิชาดนตรี นาฏศิลป์ และมีความอดทน เพียรพยายาม ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาตนเอง ให้สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ในอนาคต พร้อมทั้งรู้จักการวางแผนการพัฒนาตนเองให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยได้สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ มิลินทรา กวินกมลโรจน์ (2557) ที่ศึกษาเรื่อง การวิจัยและพัฒนากระบวนการชี้แนะที่อิงทฤษฎีการเรียนรู้สู่การเปลี่ยนแปลงเพื่อปรับชุดความคิดด้านการจัดการเรียนการสอนของครูประถมศึกษา พบว่า ขั้นตอนที่มีความสำคัญที่สุดในการสร้างให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของครู คือ การสร้างความตระหนักในตนเองเพื่อนำสู่การยอมรับตนเองด้วยการทำให้ครูเปิดใจยอมรับถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพราะในการที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ จะต้องทำให้ครูเกิดการเข้าใจตนเองด้วยการ

ใคร่ครวญตนเองจากการประเมินการทำงานของตนเอง จากความคาดหวังที่ไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานของตนเองนำไปสู่การมองเห็นข้อผิดพลาดของตนและนำมาแก้ไขตนเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเสริมสร้างเสริมสร้างกรีทสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยกรีทหลังการเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบสูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบ ดังนั้นในการเสริมสร้างกรีทสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม วิทยาลัยนาฏศิลป์ควรนำกิจกรรมตามรูปแบบดังกล่าวไปใช้หรือปรับใช้ในการพัฒนานักเรียนคนอื่น ๆ อาจปรับใช้ในชั่วโมงกิจกรรมแนะแนว และควรนำมาใช้กับนักเรียนที่เริ่มเข้าเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จะทำให้นักเรียนเกิดความรักในสาขาวิชาดนตรี นาฏศิลป์ เรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองอย่างมีเป้าหมาย มีความอดทน พยายาม มีความกระตือรือร้น หมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ และสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่กำหนด นำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

2.1 ควรสัมภาษณ์นักเรียนเบื้องต้น พร้อมทั้งประเมินความสนใจในการเข้าร่วมโครงการเสริมสร้างกรีทสำหรับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรปรับกิจกรรมให้สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน เช่นมอบหมายงานให้นักเรียนได้กลับไปทำที่บ้าน และรายงานผลในการจัดกิจกรรมครั้งต่อไป

3.2 ควรทำการเสริมสร้างกรีทควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน โดยจัดโครงการเสริมสร้างกรีทกับรูปแบบการเรียนการสอนแบบ PBL, PLC

3.3 ควรทำการศึกษาพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกรีท โดยใช้กิจกรรมที่บูรณาการระหว่างครอบครัว โรงเรียน และสังคม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2546). *ภาพอนาคตและคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ขัตติยา น้ายาทอง. (2555). การศึกษาและพัฒนาความสามารถในการฟื้นฟ้อุปสรรค (AQ) ของนักศึกษาสาขาวิชาสถิติประยุกต์. *วารสารวิจัยทางการศึกษา*, 1(1), 102–108.
- จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. (2557). *จิตวิทยาทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนกนารถ ชื่นเชย. (2550). *รูปแบบการจัดการศึกษาต่อเนื่องในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชยภณ นุกุลกิจ. (2543). *ผลการใช้กิจกรรมศิลปะเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพด้านความอดทนความไม่ล้มเหลวทัศนคติความสนใจใฝ่รู้ และควมมีระเบียบของวัยรุ่นในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชัยพร วงศ์วรรณ. (2538). *เอกสารการสอนค่านิยมและจริยธรรม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศึกษาทั่วไป สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. (ไม่ได้ตีพิมพ์)
- ชูชัย สมितिไกร. (2548). *การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2546). *การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยม : จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: เมทีธิปส์.
- ทิตนา แคมมณี. (2552). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2559). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิชา ทองป้อ. (2557). *การศึกษาเปรียบเทียบทุนมนุษย์ของบุคลากรภาครัฐ และภาคเอกชน ที่ส่งผลต่อรายได้ในอนาคต กรณีศึกษา : องค์กรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ปรเมษฐ์ บุญยชัย. (2544). *เอกสารประกอบการสอนวิชาจารีตนาฏศิลป์ไทย*. ภาควิชาศิลปะการแสดง มหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนสุนันทา. (ไม่ได้ตีพิมพ์)
- ปริญญา จงวัฒนา. (2550). *พุทธธรรมเพื่อกัลยาณมิตร*. กรุงเทพฯ: บจก.ศิลป์สยามบรรจุกัณฑ์และการพิมพ์.
- พงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ. (2552). *เทคนิคการฝึกอบรม*. ชลบุรี: ภาควิชาวัฒนธรรมและเทคโนโลยี การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พรทิพย์ อันทิวโรทัย และคณะ. (2551). การสังเคราะห์รายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอก สถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์และวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 21(2), 165–176.
- พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตโต). (2532). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรม*. กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). (2543). *พุทธธรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). (2550). *พุทธธรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัทสหธรรมมิกจำกัด.
- มารศรี กลางประพันธ์. (2548). *การพัฒนาคุณธรรมด้านความอดทน (ขันติ) ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มลินทรา กวินกมลโรจน์. (2557). *การวิจัยและพัฒนากระบวนการชี้แนะที่อิงทฤษฎีการเรียนรู้สู่การเปลี่ยนแปลงเพื่อปรับชุดความคิดด้านการจัดการเรียนการสอนของครูประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยงยุทธ เกษสาคร. (2544). *ภาวะผู้นำและการจูงใจ*. กรุงเทพฯ: เอสเค บุ๊คเนส.
- รัตน์ะ บัวสนธ์. (2552). *วิจัยเชิงคุณภาพทางการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาริญา ภาภูตานนท์ ณ มหาสารคาม. (2544). *จิตวิทยาพุทธศาสนา*. กรุงเทพฯ: เมดาร์ท.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2553). *การวิจัยพัฒนารูปแบบ*. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2(4), 1–15.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2556). *การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิจิตร อาวะกุล. (2540). *การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทยา นาควัชร. (2544). *วิธีเลี้ยงลูกให้เก่ง ดี และมีสุข (IQ EQ MQ AQ)*. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์ พรินต์ติ้งแอนด์ พลับลิชซิงจำกัด.
- วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2551). *หลักสูตรพื้นฐานวิชาชีพวิทยาลัยนาฏศิลป์ พุทธศักราช 2551 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐาน*. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2555). *ทฤษฎีการทดสอบแนวใหม่*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2558). *รายงานประจำปี 2557*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2559). *รายงานประจำปี 2559*. นครปฐม: ม.ป.พ

สมคิด บางโม. (2551). *กฎหมายและจริยธรรมสื่อสารมวลชน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ เอส เค บุ๊คส์.

สมชาติ กิจยรรยง. (2543). *ยุทธวิธีบริการครองใจลูกค้า*. กรุงเทพฯ: อีระป้อมวรรณกรรม.

สมชาติ กิจยรรยง. (2545). *เทคนิคการเป็นวิทยากรฝึกอบรม*. กรุงเทพฯ: มัลติมีเดีย อินเตอร์เนชั่นเทคโนโลยี.

สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2555). *สถิติขั้นสูงสำหรับวิจัยทางการศึกษา*. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2549). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. (2558). *วัฒนธรรมคุณภาพ : สร้างคนสร้างชาติ*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ

สุทธิพงษ์ ศรีวิชัย. (2550). *หลักการบริหารการศึกษาตามแนวพุทธศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุบรรณ พันธุ์วิทวาส, & ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์. (2522). *ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โอเชียนสตรี.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2553). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โสภิตา ลิ้มวัฒนาพันธ์. (2538). *การเปรียบเทียบผลของการปรับพฤติกรรมโดยใช้การควบคุมตนเองกับการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ที่มีต่อการเพิ่มการคงอยู่ของพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์ ชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

อันซอรี ช่างเหล็ก. (2560). *แรงจูงใจและความเพียร ปัจจัยพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนภาษา. วารสารศิลปศาสตร์, 9(2), 88–166.*

อัมพร พงษ์กัสนานันท์. (2550). *การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อ ส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

Ajzen, & Icek. (2002). Constructing a TpB Questionnaire: Conceptual and Methodological Considerations. From: <https://pdfs.semanticscholar.org/0574/b20bd58130dd5a961f1a2db10fd1fcbae95d.pdf> 3 July 2017.

- Arthur S. Reber. (1985). *The Penguin Dictionary of Psychology*. London : Penguin Group.
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: W.H. Freeman.
- Blackwell, L., Trzesniewski, K., & Dweck, C. S. (2007). Implicit theories of intelligence predict achievement across an adolescent transition: A longitudinal study and an intervention. *Child Development, 78*, 246–263.
- Brown, W. B., & Moberg, D. J. (1980). *Organization Theory and Management : A Macro Approach*. New York: John Wiley and Sons.
- Corsini, R. J. (2002). *The Dictionary of Psychology*. New York: Routledge,
- Csikszentmihalyi, M. (1990). *Flow: The psychology of optimal experience*. New York: Harper & Row.
- Davis, V. (2015). True Grit: The Best Measure of Success and How to Teach It. Retrieved from <http://www.edutopia.org/blog/true-grit-measure-teach-success-vicki-davis> 27 July 2017.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2000). Self-determination theory : A macrotheory of human motivation, development, and health. *Canadian Psychology, 49*(3), 182–185.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2000). Self-determination theory and the facilitation of intrinsic motivation, social development, and well-being. *American Psychologist, 55*(1), 68–78.
- Diamond, A., & Lee, K. (2011). *Interventions shown to aid executive function development in children 4-12 years old*. *Science, 333*(6045), 959-964.
- Duckworth, A. L., & Kern, M. L. (2011). A meta-analysis of the convergent validity of self-control measures. *Journal of Research in Personality, 45*(3), 259–268.
- Duckworth, A. L., Kirby, T., Tsukayama, E., Berstein, H., & Ericsson, K. (2010). Deliberate practice spells success: Why grittier competitors triumph at the National Spelling Bee. *Social Psychological and Personality Science, 2*(2), 174–181.
- Duckworth, A. L., Peterson, C., Matthews, M. D., & Kelly, D. R. (2007a). Grit: Perseverance and passion for long-term goals. *Journal of Personality and Social Psychology, 92*(6), 1087–1101.

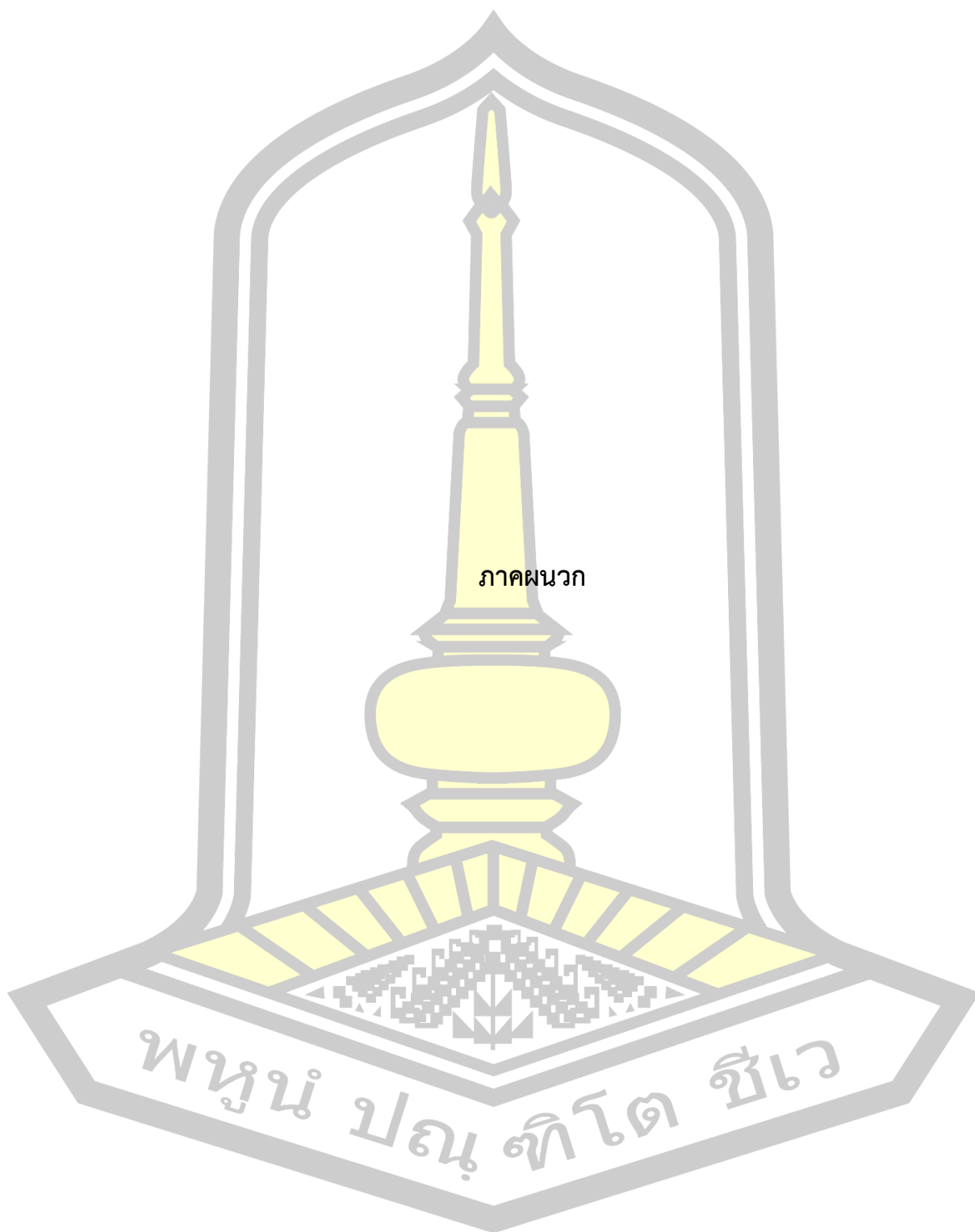
- Duckworth, A. L., Peterson, C., Matthews, M. D., & Kelly, D. R. (2007b). Grit Perseverance and passion for long-term goals. *Journal of Personality and Social Psychology, 92*(6), 1087–1101.
- Duckworth, A. L., & Quinn, P. D. (2009). Development and validation of the short grit scale (Grit- S). *Journal of Personality Assessment, 91*(2), 166–174.
- Duckworth, A. L., Quinn, P. D., & Seligman, M. E. P. (2009). Positive predictors of teacher effectiveness. *The Journal of Positive Psychology, 4*(6), 540–547.
- Duckworth, & Gross. (2014). Self-Control and Grit : Related but Separable Determinants of Success. *Current Directions in Psychological Science, 23*(5), 319-325.
- Dweck, C. S., & Leggett, E. L. (1988). A social-cognitive approach to motivation and personality. *Psychological review, 95*(2), 256.
- Dweck, C., Walton, G. M., & Cohen, G. L. (2011). *Academic tenacity: Mindsets and skills that promote log-term learning*. Western Australia: Bill & Melinda Gates Foundation.
- Evan, M., KleimanLeah, M., Adams, T. B., & Kashdan. (2013). Gratitude and grit indirectly reduce risk of suicidal ideations by enhancing meaning in life: Evidence for a mediated moderation model. *Journal of Research in Personality, 47*(5), 539–554.
- Farrington, C. A., Roderick, M., Allensworth, E., Nagaoka, J., Keyes, T. S., Johnson, D. W., & Beechum, N. O. (2012). *Teaching adolescents to become learners. The role of Noncognitive factors in shaping school performance: A critical literature review*. Illinois: University of Chicago Consortium on Chicago School Research.
- Fredricks, J. A., Blumenfeld, P. C., & Paris, A. H. (2004). School engagement: Potential of The concept, state of the evidence. *Review of Educational Research, 74*(1), 59–109.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw-Hill.
- Hacker, D. J., Dunlosky, J., & Graesser, A. C. (2009). *Metacognition in educational theory and practice*. Mahwah. New Jersey: Laerence Erlbaum Associates, Inc.

- Heckman, J., Malofeeva, L., Pinto, R., & Savelyev, P. (2009). *The effect of the Perry Preschool Program on the cognitive and non-cognitive skills of its participants*. Chicago: University of Chicago.
- Hoerr, T. R. (2013). *Fostering grit : how do I prepare my students for the real world?*. Virginia: Thomas R. Hoerr.
- Ivancevich, J. M., Marteson, T. M., & Konopaske, R. (1968). *Organizational Behavior and Management*. Texas: Business Publication.
- Jairam, D., & Kiewra, K. (2009). An investigation of the SOAR study method. *Journal of Education Psychology, 102*(3), 601–604.
- Kazdin, A. E. (1980). *Behavior Modification in Applied Settings. Revised Edition*. Illinois: The Dorsey Press.
- Keeves, P. J. (1988). *Educational Research, Methodology, and Measurement : An International Handbook*. Oxford: Pergamon Press.
- Maston, A. S., Cutuli, J. J., Herbers, J. E., & Reed, M. J. (2009). *Resilience in development*. New York: Oxford University.
- Mischel, W., Shoda, Y., & Rodriguez, M. L. (1989). Cognitive person variables in the delay of gratification of older children at risk. *Journal of personality and social psychology, 57*(2), 358.
- National Research Council and Institute of Medicine. (2003). *Engaging schools: Fostering high school students' motivation to learn*. Washington: The National Academies Press.
- Peterson, C., & Seligman, M. E. P. (2004). *Character strengths and virtues: A Handbook And Classification*. NY: American Psychological Association and Oxford University Press.
- Poropat A. E. (2009). A meta-analysis of the five-factor model of personality and Academic performance. *Psychological Bulletin, 135*(2), 322–338.
- Reschly, A. L., & Christenson, S. L. (2012). *Jingle, jangle, and conceptual haziness: Evolution and future directions of the engagement construct*. New York: Springer Science + Business Media.

- Research, C. N. (2012). *Education for life and work : Developing transferable knowledge and skills in the 21st century*. Washington: The National Academies Press.
- Richards, J. C., & Schmidt, R. (2002). *Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*. New York: Pearson.
- Roberts, Y. (2009). *Grit: the Skills for Success and How They are Grown*. London : The Young Foundation.
- Stoltz, P. G. (1997). *Adversity Quotient : Turning Obstacles into Opportunities*. New York: John Wiley & Sons, Inc.
- Stoltz, P. G. (2014). *Grit-The New Science of What it takes to Persevere Flourish Succeed*. United States of America: ClimbStrong Press, Inc.
- Stoner, A. F., & Wankel, C. (1986). *Management*. New Delhi: Prentice – Hill.
- Suzuki, Tamesue, Asahi, & Ishikawa. (2015). Grit and Work Engagement: A Cross-Sectional Study. *PloS one*,10(9), 1-11.
- Thaler, L. K., & Koval, R. (2015). *Grit to Great: How Perseverance, Passion, and Pluck Take You from Ordinary to Extraordinary*. New York: Crown Business.
- The Raikes Foundation. (2012). *The middle shift*. from [http://raikesfoundation.org/Documents/Raikes Foundation Middle Shift Initiative Overview.pdf](http://raikesfoundation.org/Documents/Raikes%20Foundation%20Middle%20Shift%20Initiative%20Overview.pdf). 31 January 2017.
- Tough, p. (2012). *How children succeed : Grit, curiosity, and the hidden power of character*. New York: Houghton Mifflin Harcourt.
- Twisk, J. W. (2013). *Applied longitudinal data analysis for epidemiology: a practical guide*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Vallerand, R. J. (1997). *Toward a hierarchical model of intrinsic and extrinsic motivation*. San Diego: Academic Press.
- Von Culin, K. R., Tsukayama, E., & Duckworth, A. L. (2014). Unpacking grit: Motivational correlates of perseverance and passion for long-term goals. *The Journal of Positive Psychology*, 9(4), 306–312.

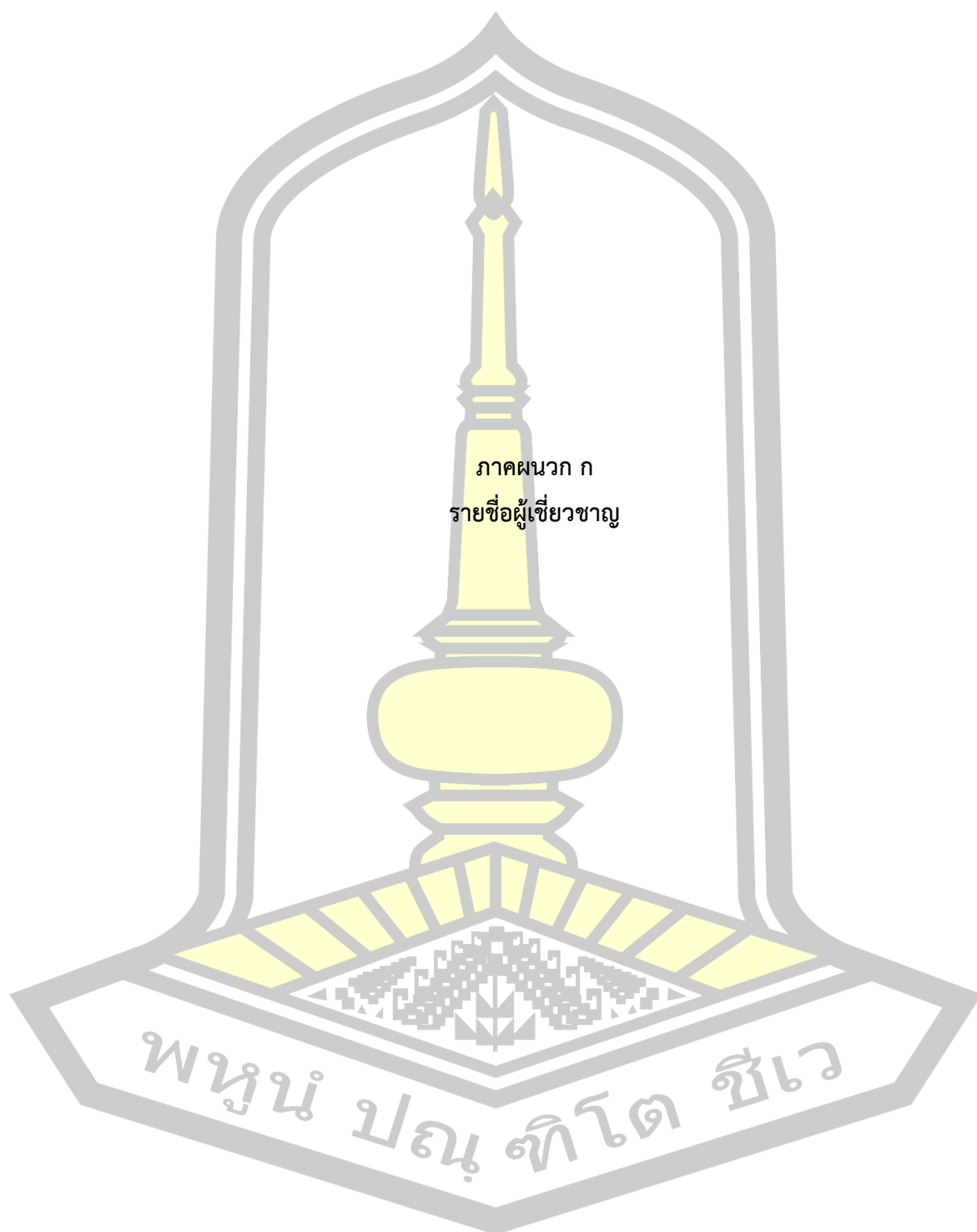
- Walton G. M., & C. G. L. (2007). A question of belonging: Race, social fit, and achievement. *Journal of Personality and Social Psychology*, 92(1), 82–96.
- Wentzel, K. (2009). *Students' relationships with teachers as motivational contexts*. New York: Taylor and Francis
- Willer, D. (1976). *Scientific sociology theory and method*. New Jersey: Englewood Cliffs.

ภาคผนวก

พหุมนุ ปณ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

พหุบัณฑิตยาลัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กรีท ของนักเรียน
วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กรีท ของนักเรียนวิทยาลัย
นาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูทธ ไทยธานี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โพธิพันธ์ พานิช อาจารย์ประจำคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิต
พัฒนศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิงเพชร ส่งเสริม อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนศักดิ์ อัครจุมพามณี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย
องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัย
นาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

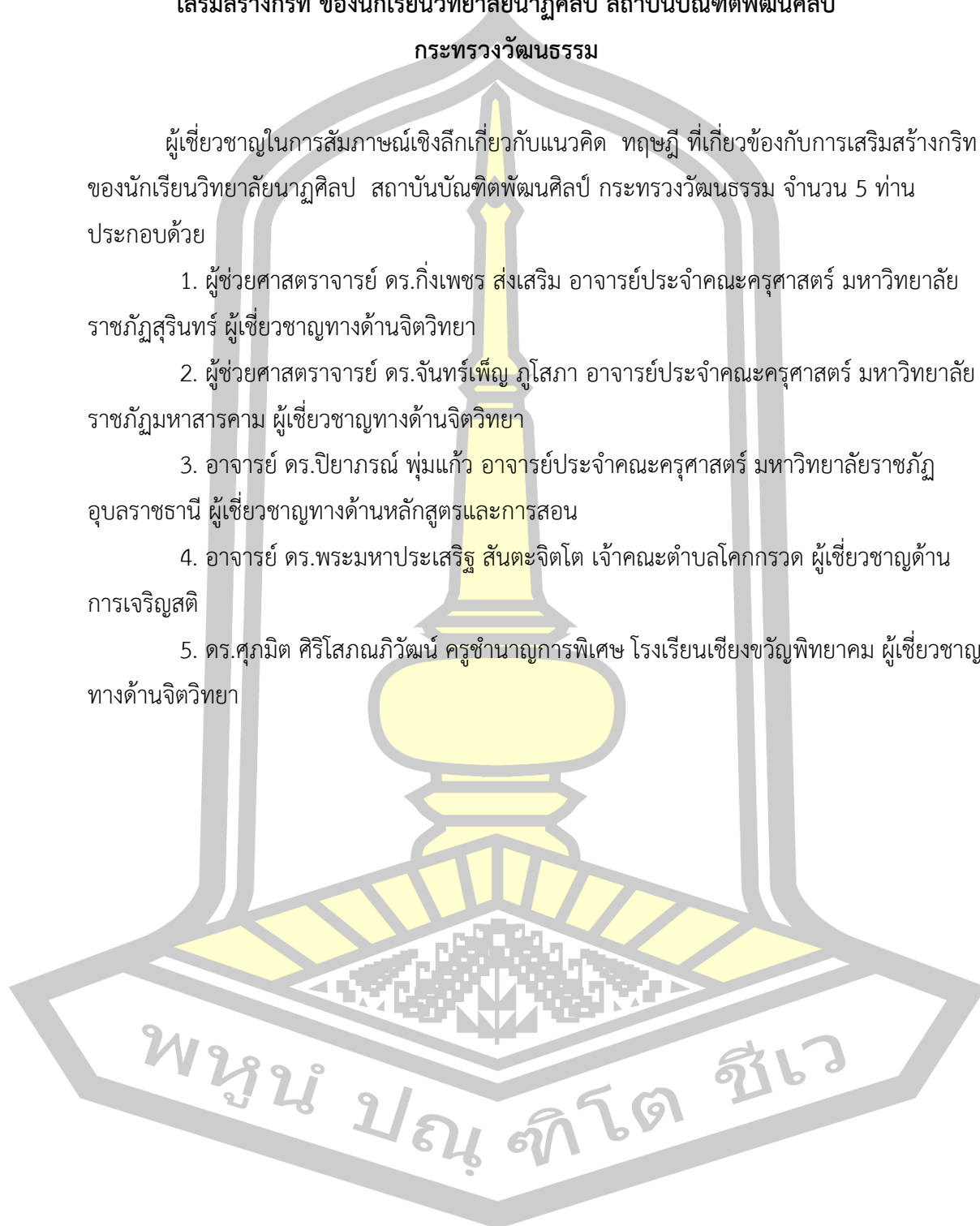
1. รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุกกุล อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูร ไทยธานี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
3. รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ท้ายเรือคำ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดและประเมินผลการศึกษา
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โพธิพันธ์ พานิช อาจารย์ประจำคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
5. อาจารย์ ดร.กิตติศักดิ์ สินธุโคตร อาจารย์ประจำวิทยาลัยนาฏศิลปกาฬสินธุ์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดและประเมินผลการศึกษา

พูน ปณ ทิโต ชีเว

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการ
เสริมสร้างกริธ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
กระทรวงวัฒนธรรม

ผู้เชี่ยวชาญในการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างกริธ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม จำนวน 5 ท่าน
ประกอบด้วย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิงเพชร ส่งเสริม อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภาก อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
3. อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน
4. อาจารย์ ดร.พระมหาประเสริฐ สันตะจิตโต เจ้าคณะตำบลโคกกรวด ผู้เชี่ยวชาญด้าน
การเจริญสติ
5. ดร.ศุภมิต ศิริโสภณภักดิ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเซียงขวัญพิทยาคม ผู้เชี่ยวชาญ
ทางด้านจิตวิทยา

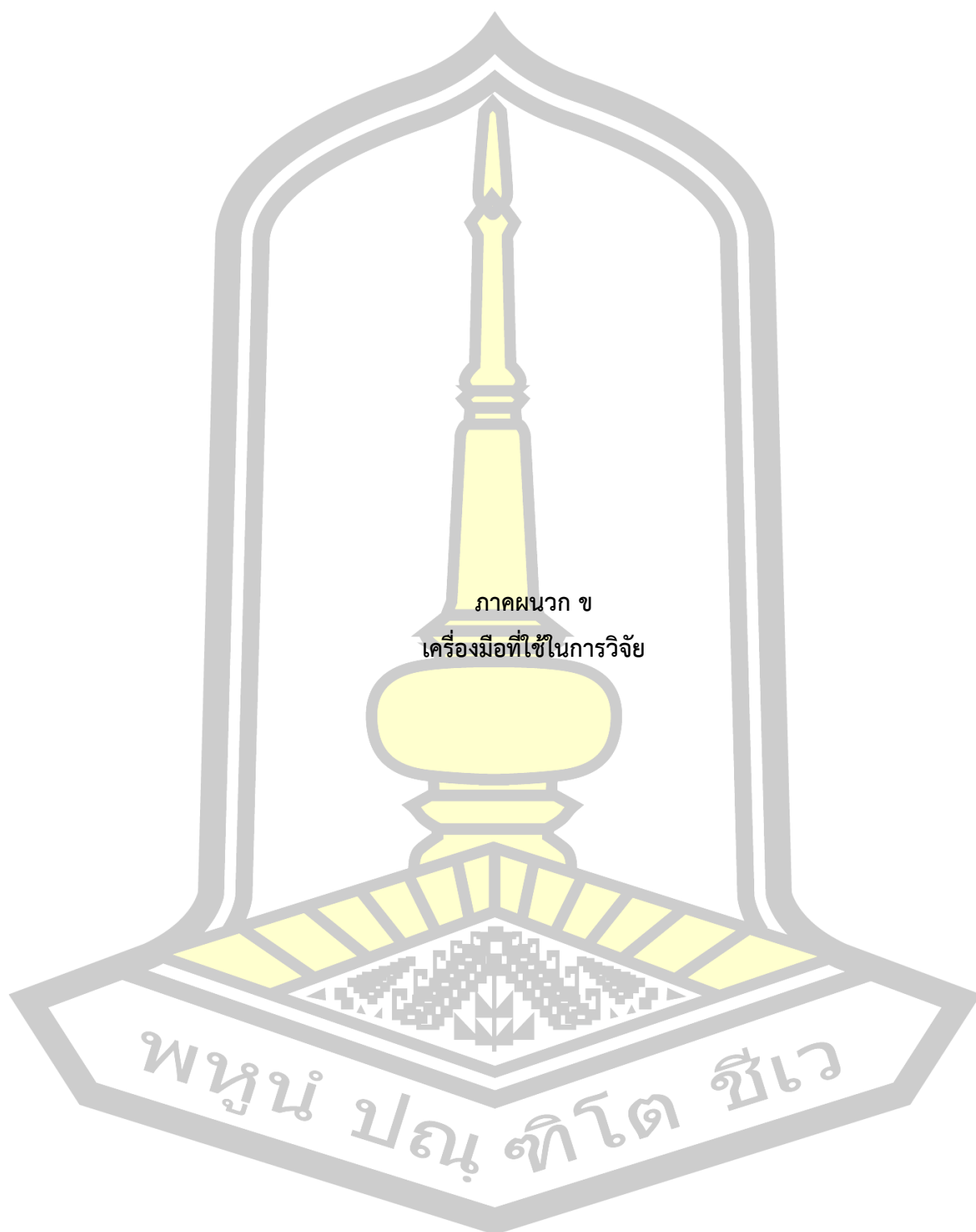

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบโครงร่างของรูปแบบ และประเมินรูปแบบ กิจกรรมใน
รูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
กระทรวงวัฒนธรรม

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบโครงร่างของรูปแบบ ประเมินรูปแบบ กิจกรรมในรูปแบบ
การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวง
วัฒนธรรม จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัย
เกษมบัณฑิต ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ประยูทธ ไทยธานี อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภา อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิงเพชร ส่งเสริม อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา
5. อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน

แบบสัมภาษณ์องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

กรอบคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1. ในทัศนะของท่านกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ควรมีความหมายอย่างไร
2. ตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีอะไรบ้าง
3. แนวทางการพัฒนาแต่ละตัวบ่งชี้กริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ควรเป็นไปในลักษณะใด

กรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับกริท (Grit) ตามทัศนะของ Duckworth

กริท (Grit) หมายถึง พลังการทำงานร่วมกันระหว่าง Passion และ Perseverance นำมาซึ่งการทำงานที่หนักด้วยความพากเพียร อุตสาหะ ไปสู่ความท้าทายด้วยความพยายามและความใส่ใจแม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยากเป็นระยะเวลาหลายปี แนวทางความสำเร็จเป็นเหมือนกับการวิ่งมาราธอน เป็นความทรหด ในขณะที่ความผิดหวังหรือความเบื่อหน่ายเป็นสัญญาณว่ามันเป็นเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแนวทางและลดความสูญเสียที่เกิดขึ้น

ประกอบด้วย

1. แพชชัน (Passion) หมายถึง ความรัก ความชื่นชอบ หลงใหล นำไปสู่ความเพียร ความพยายาม มุมานะ และมีความทะยานอยาก มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ที่ต้องการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย
 - 1.1 มีความเอาใจใส่ (Interest) หมายถึง ความสนใจ ตั้งใจทำอย่างจริงจัง ทำด้วยความมุ่งมั่น เพื่อให้สำเร็จและบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้
 - 1.2 มีเป้าหมายเชิงคุณค่า (Purpose) หมายถึง ความสามารถในการกำหนดวัตถุประสงค์ หรือความปรารถนาที่มีคุณค่าต่อชีวิตของตนเองอย่างมีเป้าหมาย
 - 1.3 มีความคาดหวัง (Hope) หมายถึง ความปรารถนา และเชื่อว่า จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความเป็นไปได้ เป็นพลังผลักดัน

ให้ชีวิตดำเนินไป ทำให้เรามีแรงบันดาลใจ มีความมุ่งมั่น พยายาม อดทน ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ได้ เพื่อให้ความหวังนั้นประสบผลสำเร็จ

1.3 มองเห็นความสำเร็จ (Visualization) หมายถึง กระบวนการสร้างภาพในใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ปรารถนา และมองเห็นภาพความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

1.4 มีจิตใจจดจ่อกับเป้าหมาย (Focus) หมายถึง การมีใจจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง รับรู้เป้าหมายในสิ่งที่ทำ และเป้าหมายนั้นมีความสำคัญต่อชีวิต

1.5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Motivation) หมายถึง ความสามารถในการสร้างแรงจูงใจแรงขับภายในตนเอง เพื่อที่จะนำตนเองไปสู่เป้าหมาย หรือความสำเร็จของชีวิต

2. เพอเซเวียเรนซ์ (Perseverance) หมายถึง ความกระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อ ประกอบด้วย

2.1 มีความพยายาม (Effort) หมายถึง การมีความมานะ บากบั่น เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรม การงานต่างๆ

2.2 มีการฝึกฝน (Practice) หมายถึง กระบวนการฝึกฝน ปรับปรุงตนเองตลอดเวลา อย่างที่ถูกต้องเหมาะสม จนเกิดเป็นทักษะหรือความชำนาญ

2.3 มีวินัยในตนเอง (Self Discipline) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมของตนให้ประพฤติ ปฏิบัติในทางที่พึงปรารถนา ตามความต้องการของตนเองและตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนด

2.4 มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptation) หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวต่อเหตุการณ์ที่อยู่รอบ ๆ ตัว เป็นความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหรือถูกเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ต่างๆ ได้

2.5 มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (Relationships) หมายถึง ความสามารถในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น และสามารถแบ่งปันสิ่งที่มีแก่บุคคลอื่นได้

พหุบัณฑิต ชีวะ

แบบวัดกริท (Grit)

ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

คำชี้แจง

1. แบบวัดกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

2. รายการและข้อคำถามในแบบวัดฉบับนี้ ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องและคำตอบที่ผิด ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากนักเรียนในการตอบแบบวัดให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด และตอบให้ครบทุกข้อ เพื่อจะได้ผลการวิจัยที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อไป

3. ข้อมูลจะถูกนำไปใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้นและจะไม่มีผลกระทบต่อนักเรียนไม่ว่ากรณีใดๆ

4. แบบวัดนี้มีทั้งหมด 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ประกอบด้วย เพศ ระดับชั้น สาขาวิชาที่เรียน วิทยาลัยที่สังกัด

ตอนที่ 2 รายการข้อคำถามวัดกริท (Grit) ของนักเรียน ประกอบด้วย มีความรักความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน จำนวน 9 ข้อ มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย จำนวน 11 ข้อ มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า จำนวน 7 ข้อ มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ จำนวน 9 ข้อ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 8 ข้อ มีความอดทน จำนวน 10 ข้อ มีความพยายาม จำนวน 12 ข้อ มีความตั้งใจแน่วแน่ จำนวน 6 ข้อ มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค จำนวน 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 82 ข้อ

5. ให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแต่ละข้อ เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดและการกระทำของนักเรียนมากที่สุด โดย

- 1 หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนเลย
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนเล็กน้อย
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นค่อนข้างตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียน
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนค่อนข้างมาก
- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนมากที่สุด

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นลักษณะแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

1. เพศ ชาย หญิง
2. กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้น
 - ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
3. เป็นนักเรียนสาขาวิชา นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์
4. เป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

☐ วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา	☐ วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่
☐ วิทยาลัยนาฏศิลป์นครศรีธรรมราช	☐ วิทยาลัยอ่างทอง
☐ วิทยาลัยนาฏศิลป์ลพบุรี	☐ วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี
☐ วิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง	☐ วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี

ตอนที่ 2 แบบวัดกริถ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

- 1 หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนเลย
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนเล็กน้อย
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นค่อนข้างตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียน
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนค่อนข้างมาก
- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด / การกระทำของนักเรียนมากที่สุด

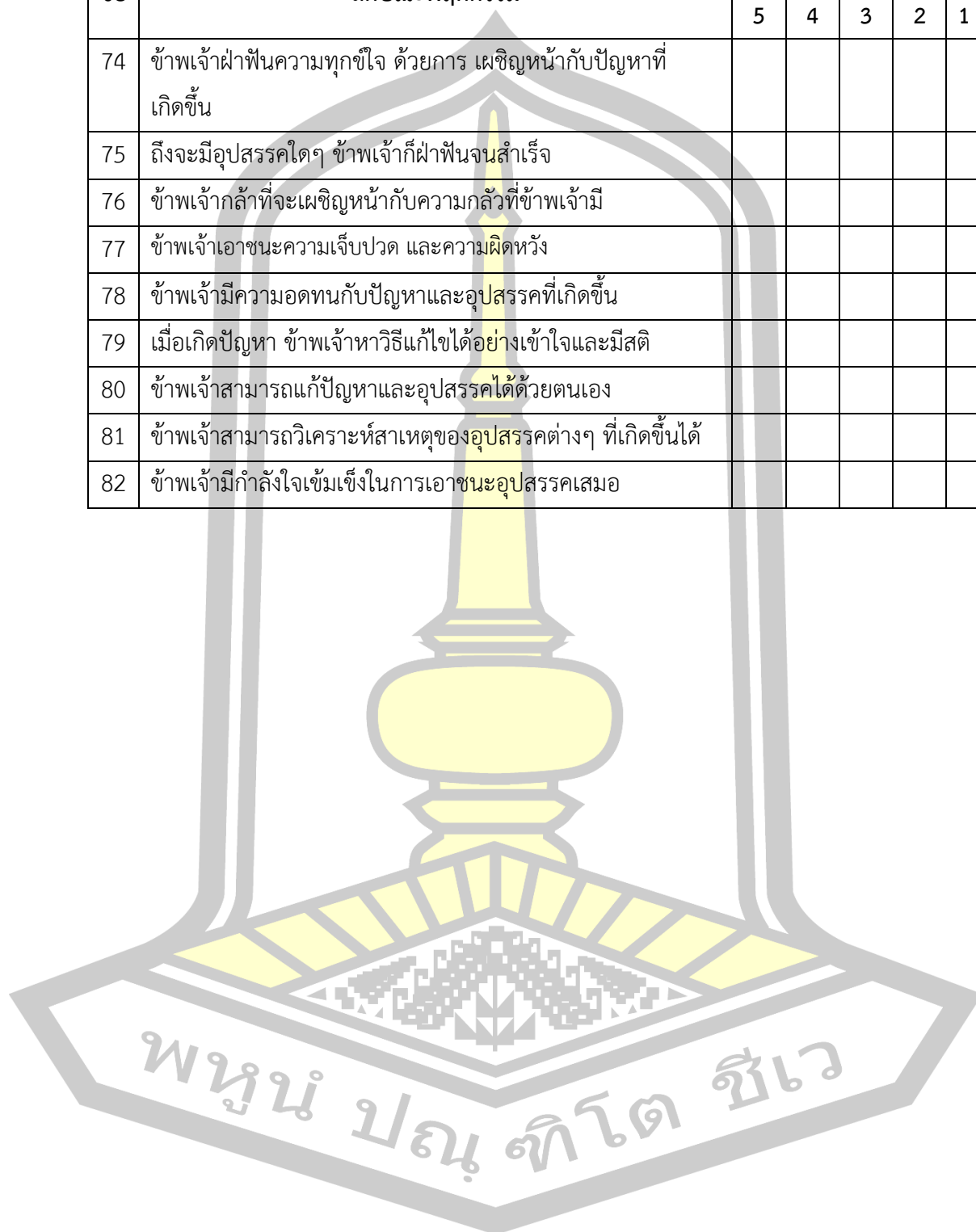
ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน						
1	ข้าพเจ้าตัดสินใจสมัครเรียนสาขาวิชานี้ด้วยตนเอง					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจในสาขาวิชาที่เลือกเรียน					
3	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะยอมรับประสบการณ์ใหม่ๆ ในขณะที่เรียน					
4	ถึงแม้สิ่งแวดล้อมในการเรียนจะเปลี่ยนไปอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังเลือกที่จะเรียนในสาขาเดิม					
5	ข้าพเจ้าจะนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพตามสาขาวิชาที่เรียน					
6	เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้าพเจ้ายังจะเลือกเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรี					
7	เมื่อได้รับคัดเลือกให้ทำการแสดง ข้าพเจ้าตื่นเต้นและภูมิใจ					
8	เมื่อมีคนถาม ข้าพเจ้าพูดถึงสาขาวิชาที่เลือกเรียนในด้านดี					
9	ข้าพเจ้าภูมิใจในการเป็นนักเรียนของสาขาวิชาที่เลือก					
ความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย						
10	แม้เพื่อนๆ จะล้อเลียนความตั้งใจ แต่ข้าพเจ้าก็จะพยายามต่อไป					
11	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายที่วิทยาลัย หรือที่บ้านเสร็จทันเวลาโดยไม่มีข้อแม้					
12	เมื่อมีการตั้งเป้าหมายไว้ ข้าพเจ้าจะมุ่งมั่นไปที่เป้าหมายนั้นๆ					
13	ข้าพเจ้ามีการวางแผนชีวิต และดำเนินตามแผนที่วางไว้					
14	ข้าพเจ้าได้รตรองผลของการกระทำก่อนที่จะลงมือทำ					
15	ข้าพเจ้าเข้าใจถึงความต้องการและความรู้สึกของตนเอง					
16	เมื่อข้าพเจ้าวางแผนใดๆ ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำตามแผนจนสำเร็จ					
17	ข้าพเจ้ามีความสามารถในการควบคุมตนเองให้จดจ่อในสิ่งที่ทำ					
18	ข้าพเจ้าเข้าใจเป้าหมายในการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรี					
19	ข้าพเจ้าวางแผนเป้าหมายในการเรียนเพื่อการทำงานในอนาคต					
20	ข้าพเจ้ามีการประเมินตนเองเป็นระยะๆ ว่าได้ทำอะไรตามเป้าหมายที่ตั้งไว้					

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า						
21	ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเรียนหรือทำงานให้สำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนด					
22	แม้ต้องใช้เวลายาวนานแค่ไหน ข้าพเจ้าจะต้องบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้					
23	ข้าพเจ้ามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำสิ่งใหม่					
24	ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้สัมผัสศิลปะอันยิ่งใหญ่					
25	ข้าพเจ้าต้องการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของวิทยาลัย					
26	ถ้าเปรียบชีวิตเหมือนกีฬา ข้าพเจ้าต้องเป็นผู้เล่น ไม่ใช่เป็นผู้ชมข้างสนาม					
27	ข้าพเจ้าไม่ติดใจกับความผิดพลาดในอดีต แต่จะหาโอกาสใหม่ๆ ให้ตัวเอง					
มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ						
28	ข้าพเจ้าจะมาถึงวิทยาลัยก่อนเวลาเข้าแถวเคารพธงชาติ					
29	ข้าพเจ้าแสวงหาความรู้ สนใจเทคโนโลยี และองค์ความรู้ใหม่ๆ ในสาขาวิชาของตนเอง					
30	ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาอย่างกระปรี้กระเปร่า พร้อมทั้งจะทำสิ่งต่างๆ ในวันใหม่					
31	สำหรับข้าพเจ้าแล้วการจะทำอะไรให้ดีต้องหมั่นฝึกฝน					
32	หากข้าพเจ้าต้องการรู้อะไร ข้าพเจ้าจะไปห้องสมุด หรือเข้าอินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลทันที					
33	ข้าพเจ้าจะทำงานที่ได้รับมอบหมายทันที					
34	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อนกำหนด					
35	เมื่อขาดเรียน ข้าพเจ้าจะรีบติดตามเนื้อหาการเรียนทันที					
36	ข้าพเจ้าชอบสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ					

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์						
37	ข้าพเจ้าจะมุ่งพัฒนาในด้านที่ตนเองยังขาดให้ดีขึ้น					
38	ถึงแม้จะมีอุปสรรคต่างๆ ข้าพเจ้าก็ยังมีความหวัง					
39	ในทุกๆ วันข้าพเจ้าอยากที่จะมีโอกาสได้เรียนรู้และเติบโตมากขึ้น					
40	ข้าพเจ้าคาดหวังสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของตนเอง					
41	ข้าพเจ้าชอบความท้าทายและการแข่งขัน					
42	ข้าพเจ้าจะเล่นอินเทอร์เน็ตหลังจากที่ข้าพเจ้า ทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว					
43	ข้าพเจ้าจะพยายามตอบคำถามทุกครั้งเมื่อครูถาม					
44	ข้าพเจ้าชอบทำงานหรือกิจกรรมที่ต้องใช้ความสามารถสูง					
มีความอดทน						
45	แม้การเรียนปฏิบัติเอกจะยากแค่ไหน ข้าพเจ้าจะอดทน ฝึกฝนจนสำเร็จ					
46	ข้าพเจ้าสามารถทนฟังคำพูดถูกเหยียดหยาม ประชดประชัน จากผู้อื่นได้					
47	ความยากลำบากและความล้มเหลว ไม่มีอิทธิพลต่อการเรียนของข้าพเจ้า					
48	ข้าพเจ้าสามารถอดทนอดกลั้นต่อ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้อื่นได้					
49	ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติตนเป็นแบบอย่าง ให้กับผู้อื่นในด้านความอดทน อดกลั้น					
50	เมื่อได้รับมอบหมายให้ไปทำการแสดง และกลับดึก ข้าพเจ้าจะยังมาเรียนแม้จะเหนื่อยล้า					
51	ข้าพเจ้าจะอดทนตั้งใจเรียนวิชาที่ไม่ชอบ ทั้งๆ ที่ไม่อยากเรียน					
52	แม้จะพบความยากลำบาก แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยละทิ้งสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อมั่นและศรัทธา					
53	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้					

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
54	ข้าพเจ้าเป็นคนหนักเอา เบาสู้					
มีความพยายาม						
55	เมื่อพบกับความล้มเหลว ข้าพเจ้าจะพยายามเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะประสบความสำเร็จ					
56	อุปสรรคเป็นสิ่งที่มิไ้ทอดสอบความพยายามของเรา					
57	เมื่อเจอกับอุปสรรค ข้าพเจ้าจะไม่ท้อแท้					
58	ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากความล้มเหลว					
59	ข้าพเจ้าเป็นคนขยัน					
60	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ล้มเลิก หรือยอมแพ้อะไรง่าย ๆ					
61	ข้าพเจ้าทุ่มเทเต็มที่กับทุกสิ่งที่ทำ					
62	หากข้าพเจ้าสอบได้คะแนนน้อยหรือทำงานได้ไม่ดี ข้าพเจ้าจะวางแผนแก้ตัวใหม่ให้ดีขึ้น					
63	แม้งานที่ได้รับมอบหมายจะยากเพียงใด ข้าพเจ้าจะหาวิธีจัดการให้สำเร็จ					
64	เมื่อทำการบ้านเสร็จ ข้าพเจ้าตรวจทานหลายครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าทำถูก					
65	ข้าพเจ้าจะพยายามทำในเรื่องที่ไม่ถนัดจนกว่าจะสำเร็จ					
66	เมื่อทำงานใดๆ ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานสุดความสามารถ เพื่อให้ได้ผลงานที่ดีที่สุด					
ด้านมีความตั้งใจแน่วแน่						
67	ข้าพเจ้าจะต้องทำเรื่องที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ					
68	ข้าพเจ้าจะทำงานที่ริเริ่มไว้จนเสร็จ					
69	ในระหว่างเวลาเรียน ข้าพเจ้าตั้งใจจดจ่อในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ					
70	ถ้าข้าพเจ้าให้คำสัญญา ข้าพเจ้าจะรักษาสัญญานั้น					
71	เมื่อเริ่มทำบางสิ่งบางอย่าง ข้าพเจ้าต้องทำให้สำเร็จเรียบร้อย					
72	เป็นไปได้ที่ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในสิ่งที่ทำ					
ด้านมีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค						
73	ข้าพเจ้าจะเอาชนะความพ่ายแพ้					

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
74	ข้าพเจ้าฝ่าฟันความทุกข์ใจ ด้วยการ เผลอใจหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้น					
75	ถึงจะมีอุปสรรคใดๆ ข้าพเจ้าก็ฝ่าฟันจนสำเร็จ					
76	ข้าพเจ้ากลัวที่จะเผลอใจหน้ากับความกลัวที่ข้าพเจ้ามี					
77	ข้าพเจ้าเอาชนะความเจ็บปวด และความผิดหวัง					
78	ข้าพเจ้ามีความอดทนกับปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น					
79	เมื่อเกิดปัญหา ข้าพเจ้าหาวิธีแก้ไขได้อย่างเข้าใจและมีสติ					
80	ข้าพเจ้าสามารถแก้ปัญหาและอุปสรรคได้ด้วยตนเอง					
81	ข้าพเจ้าสามารถวิเคราะห์สาเหตุของอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้					
82	ข้าพเจ้ามีกำลังใจเข้มแข็งในการเอาชนะอุปสรรคเสมอ					

แบบประเมินความเหมาะสมของ
โปรแกรมการฝึกอบรม POWER MODEL เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit)
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

โดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตามรูปแบบ POWER MODEL เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงโปรแกรมให้มีคุณภาพ ซึ่งจะนำไปทดลองและขยายผลต่อไป

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน แบบประเมินนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมาก
- 3 คะแนน หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

หากท่านพบว่ามีข้อบกพร่องประการใดขอความกรุณาให้ท่านเขียนข้อบกพร่องดังกล่าวลงในช่องข้อเสนอแนะทั้งนี้ผลจากการพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ อย่างมากแก่การวิจัย เพื่อให้รูปแบบมีคุณภาพและนำไปสร้างเป็นโปรแกรมเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของโปรแกรมฝึกอบรมในครั้งนี้

พูนุ ปรณ ทิโต ชีเว

แบบประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียน
วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
			1	2	3	4	5	
		ด้านสาระสำคัญ						
		ด้านจุดประสงค์						
		ด้านเวลา						
		ด้านการดำเนินกิจกรรม						
		ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน						
		ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย						
		ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อน ย้อนกลับมา						
		ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย						
		ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความ เข้าใจ						
		ด้านสื่อและอุปกรณ์						
		สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้						

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ POWER โดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

แบบประเมินฉบับนี้ใช้เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงรูปแบบให้มีคุณภาพ ซึ่งจะนำไปทดลองและขยายผลต่อไป มีทั้งหมด 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมทฤษฎีและองค์ประกอบของรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมขั้นตอนของรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ผู้เชี่ยวชาญโปรดพิจารณารายการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ทั้ง 2 องค์ประกอบ คือ

1. Passion
2. Persaverance

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน แบบประเมินนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมาก
- 3 คะแนน หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อย
- 1 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

หากท่านพบว่ามีข้อบกพร่องประการใด ขอความกรุณาให้ท่านเขียนข้อบกพร่องดังกล่าวลงในช่องข้อเสนอแนะ ทั้งนี้ผลจากการพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมากแก่การวิจัย เพื่อให้รูปแบบมีคุณภาพและนำไปสร้างเป็นโปรแกรมสำหรับเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ต่อไป

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมทฤษฎีและองค์ประกอบของรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้าง กริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

องค์ประกอบ	ทฤษฎี	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
		ความเหมาะสม					
		1	2	3	4	5	
1. Passion <u>ตัวบ่งชี้</u>	ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura)						
1.1 มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน (Love and faithfulness in related field)	ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham)						
1.2 มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย (Concentration for Goal)	แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy)						
1.3 มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า (Desire)	ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan)						
1.4 มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ (Eagerness)							
1.5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)							
2. Persaverance <u>ตัวบ่งชี้</u>	เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique)						
2.1 มีความอดทน (Tolerance)	ทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory : Albert Bandura)						
2.2 มีความพยายาม (Effort)	ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal Setting Theory : Edwin Locke, Gary Latham)						
2.3 มีความตั้งใจแน่วแน่ (Determination)							
2.4 มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค (Ability to overcome obstacles)							

องค์ประกอบ	ทฤษฎี	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
		ความเหมาะสม					
		1	2	3	4	5	
	แนวคิดการพัฒนาด้านจิต พิสัยของบลูม (Bloom Taxonomy)						
	ทฤษฎีการกำหนดด้วย ตนเอง (Self – Determination Theory : Deci & Ryan)						

ตอนที่ 2 แบบประเมินความเหมาะสมขั้นตอนของรูปแบบ POWER เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ขั้นตอน	ความหมาย	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
		ความเหมาะสม					
		1	2	3	4	5	
ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมาย ชัดเจน Planing : P	กระบวนการสร้างการรับรู้ความสามารถของ ตนเอง ยอมรับตนเอง สามารถวิเคราะห์ คุณลักษณะของตัวเองที่ตนเองยอมรับ ศรัทธา มีการกำหนดแผนการพัฒนาตนเอง อย่างมีขั้นตอน โดยการวางเป้าหมายที่ชัดเจน มีความยากและท้าทายในระดับที่สามารถทำ ได้ ทำการเขียนรายละเอียดของแผนการ เสริมสร้างความเชื่อในสมรรถภาพและมุ่งมั่น ที่จะประกอบกิจกรรมตามแผนที่ตั้งไว้ โดยใช้ คุณลักษณะของตัวเองที่ได้รับการยอมรับ						

ขั้นตอน	ความหมาย	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
		ความเหมาะสม					
		1	2	3	4	5	
	<p>และประสบการณ์ส่วนตัวในอดีตที่เคยประสบความสำเร็จมาเป็นกลยุทธ์ในการวางแผน</p> <p><u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u></p> <p>นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง ในด้านต่าง ๆ เข้าใจจุดมุ่งหมายของชีวิตทั้งระยะสั้นและระยะยาว ตลอดจนการรู้จักจุดเด่นจุดด้อยของตนเองอย่างไม่ลำเอียง</p> <p>มีความสามารถในการเลือกตัวแบบ วิเคราะห์คุณลักษณะของตัวแบบ ด้านความสามารถ ความมีชื่อเสียง และคุณลักษณะเด่นของตัวแบบ อันจะนำไปสู่ การวางแผน การกำหนดเป้าหมายในการเรียนและการทำกิจกรรมต่างๆ ของตนเองได้</p>						
<p>ขั้นที่ 2</p> <p>ลงมือปฏิบัติ</p> <p>ขจัดข้อสงสัย</p> <p>Operating : 0</p>	<p>กระบวนการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง</p> <p>เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการคิดและ การกระทำตามแผนที่ได้วางไว้ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ</p> <p><u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u></p> <p>นักเรียนสามารถดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ มีความสามารถในการจดจ่อกับและมีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ</p>						

ขั้นตอน	ความหมาย	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
		ความเหมาะสม					
		1	2	3	4	5	
<p>ขั้นที่ 3</p> <p>ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา</p> <p>Whole Evaluating : W</p>	<p>กระบวนการประเมินตนเองจากการปฏิบัติตามแผน หาสาเหตุของอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินการ มีการทบทวนและประเมินความสำเร็จของเป้าหมายที่กำหนดไว้เป็นระยะๆ เพื่อที่จะได้ทราบว่าการดำเนินงานของตนสอดคล้องหรือขัดแย้งกับเป้าหมายที่วางไว้ อุปสรรคที่ประสบมีสาเหตุเกิดจากอะไร หาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น อีกทั้งเน้นให้นักเรียนฝึกการให้เหตุผลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่คาดว่าจะประสบความสำเร็จและทำให้มีแรงจูงใจที่พยายามมากขึ้น</p> <p><u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u></p> <p>นักเรียนสามารถประเมินตนเองจากการปฏิบัติตามแผน หาสาเหตุของอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินการ ทบทวนและประเมินความสำเร็จของเป้าหมาย รับฟังข้อคิดเห็นจากบุคคลอื่น พร้อมทั้งจะเรียนรู้และแก้ไข ขจัดปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้ และสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน</p>						
<p>ขั้นที่ 4</p> <p>จัดระเบียบระบบ</p> <p>พบค่านิยม</p>	<p>กระบวนการส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่กระทำ โดยมีโอกาสสะท้อนความคิด พร้อมทั้งจะนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้เป็นลักษณะนิสัยประจำตัว สามารถกำหนดแนวปฏิบัติ โดยระบุพฤติกรรม ลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์</p>						

ขั้นตอน	ความหมาย	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
		ความเหมาะสม					
		1	2	3	4	5	
เหมาะสมสร้าง ลักษณะนิสัย Enhance Values : E	<u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u> นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่กระทำ โดยมีโอกาสด้านความคิด พร้อมทั้ง จะนำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้ เป็นลักษณะนิสัยประจำตัว สามารถ กำหนดแนวปฏิบัติ โดยระบุพฤติกรรม ลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ได้						
ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรม ตอกย้ำความเข้าใจ Reflecting to understanding : R	การบันทึกพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาตนเอง พร้อมทั้งทำสัญญา เงื่อนไขกับตนเอง และกำหนดวิธีการ ให้รางวัลตนเอง และการประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน <u>ผลที่คาดว่าจะได้รับ</u> นักเรียนสามารถบันทึกพฤติกรรมที่ เกี่ยวข้องกับการพัฒนาตนเอง พร้อม ทั้งทำสัญญาเงื่อนไขกับตนเอง และ กำหนดวิธีการให้รางวัลตนเองและ สามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้						

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

นักเรียนที่ถูกสังเกต ชั้น.....

ผู้สังเกต ครู พ่อแม่/ผู้ปกครอง เพื่อน

คำชี้แจง

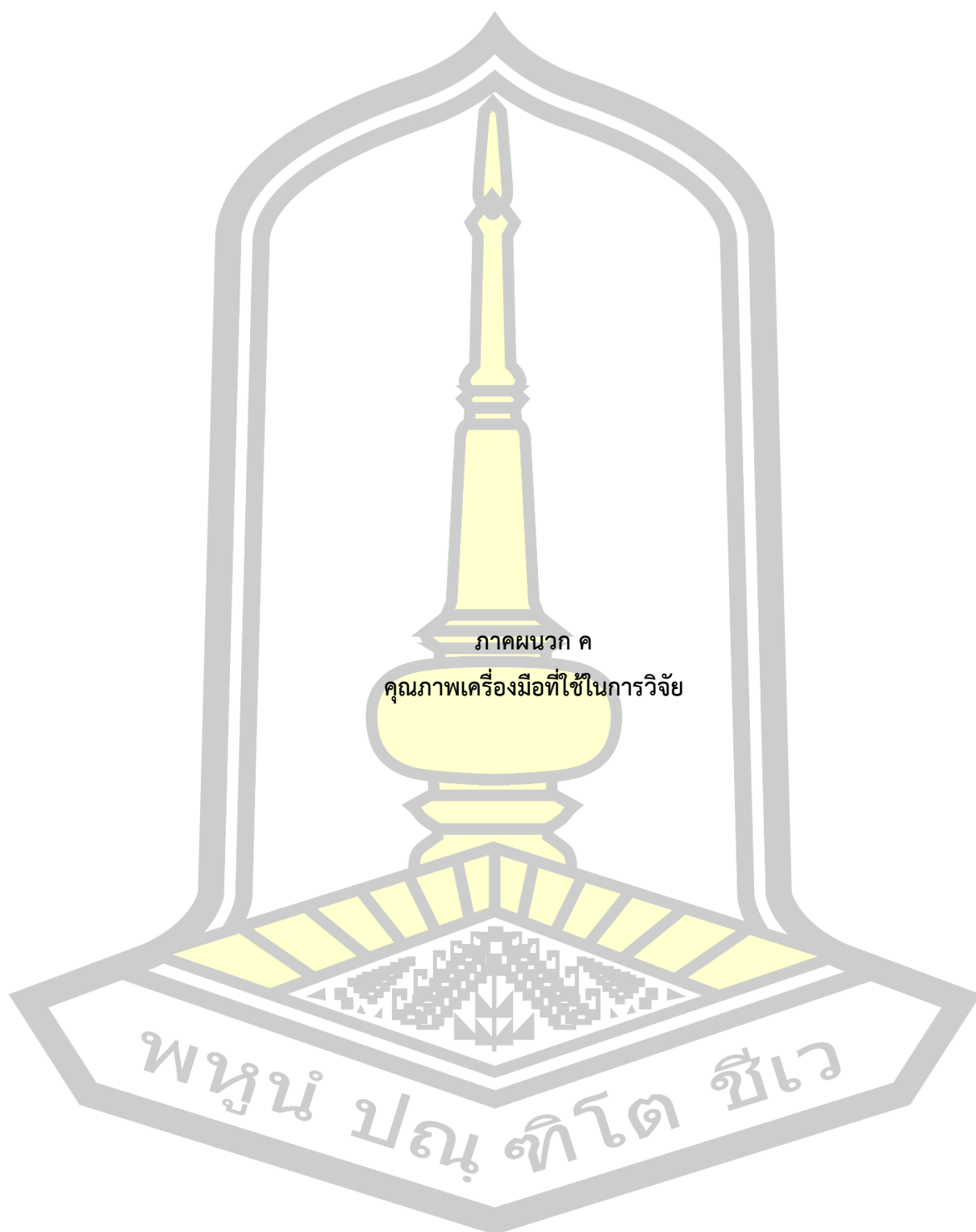
การบันทึกให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง

ที่	พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ (คะแนน)			
		เป็นประจำ (3)	บางครั้ง (2)	น้อยครั้ง (1)	ไม่ทำ เลย (0)
1	ไปโรงเรียนทันเวลา หรือเข้าร่วมกิจกรรมตามเวลาที่นัดหมาย				
2	ตั้งใจ เอาใจใส่และมีความเพียรพยายามในการเรียนรู้และการทำงาน				
3	มีความขยัน อดทนในการทำงานจนสำเร็จตามเป้าหมาย				
4	ตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย				
5	วางแผนการเรียน การทำงานและการใช้ชีวิต ประจำวันบนพื้นฐาน ของความรู้ข้อมูลข่าวสาร				
6	รู้จักแก้ปัญหาในการเรียนและการทำงานเมื่อมีอุปสรรค				
7	ปรับปรุงและพัฒนาการทำงานให้ดีขึ้นด้วยตนเอง				
8	สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ				

บันทึกเพิ่มเติม.....

เกณฑ์การประเมิน

ระดับคุณภาพ	เกณฑ์การตัดสิน
ดีเยี่ยม	ได้คะแนนรวมระหว่าง 20-24 คะแนน และ ไม่มีผลการประเมินข้อใดข้อหนึ่งต่ำกว่า 2 คะแนน
ดี	ได้คะแนนรวมระหว่าง 14-19 คะแนน และ ไม่มีผลการประเมินข้อใดข้อหนึ่งได้ 0 คะแนน
ผ่าน	ได้คะแนนรวมระหว่าง 8-13 คะแนน และ ไม่มีผลการประเมินข้อใดข้อหนึ่งได้ 0 คะแนน
ไม่ผ่าน	ได้คะแนนรวม ระหว่าง 0 – 7 คะแนน

ภาคผนวก ค
คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุ ประจักษ์ ชัยเว

ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย องค์ประกอบและ
ตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่สำคัญ
ต่อการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
กระทรวงวัฒนธรรม

1. แบบตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ฉบับนี้ อยู่ในขั้นตอน
ของการพัฒนาเครื่องมือเพื่อนำไปใช้ในการ การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียน
วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความ
ตรงเชิงเนื้อหา โดยการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence:
IOC) ของแบบสอบถามและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำไปปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์
ยิ่งขึ้น

2. แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริท (Grit)

แบ่งออกเป็น 2 ด้าน 9 ตัวบ่งชี้ ได้แก่

1) Passion ประกอบด้วย

1.1) มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน

1.2) มีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย

1.3) มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า

1.4) มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ

1.5) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2) Persaverance ประกอบด้วย

2.1) มีความอดทน

2.2) มีความพยายาม

2.3) มีความตั้งใจแน่วแน่

2.4) มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค

3. ผู้วิจัยขอความกรุณาท่านผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาว่าแต่ละข้อคำถามมีความสอดคล้องกับ
องค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริท (Grit) หรือไม่ ด้วยการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถาม โดยการทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวา (เฉพาะตอนที่ 2)

เกณฑ์การให้คะแนน

- 1) ให้ 1 คะแนน แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับตัวบ่งชี้
- 2) ให้ 0 คะแนน ไม่แน่ใจว่า ข้อความสอดคล้องกับตัวบ่งชี้
- 3) ให้ -1 คะแนน แน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับตัวบ่งชี้

ตาราง 24 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่สำคัญต่อการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5		
องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 1 มีความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน								
1	ข้าพเจ้าตัดสินใจสมัครเรียนสาขาวิชานี้ด้วยตนเอง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
2	ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจในสาขาวิชาที่เลือกเรียน	1	0	1	1	1	0.8	ใช้ได้
3	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะยอมรับประสบการณ์ใหม่ๆ ในขณะที่เรียน	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
4	ถึงแม้สิ่งแวดล้อมในการเรียนจะเปลี่ยนไปอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังเลือกที่จะเรียนในสาขาเดิม	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
5	ข้าพเจ้าจะนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพตามสาขาวิชาที่เรียน	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
6	เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ข้าพเจ้ายังจะเลือกเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรี	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
7	เมื่อได้รับคัดเลือกให้ทำการแสดง ข้าพเจ้าตื่นเต้นและภูมิใจ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
8	เมื่อมีคนถาม ข้าพเจ้าพูดถึงสาขาวิชาที่เลือกเรียนในด้านดี	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
9	ข้าพเจ้าภูมิใจในการเป็นนักเรียนของสาขาวิชาที่เลือก	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 2 ความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย								
10	แม้เพื่อนๆ จะลืมนึกความตั้งใจ แต่ข้าพเจ้าก็จะพยายามต่อไป	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5		
11	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายที่วิทยาลัย หรือที่บ้านเสร็จทันเวลาโดยไม่มีข้อแม้	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
12	เมื่อมีการตั้งเป้าหมายไว้ ข้าพเจ้าจะมุ่งมั่นไปที่เป้าหมายนั้นๆ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
13	ข้าพเจ้ามีการวางแผนชีวิต และดำเนินตามแผนที่วางไว้	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
14	ข้าพเจ้าได้ตระรองผลของการกระทำก่อนที่จะลงมือทำ	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
15	ข้าพเจ้าเข้าใจถึงความต้องการและความรู้สึกของตนเอง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
16	เมื่อข้าพเจ้าวางแผนใดๆ ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำตามแผนจนสำเร็จ	1	0	1	1	1	0.8	ใช้ได้
17	ข้าพเจ้ามีความสามารถในการควบคุมตนเองให้จดจ่อในสิ่งที่ทำ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
18	ข้าพเจ้าเข้าใจเป้าหมายในการเรียนด้านนาฏศิลป์ดนตรี	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
19	ข้าพเจ้าวางแผนเป้าหมายในการเรียนเพื่อการทำงานในอนาคต	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
20	ข้าพเจ้ามีการประเมินตนเองเป็นระยะๆ ว่าได้ทำอะไรตามเป้าหมายที่ตั้งไว้	1	1	1	1	0	0.8	ใช้ได้
องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 3 มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า								
21	ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเรียนหรือทำงานให้สำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนด	1	1	1	1	0	0.8	ใช้ได้
22	แม้ต้องใช้เวลายาวนานแค่ไหน ข้าพเจ้าจะต้องบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
23	ข้าพเจ้ามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำสิ่งใหม่	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
24	ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้สัมผัสศิลปะอันยิ่งใหญ่	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5		
25	ข้าพเจ้าต้องการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของวิทยาลัย	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
26	ถ้าเปรียบชีวิตเหมือนกีฬา ข้าพเจ้าต้องเป็นผู้เล่น ไม่ใช่เป็นผู้ชมข้างสนาม	0	1	1	1	0	0.6	ใช้ได้
27	ข้าพเจ้าไม่ติดใจกับความผิดพลาดในอดีต แต่จะหาโอกาสใหม่ๆ ให้ตัวเอง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 4 มีความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ								
28	ข้าพเจ้าจะมาถึงวิทยาลัยก่อนเวลาเข้าแถวเคารพธงชาติ	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
29	ข้าพเจ้าแสวงหาความรู้ สนใจเทคโนโลยี และองค์ความรู้ใหม่ๆ ในสาขาวิชาของตนเอง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
30	ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาอย่างกระปรี้กระเปร่า พร้อมทั้งจะทำสิ่งต่างๆ ในวันใหม่	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
31	สำหรับข้าพเจ้าแล้วการจะทำอะไรให้ดีต้องหมั่นฝึกฝน	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
32	หากข้าพเจ้าต้องการรู้อะไร ข้าพเจ้าจะไปห้องสมุดหรือเข้าอินเทอร์เน็ตเพื่อหาข้อมูลทันที	0	1	0	1	1	0.6	ใช้ได้
33	ข้าพเจ้าจะทำงานที่ได้รับมอบหมายทันที	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
34	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จก่อนกำหนด	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
35	เมื่อขาดเรียน ข้าพเจ้าจะรีบติดตามเนื้อหาการเรียนทันที	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
36	ข้าพเจ้าชอบสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
องค์ประกอบที่ 1 ตัวบ่งชี้ที่ 5 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์								
37	ข้าพเจ้าจะมุ่งพัฒนาในด้านที่ตนเองยังขาดให้ดีขึ้น	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
38	ถึงแม้จะมีอุปสรรคต่างๆ ข้าพเจ้าก็ยังมีความหวัง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
39	ในทุกๆ วันข้าพเจ้าอยากที่จะมีโอกาสได้เรียนรู้และเติบโตมากขึ้น	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้

ตาราง 24 (ต่อ)

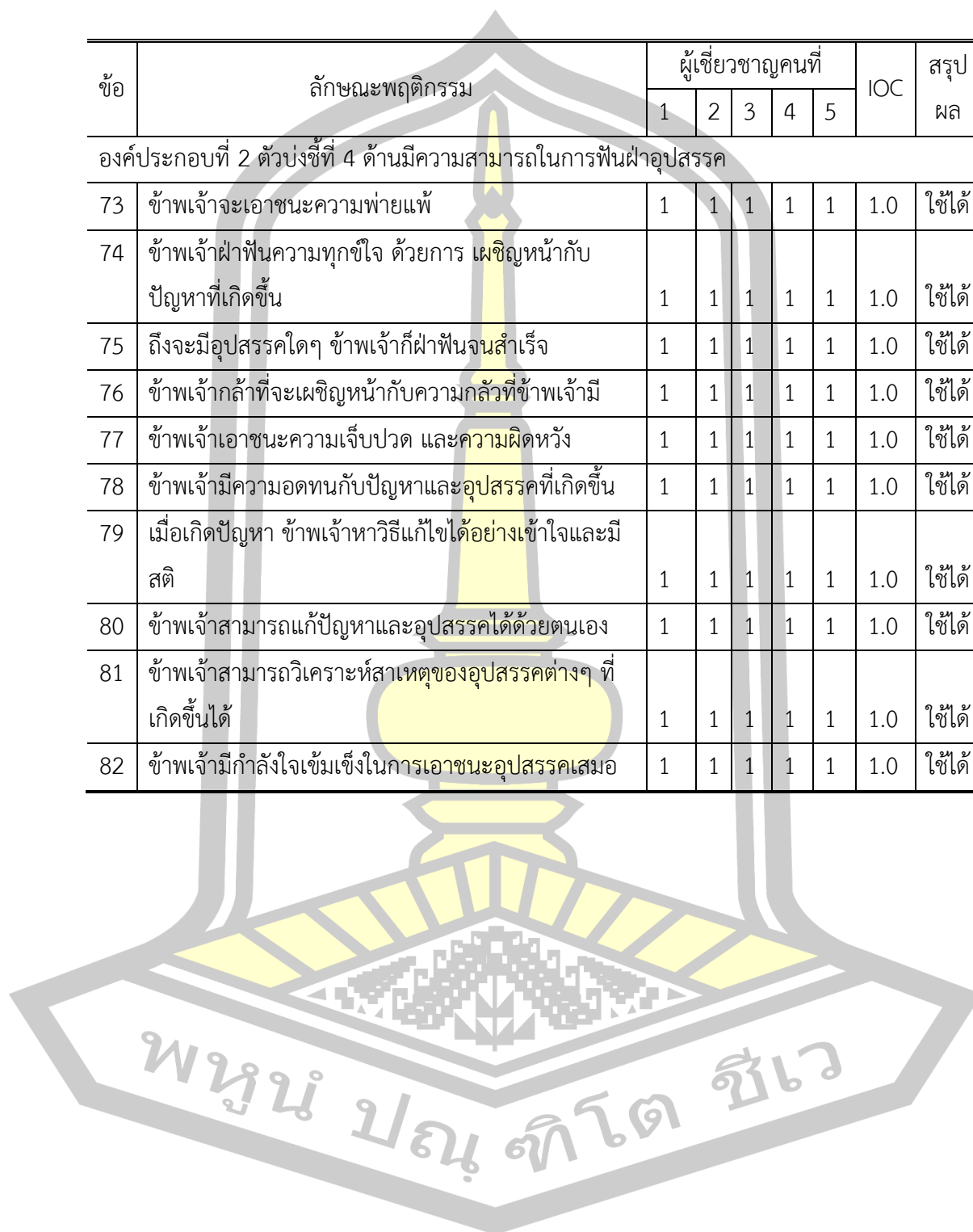
ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5		
40	ข้าพเจ้าคาดหวังสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตนเอง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
41	ข้าพเจ้าชอบความท้าทายและการแข่งขัน	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
44	ข้าพเจ้าชอบทำงานหรือกิจกรรมที่ต้องใช้ความสามารถสูง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้ที่ 1 มีความอดทน								
45	แม้การเรียนปฏิบัติเอากจะยากแค่ไหน ข้าพเจ้าจะอดทนฝึกฝนจนสำเร็จ	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
46	ข้าพเจ้าสามารถทนฟังคำพูดถูกเหยียดหยาม ประชดประชัน จากผู้อื่นได้	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
47	ความยากลำบากและความล้มเหลว ไม่มีอิทธิพลต่อการเรียนของข้าพเจ้า	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
48	ข้าพเจ้าสามารถอดทนอดกลั้นต่อ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้อื่นได้	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
49	ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติตนเป็นแบบอย่าง ให้กับผู้อื่นในด้านความอดทน อดกลั้น	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
50	เมื่อได้รับมอบหมายให้ไปทำการแสดง และกลับดึก ข้าพเจ้าจะยังมาเรียนแม้จะเหนื่อยล้า	1	1	1	1	0	0.8	ใช้ได้
51	ข้าพเจ้าจะอดทนตั้งใจเรียนวิชาที่ไม่ชอบ ทั้งๆ ที่ไม่อยากเรียน	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
52	แม้จะพบความยากลำบาก แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยละทิ้งสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อมั่นและศรัทธา	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
53	ข้าพเจ้าสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
54	ข้าพเจ้าเป็นคนหนักเอา เบาสู้	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
55	เมื่อพบกับความล้มเหลว ข้าพเจ้าจะพยายามเพิ่มขึ้นเพื่อที่จะประสบความสำเร็จ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5		
องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้ที่ 2 มีความพยายาม								
56	อุปสรรคเป็นสิ่งที่มิได้ทดสอบความพยายามของเรา	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
57	เมื่อเจอกับอุปสรรค ข้าพเจ้าจะไม่ท้อแท้	1	1	1	1	1	0.6	ใช้ได้
58	ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากความล้มเหลว	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
59	ข้าพเจ้าเป็นคนขยัน	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
60	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ล้มเลิก หรือยอมแพ้อะไรง่าย ๆ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
61	ข้าพเจ้าทุ่มเทเต็มที่กับทุกสิ่งที่ทำ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
62	หากข้าพเจ้าสอบได้คะแนนน้อยหรือทำงานได้ไม่ดี ข้าพเจ้าจะวางแผนแก้ตัวใหม่ให้ดีขึ้น	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
63	แม้งานที่ได้รับมอบหมายจะยากเพียงใด ข้าพเจ้าจะหา วิธีจัดการให้สำเร็จ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
64	เมื่อทำการบ้านเสร็จ ข้าพเจ้าตรวจทานหลายครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าทำถูก	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
65	ข้าพเจ้าจะพยายามทำในเรื่องที่ไม่ถนัดจนกว่าจะสำเร็จ	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
66	เมื่อทำงานใดๆ ข้าพเจ้าจะพยายามทำจนสุด ความสามารถ เพื่อให้ได้ผลงานที่ดีที่สุด	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้ที่ 3 ด้านมีความตั้งใจแน่วแน่								
67	ข้าพเจ้าจะต้องทำเรื่องที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
68	ข้าพเจ้าจะทำงานที่ริเริ่มไว้จนเสร็จ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
69	ในระหว่างเวลาเรียน ข้าพเจ้าตั้งใจจดจ่อในสิ่งที่ข้าพเจ้า ทำ	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
70	ถ้าข้าพเจ้าให้คำสัญญา ข้าพเจ้าจะรักษาสัญญานั้น	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
71	เมื่อเริ่มทำบางสิ่งบางอย่าง ข้าพเจ้าต้องทำให้สำเร็จ เรียบร้อย	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
72	เป็นไปได้ที่ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในสิ่งที่ ทำ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	สรุปผล
		1	2	3	4	5		
องค์ประกอบที่ 2 ตัวบ่งชี้ที่ 4 ด้านมีความสามารถในการพัฒนาอุปสรรค								
73	ข้าพเจ้าจะเอาชนะความพ่ายแพ้	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
74	ข้าพเจ้าฝ่าฟันความทุกข์ใจ ด้วยการ เผชิญหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้น	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
75	ถึงจะมีอุปสรรคใดๆ ข้าพเจ้าก็ฝ่าฟันจนสำเร็จ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
76	ข้าพเจ้ากล้าที่จะเผชิญหน้ากับความกลัวที่ข้าพเจ้ามี	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
77	ข้าพเจ้าเอาชนะความเจ็บปวด และความผิดหวัง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
78	ข้าพเจ้ามีความอดทนกับปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
79	เมื่อเกิดปัญหา ข้าพเจ้าหาวิธีแก้ไขได้อย่างเข้าใจและมีสติ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
80	ข้าพเจ้าสามารถแก้ปัญหาและอุปสรรคได้ด้วยตนเอง	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
81	ข้าพเจ้าสามารถวิเคราะห์สาเหตุของอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้
82	ข้าพเจ้ามีกำลังใจเข้มแข็งในการเอาชนะอุปสรรคเสมอ	1	1	1	1	1	1.0	ใช้ได้

ตาราง 25 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์

Item	Corrected Item-Total Correlation
1	.288
2	.345
3	.328
4	.284
5	.420
6	.348
7	.252
8	.393
9	.474
10	.485
11	.258
12	.442
13	.518
14	.431
15	.380
16	.608
17	.661
18	.370
19	.543
20	.522
21	.404
22	.455
23	.617
24	.513
25	.335

ตาราง 25 (ต่อ)

Item	Corrected Item-Total Correlation
26	.515
27	.388
28	.384
29	.550
30	.559
31	.543
32	.494
33	.541
34	.416
35	.460
36	.468
37	.690
38	.548
39	.677
40	.570
41	.476
42	.288
43	.507
44	.524
45	.597
46	.393
47	.482
48	.387
49	.531
50	.469
51	.553
52	.648

ตาราง 25 (ต่อ)

Item	Corrected Item-Total Correlation
53	.390
54	.531
55	.566
56	.569
57	.636
58	.454
59	.585
60	.618
61	.568
62	.548
63	.616
64	.351
65	.446
66	.491
67	.571
68	.499
69	.621
70	.507
71	.618
72	.598
73	.537
74	.588
75	.643
76	.513
77	.554
78	.573

ตาราง 25 (ต่อ)

Item	Corrected Item-Total Correlation
80	.444
81	.425
82	.647
Cronbach's Alpha	N of Items
.965	82

Reliability

[DataSet0] C:\Users\W10PX64\Desktop\data grit.sav

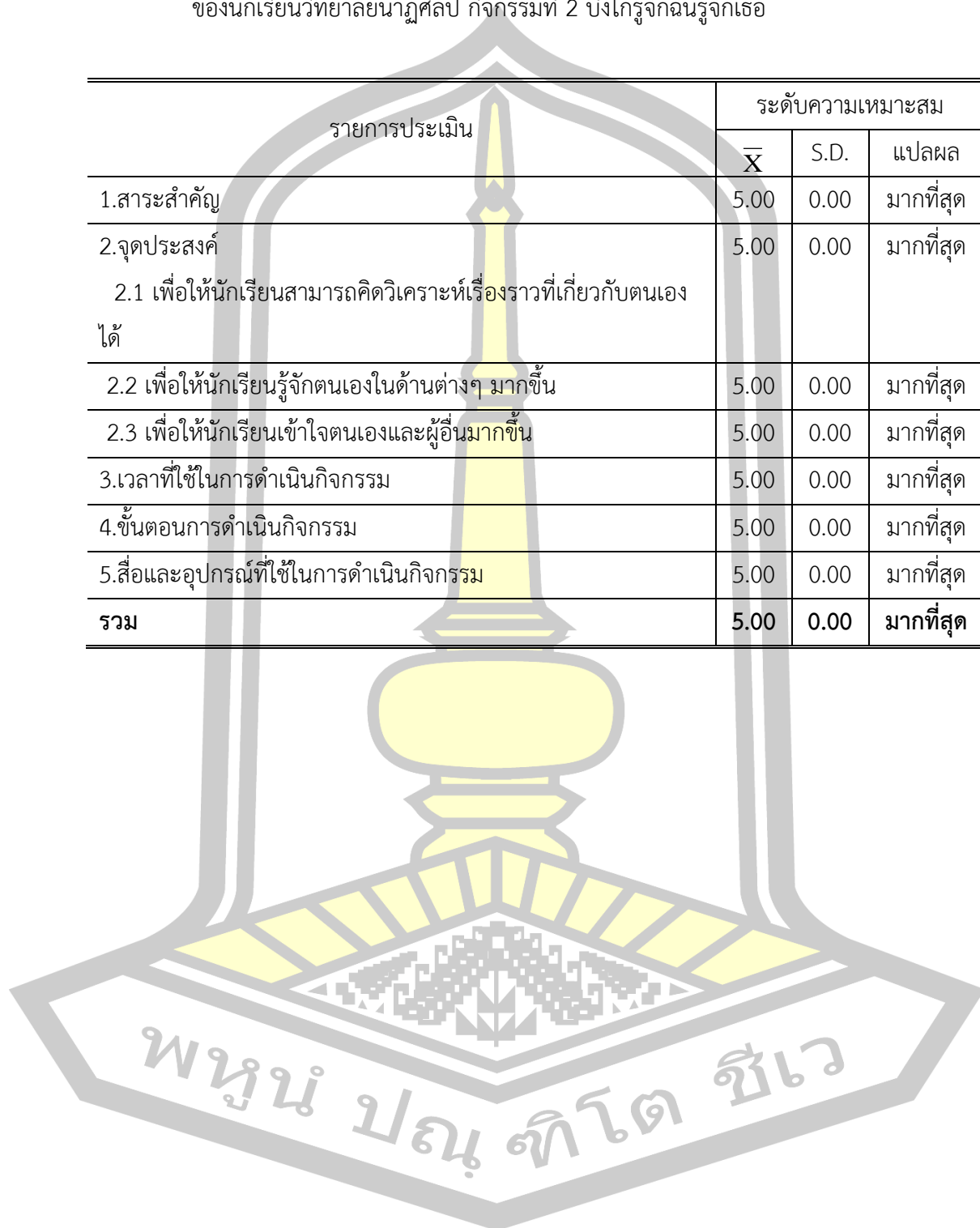
Reliability Statistics

ตาราง 26 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริธ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด
2.1 เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ดำเนินกิจกรรมกับนักเรียนที่ เข้าร่วมกิจกรรม รวมทั้งก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียน กับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม			
2.2 เพื่อทำความเข้าใจร่วมกันในเรื่องวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ และประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.95	0.11	มากที่สุด

ตาราง 27 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริ
 ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 2 บังโกู้จักฉั้นู้จักเธอ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนสามารถคิดวิเคราะห์เรื่องราวที่เกี่ยวกับตนเอง ได้			
2.2 เพื่อให้นักเรียนรู้จักตนเองในด้านต่างๆ มากขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	5.00	0.00	มากที่สุด

ตาราง 28 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริธา
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 3 ปลูกพลังแห่งศรัทธา

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.60	0.89	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.60	0.89	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรัก ความศรัทธา ในสาขา วิชาที่เลือก เรียน			
2.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการมีความ ขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการการเรียน	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลที่ประสบ ผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน โดยใช้คุณธรรม ด้านความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการการเรียนเป็นฐาน	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง เกิดความ เชื่อในศักยภาพของตนเอง	4.60	0.89	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม	4.60	0.84	มากที่สุด

พูนุ ปณุกิตโต ชิวเว

ตาราง 29 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริทธ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 4 ยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.60	0.89	มากที่สุด
2.จุดประสงค์			
2.1 เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการจดจำกับเป้าหมาย	4.60	0.89	มากที่สุด
2.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเรียนด้าน ดนตรี นาฏศิลป์	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลที่ประสบผลสำเร็จ ในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 เพื่อให้นักเรียนมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จทั้ง การเรียนและการทำงาน	4.60	0.89	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม	4.60	0.79	มากที่สุด

ตาราง 30 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 5 เป้าหมายมีไว้พุ่งชน

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์			
2.1 เพื่อให้นักเรียนรู้เป้าหมายในชีวิตของตนเอง	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกเป้าหมายและแผนชีวิตของตนเอง และให้เหตุผลที่แผนชีวิตนั้นเหมาะสมกับตนเองได้	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนสามารถวางแผนสู่เป้าหมายในอนาคตทางการเรียนที่ตั้งไว้ได้	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 เพื่อให้นักเรียนกำหนดแนวทางในการที่จะทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้	4.60	0.55	มากที่สุด
2.5 เพื่อให้นักเรียนสามารถระบุปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไข ในการนำพาตนเองไปสู่เป้าหมาย	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.76	0.43	มากที่สุด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ตาราง 31 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 6 ด้วยแรงปรารถนา

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนรู้จัก และเข้าใจความปรารถนาที่แท้จริงในชีวิต ของตนเอง			
2.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกความปรารถนาในชีวิตของตนเอง ให้บุคคลอื่นเข้าใจได้	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.80	0.45	มากที่สุด

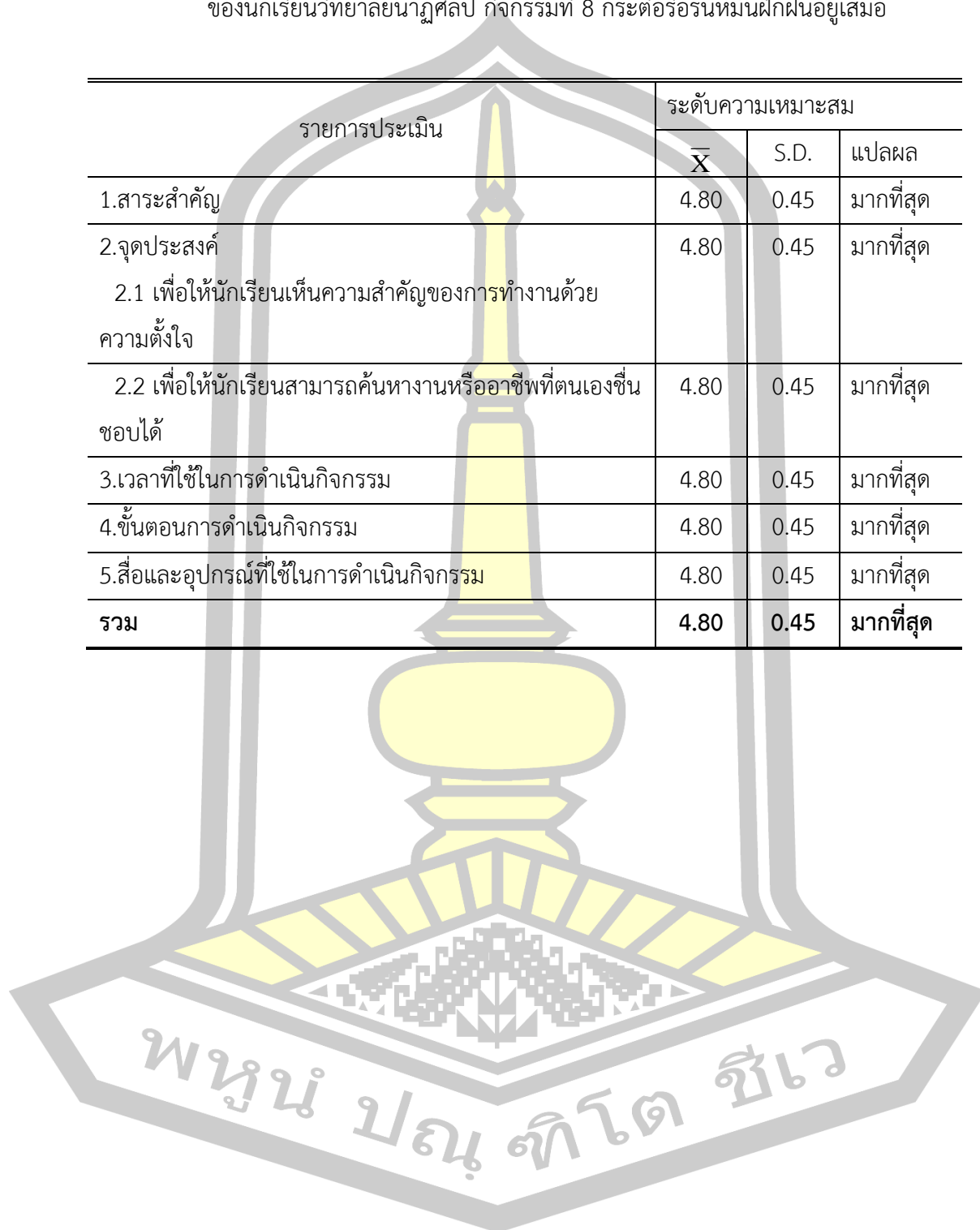
ตาราง 32 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 7 ทุ่มเทตั้งใจ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของความสำเร็จจากการขยันทุ่มเทให้กับการเรียน การทำงาน			
2.2 เพื่อให้นักเรียนรู้จักเอาใจใส่ในการเรียน การทำงาน พร้อมทั้งจะนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.80	0.45	มากที่สุด

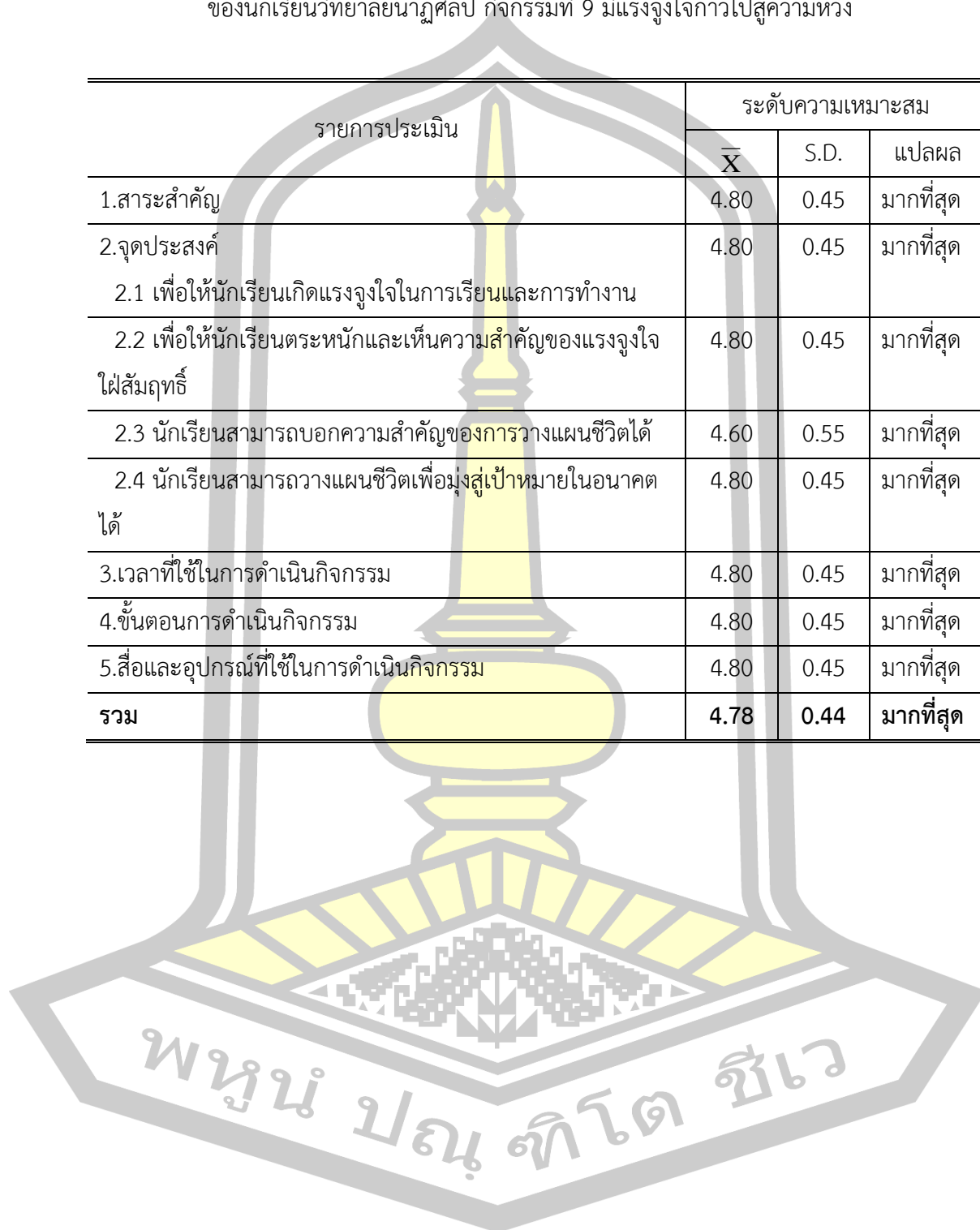
ตาราง 33 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 8 กระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการทำงานด้วยความตั้งใจ			
2.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถค้นหางานหรืออาชีพที่ตนเองชื่นชอบได้	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.80	0.45	มากที่สุด

ตาราง 34 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 9 มีแรงจูงใจก้าวไปสู่ความหวัง

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและการทำงาน			
2.2 เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 นักเรียนสามารถบอกความสำคัญของการวางแผนชีวิตได้	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 นักเรียนสามารถวางแผนชีวิตเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายในอนาคต ได้	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.78	0.44	มากที่สุด

ตาราง 35 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 10 ไม่หยุดหยิ่งพลังความคิด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้ นักเรียนมีความอดทน ความพยายามในการฝ่าฟันที่จะ เอาชนะปัญหาอุปสรรค			
2.2 เพื่อให้ นักศึกษาเห็นประโยชน์ของการมีความอดทนความ พยายาม	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้ นักศึกษาสามารถบอกแนวทางของการเสริมสร้างความ อดทน ความพยายาม	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 เพื่อให้ นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเองด้านความ อดทน ความพยายาม	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.78	0.44	มากที่สุด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ตาราง 36 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 11 เสริมสร้างพลังความแข็งแกร่ง

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกถึงความสำคัญของความอดทน ความแข็งแกร่ง			
2.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถตระหนักถึงความสำคัญของการอดทนในการทำงานเพื่อส่วนรวมได้	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกวิธีการสร้างความอดทน ความแข็งแกร่งได้	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกประโยชน์ของการเสียสละเพื่อส่วนรวมได้	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.1 ชี้นำ			
4.2 ชี้นลงมือปฏิบัติ	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 ชี้นสรุป	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.78	0.44	มากที่สุด

พหุบัณฑิต ชีวะ

ตาราง 37 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริธ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 12 ออย่าเกียจคร้าน ใส่ใจการงานนะพวกเรา

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนตระหนักรู้ถึงความสำคัญของการเอาใจใส่ในงานที่ได้รับมอบหมาย			
2.2 เพื่อให้นักเรียนรู้จักเอาใจใส่และทบทวนในงานที่ได้รับมอบหมาย	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนมีความเพียรพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.78	0.44	มากที่สุด

ตาราง 38 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 13 อยู่อย่างมีความหวัง

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนมีความศรัทธา ในการเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม โดยเฉพาะคุณธรรมด้านความเพียร			
2.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการมีคุณธรรม ด้านความเพียร	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคล ที่ประสบ ผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน โดยใช้คุณธรรม ด้านความเพียรเป็นฐาน	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4 เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง เกิดความ เชื่อในศักยภาพของตนเอง	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.76	0.43	มากที่สุด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ตาราง 39 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 14 พลังความอดทน ผ่านพ้นอุปสรรค

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.60	0.89	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	4.60	0.89	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของการ เผชิญหน้าต่ออุปสรรค			
2.2 เพื่อให้นักศึกษาสามารถบอกลักษณะของบุคคลที่เป็นแรง บันดาลใจในการเรียน การทำงาน และเผชิญหน้าต่ออุปสรรค	4.60	0.89	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.60	0.89	มากที่สุด
รวม	4.60	0.89	มากที่สุด

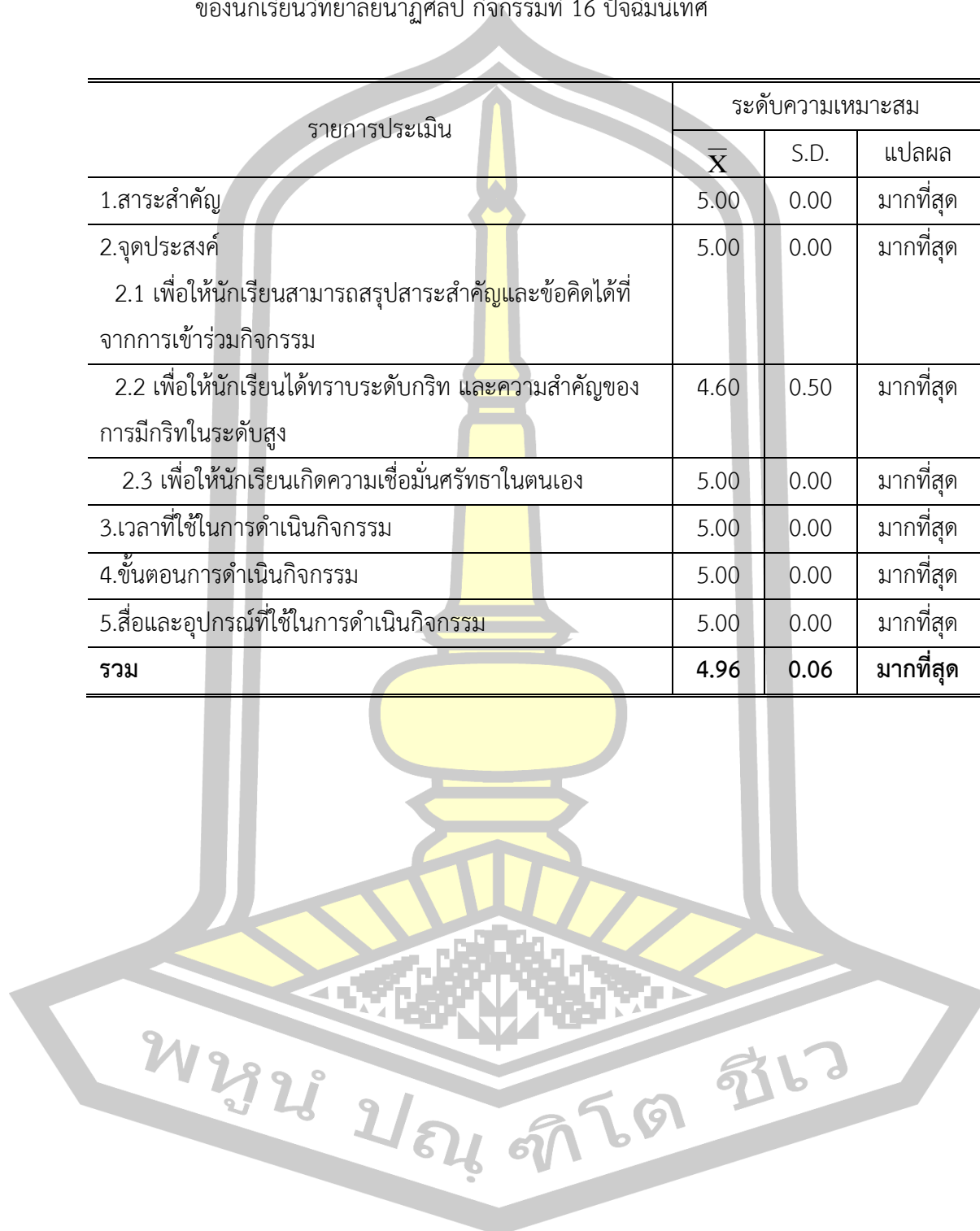
ตาราง 40 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริษ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 15 เมื่อมีใจรัก อุปสรรคหตหาย

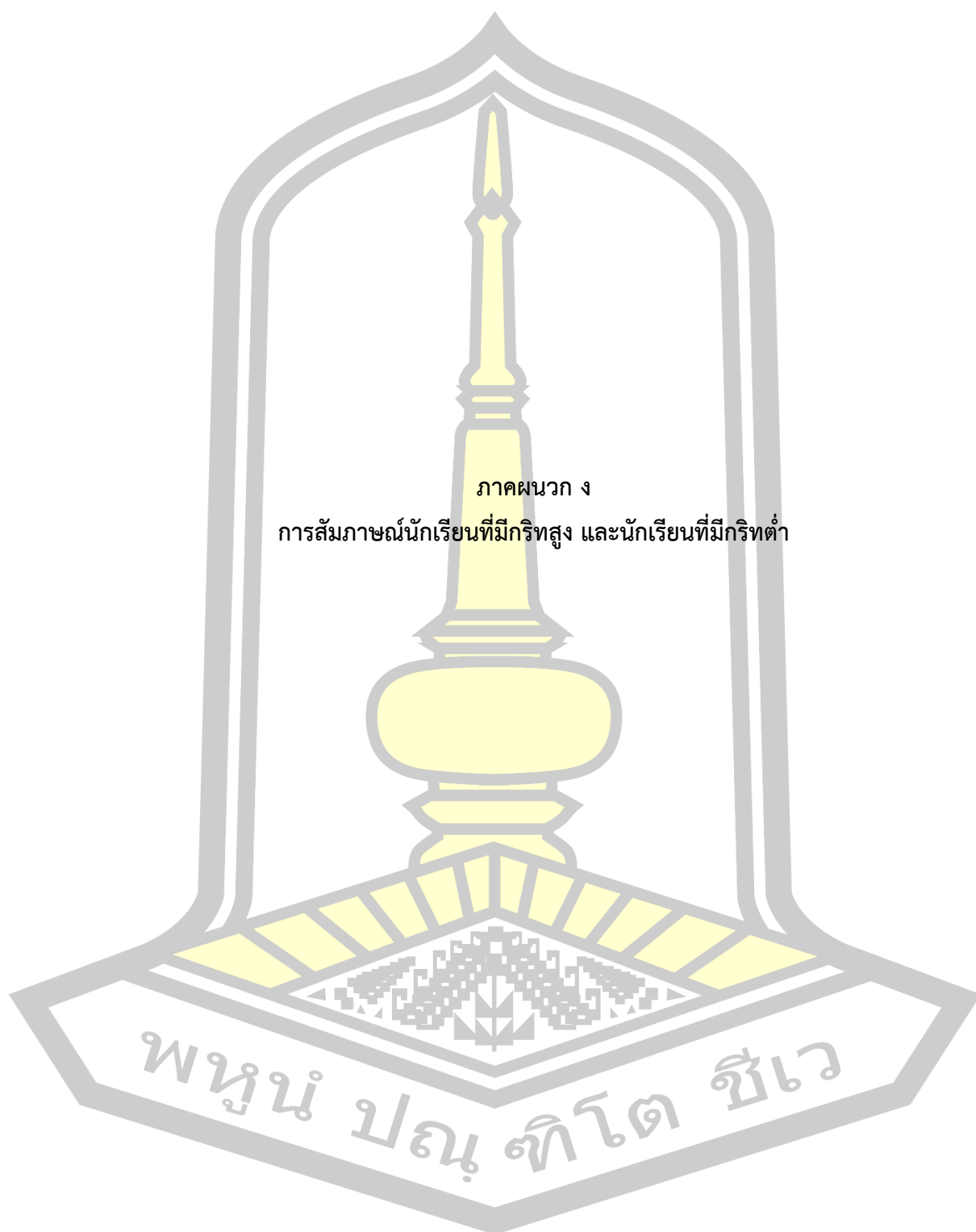
รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	4.80	0.45	มากที่สุด
2.จุดประสงค์			
2.1 เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมตนเอง ให้สามารถข้ามผ่านเหตุการณ์ที่ยากลำบากหรืออุปสรรคไปได้	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความภาคภูมิใจในตนเอง และสิ่งที่ควรแก้ไข	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึงความสามารถในการจัดการกับความยึดเยื้อของปัญหา	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4 เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการทบทวนตนเองและฝึกการคิดย้อนกลับ	4.80	0.45	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม	4.76	0.43	มากที่สุด

ตาราง 41 ผลการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกอบรมการเสริมสร้างกริทธ
ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ กิจกรรมที่ 16 ปัจฉิมนิเทศ

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.สาระสำคัญ	5.00	0.00	มากที่สุด
2.จุดประสงค์	5.00	0.00	มากที่สุด
2.1 เพื่อให้นักเรียนสามารถสรุปสาระสำคัญและข้อคิดได้ที่ จากการเข้าร่วมกิจกรรม			
2.2 เพื่อให้นักเรียนได้ทราบระดับกริทธ และความสำคัญของ การมีกริทธในระดับสูง	4.60	0.50	มากที่สุด
2.3 เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง	5.00	0.00	มากที่สุด
3.เวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
4.ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
5.สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรม	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	4.96	0.06	มากที่สุด

ภาคผนวก ง
การสัมภาษณ์นักเรียนที่มีกิริยาสูง และนักเรียนที่มีกิริยาต่ำ

พหุ ประยูร จิวเว

การสัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนกรีทในระดับสูง และระดับต่ำ

1. ผลการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนกรีทสูง จำนวน 10 คน ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 หนูชอบในการรำ อยากเป็นครูสอนนาฏศิลป์ และอยากเรียนให้ได้เกรดดี จบออกมามีงานทำ เป็นข้าราชการครู เวลาเรียนต้องตั้งใจเรียนในทุกวิชาให้ได้ แต่บางครั้งก็มีความความขี้เกียจ เวลาต้องทำการบ้าน และต้องฝึกซ้อมการแสดง ชอบเล่น Facebook จึงพยายามที่จะบอกตัวเองให้ทำงานให้เสร็จก่อนแล้วค่อยเล่น เวลามีปัญหาในการเรียนหนูจะปรึกษาแม่หรือคุณครูว่าควรทำอย่างไร และทำให้เรามีกำลังใจมากขึ้น เวลาไม่ได้รับเลือกให้เป็นนักแสดงก็รู้สึกน้อยใจ และถามตัวเองว่าเรายังไม่มีความสามารถพอที่จะไปงานของวิทยาลัยหรือเปล่า และต้องพยายามฝึกซ้อมต่อไป ฝึกฝนบ่อยๆ เพื่อให้ครูสนใจและให้โอกาส ครอบครัวยุติให้การสนับสนุนทุกอย่างในการเรียนนาฏศิลป์ และหนูคิดว่าตัดสินใจถูกแล้วที่มาเรียนนาฏศิลป์ เพราะเป็นสิ่งที่ตั้งใจแต่แรก เป็นสิ่งที่รักและชอบ

นักเรียนคนที่ 2 หนูชอบในการรำ อยากเรียนนาฏศิลป์ ชอบครูที่เคยสอนนาฏศิลป์ อยากเรียนให้จบการปริญาตรี และได้มีโอกาสแสดงงานใหญ่ ๆ ได้ไปแสดงในต่างประเทศ ในการเรียนเวลาทำงานเป็นกลุ่มใหญ่ มักมีปัญหาเรื่องความรับผิดชอบ หนูจะจัดการโดยแบ่งหน้าที่ และช่วยเหลือเพื่อนที่ทำงานยังไม่ค่อยเป็น ปรึกษาครูที่สนิท ปรึกษารุ่นพี่ ปรึกษาพ่อแม่ช่วยคิด ช่วยแก้ปัญหา เพราะครอบครัวยุติให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี แต่สิ่งสำคัญต้องตั้งใจเรียน ขยันอ่านหนังสือ ศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมอยู่เสมอ ถ้าหนูเรียนจบ จะรีบสอบบรรจุครูผู้ช่วย ทำงานเปิดร้านเช่าชุด แต่งหน้าทำผม รับงานการแสดงไปด้วย หนูรู้สึกเสียใจ ถ้าไม่ได้รับเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย แต่หนูก็จะฝึกฝนตนเองให้มากขึ้น มากกว่าคนอื่น ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ หนูก็ยังจะเลือกเรียนนาฏศิลป์ เพราะชอบทางนี้ เรียนแล้วมีความสุข

นักเรียนคนที่ 3 ผมมาเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา เพราะมีความชอบส่วนตัวในการเล่นดนตรี และผู้ปกครองให้การสนับสนุน และเชื่อว่าจะสามารถนำวิชาความรู้มาประกอบอาชีพ สร้างรายได้ในอนาคต โดยมีความคาดหวังว่าจะต้องได้รับการศึกษาที่ดีเทียบเท่ากับโรงเรียน และมหาวิทยาลัยชั้นนำในที่ต่างๆ พอได้มาเรียนก็พบกับปัญหาคือ ไม่มีครูผู้สอนเฉพาะทางผมต้องศึกษา หาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อต่างๆ ฝึกฝนและหาความรู้ ประสบการณ์เพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอจากการไป ชมการแสดงตามที่ต่าง ๆ เท่าที่โอกาสอำนวย ปรึกษารุ่นพี่ที่มีประสบการณ์ เพราะเชื่อว่าการเรียนนี้ จะเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพที่มีรายได้มั่นคงและสามารถเลี้ยงชีพได้อย่างยั่งยืน เวลามีปัญหาในจะแก้ปัญหาด้วยตนเองและปรึกษาผู้ปกครอง ถ้าผมไม่ได้รับการคัดเลือกให้ร่วมแสดง ก็ไม่รู้สึกอะไรมาก แต่จะพยายามแสดงให้ครูเห็นถึงความสามารถของเราเอง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะเลือกเรียนในสาขาที่เลือกเรียนดนตรีเหมือนเดิม แต่จะเปลี่ยนสถานศึกษาที่มีครูผู้สอนตรงตามสาขาที่เลือกเรียน

นักเรียนคนที่ 4 ผมมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนถึงปัจจุบันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผมชอบการเล่นดนตรี ตอนเรียนระดับประถมศึกษาไปแม่โละเดียนเพลงชาติ เวลาเช้าแถวเคารพเพลงชาติ ผมได้เป็นตัวแทนโรงเรียนไปประกวดดนตรีในระดับอำเภอ พ่อแม่ภูมิใจมากและอยากให้ผมเป็นนักดนตรี พอจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พ่อพาผมมาสมัครเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา ผมมีความสุขมาก ได้เจอพี่ๆ เพื่อนๆ ที่ชอบดนตรีเหมือนกัน ผมใช้เวลาว่างในการเล่นดนตรี ซ้อมกับเพื่อนๆ ตามห้องซ้อมของวิทยาลัย และไปซ้อมตามห้องซ้อมของเอกชน ผมมีปัญหาในการเรียนวิชาสามัญ แต่ก็เอาตัวรอดได้ ด้วยการเข้าเรียนทุกครั้ง ทำงานส่งครูตามที่มอบหมาย มีปัญหาหรือไม่เข้าใจก็ปรึกษาเพื่อน ปรึกษาคุณครู ผมอยากเป็นครูสอนดนตรี อยากเป็น นักดนตรี อยากมีวงดนตรีเป็นของตนเอง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมก็จะเลือกเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะเป็นสถานศึกษาเฉพาะทางที่ให้โอกาสทางด้านดนตรีกับผม

นักเรียนคนที่ 5 ผมมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะแม่อยากให้เรียนตามพี่ๆ ผมมีพี่น้องสามคน ทุกคนเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ แม่ชอบในด้านนาฏศิลป์ แม่เรียนจบวิทยาลัยนาฏศิลป์ ก็เลยอยากลูกๆ เรียนทางด้านนี้ ผมจะเรียนให้จบปริญญาตรี ทางด้านนาฏศิลป์ และจบในระดับที่สูงขึ้นไปอีก และต้องจบด้วยการมีความรู้สามารถประกอบอาชีพได้ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจบไปเราจะสามารถนำความรู้ที่ได้นำไปสอนให้นักเรียนและผู้ที่มีความสนใจทางด้านนี้ให้เกิดความคิด เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ และรักนาฏศิลป์ไทยมากขึ้น ปัญหา อุปสรรค ในการเรียน ช่วงเข้าเรียนแรกๆ ก็จะมีปัญหาเรื่องการปรับตัวซึ่งเป็นปัญหาของเด็กที่เข้ามาเรียนใหม่ทุกคน พอเรียนมาในระดับที่สูงขึ้นการเรียนไม่ใช่ปัญหาเท่ากับการปรับตัวให้เข้ากับครูผู้สอนที่นักเรียนต้องคอยเข้าใจครูในแต่ละท่านว่าจะมาในรูปแบบใด ในการแก้ปัญหาเรื่อง ผมจะปล่อยผ่านไป หรือไม่ก็ปรับตัวให้เข้าหาครูในแต่ละท่านที่มีความแตกต่างกันไป และจะไม่เก็บปัญหานั้นไว้คนเดียว จะนำปัญหาที่มีไปปรึกษากับเพื่อนบ้างเป็นบางครั้ง ซึ่งผลที่ได้รับกับมานั้นทำให้นั่นรู้สึกดีมากขึ้น การคัดเลือกไปงานการแสดงส่วนมากก็จะได้รับโอกาสให้เป็นนักแสดง แต่หากงานไหนเราไม่ได้ไปปฏิบัติงาน ผมก็ไม่รู้สึกอะไรมาก เพราะจะมีเวลามากขึ้น เช่น ไปออกกำลังกาย หรือมีเวลาทำที่บ้านมากขึ้น ในการพัฒนาตนเองด้านการเรียนจะต้องมีแรงจูงใจในการเรียน หากความรู้ใส่ตนเองให้มากขึ้น ยิ่งเราโตขึ้นเรายิ่งต้องมีความรู้มากขึ้น เพราะจบไปจะเป็นข้าราชการครู แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่ยากทำคือ เปิดร้านกาแฟเล็กๆ เพราะว่าเป็นอีกความฝันหนึ่งที่คิดว่าตั้งแต่เด็ก ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ก็คงจะไม่เลือกเส้นทางนี้ เพราะเราไม่รู้เลยว่านาฏศิลป์คืออะไร อาจจะเป็นเพราะเราชอบกีฬาโดยตลอด เรียกว่าคลั่งเลยก็ได้ ใจตอนนั้น ก็คงอยากเรียนกีฬามากกว่า แต่ในปัจจุบันผมคิดว่าเราอยู่กับอะไร ดีกว่าเราก็ชอบสิ่งนั้นไปเอง ซึ่งผมก็รักนาฏศิลป์มากขึ้น

นักเรียนคนที่ 6 ผมมาเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะปัจจุบันวัฒนธรรมต่างประเทศ มีผลกระทบต่อวัฒนธรรมไทยเป็นอย่างมาก ผมจึงอยากอนุรักษ์และรักษาวัฒนธรรมตรงนี้ได้และวิทยาลัยนาฏศิลป์เป็นที่รวมวัฒนธรรมของคนชาติไทยและยังรวมวัฒนธรรมตามภูมิภาคต่างๆไว้ จึงทำให้ผมตัดสินใจมาเรียน โดยมีเป้าหมาย คือจบไปเป็น ครู ตรี จะได้นำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปถ่ายทอดให้แก่ลูกศิษย์และบุคคลอื่น ๆ และเป็นการสืบทอดวัฒนธรรมไปด้วย ปัญหาและอุปสรรคในการเรียน คือ ความคิดตนเองครับ เพราะปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมากเกิดจากความคิด การแก้ปัญหาผมคือ แก้ตรงความคิดนี้แหละครับ เปลี่ยนความคิดตนเองใหม่ อาจจะไม่แก้ได้ไม่มากแต่ก็ถือว่าได้แก้ครับ ในการพัฒนาตนเองด้านการเรียน คือ จะต้องรัก ใส่ใจ ตั้งใจ และขยัน อดทนต่อการฝึกซ้อม ต่องานที่ได้รับมอบหมาย โดยเฉพาะการที่ต้องเรียนและไปงานแสดง เวลาไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดง ผมก็ยอมรับครับ เพราะความสามารถไม่ถึงอาจเป็นภาระคนอื่นได้ และควรกลับมาหมั่นฝึกซ้อมตนเองให้มากขึ้นครอบครัวของผมให้การสนับสนุนในด้านการเรียนนาฏศิลป์ เพราะครอบครัวรู้ว่าการที่คนเราชอบในสิ่งๆนั้น ต้องสนับสนุน ถ้าสิ่งๆนั้นเป็นสิ่งที่ดีมีประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมยังจะเลือกเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะผมรู้ว่าการเรียนแค่ตรงนี้เรายังเดินไม่สุดแต่กลับจะหยุดและเริ่มทางใหม่ ทั้งๆที่เราไม่รู้ว่าข้างหน้าจะมีอะไรเพิ่มขึ้นมาอีกหรือป่าว

นักเรียนคนที่ 7 ผมเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะชอบในการเล่นดนตรีไทย โดยมีเป้าหมายอยากรับราชการครูสอนดนตรีไทย ประกอบกับที่บ้านมีวงปี่พาทย์ จึงอยากสืบทอดงานของครอบครัว ปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากในการเรียน คือเรื่องการเงิน ผมแก้ปัญหาด้วยการรับงานเล่นดนตรีในวันหยุด โดยมีรุ่นพี่ที่จบไปแล้วหางานมาให้ ในการพัฒนาตนเองด้านการเรียน ผมจะอ่านหนังสือ หรือ เข้าหาเพื่อนช่วยกันแชร์ความรู้ให้กัน ปรึกษาครูผู้สอนบ้าง ครอบครัวผมไม่ได้บังคับในด้านการเรียน พ่อแม่บอกเรียนอะไรก็ได้ขอให้จบ มีงานทำ เมื่อประสบปัญหาต่างๆ ทั้งการเรียนและปัญหาอื่นๆ ผมจะปรึกษากับ พ่อแม่ ครู เพื่อน ถ้าปัญหานั้นไม่ใหญ่จนเกินไปก็แก้ไขปัญหานั้นด้วยตัวเอง เวลาไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย ผมก็รู้สึกน้อยใจนิดๆที่ไม่ถูกคัดเลือกให้เป็นนักแสดง แนวทางคือกลับมาฝึกซ้อมให้มากขึ้นทำให้เขาเห็นว่าเราทำอะไรได้บ้าง และถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมยังจะเลือกเรียนดนตรี เพราะ ผมรักในการเล่นดนตรี และที่วิทยาลัยพาผมไปพบประสบการณ์ทางดนตรีเยอะแยะเลยครับ

นักเรียนคนที่ 8 หนูเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ มีการเรียนการสอนที่เป็นสายโดยตรงทางนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์พื้นบ้าน และยังมีวิชาที่หนูอยากเลือกเรียนอีกหลายวิชา โดยมีเป้าหมายในการเรียน เพื่อให้ได้ปริญญาเป็นที่ยอมรับของครอบครัวและสังคมจะได้ทำงานที่ต้องการและต้องมีวุฒิเพิ่มขึ้นเพื่อพัฒนาความรู้ใหม่และต้องการนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงาน หรือถ่ายทอดเนื้อหาให้แก่คนอื่นได้ ปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากในการเรียนของหนู

คือ ไม่มีสมาธิในการเรียน ไม่อยากอ่านหนังสือ อ่านหนังสือแล้วแต่จำไม่แม่น เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่เข้าใจในเนื้อหา ละเลย หรือ ทิ้งวิชาที่ยากๆ ไม่รู้สึกสนุก หรือ รื่นรมย์กับการเรียน ทิ้งการบ้านค้างไว้ จนงานที่สุดท้าย ไม่เคยทำตาราง สำหรับการเรียนรู้ การพักผ่อน หนูแก้ไขโดย การเปลี่ยนแปลงตนเอง ในทางที่ดีขึ้น ครอบครัวให้การสนับสนุนในด้านการศึกษาเป็นย่างดีตั้งแต่เริ่มสมัครเรียน และอุปกรณ์การเรียนการแต่ง เวลาที่มีปัญหาต่างๆ ทั้งการเรียนและปัญหาอื่นๆ หนูจะปรึกษา ผู้ปกครอง และครูที่ปรึกษา แต่ครอบครัวสำคัญที่สุดสามารถรับฟังและให้กำลังใจเราได้ ครูที่ปรึกษา อยู่ใกล้ชิดเราตลอดเกือบทั้งวันเราก็สามารถเข้าขอคำปรึกษาได้และนำมาปรับใช้กับปัญหาที่เกิดขึ้น เวลาหนู ไม่ได้ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย หนูก็น้อยใจนะ และต้องรู้จักพัฒนาฝีมือ และขยันให้มากขึ้นเพื่อนจะให้คุณครูได้เห็น แต่บางชุดรายการแสดงมีการคัดนักแสดงแข่งขันกันสูง หนูอยากได้รับรางวัลนริศรานูวัตติวงศ์ ได้เป็นนักแสดงโขนพระราชทาน และได้ไปทำการแสดง ต่างประเทศ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ หนูจะยังเลือกสาขานาฏศิลป์ อันเดิม เพราะคิดจะเลือกตั้งแรก อยู่แล้วเป็นสาขาที่ชอบและอยากที่จะเรียนและศึกษาที่มาให้รู้สึกและอันที่ไม่เคยรู้ก็อยากรู้ให้มากขึ้น

นักเรียนคนที่ 9 หนูมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะครูที่โรงเรียนเดิมแนะนำหนูเคย ฝึกดนตรี นาฏศิลป์ และเล่นได้ดีครูแนะนำว่าถ้าชอบด้านนี้ต้องมาเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป้าหมายในการเรียนของหนูคือ เรียนไม่ให้ติด 0 ร มีผลการเรียนดีๆ สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เมื่อเรียนจบอยาก เป็นครูสอนนาฏศิลป์ ปัญหาในการเรียนของหนูในปัจจุบันคือ การแบ่งเวลา การวางแผนชีวิตตนเอง ว่าควรทำอะไรก่อนหลัง หนูแก้ปัญหาด้วยการทำตารางบันทึกประจำวัน และพยายามทำให้ได้มีวินัย ในตนเอง หนูมีแนวทางในการพัฒนาตนเองโดยดูจากรุ่นพี่ๆ ที่ชื่นชอบ และประสบความสำเร็จในการเรียนว่าพี่เขาทำอย่างไร หนูหาข้อบกพร่องของตัวเองเปรียบเทียบกับรุ่นพี่ แล้วแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง ครอบครัวให้การสนับสนุนในการเรียนนาฏศิลป์ และมีความหวังอยากให้หนูเป็นครู นาฏศิลป์ เวลาที่มีปัญหาหนูจะปรึกษารอบครัว หากปัญหาไม่ใหญ่มากหนูก็หาแนวทางแก้ไขด้วย ตนเอง เวลาที่ไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย หนูก็เข้าใจว่าบางครั้งหนูอาจจะยังรำไม่ดีเท่าเพื่อน ๆ ก็จะฝึกฝนต่อไป และที่สำคัญหนูมีเวลาในการทำบ้าน ทำงานที่ครูมอบหมาย มากกว่าเพื่อนๆ ที่ไปการแสดง หากย้อนเวลากลับไปได้ หนูก็จะเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะนี่ ให้โอกาสและประสบการณ์กับหนูหลายอย่าง และหนูเชื่อว่าจะทำให้หนูมีอาชีพที่ดีในอนาคต

นักเรียนคนที่ 10 หนูเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะชอบรำ ชอบเกี่ยวกับการแสดง และอยากรำสวยๆ โดยมีเป้าหมายอยากเป็นครูสอนนาฏศิลป์ ปัญหา อุปสรรค ในการเรียน คือ การบริหารเวลา เพราะมีกิจกรรมเยอะ ทั้งกิจกรรมการเรียน การแสดง หนูจึงแบ่งเวลาในการเรียนและกิจกรรมให้ดีและอดทนกับอุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามา ในการเรียนพยายามศึกษาความรู้รอบตัว และหมั่นฝึกฝนในด้านวิชาชีพให้เยอะๆ เวลาที่มีปัญหาจะตั้งสติแล้วเรียงลำดับความสำคัญในการ แก้ปัญหา โดยปรึกษารอบครัว เพราะครอบครัวให้การสนับสนุน และเปิดโอกาสให้ทำในสิ่งที่หนูรัก

หนูอยากให้ครูเปิดโอกาสให้ได้แสดงความสามารถ เพราะบางครั้งหนูก็ไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย หนูน้อยใจนะคะ แต่ก็รู้สึกที่ตัวเองนั้นต้องพัฒนาในด้านวิชาชีพของตนให้มากยิ่งขึ้น เพราะการออกงานการแสดงนั้นถือเป็นประสบการณ์จริงและจะทำให้เราพัฒนาไปอีกยิ่งขึ้น ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ หนูยังจะเลือกเรียนในสาขานี้ เพราะ รักในด้านสาขาวิชาชีพนี้ และคิดว่าตัวเอง จะสามารถทำได้ดี

2. ผลการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนกริตต่ำ จำนวน 10 คน ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 ผมเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะเคยเล่นดนตรีไทยมาก่อนที่โรงเรียนเดิม จากนั้นมีเพื่อนมาเรียนต่อที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ ตามเพื่อนมาเพราะคิดว่าสามารถเรียนที่นี่ได้ โดยมีความคาดหวังว่าจะได้เรียนเฉพาะในส่วนของรายวิชาปฏิบัติเอก ไม่อยากเรียนในรายวิชาอื่นๆ เรียนจบแล้วอยากมีงานทำที่เกี่ยวข้องกับดนตรี ปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากในการเรียน คือ การบริหารเวลา เพราะผมต้องทำงานด้วยเรียนด้วย จึงทำให้บางครั้งก็เข้าเรียนสาย หรือไม่ได้เข้าเรียน ทำให้บางครั้งตามงานเพื่อนๆ ไม่ทัน ผมแก้ปัญหาด้วยการตั้งใจเรียนในชั่วโมงเรียน และคอยทำงานที่ครูมอบหมายให้ครบ หรืออย่างน้อยไม่ให้ติด 0 หรือ ร ครอบคร้ว คือคุณยายให้การสนับสนุนในการมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ แต่บ่อยครั้งก็ไม่มีเงินส่ง ผมก็ต้องรับงานนอกหรือทำงานพิเศษเพิ่มเติมเพื่อส่งตัวเองเรียนให้จบ เวลามีปัญหา ผมจะแก้ปัญหาด้วยตนเองให้ถึงที่สุด ก็อาจมีปรึกษาเพื่อนบ้าง แต่ส่วนใหญ่เพื่อนก็ไม่สามารถช่วยเราแก้ปัญหาได้ ผมอยากให้ครูเข้าใจในเรื่องการเข้าเรียน เพราะบางครั้งผมทำงานพิเศษด้วยก็อาจกระทบต่อการเรียนบ้างในบางครั้ง ผมไม่ค่อยได้รับเลือกให้แสดงงานวิทยาลัย ทำให้รู้สึกเบื่อ เพราะผมคิดว่างานนี้ผมสามารถทำได้ดีกว่าคนอื่นแต่ก็ยังไม่ถูกเลือก คงต้องทำอย่างอื่นที่ผู้ใหญ่เห็นว่าสมควร ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะไม่เลือกที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะเรียนหนักทั้งวิชาปฏิบัติเอก และวิชาสามัญ

นักเรียนคนที่ 2 ผมเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะชอบในการเรียนและเล่นดนตรีไทย และเห็นที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ มีการเปิดสอนในรายวิชาดนตรีเป็นวิชาชีพ จึงได้ตัดสินใจ มาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ อยากมีความสามารถและมีทักษะในการบรรเลงดนตรีที่สูงขึ้น และมีความรู้ในศาสตร์ของดนตรีไทยอย่างลึกซึ้ง แต่ไม่อยากเรียนวิชาสามัญ เพราะมีภาระงานเยอะ ครอบหมอบหมายพร้อมๆ กันหลายวิชา ทำให้มีงานที่ต้องรับผิดชอบมาก ไม่สามารถบริหารจัดการเวลาให้เหมาะสมได้ ทั้งเวลาในการเรียน การทำงานและการพักผ่อน ผมแก้ปัญหาด้วยการให้เพื่อนช่วยทำการบ้านบ้าง ถ้าเป็นงานกลุ่มก็สบาย ครอบคร้วผมให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี มีความเข้าใจในการเรียนของ ผมเวลามีปัญหาต่างๆ ผมจะลองคิดแก้ปัญหาด้วยตนเองก่อน หากเป็นปัญหาใหญ่หรือไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ก็จะปรึกษาพ่อแม่ หรือคุณครูที่ไว้ใจให้ช่วยแก้ปัญหาเหล่านั้นๆ ผมไม่ค่อยได้ออกแสดงงานวิทยาลัย รู้สึกน้อยใจบ้าง คิดว่าเราก็มีความสามารถเท่ากับเพื่อนคนอื่นๆ ทำไม่ครูถึงไม่เลือก ก็จะมีฝึกฝนเพื่อพัฒนาตนเองให้มีความสามารถที่สูงขึ้น เพราะบางครั้งก็อยากออกงานเพราะเป็น

ประสบการณ์ที่ดี แต่ก็ทำให้ขาดเรียน หรือขาดสอบเก็บคะแนนในช่วงที่สำคัญๆ ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อนและมีผลกระทบกับผลการเรียนโดยตรง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมก็ยังจะเลือกเรียนเหมือนเดิม เพราะเป็นสิ่งที่รักและตัดสินใจเรียนดนตรีมาแล้วตั้งแต่ต้น เพราะฉะนั้นจึงต้องทำในสิ่งที่เป็นอย่างยิ่งที่สุด

นักเรียนคนที่ 3 หนูเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะทางวิทยาลัยนาฏศิลป์ นครราชสีมาแนะนำเรียนต่อ เห็นการแสดงจากทางวิทยาลัยจึงเกิดความสนใจและคิดว่าเราคงทำได้ดี จึงตัดสินใจมาเรียนที่นี่ มีเป้าหมายในการเรียนคือ ตั้งใจเรียนในส่วนของการปฏิบัติเอกให้มีความสามารถทันเพื่อนๆ และทำงานที่ครูมอบหมายให้ทันเวลา อยากรับงานพิเศษ ปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากในการเรียนที่พบคือเรียนไม่ทันเพื่อน ส่งงานไม่ทันเวลา เพราะบางครั้งครูก็สั่งงานมากจนเกินไป ในบางครั้งก็ไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ หรือขอครูยืดเวลาในการส่งงานออกไป หนูคิดอยากจะทำใจเรียน ส่งงานที่ครูสั่งให้ครบตามที่มอบหมาย แต่ก็ยังจัดการกับตัวเองไม่ได้อยากเรียนให้จบ ต่อระดับปริญญาตรี อยากรประกอบอาชีพครู เหมือนกับรุ่นพี่หลายคน ที่เรียนจบแล้วสามารถสอบบรรจุได้ แต่ก็มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียน ครอบครัวไม่ค่อยเห็นด้วยในการเรียนต่อที่นี่ เพราะอยากให้เรียนในสายงานอื่นที่สามารถหางานทำได้ง่าย และใช้เวลาเรียนไม่นาน เวลามีปัญหาหนูจะแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเองหรือไม่ก็ปล่อยผ่านไป หนูอยากให้เพื่อนในห้องเข้าใจและให้ความช่วยเหลือบ้าง ทั้งเรื่องการเรียน และเรื่องส่วนตัว เวลาไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย หนูก็ทำใจ ปล่อยให้ผ่านไป เพราะคิดว่าบางครั้ง ครูก็ไม่ได้สนใจเรา ครูก็จะเลือกเฉพาะนักเรียนที่ครูคุ้นเคย ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ หนูจะตัดสินใจเรียนต่อที่อื่นตามที่ทางบ้านอยากให้เรียนสายอาชีพ จะได้มีงานทำ

นักเรียนคนที่ 4 ผมมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะชอบเล่นดนตรีพื้นเมือง และเคยเล่นมาจากโรงเรียนเดิม พอรู้ว่าทางวิทยาลัยเปิดสอนทางด้านดนตรีเป็นวิชาหลักก็เกิดความสนใจที่จะมาเรียนที่นี่ แต่พอเข้ามาเรียน วิทยาลัยไม่มีวิชาเอกดนตรีพื้นเมือง ผมต้องเลือกดนตรีไทยเป็นวิชาเอก แล้วเลือกดนตรีพื้นเมืองเป็นวิชาโท ผมอยากมีทักษะความสามารถที่ใช้ในการเล่นดนตรีพื้นเมืองที่สูงขึ้นกว่าเดิมจากที่เป็นอยู่ แต่ก็ต้องเรียนดนตรีไทยควบคู่กันไป ทำให้ผมต้องมาเริ่มเรียนทักษะทางดนตรีไทยใหม่ทั้งหมด บ่อยครั้งต่อเพลงไม่ทันเพื่อน ปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากผมเรียนด้วยทำงานด้วย ทำงานที่ครูสั่งไม่ทัน ทำให้มีติด ร ในบางรายวิชา และต้องไปแสดงดนตรีพื้นเมือง ก็มีเหนื่อยบ้าง ท้อบ้าง ผมแก้ ปัญหาด้วยการซ้อมดนตรีหลังเวลาเลิกเรียน และให้เพื่อนช่วยต่อเพลงให้บ้าง สอนน้องๆ บ้าง ทำให้ได้ทบทวนไปด้วย ผมอยากเรียนให้จบพร้อมกับเพื่อนๆ เพราะจะได้ประกอบอาชีพนักดนตรีตามที่ฝัน เพื่อเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัว แต่ตอนนี้ก็ติด 0 อยู่หลายวิชา ครอบครัวผมให้การสนับสนุนสนับสนุนใน การเรียนด้านดนตรี เพราะทางฐานะทางบ้านไม่ค่อยดี เรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ มีโอกาสการแสดงได้ เบียดเบียน ผมจะต้องหาเงินมาส่งเสียตัวเองเรียน หรือบางครั้งหากไม่พอจริงๆ

จึงขอความช่วยเหลือจากทางครอบครัว เวลามีปัญหาต่างๆ ทั้งการเรียนและปัญหาอื่นๆ ผมจะมองปัญหานั้นว่าเราสามารถแก้ได้ด้วยตนเองหรือไม่ หากไม่ได้จึงปรึกษาครูหรือเพื่อนๆ แต่ไม่ค่อยบอกครอบครัว ไม่อยากให้พ่อแม่ไม่สบายใจ ผมอยากให้ครูและเพื่อนๆ คอยช่วยเหลือด้านการเรียนในบางรายวิชาที่ไม่เข้าใจ เพราะผมชอบเรียนในรายวิชาที่เป็นปฏิบัติส่วนรายวิชาอื่นนั้นผมไม่ค่อยสนใจเท่าไร เวลาผมไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย ผมไม่รู้สึกอะไร เพราะรับงานจากข้างนอกจะได้เงินมากกว่า ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมก็ยังคงจะเลือกวิทยาลัยนาฏศิลป์ แต่เลือกวิทยาลัยที่เปิดสอนดนตรีพื้นเมืองเป็นวิชาเอก

นักเรียนคนที่ 5 หนูมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะครูนาฏศิลป์จากโรงเรียนเดิมเห็นว่าหนูชอบในการรำ จึงแนะนำให้มาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ และมีเพื่อนที่โรงเรียนมาสมัครเรียนด้วยกัน หนูหวังว่าจะสามารถนำความรู้ทางการเรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพในการแสดงในอนาคตได้ พอมาเรียนแล้ว ค่อนข้างเหนื่อยเพราะหนูมาเรียนตอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้เรียนไม่ทันเพื่อนที่เรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากตัวหนูเองที่ไม่พยายามฝึกฝน บางครั้งก็ไม่อยากไปเรียนเพราะเบื่อครู เบื่อเพื่อน หนูคิดว่าต้องขยันมากขึ้น พยายามส่งงานให้ครบตามที่ครูมอบหมายให้ทำ หากไม่เข้าใจก็ให้ปรึกษาเพื่อนในห้อง แต่ตอนนี้ก็ยิ่งเหมือนเดิม หนูต้องเรียนให้จบ หากผลการเรียนในวิชาไหนมีปัญหา ก็จะรีบแก้ไข อย่างน้อยจบออกมา ก็จะมีอาชีพที่มั่นคง เช่น เป็นศิลปิน หรือเปิดร้านเช่าชุดต่างๆ หนูไม่ค่อยได้ออกงานแสดงของวิทยาลัย อาจเป็นเพราะว่าหนูรำไม่สวยเท่าเพื่อน ๆ หรือครูไม่สนใจในตัวหนู คงต้องปล่อยเรื่องนี้ไปเพราะเราทำอะไรไม่ได้ ทางครอบครัวหนูให้การสนับสนุนสนับสนุนในด้านการเรียนนาฏศิลป์ แต่บางครั้งก็จะมีปัญหากับทางบ้าน เรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียน เวลามีปัญหา หนูจะแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองเป็นหลัก เพราะไม่มีใครช่วยเราได้เท่าตัวเราเอง ไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรตัวเราที่เข้าใจปัญหานั้นมากที่สุด ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ หนูจะเรียนที่โรงเรียนเดิมให้จบชั้น ม.6 แล้วไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏ

นักเรียนคนที่ 6 ผมเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะครอบครัวมีวงดนตรีไทย และอยากเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีไทยอย่างจริงจัง ผมอยากเรียนดนตรีไทย แต่ต้องมาเรียนวิชาสามัญด้วย ทำให้มีปัญหาในการเรียน ผมอยากเรียนให้จบ โดยไม่ให้มีเกรด 0 ร ปัญหาอีกอย่างของผมคือต้องไปเล่นดนตรีกับครอบครัว ทำให้ขาดเรียนบ่อย เรียนไม่ทันเพื่อน บางรายวิชาครูสั่งงานที่ยากเกินไป เยอะเกินไป บางครั้งต้องออกไปเก็บข้อมูลถึงต่างอำเภอ ผมไม่สามารถแบ่งเวลาได้ ต้องทำหลายอย่างพร้อมๆ กัน ผมอยากให้ครูเข้าใจในตัวผม และไม่สั่งงานเยอะ วิชาปฏิบัติเอกผมไม่ค่อยมีปัญหา เพราะฝึกซ้อมที่บ้านควบคู่กับการเรียนที่วิทยาลัย แต่บางครั้งครูก็สอนเพลงหรือเนื้อหาที่ผมรู้อยู่แล้วทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ผมอยากเรียนให้จบจะได้ช่วยงานที่บ้านอย่างเต็มที่ และอยากเป็นครูสอนดนตรีไทย ครอบครัวผมให้การสนับสนุนเป็นอย่างดีแต่มีปัญหาเรื่องการเรียนเรื่องบริหารเวลา เวลามีปัญหาจะแก้ไขปัญหาไปเรื่อยๆ หรือเป็นปัญหาที่เราไม่สามารถแก้เองได้ก็ปล่อย

ผ่านไป เวลาที่ไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย ผมไม่ค่อยสนใจเพราะส่วนใหญ่ผมจะ
ไปงานกับครอบครัว ถ้าย้อนเวลากลับไปจะเลือกเรียนที่อื่น เพราะผมไม่ชอบเรียนวิชาสามัญและ
รายวิชาปฏิบัติเอกก็มีบางครั้งที่สอนเนื้อหาที่ผมรู้แล้ว อยากลองเรียนอย่างอื่นเพื่อจะได้ความรู้ใหม่ๆ

นักเรียนคนที่ 7 หนูเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะที่โรงเรียนเดิมมีการสอน
นาฏศิลป์แล้วพาไปออกงานและแข่งขัน เลยเกิดความรู้สึกชอบการนาฏศิลป์ไทย เลยอยากลองเข้ามา
เรียนนาฏศิลป์อย่างจริงจัง โดยหวังว่าจะเก็บเกี่ยวเอาความรู้ให้ได้มากที่สุด และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้
มีความสามารถด้านนาฏศิลป์ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประกอบอาชีพในอนาคต
ปัญหา อุปสรรค ความยุ่งยากในการเรียน ที่พบคือ เรียนไม่ทันเพื่อนที่เรียนมาก่อน เพราะ เริ่มเรียน
ที่นี้ตอนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้ความรู้พื้นฐานมีไม่เท่ากับเพื่อนคนอื่น ครูสอนเร็ว สนใจนักเรียนที่
ร่าเริงมากกว่า หนูต้องขยันและตั้งใจให้มากกว่าเดิมจะได้เรียนได้ทันเพื่อนๆ แต่ก็ยังทำได้ไม่
เท่าที่ควร บางครั้งก็เกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ หนูอยากเปิดร้านเช่าชุดนาฏศิลป์ และคอยรับงานด้าน
นาฏศิลป์ เพราะคิดว่าเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ได้เป็นอย่างดี ทางครอบครัวไม่ค่อยสนับสนุนให้มาเรียน
เพราะอยู่ไกลบ้าน และมองว่านาฏศิลป์เป็นเรื่องของคนเดินกินรำกินไม่มีอนาคต เวลามีปัญหาจะตาม
แก้ปัญหาไปเรื่อยๆ หากแก้ไม่ได้ก็ปล่อยไปสักพักปัญหาก็คงหายไปเอง หนูอยากให้ครูเข้าใจในตัว
นักเรียนมากกว่านี้ เพราะเป็นนักเรียนใหม่บางครั้งก็เรียนไม่ทันทำให้เกิดความท้อแท้ในการเรียน
เวลาไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของวิทยาลัย หนูเสียใจมากเพราะที่โรงเรียนเดิมหนูจะได้
ออกงานอยู่เรื่อยๆ แต่มาอยู่ที่นี้ครูกลับไม่เลือก ทำให้มีความคิดอยากย้ายไปเรียนที่อื่น ถ้าย้อนเวลา
กลับไปได้ หนูจะเลือกเรียนใกล้ๆ บ้าน เพราะอยู่ที่นี้ไม่ได้เป็นไปตามที่คิดไว้ เรียนวิชาปฏิบัติเอกก็ไม่
ทันเพื่อนๆ งานแสดงก็ไม่ค่อยได้ออกงาน วิชาสามัญก็เรียนยาก เรียนเยอะ อยากไปเรียนสายอาชีพ
อื่นมากกว่า

นักเรียนคนที่ 8 ผมเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะชอบดูการแสดงนาฏศิลป์มา
ตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก ตอนที่มีความสุขมาก ก็เลยอยากลองมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ อยากเรียนให้
ได้เกรดดี อยากเป็นนักแสดง อยากเป็นครูสอนนาฏศิลป์ ผมเข้าเรียนตอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก็ผ่าน
มาได้ด้วยดี พอเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เรียนหนักขึ้น ประกอบกับผมนอนตื่นสาย ติด
โทรศัพท์ ขาดเรียนบ่อย ทำให้ส่งผลกระทบต่อการศึกษา และครูก็ไม่เลือกเป็นนักแสดง หรือเลือกก็
ไม่ได้เป็นตัวเด่น ทางครอบครัว แม่ก็ขยันให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี แต่แม่ทำงานไม่ค่อยมีเวลา
จึงให้ผมมาอยู่หอพัก ทำให้ผมมีอิสระมากขึ้น แต่ก็เป็นข้อเสียที่ผมดูแลตัวเองไม่ได้ คบเพื่อนगेเร
เวลามีปัญหาผมจะแก้ปัญหาด้วยตนเอง เพราะคิดว่าปัญหาของเรา เราต้องแก้เอง ไม่อยากให้แม่รู้
บางครั้งผมก็อยากให้แม่สนใจผมบ้างไม่ใช่ทำแต่งาน เวลาไม่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักแสดงของ
วิทยาลัย ผมเสียใจ แต่ก็เข้าใจเพราะหลายครั้งผมทำให้ครูผิดหวัง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะเลือก

เรียนที่วิทยาลัยแห่งนี้ จะพยายามให้มากกว่านี้ ถึงแม้ตอนนี้ผมก็ยังไม่แน่ใจว่าจะจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเปล่า

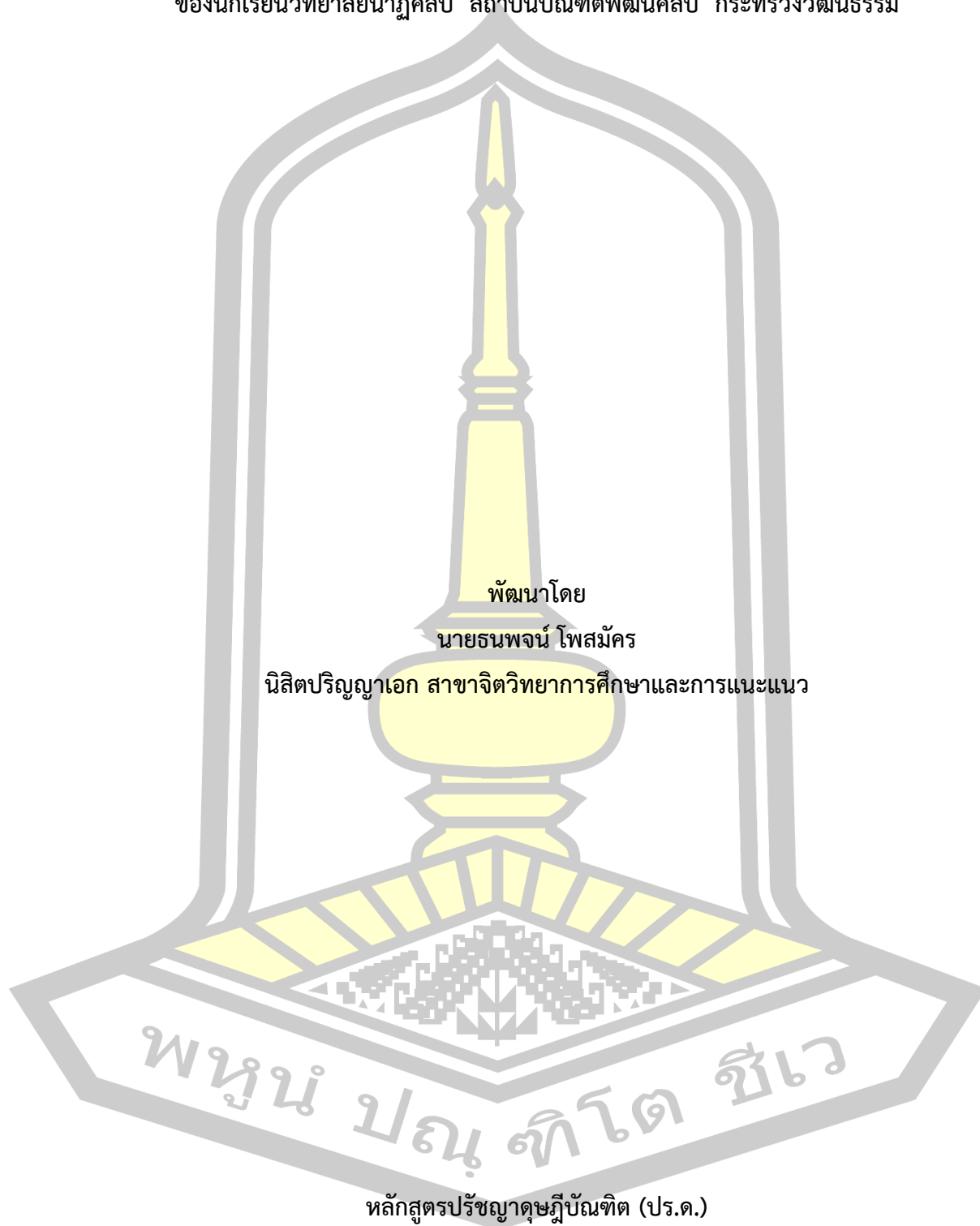
นักเรียนคนที่ 9 ผมเลือกมาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ เพราะชอบดนตรีไทย ผมเคยแข่งขันชนะเลิศในระดับภาค ตอนเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผมภูมิใจมาก และครูแนะนำให้ผมมาเรียนต่อที่วิทยาลัยนาฏศิลป์ จะได้เรียนเฉพาะทาง สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ ผมอยากเป็นครูสอนดนตรี อยากมีวงดนตรีเป็นของตนเอง พอผมมาเรียนต่อที่นี้ก็ค่อนข้างมีปัญหา เนื่องจากทางดนตรีไม่เหมือนกับที่เคยเรียนมา ผมต้องมาปรับทางดนตรีใหม่ ที่สำคัญต้องเรียนวิชาสามัญควบคู่ไปด้วย เรียนวิชาปฏิบัติเองค่อนข้างเยอะ แต่ผมก็มีความสุข พอต้องเรียนวิชาสามัญด้วย ผมไม่สนุกเลย ค่อนข้างยาก และผมไม่ชอบเรียนวิชาสามัญ ทำให้ติด 0 หลายวิชา เวลาไปงานการแสดงกลางคืน กลับมาดึก ๆ หนื่อย ตอนเช้าผมก็ไปเรียนไม่ไหว ครูก็ว่าผมไม่มีความรับผิดชอบ ผมอยากให้ครูเข้าใจนักเรียนที่ต้องไปแสดงในเวลากลางคืน เวลามีปัญหา ผมไม่ค่อยเล่าให้ใครฟัง โดยเฉพาะพ่อแม่ ไม่อยากให้พ่อแม่ไม่สบายใจ ผมต้องรับงานการแสดงข้างนอกด้วย เพื่อเป็นค่าเล่าเรียนของตัวเอง ผมได้ไปงานแสดงของวิทยาลัยบ่อย ๆ ซึ่งต้องฝึกซ้อมและไปทำการแสดง จะมีปัญหามากกับการเรียนวิชาสามัญ ผมก็พยายามถามเพื่อน แต่พอมีการบ้านเยอะๆ ผมก็ทำไม่ทัน ลอกเพื่อนบ้าง ทำให้ติด 0 ร หลายวิชา ผมอยากเรียนเฉพาะวิชาปฏิบัติเอก เพราะสามารถประกอบอาชีพได้ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมจะเรียนที่โรงเรียนเดิม ไม่ต้องปรับตัวมาก และไม่เรียนเยอะเหมือนที่วิทยาลัย

นักเรียนคนที่ 10 หนูไม่อยากมาเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ แต่ก็ต้องมาเพราะพี่สาวเรียนที่วิทยาลัยแห่งนี้ แม่อยากให้มาอยู่ด้วยกันกับพี่สาว แม่ไปทำงานที่กรุงเทพฯ ช่วงแรกหนูพักในหอพักวิทยาลัย พอขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ขอแม่ย้ายออกมาอยู่หอพักนอกวิทยาลัย หนูเรียนเครื่องสายไทยก็พอเรียนได้ เกรดก็ไม่ดีมี 0 บางวิชา หนูขอแค่เรียนให้จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วหนูจะไปเรียนต่อที่อื่น หนูไม่คาดหวังอะไรมาเรียนเพราะอยากให้แม่สบายใจ งานการแสดงของวิทยาลัย หนูไม่ค่อยได้ไปแสดง อาจจะเป็นเพราะหนูไม่ได้มาคัดตัวนักแสดง หนูรู้สึกว่าจะไม่ได้ไปแสดงมีความสุขมากกว่าไปแสดง เวลามีปัญหาหนูจะปรึกษาเพื่อน หรือพยายามแก้ด้วยตนเอง ถ้าเป็นเรื่องเรียนจะปรึกษาครูบ้าง ถ้าเลือกได้หนูจะไม่มาเรียนที่วิทยาลัยนาฏศิลป์

พูนุ ปรณ ทิโต ชิว

รูปแบบการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างกริธ (POWER MODEL)
 ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คำนำ

เอกสารการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างกริท (POWER MODEL) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการทำปฏิญญาพันธะเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม พัฒนาขึ้นโดยการศึกษา สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวข้องกับการ เสริมสร้างกริท (Grit) ซึ่งประกอบด้วย หลักการและเทคนิคของทฤษฎีปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย (Goal-Setting Theory) แนวคิดการพัฒนาด้านจิตพิสัย ของบลูม (Bloom Taxonomy) ทฤษฎีการกำหนดด้วยตนเอง (Self – Determination Theory) เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self Control Technique) ร่วมกับเทคนิคการฝึกอบรมต่างๆ

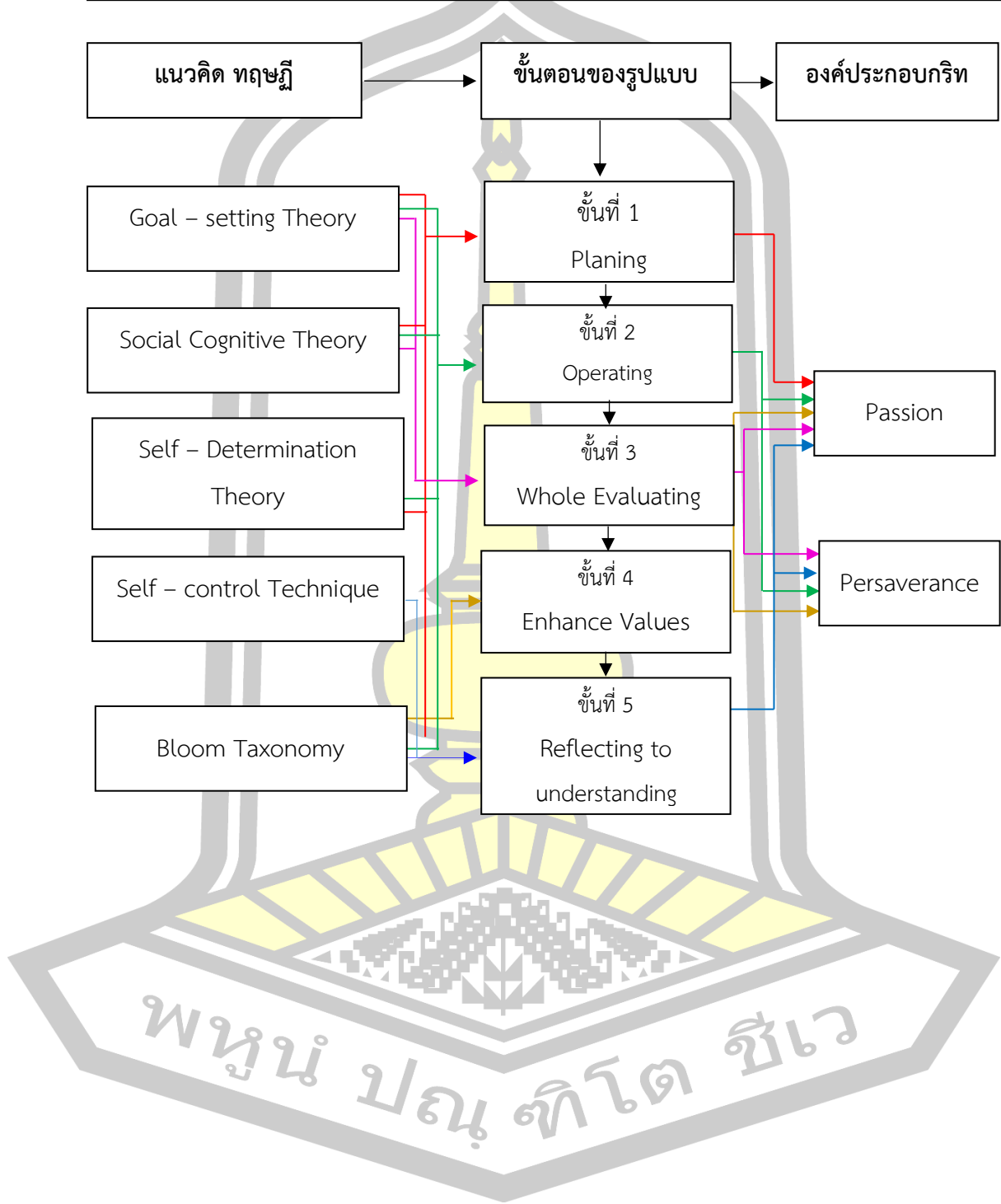
โดยผู้วิจัยทำการสังเคราะห์ทฤษฎีและเทคนิค ดังกล่าวนำมาสู่กระบวนการสร้างขั้นตอนของ รูปแบบการเสริมสร้างกริท ได้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 รับรู้และใส่ใจ (Planing : P) ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย (Operating : O) ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา (Whole Evaluating : W) ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบ พบค่านิยม เหมาะสมสร้างนิสัย (Enhance Values : E) และ ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ (Reflecting to understanding : R) ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนได้รับการเสริมสร้างกริท (Grit) ของตนได้อย่างต่อเนื่องและเห็นความสำคัญของการพัฒนา ตนเอง รักในการเรียนรู้ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนหรือการทำงานในอนาคต

นายธนพจน์ โปสมัคร

นิสิตปริญญาเอก สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ร่างรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
กระทรวงวัฒนธรรม

การพัฒนาแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

1. ความเป็นมาและความสำคัญของรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ความสำเร็จของมนุษย์ในการคงไว้ซึ่งเผ่าพันธุ์ การต่อสู้กับอุปสรรคในการดำรงชีวิต การทำงานงาน นอกจากจะต้องอาศัยความสามารถทางเชาวน์ปัญญา (Intelligence quotient) ความฉลาดทางอารมณ์ (Emotion quotient) ความฉลาดในการเข้าสังคม (Social intelligence) ยีน (Gene) พรสวรรค์ (Talent) ความมีเสน่ห์ (Charisma) รูปลักษณ์ภายนอก (Good looks) ร่างกายที่แข็งแรง (Physical health) แล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้ คือการมีความอดทนอดกลั้น หรือความมุ่งมั่น มานะบากบั่นเพื่อจะบรรลุเป้าหมาย และมีอีกสิ่งหนึ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในคนที่ประสบความสำเร็จในทุกคนคือการมีกริท (Grit)

จากการศึกษาของ Duckworth and Gross (2014 : 1) ได้มีการศึกษาถึงปัจจัยในการนำไปสู่ความสำเร็จ พบว่ามีหลายปัจจัยด้วยกัน เป็นต้นว่า ความสามารถทางเชาวน์ปัญญา ความสามารถในการควบคุมตนเองเกี่ยวกับความสนใจ อารมณ์ความรู้สึก และพฤติกรรมเมื่อปรากฏพบเห็นสิ่งของ สิ่งล่อใจต่างๆ รวมทั้งการได้รับโอกาสในชีวิต แต่สิ่งที่สามารถพยากรณ์ความสำเร็จได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ คือการมีกริท ซึ่งหมายถึงการมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจ มีความตั้งใจ ใส่ใจ ในงานที่ทำ (Passion) และทำด้วยความกระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม มุมานะ (Perseverance) มีความมุ่งมั่นในการทำงานจนประสบความสำเร็จ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อ และ Duckworth (2007 : 1087 - 1088) ยังพบว่า ในบางสถานการณ์ความฉลาดทางเชาวน์ปัญญากับกริท แปรผกผันกัน คนที่มีความฉลาดทางเชาวน์ปัญญาสูงมักทุ่มเททำงานเพื่อไปสู่เป้าหมายน้อยกว่าและเมื่อเผชิญกับความยุ่งยากมากๆ มักจะยอมแพ้เร็วกว่าคนที่มีความฉลาดทางเชาวน์ปัญญาต่ำกว่า คนที่มีกริทสูงไม่เพียงแต่ทำงานได้สำเร็จ แต่ยังมีแรงขับเคลื่อนในการติดตามผลงานต่อเนื่องไป บุคคลที่มีกริทสูง จะมุ่งสู่ความสำเร็จแบบนักรังมารธอน มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนงานน้อยกว่า เพราะเลือกจดจ่ออยู่กับเป้าหมายเดียว และมีทัศนคติเชิงบวกเพื่อเป็นกำลังใจและเป็นแรงผลักดันต่อไป ผลคือบุคคลที่มีกริทสูง มักไล่ตามเป้าหมายที่ท้าทายสูง อาจเป็นเป้าหมายที่ยังมองไม่เห็น และต้องรอคอยเป็นเวลานาน และยังมีงานวิจัยที่สำรวจผู้คนทีประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น Albert Einstein, Mozart, Leonardo da Vinci, Michael Jeffrey Jordan, Beckham, Colin Luther Powell, Steven Paul Jobs

พบว่าปัจจัยที่มีนัยสำคัญต่อความสำเร็จในชีวิต คือ ความอดทนและการฝึกฝนเป็นระยะเวลาอันยาวนาน (Linda Kaplan Thaler & Robin Koval. 2015 : 17)

สำหรับทางด้านการศึกษาของนักเรียนนั้น กริทจะนำมาซึ่งความสำเร็จในการเรียนและช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น ดังที่ Heckman (2009 : 79 - 81) ได้ทำการวิจัยในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยศึกษาปัจจัยสำคัญที่ช่วยทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนในมหาวิทยาลัย โดยทำการสำรวจกลุ่มนักเรียนที่มีการสอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (General Educational Development) กับนักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผ่านการสอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับนักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน ได้คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ คะแนนความสามารถทางเชาวน์ปัญญาใกล้เคียงกัน แต่เมื่อวิเคราะห์เส้นทางการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีผลสัมฤทธิ์ในทุกด้านต่ำกว่านักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน และเมื่อพิจารณาตัวชี้วัดอนาคตของเด็กอื่น ๆ เช่น รายได้ต่อปี อัตราการว่างงาน อัตราการหย่าร้าง และการใช้ยาเสพติด ประวัติของนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนไม่สำเร็จการศึกษาสรุปได้ว่า สิ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรมาตรฐานแตกต่างกัน คือคุณลักษณะทางจิตวิทยาที่นักเรียนจบตามเกณฑ์ใช้ฝ่าฟันเพื่อเรียนให้จบ คุณลักษณะที่ว่านี้ได้แก่ การรู้จักอดทนรอคอย และการดำเนินชีวิตตามแผน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนในมหาวิทยาลัย การทำงาน และการใช้ชีวิตทั่ว ๆ ไป ซึ่งนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มี อาจกล่าวได้ว่า คุณลักษณะสำคัญที่สามารถช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิตทั่ว ๆ ไป คือ การมีความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ กระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ ความเพียรพยายาม มุมานะ รู้จักควบคุมตนเอง อดทนรอคอย ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ เป็นส่วน ประกอบของ กริท และจากผลการประชุมเศรษฐกิจโลก หรือ World Economic Forum ได้เสนอ ทิศทางการกำหนดนโยบายในระดับโลกและระดับภูมิภาค และมีข้อเสนอที่เกี่ยวข้องกับทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21 มีทั้งหมด 16 ข้อ โดยแบ่งออกเป็นสามหัวข้อหลัก คือความรู้พื้นฐาน (Foundational literacies) ความสามารถ (Competencies) และลักษณะนิสัย (Character qualities) ซึ่งด้านลักษณะนิสัย ประกอบด้วย ช่างคิดช่างสงสัย (Curiosity) มีความคิดริเริ่ม (Initiative) มีความอดทนมุมานะ (Persistence/Grit) มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptability) มีภาวะผู้นำ (Leadership) และมีความตระหนักรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรม (Social & Cultural

Awareness) จะเห็นได้ว่า กริทธิเป็นหนึ่งในคุณลักษณะที่ถูกกำหนดไว้ในทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กริทธิเป็นเคล็ดลับสำคัญที่นำมาซึ่งความสำเร็จของมนุษย์ เป็นผลจากการทำงานด้วยความเต็มใจ กล้าเสี่ยง มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ทำงานอย่างไม่ย่อท้อ เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมาย ยอมรับความท้าทายเพื่ออนาคต มีความหลงใหลและอดทนต่อการฝ่าฝืนอุปสรรค หมายความว่า เมื่อมนุษย์คิดจะทำสิ่งใดแล้วและได้ทำด้วยความรัก ความหลงใหลแบบทุ่มเททั้งชีวิต และทำด้วยความความพากเพียร อุตสาหะ โดยมีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ไม่ท้อถอย แม้จะพบเจอปัญหาอุปสรรคเพียงใดก็ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว คนนั้นก็จะสามารถไปสู่จุดหมาย พบกับความความสำเร็จได้ในที่สุด

วิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นสถานศึกษาในสังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ดำเนินการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550 โดยให้สถาบันเป็นสถานศึกษาที่มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาและส่งเสริมวิชาการตั้งแต่ระดับพื้นฐานวิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ ช่างศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอน ทำการแสดง ทำการวิจัยและให้บริการทางวิชาการ ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทะนุบำรุงและเผยแพร่วัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติและศิลปวัฒนธรรม ที่หลากหลายของชุมชนในท้องถิ่น (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550 : 3) การจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ จัดอยู่ในระบบการศึกษาระดับวิชาชีพพิเศษ โดยแบ่งออกเป็น 2 รายวิชาใหญ่ ๆ คือ รายวิชาพื้นฐาน และ รายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ ซึ่งรายวิชาพื้นฐานทุกระดับ จะจัดตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พลานามัย และศิลปศึกษา ส่วนรายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ แต่ละสาขาจะเป็นหลักสูตรที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จัดทำเอง และได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ โดยรายวิชาพื้นฐานวิชาชีพนั้น มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกหัด เน้นทักษะปฏิบัติ หรือพัฒนาทักษะวิชาชีวด้านนาฏศิลป์ ดนตรี ให้มีความชำนาญเป็นพิเศษตั้งแต่เยาว์วัย มุ่งส่งเสริมผู้เรียนที่มีความสามารถเฉพาะด้านตามความถนัดและพัฒนาความสามารถตามผู้เรียนสนใจ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2557 : 59) กระบวนการเรียนรู้ในรายวิชาเหล่านี้มีความแตกต่างจากการเรียนวิชาอื่น ที่ต้องใช้การปฏิบัติร่างกายควบคู่กับทฤษฎี ซึ่งต้องใช้การฝึกฝนเป็นระยะเวลานานด้วยบทเรียนที่ซ้ำ ๆ การจดจำทำทางต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับเนื้อร้องและจังหวะของเพลงให้ถูกต้องแม่นยำ ให้เกิดความพร้อมเพรียงกับผู้อื่น ประสานควบคู่กัน (ปรเมษฐ์ บุญชัย. 2544 : 130) เป็นทักษะที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนในการจดจำ ความอดทนในการฝึกหัด รวมทั้งอาศัยกำลังกาย กำลังใจ และการเสียสละจากผู้สอนและผู้เรียน กระบวนการถ่ายทอดต้องใช้ระยะเวลานานและเป็นลำดับขั้นตอน ดังนั้นนักเรียนต้องมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มุมนานะอดทน เพียรพยายามในการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ (รติวรรณ

กัลยาณมิตร. มปป.) ลักษณะการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ดังกล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนที่เข้าเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้น จะต้องเรียนรายวิชาพื้นฐานที่จัดตามหลักสูตรของกระทรวง ศึกษาธิการเหมือนสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ในระดับเดียวกัน และยังต้องเน้นหนักในรายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ ทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี และรายวิชาศิลปะด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้นนักเรียนยังต้องออกทำการแสดง เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมตามงานต่างๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน

ดังนั้นด้วยลักษณะการจัดการศึกษาและภารกิจของวิทยาลัยนาฏศิลป์ดังกล่าว คุณลักษณะที่สำคัญในการทำให้ นักเรียนสามารถเรียนให้ได้ดีและประสบความสำเร็จ คือต้องมีใจรัก มีความสนใจในสาขาวิชาที่เลือก มีความอดทน หนักแน่นฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ด้วยความพากเพียรอดสาหัส เพราะหากขาดคุณลักษณะเหล่านี้แล้วยากที่จะประสบความสำเร็จในวิชาชีพได้ จากการสังเคราะห์รายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอก สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัย นาฏศิลป์และวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม พบว่า นักเรียนมีชั่วโมงเรียนวิชาสามัญน้อยกว่าวิชาภาคปฏิบัติค่อนข้างมาก ทำให้นักเรียนมีความรู้วิชาสามัญค่อนข้างอ่อน ซึ่งวิชาสามัญถือว่าเป็นความรู้พื้นฐานที่จำเป็นและสำคัญยิ่งต่อการศึกษาระดับสูงขึ้นไป นอกจากนั้นนักเรียนยังต้องออกไปทำการแสดง มักจะขาดเรียนวิชาสามัญ ทำงานส่งไม่ทัน และถ้าไปแสดงช่วงกลางคืน จะพักผ่อน ไม่เพียงพอ ร่างกายอ่อนล้า มักเป็นผลเสียต่อการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทำให้นักเรียนเกิด ความท้อแท้ เบื่อหน่าย ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการเรียน (พรทิพย์ อันทิวโรทัย และคณะ, 2557 : 3) และผลการจัดการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า มีนักเรียนบางส่วนที่เข้ามาศึกษาโดยหวังว่าจะใช้เป็นช่องทางในการประกอบอาชีพ ทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี โดยขาดการไตร่ตรองถึงคุณลักษณะที่เหมาะสมของตนเอง ต่อวิชาชีพ ทำให้บางคนต้องออกกลางคืน บางคนเรียนไปแล้วเกิดความท้อแท้เบื่อหน่าย บางคนต้องเรียนซ้ำชั้น ไม่สำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนด

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ 4 ประการ ดังนี้ 1) ลักษณะการจัดการศึกษาของวิทยาลัยนาฏศิลป์ที่นักเรียนต้องเรียนทั้งรายวิชาพื้นฐาน และ รายวิชาพื้นฐานวิชาชีพ ซึ่งเรียนมากกว่านักเรียนในสถานศึกษาอื่นในระดับเดียวกัน 2) ทักษะของวิชานาฏศิลป์ ดนตรีที่การเรียนการสอนมีความแตกต่างจากการเรียนการสอนวิชาทั่วไปที่ต้องใช้การปฏิบัติร่างกายควบคู่กับทฤษฎีโดยจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ด้วยความมุ่งมั่นเป็นระยะเวลานาน จึงจะเกิดทักษะ 3) จากรายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอก สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ วิทยาลัยนาฏศิลป์ และวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำในรายวิชาสามัญ และ 4) ปัญหา นักเรียนออกกลางคืนหรือย้ายสถานศึกษา จากสภาพปัญหาดังกล่าว ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยคุณลักษณะบางประการที่นักเรียนจะต้องมีความมุ่งมั่นไม่ทอดทิ้งอะไรกลางคืน แม้จะมีความล้มเหลวก็ตาม จึงจะสามารถเรียนได้ดีและประสบผลสำเร็จ และจากการศึกษาแนวคิด งานวิจัยต่าง ๆ พบว่า กริทธิ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยส่งเสริม

ความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเสริมสร้าง กริทธิ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ตามแนวคิดของ Duckworth (2007 : 1087 - 1088) ที่อธิบายถึงองค์ประกอบของกริทธิ มี 2 องค์ประกอบ คือ Passion และ Perseverance เพราะองค์ประกอบดังกล่าวมีความสอดคล้องกับบริบทการจัดการศึกษาของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ที่พบว่า นักเรียนจะสามารถเรียนให้ได้ดีและประสบความสำเร็จในวิชาชีพได้ จำเป็นต้องมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือต้องมีใจรัก มีความสนใจในสาขาวิชาที่เลือก และ มีความอดทน หมั่นฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ด้วย ความพากเพียรอุตสาหะ เพราะหากขาดคุณลักษณะเหล่านี้แล้วยากที่จะประสบความสำเร็จในวิชาชีพ ได้ โดยการวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากนักเรียนใน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยต่อที่จะเข้าสู่การเรียนในมหาวิทยาลัย อันจะเป็นรากฐานให้นักเรียนกลายเป็นบุคคลที่มีภูมิคุ้มกันในตัวเอง ตัดสินใจดำเนินชีวิตได้อย่าง เหมาะสมพร้อมที่จะสร้างสังคมที่เข้มแข็ง และร่วมกันสร้างสรรค์สังคมให้สงบสุขต่อไป

2. ความมุ่งหมายของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้กริทธิ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
- 2.2 เพื่อพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริทธิ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
- 2.3 เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริทธิ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

- 3.1 กริทธิ (Grit) หมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกถึงความมุ่งมั่น ตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะ บรรลุเป้าหมาย มีความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ และทำด้วยความอดทนจนถึงที่สุด มีความกระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความ ล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อ ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ Passion และ Perseverance
 - 3.1.1 Passion หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรัก ความเชื่อและความศรัทธา นำไปสู่ความเพียร ความพยายาม มุ่งมานะ และมีความทะยาน มีความปรารถนาอย่างแรงกล้า เพื่อ ต้องการทำอะไรสิ่งหนึ่งให้ประสบผลสำเร็จ
 - 3.1.2 Perseverance หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยากก็ไม่ย่อท้อ

3.2 กริหของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่แสดงออกถึงความมุ่งมั่น ตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะบรรลุเป้าหมายในชีวิต มีใจรักในวิชาชีพ มีความมานะพยายามในการเรียน หมั่นฝึกฝนตนเองให้สำเร็จการศึกษาและการประกอบอาชีพการงานในอนาคต ประกอบด้วย

3.2.1 Passion หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรัก ศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน มีความพยายาม มุ่งมานะ และปรารถนาอย่างแรงกล้า เพื่อให้ตนเองประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ประกอบด้วย

- 1) ความรัก ความศรัทธาในสาขาวิชาที่เลือกเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกด้วยความชื่นชมและเชื่อมั่นในสาขาวิชาที่เลือกเรียน เห็นคุณค่าและประโยชน์ สามารถนำไปประกอบอาชีพได้
- 2) ความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการรับรู้ความต้องการและเป้าหมายในชีวิต มีใจจดจ่อกับสิ่งที่ทำพร้อมที่จะเรียนรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้
- 3) ความปรารถนาอย่างแรงกล้า หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความทะเยอทะยาน มุ่งมั่นที่อยากได้สิ่งที่คาดหวังบรรลุความสำเร็จ
- 4) ความกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความพร้อมในการเรียน และการทำกิจกรรมต่าง ๆ มีพลังในการทำงานอยู่เสมอ ฝึกปฏิบัติและปรับปรุงให้ดีขึ้น เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้
- 5) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความปรารถนาหรือความต้องการที่จะศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค พยายามหาวิธีการที่หลากหลาย ในการแก้ปัญหา เพื่อให้ประสบความสำเร็จและบรรลุเป้าหมาย

3.2.2 Perseverance หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ เพียรพยายาม ในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แม้จะมีความล้มเหลว ความทุกข์ยาก ก็ไม่ย่อท้อความสามารถฟันฝ่าอุปสรรค นำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของความสำเร็จในชีวิต ประกอบด้วย

- 1) ความอดทน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเข้มแข็ง มั่นคง และความหนักแน่นของจิตใจ พร้อมทั้งจะเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ อย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค
- 2) ความพยายาม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเป็นผู้มีจิตใจแน่วแน่ ในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยไม่ล้มเลิก หรือท้อถอย ทั้งการทำงานและการเรียน
- 3) ความตั้งใจแน่วแน่ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีจิตใจมุ่งมั่นอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ ในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย
- 4) ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีจิตใจ เข้มแข็ง อดทนในการเผชิญปัญหา ความยากลำบาก ฟันฝ่าอุปสรรคและแก้ปัญหาโดยไม่ล้มเลิก

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

คำชี้แจง

ก่อนการจัดกิจกรรม ผู้จัดกิจกรรมแจกเอกสารยินยอมเข้าร่วมกิจกรรมให้นักเรียนลงนามยินยอมเข้าร่วมกิจกรรม พร้อมบอกข้อตกลงเบื้องต้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมรับทราบ ก่อนลงชื่อในใบยินยอม

หลังการจัดกิจกรรม ภายหลังจากการจัดกิจกรรม 1 เดือน ผู้วิจัยดำเนินการวัดกริธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เข้าเพื่อตรวจสอบความคงทนของกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

กิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

- ครั้งที่ 1 กิจกรรมการปฐมนิเทศ
- ครั้งที่ 2 กิจกรรมบิงโกรู้จักฉัน รู้จักเธอ
- ครั้งที่ 3 กิจกรรมปลูกพลังแห่งศรัทธา
- ครั้งที่ 4 กิจกรรมยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ
- ครั้งที่ 5 กิจกรรมเป้าหมายมีไว้พุ่งชน
- ครั้งที่ 6 กิจกรรมด้วยแรงปรารถนา
- ครั้งที่ 7 กิจกรรมทุ่มเทตั้งใจ
- ครั้งที่ 8 กิจกรรมกระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ
- ครั้งที่ 9 กิจกรรมมีแรงจูงใจก้าวไปสู่ความหวัง
- ครั้งที่ 10 กิจกรรมไม่หยุดยั้งพลังความคิด
- ครั้งที่ 11 กิจกรรมความแกร่ง
- ครั้งที่ 12 กิจกรรมอย่าเกียจคร้านใส่ใจงานนะพวกเรา
- ครั้งที่ 13 กิจกรรมอยู่อย่างมีความหวัง
- ครั้งที่ 14 กิจกรรมพลังความอดทนผ่านพันอุปสรรค
- ครั้งที่ 15 กิจกรรมเมื่อมีใจรักอุปสรรคหตหาย
- ครั้งที่ 16 กิจกรรมปัจฉิมนิเทศ

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 1 กิจกรรมปฐมนิเทศ

สาระสำคัญ

ในการทำกิจกรรมร่วมกันให้เกิดประสิทธิภาพนั้น ความสัมพันธ์ในกลุ่มมีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรม ก่อให้เกิดความเป็นกันเอง ไว้วางใจ และเชื่อใจซึ่งกันและกัน ก่อให้เกิดความสบายใจในการทำกิจกรรมกลุ่ม อีกทั้งในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันนั้นการทราบถึงข้อตกลง กติกา เป้าหมายโดยภาพรวมจะทำให้การดำเนินกิจกรรมนั้นเป็นไปด้วยประสิทธิภาพ

จุดประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้ดำเนินกิจกรรมกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม รวมทั้งก่อให้เกิดสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม
2. เพื่อทำความเข้าใจร่วมกันในเรื่องวัตถุประสงค์ กฎ ระเบียบ และประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรม

เทคนิคที่ใช้ การชี้แจงปัญหาข้อข้องใจ การอภิปรายแบบปวงฉา-วิไล และ เกม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. จี๊กซอหัวใจ
2. ตารางเข้าร่วมกิจกรรม
3. ใบสัญญาณการเข้าร่วมกิจกรรม
4. แบบวัดกริท
5. สมุดบันทึกกิจกรรม

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่แก่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมอธิบายและทำความเข้าใจถึงเหตุผลที่ทำให้นักเรียนได้มาทำกิจกรรมร่วมกัน

3. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม เพื่อความเข้าใจในปัญหาต่าง ๆ ของการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้

4. หลังจากทราบข้อตกลงเบื้องต้น กติกา และ วัตถุประสงค์ของโปรแกรมการเสริมสร้างกริทยุติธรรมเรียบร้อยแล้วผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกกลุ่มอ่านสัญญาพร้อมลงลายมือชื่อเพื่อเป็นหลักฐานในการเข้าร่วมโปรแกรมในครั้งนี้

5. ผู้ดำเนินกิจกรรม สนทนาถึงเป้าหมายของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม และตั้งเป้าหมายในการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมอธิบายกติกาการเล่นเกม “จิ๊กซอหัวใจ” ให้นักเรียนฟัง หลังจากนั้นให้นักเรียนเล่นเกม เพื่อสร้างความคุ้นเคยซึ่งกันและกัน โดยให้นักเรียนที่สามารถต่อจิ๊กซอหัวใจซึ่งกันและกันได้ จับคู่กันได้

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนที่เป็นคู่จิ๊กซอหัวใจ สนทนา ซักถามในประเด็นต่อไปนี้ ชื่อ นามสกุล ประวัติการศึกษา ประวัติครอบครัว สิ่งที่ชอบรับประทาน วิชาที่ชอบเรียน เพื่อนที่สนิท งานอดิเรก สิ่งที่ยากเป็นในอนาคต และจดจำให้ได้มากที่สุด

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนาซักถามถึงวิธีการที่นักเรียนใช้ในการตามหาคู่จิ๊กซอหัวใจ รวมทั้งสอบถามถึงสาเหตุที่นักเรียนพบคู่จิ๊กซอหัวใจได้ช้าหรือเร็ว

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการเล่นเกม “จิ๊กซอหัวใจ” ว่านักเรียนได้ทำอะไรบ้าง ทำอย่างไร ผลเป็นอย่างไร

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกแบบวัดกริทยุติธรรมให้สมาชิกทุกคนได้ทำการวัดระดับกริทยุติธรรมของตนเอง และ ผู้ดำเนินกิจกรรมแจ้งความหมายของกริทยุติธรรม โดยให้สมาชิกตรวจสอบว่าตนเองอยู่ในระดับใด

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

11. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมครั้งนี้

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่สามารถทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเล่นเกม “คู่อัจฉริยะ”

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อความเข้าใจ

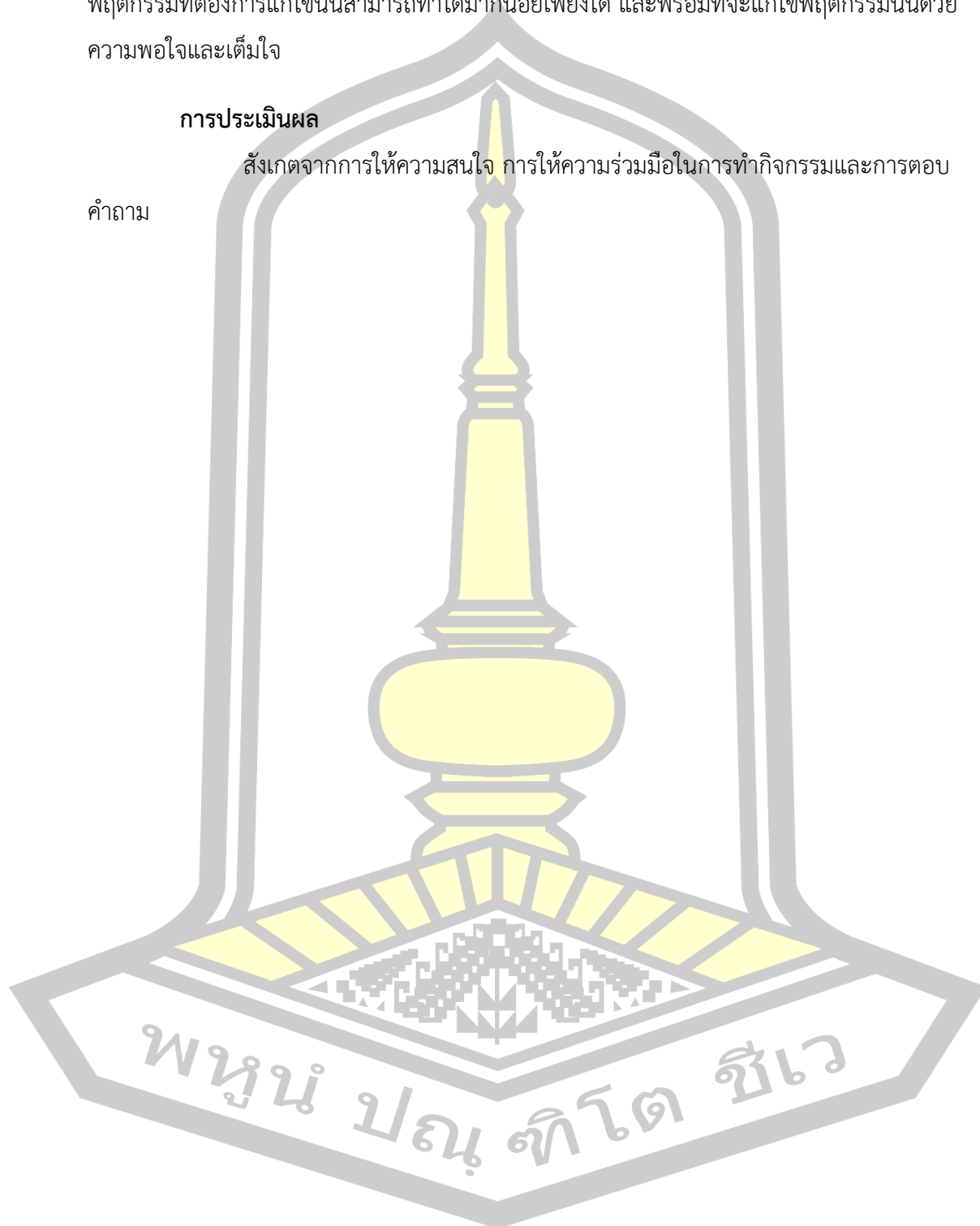
13. ผู้ดำเนินกิจกรรมจะแจกสมุดบันทึกให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมคนละ 1 เล่ม เพื่อจดบันทึกกิจกรรมต่างๆที่จะเกิดขึ้นในครั้งต่อไป ซึ่งหน้าปกของสมุดบันทึกจะให้นักเรียนทำการเขียนชื่อและตกแต่งเป็นป้ายชื่อของตนเอง

14. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกเป้าหมายว่า จะแก้ไขพฤติกรรมอะไรบ้าง โดยพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และพร้อมที่จะแก้ไขพฤติกรรมนั้นด้วยความพอใจและเต็มใจ

การประเมินผล

สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบ

คำถาม

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 3 กิจกรรมปลูกพลังแห่งศรัทธา

สาระสำคัญ

การสร้างความรัก ความศรัทธา ในสาขาวิชาที่เลือกเรียน เป็นกระบวนการขั้นแรกที่เป็นพื้นฐานในการนำไปสู่การพัฒนาความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียนของนักเรียน ความรัก ความศรัทธาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีปัจจัยทั้งภายในและภายนอกเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกหรือแรงจูงใจ ในส่วนของปัจจัยภายนอกที่จะสร้างความรัก ความศรัทธาให้เกิดขึ้นได้นั้น ประกอบด้วย การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี มีกัลยาณมิตร เช่น เพื่อน อาจารย์ผู้สอน ตลอดจนต้นแบบทางสังคมที่มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน การทำงาน และได้นำคุณธรรมเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน และการทำงาน เมื่อนักเรียนได้เห็นตัวแบบที่ดีและเห็นคุณค่าของการเป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน ผู้เรียนก็จะเกิดศรัทธาที่จะฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน ต่อไป

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรัก ความศรัทธา ในสาขาวิชาที่เลือกเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการมีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน โดยใช้คุณธรรมด้านความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียนเป็นฐาน
4. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง เกิดความเชื่อในศักยภาพของตนเอง

เทคนิคที่ใช้ กรณีศึกษา และ การอภิปรายกลุ่ม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์ 1. ศิษย์เก่าต้นแบบ ด้านดนตรี นาฏศิลป์

2. แบบสรุปคุณลักษณะของบุคคลต้นแบบ

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย สนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและแจ้งกติกาการส่งความรัก ความใส่ใจให้เพื่อน ๆ สมาชิก โดยส่งแก้วน้ำที่มีน้ำเต็มแก้วให้นักเรียนคนที่ 1 ที่ผู้ดำเนินกิจกรรมเลือก และส่งเทียนที่จุดไฟให้นักเรียนคนที่ 2 ที่ผู้ดำเนินกิจกรรมเลือก จากนั้นให้ส่งแก้วน้ำเวียนไปทางขวามือ และส่งเทียนเวียนไปทางซ้ายมือ โดยให้น้ำหกน้อยที่สุด และน้ำตาเทียนหยดน้อยที่สุด
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมสนทนากับนักเรียนสรุปถึงความสำคัญของตนเองที่มีต่อการส่งความรักความใส่ใจให้บุคคลอื่น
4. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมและปัญหาต่าง ๆ ของการทำกิจกรรมนี้

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับสาขาวิชาที่นักเรียนเลือกเข้ามาศึกษา
7. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดตัวศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จทั้งการเรียนและการทำงาน
8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งล้อมเป็นวงกลม และให้ศิษย์เก่าได้เล่าประสบการณ์ด้านการเรียน และการทำงานให้นักเรียนฟัง โดยมุ่งเน้นคุณธรรมด้านความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน
9. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนสนทนา ชักถามศิษย์เก่าเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านการเรียน แนวทางในการพัฒนาตนเอง

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนาชักถามถึงความรู้สึกที่นักเรียนได้มีโอกาสได้สนทนา ชักถามศิษย์เก่าต้นแบบ
11. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการที่ได้สนทนากับศิษย์เก่าต้นแบบ

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปแนวทางหรือพฤติกรรมด้านการเรียนและการทำงานของศิษย์เก่า

13. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่นักเรียนสามารถนำมาเป็นแบบแผนในการพัฒนาตนเองให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงาน

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

14. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่นักเรียนจะนำเป็นแบบแผนในการพัฒนาตนเองให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงาน

15. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกเป้าหมายว่าจะแก้ไขพฤติกรรมอะไรบ้าง โดยพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไวนั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และพร้อมที่จะแก้ไขพฤติกรรมนั้นด้วยความพอใจและเต็มใจ

16. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทำสัญญาเงื่อนไขกับตนเอง เกี่ยวกับการแก้ไข พัฒนาพฤติกรรมของตนเองให้เป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการการเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้
3. ตรวจสอบบันทึกและสัญญาเงื่อนไขที่นักเรียนจัดทำขึ้น

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 2 กิจกรรมบิงโกรู้จักฉัน รู้จักเธอ

สาระสำคัญ

การรู้จักตนเองในด้านต่างๆ ทำให้เราเข้าใจตนเองมากขึ้น และสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ใช้ในการตัดสินใจต่างๆ ทำให้เรามีความมั่นใจในการตัดสินใจ และตัดสินใจได้ไม่ผิดพลาด

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถคิดวิเคราะห์เรื่องราวที่เกี่ยวกับตนเองได้
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักตนเองในด้านต่างๆ มากขึ้น
3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้น

เทคนิคที่ใช้ การอภิปรายแบบปวงฉา-วิสัยนา และเกม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. ใบงานเรื่อง “บิงโกรู้จักตนเอง”
2. ฉลาก

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย สนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรักความเอาใจใส่ให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามนักเรียนว่าเคยสังเกตตนเองบ้างหรือไม่ เกี่ยวกับว่าตนเองนั้นชอบทำอะไรมากที่สุด ชอบไปไหนกับใคร ชอบกินอะไร ชอบสีอะไร ฯลฯ

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

3. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกใบงานเรื่อง “บิงโกรู้จักตนเอง” ให้นักเรียน
4. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนเติมประโยคให้สมบูรณ์ลงในใบงานที่กำหนดให้ แล้วเลือกสิ่งทีนักเรียนชอบทำมากที่สุด 9 อย่างจากจำนวน 20 อย่าง ให้นักเรียนเขียนหมายเลขของสิ่งที

นักเรียนชอบทำมากที่สุด ลงในตารางสี่เหลี่ยมที่กำหนดให้ โดยจะต้องเขียนเรียงลำดับตามตำแหน่งที่ 1-9 เช่น ชอบ ข้อ 8 ทำงานศิลปะวาดภาพ เป็นลำดับที่ 1 จะเขียนเลข 8 ลงในตำแหน่งที่ 1, ชอบ ข้อ 14 กินขนมปังไส้หมูหยองเป็นลำดับที่ 2 จะเขียนเลข 14 ลงในตำแหน่งที่ 2 เป็นต้น

1	2	3
4	5	6
7	8	9

8	14
....
....

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมจับฉลากที่ทำไว้ 20 ฉลาก ขึ้นมาทีละ 1 ฉลาก แล้วอ่านข้อความที่จับได้ ให้นักเรียนกากบาทหรือวงกลมทับหมายเลขนั้น ถ้ากากบาทหรือวงกลมติดกัน 3 กากบาทในแนวตั้ง แนวนอน หรือแนวทแยง ให้นักเรียนร้องคำว่าบิงโก นักเรียนที่บิงโกออกมาอ่านข้อที่ตนเองได้กากบาทไว้

1	2	3
4	5	6
7	8	9

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมมอบรางวัลให้กับนักเรียนที่บิงโกก่อนเพื่อนๆ และเรียงลำดับถึงคนสุดท้าย

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันอภิปรายว่า นักเรียนได้รู้ถึงการชอบทำอะไรมากที่สุด นักเรียนแต่ละคนมีความชอบที่แตกต่างและหลากหลาย นักเรียนได้รู้จักเพื่อนได้มากขึ้น ได้ทราบว่า เพื่อนแต่ละคนมีความชอบอะไรบ้างที่คล้ายเรา หรือไม่เหมือนเราเลย

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมกับนักเรียนร่วมกันสรุปถึงแนวคิดที่ได้จากการเล่นเกมบิงโก และชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมถึงความสำคัญของการรู้จักตนเองและผู้อื่น

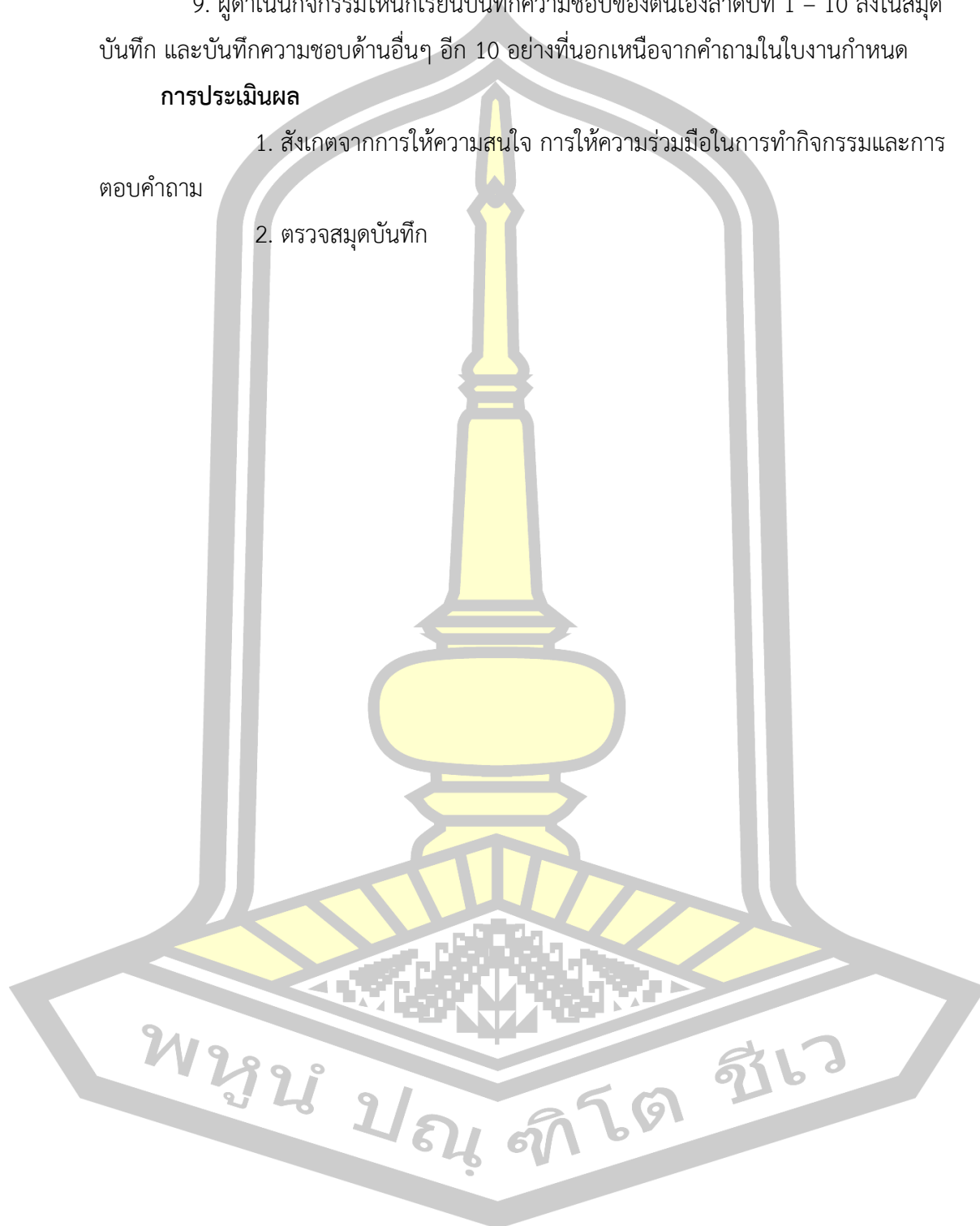
ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกความชอบของตนเองลำดับที่ 1 – 10 ลงในสมุดบันทึก และบันทึกความชอบด้านอื่นๆ อีก 10 อย่างที่นอกเหนือจากคำถามในใบงานกำหนด

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

2. ตรวจสอบสมุดบันทึก

ชื่อ

ใบงาน

เรื่อง “บิงโกรู้จักตนเอง”

คำสั่ง ให้นักเรียนเติมประโยคให้สมบูรณ์ แล้วให้นักเรียนเขียนหมายเลขของสิ่งที่นักเรียนชอบทำบ่อยมากที่สุด 9 อย่างจากจำนวน 20 อย่างลงในตารางสี่เหลี่ยมที่กำหนดให้ โดยเขียนเรียงลำดับตามตำแหน่ง 1-9 เรียงจากซ้ายไปขวาตามแนวนอน

1. อาชีพที่อยากทำมากที่สุดในอนาคต
2. ดารา นักแสดง นักร้องที่ชื่นชอบมากที่สุด
3. ชอบเล่นกีฬา มากที่สุด
4. เมื่อมีเวลาว่างชอบ
5. ชอบสี.....มากที่สุด
6. ชอบเรียนวิชา มากที่สุด
7. เพื่อนที่อยากไปดูหนังด้วยมากที่สุด.....
8. สถานที่ท่องเที่ยวที่อยากไปมากที่สุด.....
9. เวลาที่มีเรื่องทุกขใจมักจะปรึกษา.....
10. ของขวัญที่อยากได้มากที่สุดในวันเกิด.....
11. จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อยากไปศึกษาต่อที่.....
12. อาหารที่ชอบมากที่สุด.....
13. เกมที่ชอบเล่นมากที่สุด.....
14. ละครที่ชอบดูมากที่สุด.....
15. อะไรคือพฤติกรรมที่อยากเปลี่ยนแปลงมากที่สุด.....
16. ส่วนใดในร่างกายตนเองที่ชื่นชอบมากที่สุด.....
17. ถ้าให้เลือกศัลยกรรมได้ 1 อย่าง จะเลือกทำ.....
18. มีความสุขที่สุดเมื่อ.....
19. ในการเรียนวิชาเอกประทับใจอะไรมากที่สุด.....
20. อื่นๆ.....

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 3 กิจกรรมปลูกพลังแห่งศรัทธา

สาระสำคัญ

การสร้างความรัก ความศรัทธา ในสาขาวิชาที่เลือกเรียน เป็นกระบวนการขั้นแรกที่เป็นพื้นฐานในการนำไปสู่การพัฒนาความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียนของนักเรียน ความรัก ความศรัทธาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีปัจจัยทั้งภายในและภายนอกเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกหรือแรงจูงใจ ในส่วนของปัจจัยภายนอกที่จะสร้างความรัก ความศรัทธาให้เกิดขึ้นได้นั้น ประกอบด้วย การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี มีกัลยาณมิตร เช่น เพื่อน อาจารย์ผู้สอน ตลอดจนตัวแบบทางสังคมที่มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน การทำงาน และได้นำคุณธรรมเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน และการทำงาน เมื่อนักเรียนได้เห็นตัวแบบที่ดีและเห็นคุณค่าของการเป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน ผู้เรียนก็จะเกิดศรัทธาที่จะฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน ต่อไป

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรัก ความศรัทธา ในสาขาวิชาที่เลือกเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการมีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน โดยใช้คุณธรรมด้านความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียนเป็นฐาน
4. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง เกิดความเชื่อในศักยภาพของตนเอง

เทคนิคที่ใช้ กรณีศึกษา และการอภิปรายกลุ่ม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์ 1. ศิษย์เก่าต้นแบบ ด้านดนตรี นาฏศิลป์

2. แบบสรุปคุณลักษณะของบุคคลต้นแบบ

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย สนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่ให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและแจ้งกติกาการส่งความรัก ความใส่ใจให้เพื่อน ๆ สมาชิก โดยส่งแก้วน้ำที่มีน้ำเต็มแก้วให้นักเรียนคนที่ 1 ที่ผู้ดำเนินกิจกรรมเลือก และส่งเทียนที่จุดไฟให้นักเรียนคนที่ 2 ที่ผู้ดำเนินกิจกรรมเลือก จากนั้นให้ส่งแก้วน้ำเวียนไปทางขวามือ และส่งเทียนเวียนไปทางซ้ายมือ โดยให้น้ำหกน้อยที่สุด และน้ำตาเทียนหยดน้อยที่สุด
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมสนทนากับนักเรียนสรุปถึงความสำคัญของตนเองที่มีต่อการส่งความรักความใส่ใจให้บุคคลอื่น
4. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมและปัญหาต่าง ๆ ของการทำกิจกรรมนี้

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับสาขาวิชาที่นักเรียนเลือกเข้ามาศึกษา
7. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดตัวศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จทั้งการเรียนและการทำงาน
8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งล้อมเป็นวงกลม และให้ศิษย์เก่าได้เล่าประสบการณ์ด้านการเรียน และการทำงานให้นักเรียนฟัง โดยมุ่งเน้นคุณธรรมด้านความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการเรียน
9. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนสนทนา ชักถามศิษย์เก่าเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านการเรียน แนวทางในการพัฒนาตนเอง

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนาชักถามถึงความรู้สึกที่นักเรียนได้มีโอกาสได้สนทนา ชักถามศิษย์เก่าต้นแบบ
11. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการการได้สนทนากับศิษย์เก่าต้นแบบ

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปแนวทางหรือพฤติกรรมด้านการเรียนและการทำงานของศิษย์เก่า
13. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่นักเรียนสามารถนำมาเป็นแบบแผนในการพัฒนาตนเองให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงาน

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ

14. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่นักเรียนจะนำไปเป็นแบบแผนในการพัฒนาตนเองให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงาน
15. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกเป้าหมายว่าจะแก้ไขพฤติกรรมอะไรบ้าง โดยพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไอนั้นสามารถทำได้มากขึ้นน้อยเพียงใด และพร้อมที่จะแก้ไขพฤติกรรมนั้นด้วยความพอใจและเต็มใจ
16. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทำสัญญาเงื่อนไขกับตนเอง เกี่ยวกับการแก้ไข พัฒนาพฤติกรรมของตนเองให้เป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียร มุ่งมั่นในการการเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้
3. ตรวจสอบสมุดบันทึกและสัญญาเงื่อนไขที่นักเรียนจัดทำขึ้น

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 4 กิจกรรมยิ่งรู้จัก ยิ่งรักเธอ

สาระสำคัญ

ในการเรียน การทำงาน รวมทั้งการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันให้ได้ผลนั้น การมีจิตใจตั้งมั่น แน่วแน่ จดจ่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นับว่ามีความสำคัญในการที่จะประสบผลสำเร็จได้ ผู้มีจิตใจตั้งมั่น แน่วแน่ เป็นผู้ที่สามารถควบคุมใจตนเองให้จดจ่ออยู่กับเป้าหมายของงาน โดยเป้าหมายนั้นต้องมีความชัดเจน และเป็นเป้าหมายที่มีคุณค่าแก่ความสนใจ เป็นเป้าหมายที่ผู้นั้นใฝ่ฝันจะเกิดขึ้น

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการจดจ่อกับเป้าหมาย
2. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเรียนด้านดนตรี นาฏศิลป์
3. เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน
4. เพื่อให้นักเรียนมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จทั้งการเรียนและการทำงาน

เทคนิคที่ใช้ กรณีศึกษา การอภิปรายแบบปฐจา-วิชันา และเกม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. จี๊ซอร์รูปภาพบุคคลต้นแบบ
2. แท้มประวัติและผลงานของบุคคลต้นแบบ
3. ใบงานการศึกษาประวัติและผลงานของบุคคลต้นแบบ

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย สนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรักความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนากับนักเรียนถึงการดำเนินชีวิตประจำวันทั้งด้านการเรียนและการทำงานอื่นๆ ภายหลังจากที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมมาแล้ว 2 ครั้ง
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม แลกเปลี่ยนและสร้างความเข้าใจในปัญหา ต่าง ๆ ในการพัฒนาตนเอง
4. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจ้งวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการทำกิจกรรมในครั้งนี้

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติชัดเจนข้อสงสัย

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจ้งกติกาการเล่นเกม “รู้ไหมใครคือฉัน” โดยให้นักเรียนเลือกเปิดช่องจิ๊กซอ ครั้งละ 1 ช่อง แล้วทายว่าศิลปินในภาพคือใคร หากใครทายถูกจะได้รับรางวัล หากไม่มีใครทายถูกให้เลือกเปิดจิ๊กซอถัดไป แต่รางวัลที่จะได้รับจะลดลงตามจำนวนช่องจิ๊กซอที่เลือกเปิด ดำเนินการเล่นเกม “รู้ไหมใครคือฉัน” จนครบตามจำนวนของบุคคลต้นแบบที่กำหนดไว้
6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนเลือกบุคคลต้นแบบที่ตนเองชื่นชม ชื่นชอบ แล้วศึกษาแฟ้มประวัติของบุคคลต้นแบบ
7. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนา ชักถามนักเรียนเกี่ยวกับคุณสมบัติของบุคคลต้นแบบที่นักเรียนศึกษา เป็นคุณสมบัติที่ทำให้บุคคลต้นแบบประสบความสำเร็จทั้งการเรียนและการทำงาน

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการเล่นเกม “รู้ไหมใครคือฉัน”
9. ผู้ดำเนินกิจกรรม ให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะของบุคคลต้นแบบที่นักเรียนประทับใจ

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนสรุปคุณลักษณะของบุคคลต้นแบบที่นักเรียนประทับใจ
11. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่จะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงาน

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนบันทึกคุณลักษณะของบุคคลต้นแบบที่นักเรียนประทับใจลงในสมุดบันทึก พร้อมทั้งระบุพฤติกรรมนักเรียนจะปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของตนเอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. การสรุปคุณลักษณะของบุคคลต้นแบบ สรุปแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่จะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนและการทำงาน

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 5 กิจกรรมเป้าหมายมีไว้พุ่งชน

สาระสำคัญ

การที่บุคคลจะประสบความสำเร็จและมีความสุขในการประกอบอาชีพ จะต้องมีการวางแผน เพื่อพัฒนาตนเองและการศึกษาต่อเพื่อเข้าไปสู่อชีพที่ตนเลือกไว้ ดังนั้นนักเรียนต้องรู้จักกำหนด เป้าหมายในการพัฒนาตนเองพร้อมฝึกฝนตนเองให้มีความรู้และทักษะเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นควรมีการ ประเมินตนเองจากการที่ได้ปฏิบัติตามวิธีการว่าอย่างไร อันจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายที่แต่ละคนได้วางไว้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้เป้าหมายในชีวิตของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกเป้าหมายและวางแผนชีวิตของตนเองได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถวางแผนสู่เป้าหมายในอนาคตทางการเรียนได้
4. เพื่อให้เรียนกำหนดแนวทางในการที่จะทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้
5. เพื่อให้เรียนสามารถระบุปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไข ในการนำพาตนเองไปสู่

เป้าหมาย

เทคนิคที่ใช้

กรณีศึกษา และการอภิปรายกลุ่ม

เวลาที่ใช้

90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. กรณีตัวอย่างผู้ประสบความสำเร็จจากการวางแผนชีวิต และผู้ไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากไม่มีการวางแผนชีวิต

2. แบบบันทึกแผนชีวิต
3. ใบความรู้ เรื่อง เป้าหมายดี ชีวิตสำเร็จ
4. ใบงาน เรื่อง เป้าหมายดี ชีวิตสำเร็จ
5. กระดาษฟลิปชาร์ต

6. ปากกาเคมี

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมชวนนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับการวางแผนเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายการเรียนรู้ในอนาคต
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมเล่ากรณีตัวอย่างผู้วางแผนชีวิต และผู้ไม่วางแผนชีวิต ซึ่งได้รับความสำเร็จไม่เท่าเทียมกัน
4. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนช่วยกันอภิปรายและสรุปว่า การที่บุคคลจะประสบความสำเร็จและมีความสุขในการประกอบอาชีพ จะต้องมีการวางแผนเพื่อพัฒนาตนเองและการศึกษาต่อเพื่อเข้าไปสู่อาชีพที่ตนเลือกไว้ ดังนั้นนักเรียนต้องรู้จักกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาตนเองพร้อมฝึกฝนตนเองให้มีความรู้และทักษะเพิ่มขึ้น

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกใบความรู้ เรื่อง เป้าหมายดี ชีวิตสำเร็จ ให้นักเรียนทุกคนศึกษา และทำใบงานเป้าหมายดี ชีวิตสำเร็จ
6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม แล้วให้แต่ละคนนำใบงานของตนเองมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน
7. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษฟรึปชาร์ทและปากกาเคมีให้นักเรียนร่วมกันคิดว่าทำอย่างไรจึงจะไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้ โดยเขียนลงในการดาษที่แจกให้
8. ผู้ดำเนินกิจกรรมกับนักเรียนร่วมกันอภิปรายและสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม
9. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกแผนเป้าหมายชีวิตในอนาคตของตน ตามแบบบันทึกที่กำหนดให้

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนวิเคราะห์แผนชีวิตที่วางไว้ ปรับปรุงแก้ไขหรือคงเดิมแล้วแต่ดุลยพินิจของนักเรียน แล้วอธิบายวิธีปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมาย
11. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนอภิปรายเหตุผลร่วมกันถึงแนวทางในการที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ของแต่ละคน

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมที่สามารถทำให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ของแต่ละคน

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ

13. มอบหมายให้นักเรียนนำแผนเป้าหมายชีวิตของตนไปให้ผู้ปกครอง แสดงความเห็นเพื่อนำมาพิจารณาประกอบการวางแผนการพัฒนาดตนเองให้บรรลุเป้าหมายต่อไป

14. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกแผนเป้าหมายชีวิตในอนาคตของตนอีกครั้ง ภายหลังจากได้รับคำชี้แนะจากผู้ปกครอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. ตรวจสอบบันทึกแผนเป้าหมายชีวิต

ใบความรู้

เรื่อง เป้าหมายดี ชีวิตสำเร็จ

เป้าหมายดีมีความสำคัญยิ่งต่อการสร้างแรงจูงใจ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราลงมือกระทำนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจน การเรียนรู้เพื่อเข้าสู่อาชีพก็เช่นกัน เราจะต้องรู้จักกำหนดจุดหมายที่แน่นอนและเป็นจริง เพื่อสามารถประเมินได้ว่า เมื่อจบการเรียนหรือเมื่อฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับงานด้านอาชีพแล้วเราสามารถบรรลุจุดหมายนั้นหรือไม่ การกำหนดจุดมุ่งหมายเป็นตัวกำกับพฤติกรรมและมีทิศทางเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จเป็นระยะๆ อย่างชัดเจน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การกำหนดเป้าหมายชัดเจนและเป็นรูปธรรม ได้จากคำถาม 5 ประการ

1. ใคร (Who)
2. อะไร (What)
3. กับใคร (Whom)
4. อย่างไร (How)
5. เหตุใด (Why)

เป้าหมายแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. เป้าหมายระยะยาว เป็นเป้าหมายที่ครอบคลุมเวลา 3-5 ปีข้างหน้า ผู้ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ก็มีเป้าหมายระยะยาว แม้ว่าบางครั้งอาจไม่สามารถบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้ แต่ถ้าไม่มีการวางแผนล่วงหน้าโอกาสที่จะประสบความสำเร็จยิ่งเป็นไปได้ยาก
2. เป้าหมายระยะกลาง เป็นเป้าหมายสำหรับช่วงเวลา 1-3 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นเป้าหมายที่กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ
3. เป้าหมายระยะสั้น เป็นเป้าหมายที่กำหนดระยะเวลาไม่นานนัก อาจเป็นสัปดาห์หรือเป็นวัน ซึ่งเป็นเป้าหมายที่ทำได้ง่าย และสามารถประเมินผลได้ง่ายที่สุด

การกำหนดเป้าหมายที่ดี

1. ทำได้ด้วยตนเอง
2. ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง ไม่สูงหรือต่ำจนเกินไป
3. มีผลเชิงปฏิบัติ
4. เป็นประโยชน์

สรุปการวางแผนเป้าหมายในด้านการเรียนเพื่อก้าวสู่ความสำเร็จในอาชีพ

1. ตั้งเป้าหมายไว้ในใจ ด้วยการถามตนเองว่าเราจะได้อะไร
2. มีการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและเป็นเป้าหมายที่มีความเป็นไปได้
3. ตรวจสอบเพื่อประเมินความก้าวหน้าอย่างสม่ำเสมอ

ใบงาน

เรื่อง เป้าหมายดี ชีวิตสำเร็จ

ตอนที่ 1 คำชี้แจง ให้นักเรียนกรอกรายการเป้าหมายหลักของชีวิตและแนวปฏิบัติการนำไปสู่

เป้าหมาย ดังกล่าว ตามระยะเวลาที่กำหนดในตารางต่อไปนี้

ปีที่	อายุ	เป้าหมายหลักของชีวิต	แนวทางปฏิบัติเพื่อบรรลุเป้าหมาย
1	15		
2	16		
3	17		
4	18		
5	19		
6	20		
7	21		
8	22		
9	23		
10	24		

ตอนที่ 2 คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนผังความคิดเกี่ยวกับการกำหนดเป้าหมายด้านการเรียนและ
แนวทางปฏิบัติเพื่อบรรลุเป้าหมายเพื่อสู่อำชีพหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

แบบประเมินการพัฒนาตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็น

3 หมายถึง มาก 2 หมายถึง ปานกลาง 1 หมายถึง น้อย

ที่	รายการประเมิน	ผลการปฏิบัติ		
		มาก	ปานกลาง	น้อย
1	นักเรียนได้ปฏิบัติตนด้านการเรียนเพื่อให้บรรลุผลตามที่ได้กำหนดไว้			
2	นักเรียนได้ปฏิบัติตนเข้าสู่อาชีพด้วยการเรียนรู้หรือฝึกทดลองเพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายตามที่ได้กำหนดไว้			
3	นักเรียนได้ปฏิบัติตนในการพัฒนาด้านบุคลิกภาพเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่เป้าหมายตามที่ได้กำหนดไว้			
4	ในการปฏิบัติตนเพื่อพัฒนาตนเอง มักมีอุปสรรคในการดำเนินงาน			
5	เมื่อเจออุปสรรคในการดำเนินงาน นักเรียนพยายามหาแนวทางแก้ไข เพื่อให้งานดำเนินไปจนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้			
6	นักเรียนมีความมั่นใจในความรู้และทักษะในการปฏิบัติตนเพื่อพัฒนาตนเองเข้าสู่อาชีพที่ต้องการ			
7	ผลจากการพัฒนาตนเองทุกๆ ด้าน ให้นักเรียนมีความพึงพอใจ			
	รวม			

การแปลผล	ระดับคะแนน
มีการพัฒนาตนเองในระดับมาก ได้คะแนนรวม 17 – 21	ดี
มีการพัฒนาตนเองในระดับปานกลาง ได้คะแนนรวม 12 – 16	ปานกลาง
มีการพัฒนาตนเองในระดับน้อย ได้คะแนนรวม 7 – 11	พอใช้

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 6 กิจกรรมด้วยแรงปรารถนา

สาระสำคัญ

ความปรารถนาอันแรงกล้าคือก้าวแรกในการทำให้ชีวิตดีขึ้น ซึ่งจำเป็นต้องปรารถนาสิ่งนั้นจริงๆ ความปรารถนาเพียงครึ่งๆ กลางๆ จะไม่มีวันทำให้ความต้องการสัมฤทธิ์ผลได้ ต้องเป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่มีอยู่ในใจตลอดไม่ว่ายามหลับหรือยามตื่นจนกระทั่งฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกเท่านั้นจึงจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ตั้งใจไว้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จัก และเข้าใจความปรารถนาที่แท้จริงในชีวิตของตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกความปรารถนาในชีวิตของตนเองให้บุคคลอื่นเข้าใจได้

เทคนิคที่ใช้ การสร้างสถานการณ์จำลอง

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์ -

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่ให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนากับนักเรียนถึงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความทะเยอทะยาน อยากรู้อยากเห็น เกิดขึ้นแก่ชีวิต มีความตั้งใจทำทุกอย่างให้ดีที่สุด ทำด้วยความมุ่งมั่น ความศรัทธา ทำด้วยความท้าทาย มีความคิดที่อยากจะนำพาชีวิตไปสู่เป้าหมายสูงสุด
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความปรารถนาของตนเองที่จะนำพาให้ชีวิตไปสู่เป้าหมายสูงสุด

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมชี้แจงกติกาการเล่นเกม “เที่ยวบินศิลปิน” โดยสมมติว่านักเรียนอยู่ในกลุ่มที่กำลังจะได้รับการคัดเลือกไปทำการแสดงที่ประเทศสหรัฐอเมริกา แต่เนื่องจากมีจำนวนคนที่เกินกำหนด ให้ตกลงกันเองว่าต้องให้ใครออกจากกลุ่มที่จะได้รับการคัดเลือก โดยต้องเอาคนออกอย่างน้อย 5 คน โดยให้แต่ละคนแสดงจุดยืนและความปรารถนาของตนเองที่สมควรได้รับการคัดเลือกไปทำการแสดงที่ประเทศสหรัฐอเมริกา คนละ 1 นาที จากนั้นให้ช่วยกันเลือกคนออกอย่างน้อย 5 คน และให้คนที่ถูกเลือกแสดงจุดยืนของตนเองที่สมควรได้รับการคัดเลือก โดยแสดงเหตุผลว่าทำไมตนเองจึงสมควรได้รับการคัดเลือกไปแสดง ตนเองมีความสำคัญแค่ไหน ใช้เวลา 2 นาที ในการแสดงจุดยืน

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมสังเกต วิเคราะห์ถึงวิธีการตกลงกัน ในการเอาคนออก ใช้อะไรตัดสินอย่างไร มีการทะเลาะกันหรือไม่ มีใครเป็นผู้นำกลุ่ม ความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับภาระงานหรือไม่

6. เมื่อได้คนออกครบ 5 คน เป็นอันยุติการเล่นเกม

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมสอบถามนักเรียนที่ถูกคัดออก ว่าเพราะเหตุใด เพื่อนๆ จึงคัดตนเองออกจากทีมหากมีโอกาสจะพูดอะไรกับเพื่อนๆ อีก

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมสอบถามนักเรียนที่ไม่โดนคัดออก ว่าเพราะเหตุใด และถ้าหากถูกเลือก จะแสดงจุดยืนอย่างไร

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

11. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนสรุปจุดยืนและความปรารถนาของตนเอง และคุณลักษณะที่ดีของตนเอง ที่สมควรได้รับเลือกให้ไปทำการแสดง

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

13. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกความปรารถนาในชีวิตของตนเอง พร้อมทั้งระบุแนวทางที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนเองปรารถนาได้

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม

2. ตรวจสอบบันทึกความปรารถนาในชีวิตของตนเอง และแนวทางที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนเองปรารถนา

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 7 กิจกรรมทุ่มเทตั้งใจ

สาระสำคัญ

ความรัก ความทุ่มเทในการทำงาน แสดงถึงการมีความเพียรพยายาม ความตั้งใจ ที่จะทำให้ งานมีประสิทธิภาพ รวมถึงการเอาใจใส่และแก้ไขงานให้มีคุณภาพ และสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของความสำเร็จจากการขยันทุ่มเทให้กับการ เรียน การทำงาน
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักเอาใจใส่ในการเรียน การทำงาน พร้อมทั้งจะนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ สมบูรณ์

เทคนิคที่ใช้ เกม และการอภิปรายกลุ่ม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. หลอดกาแฟ
2. เข็มหมุด
3. ใบสรุปกิจกรรม

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย สันทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึง สังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม พร้อมทั้งอธิบายกิจกรรมที่จะร่วมปฏิบัติใน ครั้งนี้

2. ผู้ดำเนินกิจกรรมแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยการให้นักเรียนเลือกลูกอมที่ตนเองชื่นชอบ จากนั้นให้นักเรียนที่เลือกลูกอมชนิดเดียวกันอยู่กลุ่มด้วยกัน

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

3. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มมารับอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่นเกม ประกอบด้วยหลอดกาแฟ เข็มหมุด และแจ็กกติกกาให้นักเรียนแต่ละกลุ่มต่อหลอดกาแฟให้เป็นหอคอย ภายในเวลาที่กำหนด หากต้องการหลอดกาแฟเพิ่ม จะต้องส่งสมาชิกกลุ่ม 1 คน ออกมารับการลงโทษด้วยการเจาะบาดาล 5 รอบ เพื่อแลกกับหลอดกลุ่มไหนต่อหลอดกาแฟได้สูงที่สุดและไม่ล้ม จะได้รับรางวัล

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันสรุปสาเหตุของการประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวในการทำกิจกรรมครั้งนี้ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการเล่นเกม

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปถึงแนวทางหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมจากการเล่นเกม ที่สามารถทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จ โดยบันทึกลงในใบสรุปกิจกรรม

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนวิเคราะห์และประเมินตนเองในประเด็นต่อไปนี้

6.1 ให้นักเรียนพิจารณาถึงสาเหตุของการทำงานที่ผ่านมางานที่ได้รับมอบหมาย ประสบผลสำเร็จหรือไม่ เกิดจากอะไร แล้วบอกปัญหาของตนเองให้มากที่สุด

6.2 ให้นักเรียนวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาที่เกิดจากการทำงานที่ได้รับมอบหมายของตนเองว่าเป็นอย่างไร

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อก้าวความเข้าใจ

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนสรุปแนวทางหรือพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุของการประสบผลสำเร็จในการเรียนด้วยการตั้งใจทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย โดยบันทึกลงในสมุดบันทึกของตนเอง

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนสรุปแนวทางหรือพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถทำงานให้สำเร็จได้

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกเป้าหมายว่า จะแก้ไขพฤติกรรมอะไรบ้าง โดยพฤติกรรมที่ต้องการแก้ใขนั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และพร้อมที่จะแก้ไขพฤติกรรมนั้นด้วยความพอใจและเต็มใจ

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม
3. การตรวจสมุดบันทึก

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 8 กิจกรรมด้วยแรงแห่งรัก กระตือรือร้นหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ

สาระสำคัญ

เมื่อบุคคลมีความรัก ความสนใจในเรื่องใดก็มักจะทำสิ่งนั้นด้วยความสุข กระทำอย่างตั้งใจและมีความพยายามในการคิดค้นวิธีพัฒนาให้สิ่งที่รักนั้นดีขึ้นเรื่อยๆด้วยความใส่ใจและความมุ่งมั่น ทำให้ผลงานที่ออกมาจากจุดเริ่มต้นที่เรียกว่าความรัก เป็นดอกผลที่งดงามเสมอ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการทำงานด้วยความตั้งใจ
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถค้นหางานหรืออาชีพที่ตนเองชื่นชอบได้

เทคนิคที่ใช้

กรณีศึกษา และการระดมสมอง

เวลาที่ใช้

90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. ประวัติของคุณบรรเจิด เหล็กคง หรือ บัณฑิต อึ้งรังษี
2. คลิปวิดีโอ <https://youtu.be/D7F0Dqo-G4k>

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งล้อมกันเป็นวงกลม จากนั้นให้นักเรียนคิดถึงอาชีพในอนาคต อยากประสบความสำเร็จในด้านใด โดยตัดความกังวลต่างๆออกไป ให้คิดแต่ความสุขที่จะได้ประกอบอาชีพนั้น โดยให้เวลาคิด 2 นาที
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามนักเรียนทีละคนเกี่ยวกับอาชีพในอนาคตที่นักเรียนคาดหวังไว้ เมื่อนักเรียนทุกคนตอบครบ ผู้ดำเนินกิจกรรมถามนักเรียนเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จในอาชีพในฝันนั้น พร้อมถามถึงอุปสรรคที่คาดว่าจะต้องเผชิญ
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนผลัดกันพูดถึงอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นทีละคน จนครบทุกคน

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนจับกลุ่มตามอาชีพที่นักเรียนสนใจ โดยอาชีพที่มีความคล้ายกันอยู่กลุ่มเดียวกัน
5. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษปรีฟให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม โดยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันระดมสมองคิดถึงปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จในอาชีพในฝันได้ โดยให้เวลาในการเขียน 10 นาที ให้เขียนให้ได้มากที่สุด
6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอ
7. เมื่อนักเรียนนำเสนอเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้นักเรียนของแต่ละกลุ่มนำผลงานมาเทียบกัน ดูความเหมือนและความต่างของปัจจัยที่ส่งผลให้ประสบความสำเร็จในอาชีพ

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนดูคลิปวิดีโอ บรรเจิด เหล็กคอง
9. เมื่อนักเรียนดูคลิปวิดีโอ จบลง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มตามอาชีพเหมือนเดิม พร้อมทั้งแจกประวัติของบรรเจิด เหล็กคอง ให้นักเรียนได้ศึกษาเป็นเวลา 5 นาที
10. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษปรีฟให้นักเรียนอีกครั้ง พร้อมให้สรุปถึงสิ่งที่ทำให้คุณ บรรเจิด เหล็กคอง ประสบความสำเร็จ พร้อมส่งตัวแทนมานำเสนอ

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

11. หลังจากนำเสนอเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนมานั่งล้อมวงกัน พร้อมกับพูดคุยถึงเรื่องเมื่อสักครู่ก่อนเริ่มกิจกรรมว่านักเรียนคิดว่าสิ่งสำคัญที่ทำให้คนเราประสบความสำเร็จจริงๆมันคืออะไร โดยให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันตอบ
12. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ แล้วจะวางแผนไปใช้ในชีวิตตนเองได้อย่างไร ให้นักเรียนตอบทุกคน เมื่อนักเรียนตอบแล้วให้นักเรียนทุกคนช่วยกันปรบมือให้กำลังใจในการเปลี่ยนแปลงตามแผนที่วางไว้

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

13. เมื่อนักเรียนตอบจนครบทุกคน ผู้ดำเนินกิจกรรมสรุปเกี่ยวกับความสำคัญของความรักต่อการประกอบอาชีพ
14. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนำสมุดขึ้นมาเพื่อบันทึกสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ความรู้สึกที่ได้ทำกิจกรรม และแนวทางการวางแผนชีวิตการทำงานในอนาคต

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 9 กิจกรรมมีแรงจูงใจก้าวไปสู่ความหวัง

สาระสำคัญ

แรงจูงใจ คือสิ่งซึ่งควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ อันเกิดจากความต้องการ (Needs) พลังกดดัน (Drives) หรือ ความปรารถนา (Desires) ที่จะพยายามดิ้นรนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความต้องการที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตั้ง การวางแผนชีวิตเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตั้ง เป็นเรื่องสำคัญต่ออนาคต การวางแผนชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสมกับความสามารถ และสามารถปฏิบัติได้จริงนั้นจะสามารถทำให้เป้าหมายในอนาคตมีโอกาสประสบความสำเร็จสูง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและการทำงาน
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. นักเรียนสามารถบอกความสำคัญของการวางแผนชีวิตได้
4. นักเรียนสามารถวางแผนชีวิตเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายในอนาคตได้

เทคนิคที่ใช้ การสร้างสถานการณ์จำลอง

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. รูปภาพ
2. กระดาษปรีฟ
3. ปากกาเคมี

วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพอาหาร 1 ชนิด พร้อมให้ประเมินราคาของอาหารจานนั้นๆ โดยให้นักเรียนตอบทีละคน
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนดูภาพ รถยนต์ พร้อมให้ทายราคาของรถยนต์คันนั้น พร้อมกับถามนักเรียนว่าราคาที่ตอบมาคิดจากอะไร
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปรียบเทียบให้นักเรียนเห็นภาพชัดเจนขึ้น ความสำเร็จคืออาหารจานนั้น และ รถยนต์คันนั้น ระหว่างอาหาร 1 จาน กับ รถยนต์ 1 คัน สิ่งไหนลงทุนเยอะกว่ากัน แล้วสิ่งไหนมีค่ามากกว่ากัน

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษปรีฟให้นักเรียนคนละ 1 แผ่นพร้อมปากกาเคมีคนละ 1 ด้าม ให้นักเรียนวาด/เขียนเป้าหมายในชีวิตอีก 15 ปีข้างหน้า ว่าเป็นอย่างไร มีหน้าที่การงานอะไร ทำงานที่ไหน มีทรัพย์สินอะไรบ้าง โดยใช้เวลา 15 นาทีในการวาดหรือเขียน
5. เมื่อหมดเวลาให้นักเรียนมารวมตัวกันเพื่อนำเสนอ โดยผลัดกันนำเสนอทีละคน มีเวลาให้นำเสนอคนละไม่เกิน 3 นาที
6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนคิดทบทวนว่าสิ่งที่วาดจะสามารถเป็นจริงขึ้นมาได้หรือไม่ แล้วถ้าต้องการให้เกิดตามนั้นควรจะต้องลงทุนกับชีวิตในตอนนี้อย่างไร

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งมองผลงานของตัวเอง พร้อมค่อยๆคิดแผนการลงทุนเพื่อให้ได้ตามสิ่งที่คาดหวังใช้เวลา 5 นาที
8. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษ A4 ให้นักเรียนพร้อมปากกา ให้นักเรียนเขียนแผนการลงทุนกับชีวิตของตนเอง โดยชวนนักเรียนคุยเกี่ยวกับกิจกรรมในช่วงต้นว่า ถ้าอยากประสบความสำเร็จแบบเล็กน้อย เหมือนอาหารจานนั้น ก็เพียงแค่ทำให้มันผ่านไปวันๆ แต่ถ้าอยากประสบความสำเร็จดังรถยนต์ที่สวยงาม ก็ต้องลงทุนกับชีวิตให้มาก โดยการลงทุนกับชีวิตตัวเองนั้น ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนคิดได้อย่างอิสระโดยใช้เวลาเขียน 15 นาที

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนเล่าถึงแผนการลงทุนชีวิตให้กับเพื่อนๆในกลุ่ม ฟัง โดยให้เพื่อนสะท้อนและให้กำลังใจในแผนการลงทุนชีวิต
10. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคน พุดการลงทุนชีวิตในครั้งนี่ว่าแต่ละคนต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไรไปบ้าง

11. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนเล่าถึงแผนการในวันพรุ่งนี้ว่าจะเริ่มลงทุนชีวิตอย่างไร โดยผลัดกันเล่าให้เพื่อนในกลุ่มฟัง

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคน บอกความรู้สึกที่ได้เขียนแผนการลงทุนชีวิต พร้อมทั้งบอกประโยชน์ที่ได้จากการทำกิจกรรมนี้

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

13. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกลงในสมุดเพื่อเขียนแผนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตามแผนของตัวเองที่วางไว้ พร้อมเขียนเป้าหมายที่อยากให้เกิดขึ้นจริงอีกครั้ง

การประเมินผล

- คำถาม
1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบ
 2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 10 กิจกรรมไม่หยุดยั้งพลังความคิด

สาระสำคัญ

ความพยายามเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นแรงผลักดันบุคคลประสบความสำเร็จได้ การมีความอดทนพยายามในการฝ่าฟันที่จะเอาชนะปัญหา อย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ทำให้เราที่กำลังท้อแท้ หรือ ล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่าทั้งการเรียนและการทำงาน สามารถกลับมาเริ่มใหม่ที่กำลังใจในเรียน การทำงานให้ประสบความสำเร็จได้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีความอดทน ความพยายามในการฝ่าฟันที่จะเอาชนะปัญหาอุปสรรค
2. เพื่อให้ให้นักศึกษาเห็นประโยชน์ของการมีความอดทนความพยายาม
3. เพื่อให้ นักศึกษาสามารถบอกแนวทางของการเสริมสร้างความอดทน ความพยายาม
4. เพื่อให้ นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเองด้านความอดทน ความพยายาม

เทคนิคที่ใช้

เกม และ การอภิปรายกลุ่ม

เวลาที่ใช้

90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. รูปภาพ

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่ให้นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม

2. ผู้ดำเนินกิจกรรมสอบถามนักเรียนแต่ละคนเกี่ยวกับการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตที่ผ่านมา ที่แสดงให้เห็นว่าตนเองได้พยายามอย่างเต็มที่

3. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมสนทนากับนักเรียนถึงความสุข ความภูมิใจที่นักเรียนได้พยายามจนเกิดความสำเร็จ

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกจับกลุ่ม 2 กลุ่ม โดยให้สมาชิกจับคู่ตามใจชอบ แล้วให้เป่ายิงฉลุ ผู้ชนะอยู่กลุ่มเดียวกัน ผู้แพ้อยู่กลุ่มเดียวกัน แบ่งกลุ่มเรียบร้อยแล้ว ผู้ดำเนินกิจกรรมจึงชี้แจงกติกาการร่วมกิจกรรม “หนูน้อยอยากกลับบ้าน” ดังนี้

4.1 มีสิ่งมีชีวิตทั้งหมด 8 ตัวประกอบด้วย นายพราน เสือ พ่อหมด ลูกพ่อมด 2 ตน แม่มด ลูกแม่มด 2 ตน

4.2 ให้นักเรียนย้ายสิ่งมีชีวิตทั้งหมด 8 ตัว ข้ามแม่น้ำ โดยมีเงื่อนไขดังนี้

- มีเรือ ให้ 1 ลำ เรือรับน้ำหนักได้ครั้งละไม่เกิน 2 ตัว
- คนที่พายเรือได้ มี นายพราน พ่อมด แม่มด
- ถ้านายพรานไม่อยู่กับเสือ เสือจะกินสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ
- ถ้าพ่อมด ไม่อยู่กับลูกของตัวเองแล้วปล่อยลูกไว้กับแม่มด แม่มดจะกินลูกของพ่อมด
- ถ้าแม่มด ไม่อยู่กับลูกของตัวเองแล้วปล่อยลูกไว้กับพ่อมด พ่อมดจะกินลูกของแม่มด
- เรือจะพายไปกลับก็เที่ยวก็ได้

4.3 เมื่อชี้แจงกติกาเรียบร้อยแล้ว ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษ A4 พร้อมปากกาให้นักเรียนร่วมกันวางแผน และลงมือปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมกันสรุปกิจกรรม “หนูน้อยอยากกลับบ้าน” อีกครั้ง พร้อมทั้งให้สมาชิกแต่ละกลุ่ม ประเมินความสำเร็จหรือล้มเหลวของการทำกิจกรรม โดยให้สมาชิกแต่ละคนได้สะท้อนความคิด ความรู้สึก ของตนเองที่มีต่อตนเองและสมาชิกคนอื่นๆ

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกร่วมกันสรุปถึงคุณลักษณะที่สำคัญ ที่จะทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมครั้งนี้

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกทุกคนบันทึกคุณลักษณะที่สำคัญที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมกับนักเรียนทบทวนข้อคิดที่ได้จากกิจกรรม “หนูน้อยอยากกลับบ้าน” นี้ ถึงประโยชน์และความสำคัญของการมีความพยายาม รวมถึงกิจกรรมหนูน้อยอยากกลับบ้าน ได้แสดงให้เห็นว่าสมาชิกมีความพยายามมากน้อยเพียงใด

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมกำหนดแนวทางการพัฒนาตนเองด้านความพยายามในการแก้ปัญหา ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งทำสัญญาเตือนใจกับตนเอง และการให้รางวัลตนเอง เมื่อทำสำเร็จ

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือ และการแสดงออกถึงความพยายามในการทำกิจกรรม
2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 11 กิจกรรมเสริมสร้างพลังความแข็งแกร่ง

สาระสำคัญ

การจะทำให้ชีวิตในการเรียน การทำงานประสบความสำเร็จได้นั้น เป็นจำจะต้องอาศัยความอดทน ความแข็งแกร่งของตนเองและความเสียสละต่อความสุขสบาย เสียสละเวลาที่ใช้ในการทุ่มเท ในบางครั้งการทำงานเพื่อส่วนรวม สมาชิกในกลุ่มก็จำเป็นต้องเสียสละเพื่อให้งานกลุ่มนั้นประสบความสำเร็จ ความอดทน ความแกร่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของผู้ที่เรียนในศาสตร์ของการแสดงดนตรี นาฏศิลป์ ซึ่งหากผู้เรียนไม่มีความแกร่งก็จะไม่สามารถทนกับการฝึกซ้อม การจดจำท่าทาง รวมไปถึงการแสดงในแต่ละชุดที่มีเวลายาวนานได้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกถึงความสำคัญของความอดทน ความแข็งแกร่ง
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถตระหนักถึงความสำคัญของการอดทนในการทำงานเพื่อส่วนรวมได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกวิธีการสร้างความอดทน ความแข็งแกร่งได้
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกประโยชน์ของการเสียสละเพื่อส่วนรวมได้

เทคนิคที่ใช้ การสร้างสถานการณ์จำลอง

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. กระดาษแข็งขนาด A4
2. ภาพทีมฟุตบอล
3. สันพลาสติกปกรายงาน 1 ชิ้น
4. เชือกฟางยาว 1 ฟุต 1 เส้น
5. ลูกโป่ง
6. กล้อง

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม พร้อมชี้แจงว่าครูจะมีภาพให้ดู 1 ภาพ เมื่อดูเสร็จให้ส่งต่อให้เพื่อนที่อยู่ด้านขวามือของตนเอง ส่งต่อไปเรื่อยๆจนภาพนั้นวนกลับมาถึงมือผู้ดำเนินกิจกรรมอีกครั้ง
3. เมื่อนักเรียนทุกคนดูภาพเสร็จเรียบร้อย ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนพูดสิ่งที่คิดเมื่อได้ดูภาพนั้น คนละ 1 ประโยค โดยผลัดกันตอบจนครบทุกคน (ผู้ดำเนินกิจกรรมจดคำตอบไว้ระหว่างที่นักเรียนตอบ)
4. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้นักเรียนนับเลข 1-2 โดยให้นักเรียนที่นับเลขเหมือนกันอยู่กลุ่มเดียวกัน

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนส่งตัวแทนออกมารับอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำกิจกรรม โดยแต่ละกลุ่มจะได้ กระดาษแข็งขนาด A4 กลุ่มละ 3 แผ่น สันพลาสติกปรายงาน 1 ชิ้น เชือกฟางยาว 1 ฟุต 1 เส้น ลูกโป่ง 2 ใบ
6. ผู้ดำเนินกิจกรรมชี้แจงกติกาการทำกิจกรรม ทะเลใจ ดังนี้
 - 6.1 นักเรียนจะต้องพาตัวเองและทีมไปเอาลูกโป่งที่แขวนอยู่ที่ด้านหนึ่งของห้องกลับมาใส่ไว้ในกล่องที่กำหนดไว้ให้ ทีมไหนสามารถนำลูกโป่งมาใส่ในกล่องที่ผู้ดำเนินกิจกรรมกำหนดให้ก่อนทีมอื่นเป็นผู้ชนะ
 - 6.2 โดยมีข้อห้าม คือ ห้ามให้เท้าของสมาชิกในกลุ่มเหยียบโดนพื้นห้องโดยเด็ดขาด ถ้าเท้าของสมาชิกสัมผัสพื้นห้องแสดงว่าสมาชิกนั้นจมน้ำต้องกลับมาอยู่ที่จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง
 - 6.3 ห้ามเคลื่อนย้ายกล่องสำหรับวางลูกโป่ง
 - 6.4 ห้ามสัมผัสตัวของทีมฝ่ายตรงข้าม
7. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนประชุมเพื่อวางแผนการทำงาน ก่อนเริ่มกิจกรรมเป็นเวลา 5 นาที

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

8. เมื่อกิจกรรมจบลง ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทีมที่ชนะมาบอกถึงการวางแผนในการทำงาน พร้อมทั้งถามถึงสาเหตุที่ทำให้ทีมนั้นประสบความสำเร็จ หลังจากนั้นผู้ดำเนินกิจกรรมถามนักเรียนอีกทีมว่าสาเหตุที่ทำให้ทีมเรานั้นแพ้เป็นเพราะสาเหตุใด

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามนักเรียนโดยพร้อมกับให้นักเรียนดูภาพเดิมของกิจกรรมในขั้นนำอีกครั้ง ว่าการที่ทีมจะประสบความสำเร็จนั้นต้องอาศัยปัจจัยอะไรบ้าง ให้นักเรียนตอบคนละ 1 คำตอบ

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษปรูฟให้นักเรียน กลุ่มละ 1 แผ่น ให้นักเรียนเขียนสิ่งสำคัญที่ทำให้ตัวเองและทีมงานนั้นประสบความสำเร็จ โดยใช้เวลาในการเขียน 10 นาที

11. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้แต่ละกลุ่มผลัดกันนำเสนอ กลุ่มละไม่เกิน 5 นาที

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมชวนให้นักเรียนดูสิ่งที่นักเรียนตอบ พร้อมชวนพูดคุยว่าเราจะสร้างลักษณะเหล่านี้ได้อย่างไร โดยให้นักเรียนผลัดกันตอบ

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ

13. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนเขียนสิ่งที่จะทำให้เปลี่ยนแปลงตนเองลงในสมุดบันทึก โดยให้กำหนดเป้าหมายสั้นๆ พร้อมเขียนวิธีการเปลี่ยนแปลงตนเอง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้

พูน ปณ ทิโต ชีเว

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL
เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 12 กิจกรรมอย่าเกียจคร้านใส่ใจการงานนะพวกเรา

สาระสำคัญ

การเอาใจใส่ในงาน ก่อให้เกิดการมีสมาธิ รู้ข้อบกพร่องในงานที่ทำ สามารถปรับปรุงแก้ไขให้
งานสำเร็จได้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนตระหนักรู้ถึงความสำคัญของการเอาใจใส่ในงานที่ได้รับมอบหมาย
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักเอาใจใส่และทบทวนในงานที่ได้รับมอบหมาย
3. เพื่อให้นักเรียนมีความเพียรพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย

เทคนิคที่ใช้ เกม และ การอภิปรายกลุ่ม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. ใบงาน

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม
2. ผู้ดำเนินกิจกรรมอธิบายและทำความเข้าใจถึงงานที่จะมอบหมายในวันนี้ โดยการ
ทำงานที่ได้รับมอบหมายต้องมีความใส่ใจ เพียรพยายาม งานถึงจะสำเร็จได้
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม เพื่อความเข้าใจในปัญหาต่าง ๆ ของการ
เข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมอธิบายกติกาการเล่นเกม “ใส่ใจ” โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม จากนั้นผู้ดำเนินกิจกรรมแจกรายละเอียดต่าง ๆ โดยเกม “ใส่ใจ” มีเกมย่อยภายใน 5 กิจกรรม ดังนี้

- 4.1 เกมแบ่งเค้กกันเถอะ กติกา ให้นักเรียนผ่าเค้กให้เป็นแปดชิ้นเท่าๆ กัน โดยตัดด้วยมีดเพียง 3 ครั้งเท่านั้น
 - 4.2 เกมปลาตะเพียนพาเพลิน กติกา ปลาตะเพียนตัวหนึ่ง มีครีบและหางสมบูรณ์ ช่วยย้ายไม้ขีดเพียง 3 ก้าน แล้วให้ปลาตัวนี้ว่ายน้ำกลับในทิศทางตรงกันข้าม
 - 4.3 เกมแบ่งบ่อปลาช่อน กติกา ให้นักเรียนกั้นคอกปลาช่อนออกจากกันทุกตัวโดยใช้สี่เหลี่ยมใดๆ เพียง 2 รูป
 - 4.4 เกมน้ำน้อยใช้สอยอย่างประหยัด กติกา มีน้ำอยู่ในถ้วยตวงขนาด 8 ลิตร มีถังเปล่าขนาด 5 ลิตร และ 3 ลิตร หากต้องการตวงน้ำให้ได้ 4 ลิตร จะตวงอย่างไร
 - 4.5 เกมปริศนาหรรษาตัวเลข กติกา ให้นำตัวเลข 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, และ 9 เต็มลงในช่องว่างให้ได้ผลรวมเท่ากันทั้งแปดแนวเส้นตรง แนวตั้ง แนวนอน และแนวทแยง
5. หลังจากได้ทราบรายละเอียดแล้ว ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนร่วมกันวางแผนการเล่น เกม โดยไม่ระบุนักเรียนจะแบ่งกันทำ หรือช่วยกันทำที่ละ 1 กิจกรรมจนสำเร็จ โดยใช้เวลาในการดำเนินกิจกรรมทั้งสิ้น 45 นาที

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนพิจารณาถึงสาเหตุของการทำงานครั้งนี้ว่างานที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างไร
7. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาที่เกิดจากการทำงานที่ได้รับมอบหมายว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ เกิดจากอะไร และบอกปัญหาที่เกิดขึ้นมาให้มากที่สุด

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนพิจารณาถึงงานที่ได้รับมอบหมายที่ผ่านมา สำเร็จหรือไม่อย่างไร
9. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหาที่เกิดจากการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ประสบความสำเร็จ เกิดจากอะไร และบอกปัญหาของตนเองที่เกิดขึ้นมาให้มากที่สุด
10. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมกับนักเรียนสรุปสาเหตุของการประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จของงานที่ได้รับมอบหมาย

11. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมกับนักเรียนสรุปถึงปัจจัยด้านความเอาใจใส่ในงานที่ได้รับมอบหมาย มีความเพียรพยายาม จะสามารถทำให้ทั้งการเรียน และงานที่ได้รับมอบหมายประสบความสำเร็จได้

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

12. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนบันทึกเป้าหมายว่า จะแก้ไขพฤติกรรมด้านความเอาใจใส่ในงานอย่างไรบ้าง โดยพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และพร้อมที่จะแก้ไขพฤติกรรมนั้นด้วยความพอใจและเต็มใจ

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และการอธิบายในเรื่องการทำงานให้สำเร็จ

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 13 กิจกรรมอยู่อย่างมีความหวัง

สาระสำคัญ

ความเพียรพยายามเป็นสิ่งสำคัญที่เป็นแรงผลักดันบุคคลหนึ่งประสบความสำเร็จได้ จากการศึกษาบุคคลที่มีความเพียรพยายามอย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ทำให้เรากำลังท้อแท้ หรือ ล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า มีความหวัง มีกำลังใจในการเรียน การทำงาน และได้แนวทางจากการศึกษาบุคคลที่เคยประสบความสำเร็จมาประยุกต์ใช้ในชีวิต

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีความศรัทธา ในการเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม โดยเฉพาะคุณธรรมด้านความเพียร
2. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการมีคุณธรรมด้านความเพียร
3. เพื่อให้นักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีของบุคคล ที่ประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งด้านการเรียนและการทำงาน โดยใช้คุณธรรมด้านความเพียรเป็นฐาน
4. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง เกิดความเชื่อในศักยภาพของตนเอง

เทคนิคที่ใช้ การสอนโดยใช้ภาพยนตร์ และ การอภิปรายแบบพวงจลา-วิไลสนา

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. VCD การ์ตูนอนิเมชันพระราชินีพณธิ์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ 9 เรื่องพระมหาชนก
2. Flip chart พร้อมปากกาสำหรับเขียน

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม

2. ผู้ดำเนินกิจกรรมชวนให้นักเรียนพูดคุยเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ โดยถ้านักเรียนเห็นว่าทำได้ เป็นไปได้ให้ยกมือ ถ้าคิดว่าทำไม่ได้ หรือเป็นไปไม่ได้ไม่ต้องยกมือ โดยไม่ต้องปรึกษาเพื่อนให้เป็นความคิดของตนเอง

2.1 สามารถเรียนได้เกรด 4 ในวิชาที่ไม่ถนัด

2.2 สามารถชนะรางวัลในการแสดงความสามารถในสาขาที่ตนเรียน

2.3 สามารถนำการแสดงที่สร้างสรรค์ขึ้นไปแสดงที่ต่างประเทศ

3. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามนักเรียนถึงเหตุผลที่ทำไม่ได้ / คิดว่าทำได้ทีละคน

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมสนทนาถึงพระอัจฉริยภาพของในหลวงรัชการที่ 9 รวมถึงการทรงงานหนักเพื่อปกนิกรของพระองค์ ที่ต้องใช้ความวิริยะ อุตสาหะ ตลอดจนรัชสมัยของพระองค์

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวถึงพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ 9 เรื่อง พระมหาชนก และเชิญชวนให้นักเรียนรับชมวีดิทัศน์

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติขจัดข้อสงสัย

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนชมการ์ตูนอนิเมชั่น และให้จดจำคุณลักษณะของตัวละคร

7. เมื่อดูวีดิทัศน์จบผู้ดำเนินกิจกรรมสุ่มนักเรียน 2-3 คน สรุปรื้อเรื่องพระมหาชนก ตามที่นักเรียนเข้าใจ

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนช่วยกันเขียน mind mapping เกี่ยวกับคุณลักษณะสำคัญที่นำมาซึ่งความสำเร็จของพระมหาชนก

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมสุ่มถามนักเรียนว่านักเรียนมีคุณลักษณะอะไรบ้าง ที่คล้ายคลึงกับพระมหาชนก และหากขาดคุณสมบัติข้อใด จะมีแนวทางพัฒนาตนเองอย่างไร

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อยอดความเข้าใจ

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทุกคนบันทึกคุณลักษณะสำคัญที่นำมาซึ่งความสำเร็จของพระมหาชนก และบันทึกคุณลักษณะของตนเองที่คล้ายคลึงกับพระมหาชนก หากขาดคุณสมบัติข้อใด ให้เขียนแนวทางพัฒนาตนเองอย่างเป็นรูปธรรม

11. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมกับนักเรียนสรุปเกี่ยวกับคุณลักษณะที่จำเป็นที่จะทำให้ประสบความสำเร็จทั้งการเรียน และการทำงาน โดยใช้ข้อคิดจากพระราชนิพนธ์ เรื่อง พระมหาชนก

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. การสรุปคุณลักษณะสำคัญที่นำมาซึ่งความสำเร็จของพระมหาชนก
3. แนวทางการพัฒนาตนเองตามแบบอย่างจากพระราชนิพนธ์ เรื่อง พระมหาชนก

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริถ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 14 กิจกรรมพลังความอดทน ผ่านฟันอุปสรรค

สาระสำคัญ

การพัฒนาตนเองให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน การทำงาน นอกเหนือจากการศึกษาจากตำราหรือผู้รู้ แล้วนั้น การเผชิญกับปัญหา อุปสรรค ความผิดพลาด ความไม่สบายกาย สบายใจ เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เมื่อเจอกับความล้มเหลว แต่ยังคงยืนหยัดต่อสู้ สุดท้ายจะเกิดการเรียนรู้ที่จะไม่ผิดพลาดซ้ำอีก และ เข้าใกล้ความสำเร็จเพิ่มขึ้นมากขึ้น

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถรู้และเข้าใจถึงความสำคัญของการเผชิญหน้าต่ออุปสรรค
2. เพื่อให้ นักศึกษาสามารถบอกลักษณะของบุคคลที่เป็นแรงบันดาลใจในการเรียน การทำงาน และเผชิญหน้าต่ออุปสรรค

เทคนิคที่ใช้ เกม และ การอภิปรายแบบปวงจลา-วิชันนา

เวลาที่ใช้ 90 นาที

- สื่อและอุปกรณ์**
1. ลูกโป่ง 2 ลูก (เป่าเตรียมไว้)
 2. แท่งไม้จากเกมโดมิโน 2 ชุด
 3. ถุงใส่อุปกรณ์ในการประดิษฐ์กลไก
 4. เช็ม 1 แท่ง
 5. ด้าย 1 หลอดเล็ก
 6. หลอดดูดน้ำ 2 อัน
 7. ขวดน้ำพลาสติก 2 ขวด
 8. เทปใส
 9. ลูกบอลขนาดเล็ก
 10. ลวดขนาดเล็ก

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม

2. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามสมาชิกว่า คุณคิดว่า ความล้มเหลว ความพ่ายแพ้ ความผิดพลาด เป็นสิ่งที่คนอยากเจอหรือไม่

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติขจัดข้อสงสัย

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามสมาชิกว่า คุณคิดว่า ความล้มเหลว ความพ่ายแพ้ ความผิดพลาด และปัญหาอุปสรรค เป็นสิ่งที่คนอยากเจอหรือไม่

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมถามสมาชิกว่า ถ้าสมาชิกเจอทั้งความล้มเหลว ความพ่ายแพ้ ความผิดพลาด และปัญหาอุปสรรค จะรู้สึกอย่างไร โดยให้ทบทวนถึงประสบการณ์ในอดีตที่เคยประสบกับสิ่งเหล่านี้

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมสุ่มสมาชิกให้ออกมาเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับความล้มเหลว ผิดพลาด ความพ่ายแพ้ และปัญหาอุปสรรค ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร จำได้หรือไม่ว่าตอนนั้นเป็นอย่างไร รู้สึกแย่นานแค่ไหน

9. เมื่อทำการสุ่มสมาชิกให้ออกมาเล่าประสบการณ์สัก 2-3 คน แล้วให้ผู้ดำเนินกิจกรรมลองถามสมาชิกอีกครั้งว่า เป็นไปได้ไหมถ้าเราเจอความผิดพลาดอีกครั้ง เราจะยิ้มและยินดีต้อนรับมันเป็นการถามให้สมาชิกได้ทบทวนตัวเองสัก 1 นาที

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกจับกลุ่ม เพื่อเข้าร่วมกิจกรรม “ล้ม แล้ว คิด พัง แล้ว ทวน” โดยมีกติกาการเข้าร่วมกิจกรรม ดังนี้

10.1 ให้สมาชิกกลุ่มประดิษฐ์เครื่อง หรือ กลไกที่จะสามารถทำให้แทงไม้ล้ม และลูกโป่งที่กำหนดไว้แตกได้ โดยห้ามมิให้สมาชิกจับหรือเคลื่อนย้ายลูกโป่งและแทงไม้

10.2 ในการสร้างสิ่งประดิษฐ์หรือกลไกใดๆ สมาชิกในกลุ่มจะต้องใช้อุปกรณ์ที่กำหนดให้ครบทุกประเภท และ ห้ามใช้อุปกรณ์อื่นนอกเหนือที่เตรียมให้

10.3 ในการสร้างสิ่งประดิษฐ์หรือกลไกนั้น ไม่อนุญาตให้ทำการทดลองจนเป็นเหตุให้ลูกโป่งแตก ถ้าทีมใดลูกโป่งแตกโดนเจตนาจะปรับแพ้ในกิจกรรมนี้ทันที

10.4 ในกิจกรรมนี้มีเวลาให้ดำเนินการ 40 นาที เมื่อหมดเวลา ผู้ดำเนินกิจกรรมจะเป่านกหวีดเพื่อเป็นสัญญาณให้แต่ละทีมหยุดปฏิบัติงาน

10.5 ผู้ดำเนินกิจกรรมให้แต่ละกลุ่มประชุมเพื่อวางแผนการดำเนินงาน ออกแบบวางเป้าหมายในการทำงาน เป็นเวลา 5 นาที

11. เมื่อหมดเวลาการวางแผน ให้ส่งตัวแทนมารับอุปกรณ์เพื่อทำตามแผนที่วางไว้
12. กลุ่มที่สร้างสิ่งประดิษฐ์หรือกลไกเสร็จก่อนเวลาสามารถมาแจ้งผู้ดำเนินกิจกรรมเพื่อตรวจสอบการทดลองว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ ถ้าปรากฏว่าไม่สำเร็จผู้ดำเนินกิจกรรมจะถามว่าจะแก้ไขหรือไม่ โดยในแต่ละกลุ่มมีสิทธิ์ในการแก้ไขงานจนกว่าจะหมดเวลา

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

13. เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ให้ผู้ดำเนินกิจกรรมสอบถามถึงความพอใจของแต่ละกลุ่มที่มีต่อผลงานของตนเอง และ สอบถามถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น
14. ผู้ดำเนินกิจกรรมสอบถามถึงข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรมนี้ โดยสุ่มถามสมาชิกทีละคน
15. ผู้ดำเนินกิจกรรม ให้กลุ่มที่ทำกิจกรรมได้ดีที่สุดออกมาบอกถึงวิธีการทำงาน การวางแผนการทำงาน และ แนวทางการแก้ไขเมื่อเจอปัญหา

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

16. ผู้ดำเนินกิจกรรมสรุปการทำกิจกรรมในครั้งนี้ว่า ความล้มเหลว ความผิดพลาด ปัญหา อุปสรรคต่างๆ ที่เราเจอทำให้เราได้เรียนรู้ว่า ถ้าจะประสบความสำเร็จ เราต้องผ่านความล้มเหลว ความผิดพลาด ปัญหา อุปสรรคต่างๆ คนที่ไม่เจอความล้มเหลว ความผิดพลาด ปัญหา อุปสรรคต่างๆ นั่นคือคนที่ไม่เคยทำอะไรเลย ซึ่งเขาก็จะไม่ได้เรียนรู้อะไรเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้น ความล้มเหลว ผิดพลาด และปัญหา อุปสรรคต่างๆ เท่ากับ การได้เรียนรู้มากขึ้น

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

17. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกบอกวิธีการแก้ไขเมื่อเผชิญหน้ากับปัญหาในชีวิตจริง โดยให้เขียนลงในสมุดบันทึกการเติบโตของตนเอง
18. บันทึกแนวทางการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นข้อสั้นๆสำหรับปฏิบัติได้จริง
19. ผู้ดำเนินกิจกรรม กล่าวขอบคุณผู้เข้าร่วมกิจกรรม และให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจับมือกันเป็นวงกลม และร่วมร้องเพลง “มีใจจดทน” หลังเพลงจบให้สมาชิกพูดพร้อมกันว่า “I can do” เพื่อเป็นการจบกิจกรรมในแต่ละครั้ง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือพูดคุยวางแผนในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้
3. สังเกตการณ์ซักถามเพื่อนระหว่างการนำเสนอผลงาน
4. การบันทึกแนวทางการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นข้อสั้นๆสำหรับปฏิบัติได้จริง

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 15 กิจกรรมเมื่อมีใจรักอุปสรรคท้าทาย

สาระสำคัญ

การได้รับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมตนเองให้สามารถข้ามผ่านเหตุการณ์ที่ยากลำบากหรืออุปสรรคไปได้ โดยได้ตระหนักถึงความภาคภูมิใจ และสิ่งที่ควรแก้ไขในชีวิต ได้ทบทวนตนเอง คิดย้อนกลับ เปิดใจตนเอง และยอมรับผู้อื่น

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมตนเองให้สามารถข้ามผ่านเหตุการณ์ที่ยากลำบากหรืออุปสรรคไปได้
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความภาคภูมิใจในตนเอง และสิ่งที่ควรแก้ไข
3. เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ถึงความสามารถในการจัดการกับความยืดหยุ่นของปัญหา
4. เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการทบทวนตนเองและฝึกการคิดย้อนกลับ

เทคนิคที่ใช้

การสร้างสถานการณ์จำลอง และ การอภิปรายแบบปวงจนา-วิสัยนา

เวลาที่ใช้

90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. Flip chart พร้อมปากกาสำหรับเขียน
2. กระดาษ A4 เย็บมุม 3 แผ่น พร้อมปากกา
3. กระดิ่งใช้ให้สัญญาณ

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวทักทาย แนะนำตนเองสนทนา ชักถามนักเรียน โดยแสดงออกถึงความรัก ความเอาใจใส่นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน เพื่อความเป็นกันเองในการทำกิจกรรมร่วมกัน รวมถึงสังเกตท่าทีความใส่ใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม

2. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งสงบใจ ผ่อนคลาย สัมผัสความรู้สึกของตนเองตั้งแต่เข้าจนกระทั่งถึงปัจจุบัน
3. ผู้ดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนเล่าความรู้สึกของตนเองที่เพิ่งสำรวจเสร็จให้เพื่อนฟัง
4. ผู้ดำเนินกิจกรรมอภิปรายชี้ประเด็นให้เห็นที่มาของพฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึกของแต่ละคนว่าเกิดได้จากเบื้องหลังที่แตกต่างกันออกไป การเข้าใจพฤติกรรมและอารมณ์ความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น เป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาตนเอง

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกกระดาษให้นักเรียนทุกคนวาดรูปหัวใจลงในกระดาษ A4 หน้าละ 1 รูปหัวใจ รวม 3 หน้า 3 รูปหัวใจ โดยเปิดพื้นที่ว่างของกลางหัวใจไว้ จากนั้นให้นักเรียนเขียนข้อความลงในรูปหัวใจ ดังนี้
 - 5.1 หัวใจดวงที่ 1 ให้ระบุว่านับตั้งแต่เราเริ่มเรียนในสาขาวิชาที่เลือก ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรที่สำคัญที่สุด
 - 5.2 หัวใจดวงที่ 2 ให้ระบุว่าความสุขในการเรียนเกิดจากอะไรบ้าง
 - 5.3 หัวใจดวงที่ 3 ให้ระบุว่าความสุขที่นักเรียนคาดหวัง
6. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนทุกคนยืนขึ้น ถือหัวใจของตนเองเดินไปหาสมาชิกคนอื่น ๆ และถามเพื่อนว่าในหัวใจดวงที่ 1 เขามีข้อความอะไร ให้จดข้อความพร้อมชื่อของเพื่อนลงในหัวใจดวงที่ 1 ของตนเอง และบอกข้อความของตนเองให้เพื่อนทราบด้วย ทำเช่นเดิมจนกว่าจะได้ยินเสียงสัญญาณกระดิ่ง จากนั้นให้เปลี่ยนเป็นหัวใจดวงที่ 2 วนไปเหมือนเดิมจนกว่าจะได้ยินเสียงสัญญาณกระดิ่ง ก็ให้ไปแลกเปลี่ยนข้อความในหัวใจดวงที่ 3
7. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม แล้วถามว่าในแต่ละหัวใจมีข้อความอะไรบ้าง และเขียนขึ้นบอร์ดที่ละรูปหัวใจ จากนั้นเลือกข้อความที่น่าสนใจนำมาอภิปราย ให้นักเรียนได้คิด ทบทวนพิจารณาตนเองอีกครั้งและได้เรียนรู้จากประเด็นของคนอื่น

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

8. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนประเมินตนเองอีกครั้งว่า ยังมีความเปลี่ยนแปลงสำคัญๆ อะไรอีกบ้างที่นักเรียนมองข้าม ความสุขในการเรียนเกิดจากอะไรอีกบ้าง และมีความคาดหวังอะไรอีกที่จะทำให้นักเรียนมีความสุขในชีวิต

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

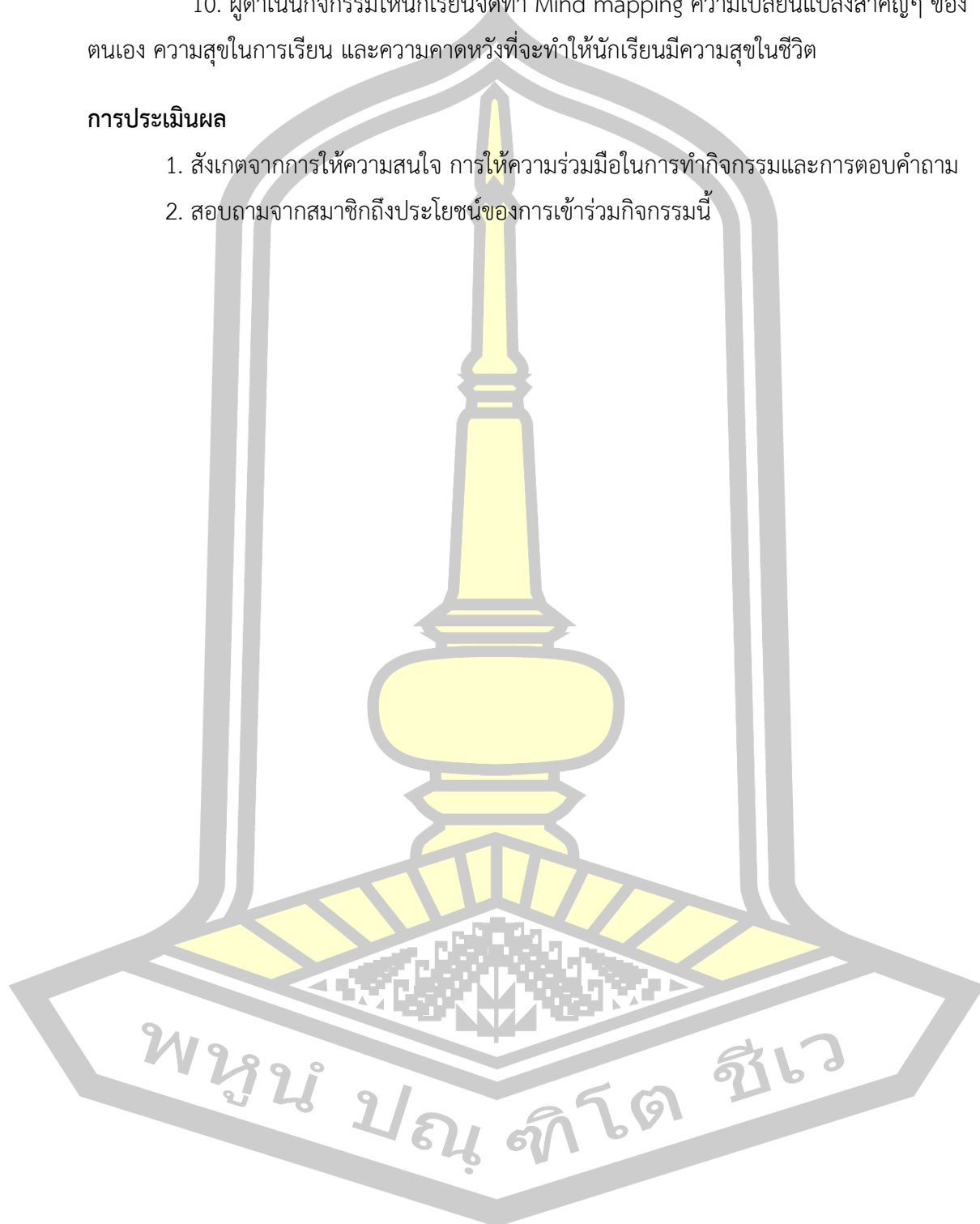
9. ผู้ดำเนินกิจกรรมและนักเรียนร่วมกันสรุปคุณลักษณะที่สำคัญที่จะนำไปให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและการทำงาน

ขั้นที่ 5 บันทึกพฤติกรรมต่อย้ำความเข้าใจ

10. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้นักเรียนจัดทำ Mind mapping ความเปลี่ยนแปลงสำคัญๆ ของตนเอง ความสุขในการเรียน และความคาดหวังที่จะทำให้นักเรียนมีความสุขในชีวิต

การประเมินผล

1. สังเกตจากการให้ความสนใจ การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมและการตอบคำถาม
2. สอบถามจากสมาชิกถึงประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมนี้

แผนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบ POWER MODEL

เพื่อเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

กระทรวงวัฒนธรรม

ครั้งที่ 16 กิจกรรมปัจฉิมนิเทศ

สาระสำคัญ

ในการจัดกิจกรรมทุกครั้งเมื่อกิจกรรมจบลง การทำความเข้าใจซึ่งกันและกันในเรื่องต่างๆที่ผ่านมา รวมถึงการสรุปเนื้อหาสาระสำคัญร่วมกัน ทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความเข้าใจและสรุปสาระสำคัญได้ชัดเจนและตรงประเด็นมากขึ้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถสรุปสาระสำคัญและข้อคิดได้จากการเข้าร่วมกิจกรรม
2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบระดับกริท และความสำคัญของการมีกริทในระดับสูง
3. เพื่อให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นศรัทธาในตนเอง

เทคนิคที่ใช้ การสนทนา อภิปราย ซักถาม

เวลาที่ใช้ 90 นาที

สื่อและอุปกรณ์

1. แบบวัดกริท
2. กระดาษบัตรคำ
3. ปากกาเคมีสีต่างๆ

การดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 รู้จัก เข้าใจ เป้าหมายชัดเจน

1. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกได้นั่งเป็นวงกลม เพื่อทบทวนการดำเนินกิจกรรมตลอด 15 ครั้งที่ผ่านมาว่าสมาชิกได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง โดยให้สมาชิกเขียนลงในบัตรคำที่ผู้ดำเนินกิจกรรมได้เตรียมไว้ให้

ขั้นที่ 2 ลงมือปฏิบัติจัดข้อสงสัย

2. เมื่อสมาชิกเขียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้วให้สมาชิกชูบัตรคำที่เขียนพร้อมบรรยายถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ วนไปเรื่อยๆจนกระทั่งถึงสมาชิกคนสุดท้าย

3. ผู้ดำเนินกิจกรรมให้สมาชิกบอกประโยชน์ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมตลอด 15 ครั้งที่ผ่านมา รวมถึงบอกสิ่งที่ประทับใจในการเข้าร่วมกิจกรรม

ขั้นที่ 3 ประเมินก้าวไป สะท้อนย้อนกลับมา

4. ผู้ดำเนินกิจกรรมแจกแบบวัดกริทธิให้สมาชิกได้ทำแบบวัดอีกครั้งเพื่อตรวจสอบระดับของกริทธิว่ามีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่

ขั้นที่ 4 จัดระเบียบ ระบบพบค่านิยม เหมาะสร้างลักษณะนิสัย

5. ผู้ดำเนินกิจกรรมทำการบอกความหมายของระดับคะแนนของกริทธิเพื่อให้สมาชิกทุกท่านได้ตรวจสอบระดับคะแนนด้วยตนเอง

ขั้นที่ 5 บันทึกรูปพฤติกรรมตอกย้ำความเข้าใจ

6. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวสรุปประโยชน์ของการเสริมสร้างกริทธิให้สมาชิกทุกคนได้ฟังอีกครั้ง

7. ผู้ดำเนินกิจกรรมขออนุญาตทำการถ่ายเอกสารสมุดบันทึกพัฒนาการของสมาชิกทุกท่าน เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงคุณภาพต่อไป

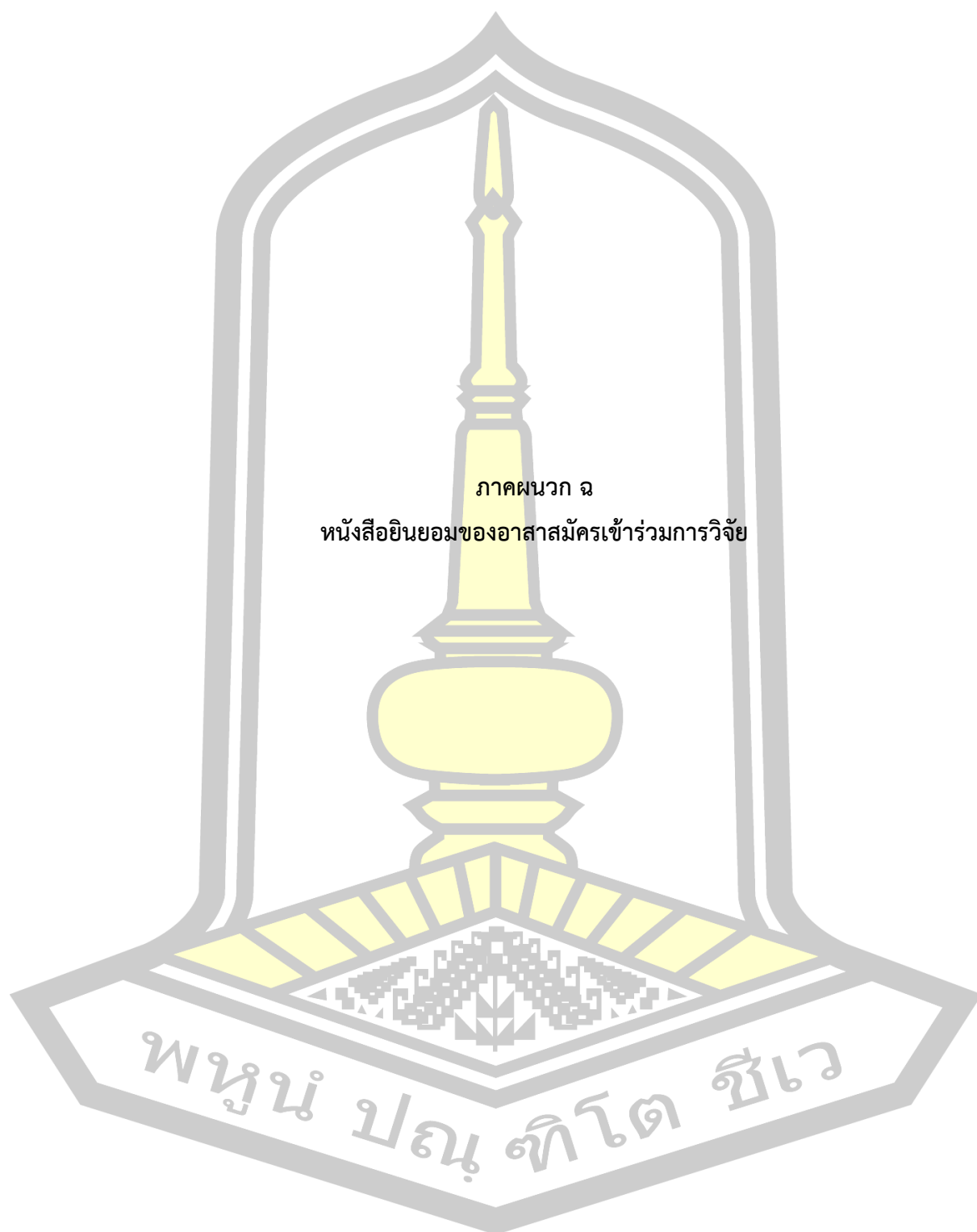
8. ผู้ดำเนินกิจกรรมกล่าวขอบคุณและมอบของแทนคำขอบคุณให้สมาชิกทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการทำกิจกรรมในครั้งนี้

9. ผู้ดำเนินกิจกรรมร่วมร้องเพลงคำสัญญา เพื่อเป็นสิ่งตอกย้ำให้ทุกคนเชื่อมั่นในความสามารถในการที่จะพัฒนาตนเอง และสัญญาว่าจะสร้างสรรค์และพัฒนาตนเองตลอดไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากการตอบคำถาม การพูดคุยวางแผนระหว่างการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. สังเกตการณ์ซักถามเพื่อนระหว่างการนำเสนอผลงาน
3. การบันทึกแนวทางการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นข้อสั้นๆสำหรับปฏิบัติได้จริง
4. วัดกริทธิ

พหุ ประทีป ชีวะ

ภาคผนวก ฉ

หนังสือยินยอมของอาสาสมัครเข้าร่วมการวิจัย

พูนัน ปณฺ ทิโต สีเว

ชื่อโครงการวิจัย การพัฒนารูปแบบการเสริมกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผู้ทำวิจัย

ชื่อ นายธนพจน์ โปสมัคร
ที่อยู่ 444 หมู่ 10 ถนนมิตรภาพ ต.โคกกรวด อ.เมือง จ.นครราชสีมา 30280
เบอร์โทรศัพท์ 0896281730

ผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ชื่อ

ที่อยู่

เบอร์โทรศัพท์

เรียน ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทุกท่าน

ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เนื่องจากท่านเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ ก่อนที่
ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยดังกล่าว ขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้อย่างถี่ถ้วน เพื่อให้
ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของ การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติม
กรุณาซักถามจากทีมงานของผู้ทำวิจัย หรือผู้ร่วมทำวิจัยซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความ
กระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จากครอบครัว เพื่อน หรือครูที่
ปรึกษาของท่านได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่าจะเข้า
ร่วมในโครงการวิจัยนี้ ขอให้ท่านลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของโครงการวิจัยนี้

เหตุผลความเป็นมา

ความสำเร็จของมนุษย์ในการคงไว้ซึ่งเผ่าพันธุ์ ความสำเร็จในการต่อสู้กับอุปสรรคในการ
ดำรงชีวิต ความสำเร็จในชีวิตการงาน นอกจากจะต้องอาศัยความสามารถทางเชาวน์ปัญญา
(Intelligence quotient) ความฉลาดทางอารมณ์ (Emotion quotient) ความฉลาดในการเข้าสังคม
(Social intelligence) ยีน (Gene) พรสวรรค์ (Talent) ความมีเสน่ห์ (Charisma) รูปลักษณ์
ภายนอก (Good looks) ร่างกายที่แข็งแรง (Physical health) แล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้ คือการ

มีความอดทนอดกลั้น หรือความมุ่งมั่น มานะบากบั่นเพื่อจะบรรลุเป้าหมาย และมีอีกสิ่งหนึ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในคนที่ประสบความสำเร็จในทุกคนคือการมีกริท (Grit)

Paul Tough (2013 : 94 - 97) กล่าวว่า ความสำเร็จในชีวิตของคนเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับความฉลาดเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับลักษณะนิสัย (Characters) หรือ ทักษะที่ไม่ใช่ปัญญา (Non - cognitive skills) และจากการศึกษาของ Walter Mischel (1990 : 4) ที่ได้ทำการทดสอบความมุ่งมั่นของเด็กวัย 4 ขวบที่โรงเรียนอนุบาลของมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด เพื่อทดสอบว่าความสามารถในการยับยั้งชั่งใจสามารถบ่งบอกความสำเร็จในการเรียนและด้านอื่น ๆ หรือไม่ ผลวิจัยพบว่า เด็กที่สามารถยับยั้ง ชั่งใจไม่กินขนมมาร์ชเมลโลว์ได้นั้น มีผลการเรียนดีกว่า สามารถเข้ากับผู้อื่นได้ดีกว่า และจัดการกับความเครียดได้ดีกว่าเด็กที่ไม่สามารถห้ามใจตัวเองไม่กินขนมทันที กลุ่มเด็กที่สามารถห้ามใจตัวเองมักประสบผลสำเร็จในชีวิตมากกว่ากลุ่มเด็กที่ไม่สามารถยับยั้งชั่งใจได้ งานวิจัยนี้สรุปได้ว่า ความแตกต่าง ที่สำคัญของความสำเร็จและความล้มเหลวมีได้อยู่ที่การมีสติปัญญาที่เหนือกว่า แต่อยู่ที่ความสามารถในการ “ควบคุมตนเองให้สามารถรอคอย” และยังมีงานวิจัยหลายชิ้นที่ชี้ไปในทิศทางเดียวกันว่า ความสำเร็จระยะยาวนั้นขึ้นอยู่กับพัฒนาการลักษณะนิสัย อันได้แก่ ความมานะไม่ยอมแพ้ การควบคุมตนเอง การมองโลกในแง่ดี ความกระตือรือร้น ความใฝ่รู้ ความตื่นตัว และทักษะทางสังคม โดยลักษณะนิสัยเหล่านี้จะช่วยส่งผลดีต่อการเรียนและการใช้ชีวิตในระยะยาว

สำหรับทางด้านการศึกษาของนักเรียนนั้น กริทจะนำมาซึ่งความสำเร็จในการเรียนและช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น ดังที่ Heckman (2009 : 79 - 81) ได้ทำการวิจัยในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยศึกษาปัจจัยสำคัญที่ช่วยทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนในมหาวิทยาลัย โดยทำการสำรวจกลุ่มนักเรียนที่มีการสอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (General Educational Development) กับนักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผ่านการสอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับนักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน ได้คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ คะแนนความสามารถทางเชาวน์ปัญญาใกล้เคียงกัน แต่เมื่อวิเคราะห์เส้นทางการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีผลสัมฤทธิ์ในทุกด้านต่ำกว่านักเรียนที่จบตามหลักสูตรมาตรฐาน และเมื่อพิจารณาตัวชี้วัดอนาคตของเด็กอื่น ๆ เช่น รายได้ต่อปี อัตราการว่างงาน อัตราการหย่าร้าง และการใช้ยาเสพติด ประวัติของนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนไม่สำเร็จการศึกษา สรุปได้ว่า สิ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรมาตรฐานแตกต่างกัน คือคุณลักษณะทางจิตวิทยาที่นักเรียนจบตามเกณฑ์ใช้ฝ่าฟันเพื่อเรียนให้จบ คุณลักษณะที่ว่าได้แก่ การรู้จักอดทนรอคอย และการดำเนินชีวิตตามแผน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนในมหาวิทยาลัย การทำงาน และ

การใช้ชีวิตทั่ว ๆ ไป ซึ่งนักเรียนที่สอบเทียบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มี อาจกล่าวได้ว่าคุณลักษณะสำคัญที่สามารถช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิตทั่ว ๆ ไป คือ การมีความชื่นชอบหลงใหล พึงพอใจในงานที่ทำ กระตือรือร้น วิริยะ อุตสาหะ ความเพียร พยายาม มุมานะ รู้จักควบคุมตนเอง อดทนรอคอย ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ เป็นส่วนประกอบของกริถ และจากผลการประชุมเศรษฐกิจโลก หรือ World Economic Forum ได้เสนอ ทิศทางการกำหนดนโยบายในระดับโลกและระดับภูมิภาค และมีข้อเสนอที่เกี่ยวข้องกับทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21 มีทั้งหมด 16 ข้อ โดยแบ่งออกเป็นสามหัวข้อหลัก คือ ความรู้พื้นฐาน (Foundational literacies) ความสามารถ (Competencies) และลักษณะนิสัย (Character qualities) ซึ่งด้านลักษณะนิสัย ประกอบด้วย ช่างคิดช่างสงสัย (Curiosity) มีความคิดริเริ่ม (Initiative) มีความอดทนมุมานะ (Persistence/Grit) มีความสามารถในการปรับตัว (Adaptability) มีภาวะผู้นำ (Leadership) และมีความตระหนักรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรม (Social & Cultural Awareness) จะเห็นได้ว่า กริถเป็นหนึ่งในคุณลักษณะที่ถูกกำหนดไว้ในทักษะที่จำเป็นสำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กริถเป็นเคล็ดลับสำคัญที่นำมาซึ่งความสำเร็จของมนุษย์ เป็นผลจากการทำงานด้วยความเต็มใจ กล้าเสี่ยง มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ทำงานอย่างไม่ย่อท้อ เพื่อไปสู่จุดหมาย ยอมรับความท้าทายเพื่ออนาคต มีความหลงใหลและอดทนต่อการฝึกฝนอุปสรรค หมายความว่า เมื่อมนุษย์คิดจะทำสิ่งใดแล้วและได้ทำด้วยความรัก ความหลงใหลแบบทุ่มเททั้งชีวิต และทำด้วยความความพากเพียร อุตสาหะ โดยมีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ไม่ท้อถอย แม้จะพบเจอปัญหาอุปสรรคเพียงใดก็ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว คนนั้นก็จะสามารถไปสู่จุดหมาย พบกับความความสำเร็จได้ในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริถ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเสริมสร้างกริถ ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

หลังจากท่านให้ความยินยอมที่จะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะขอดำเนินการวัดกริถ (Grit) โดยขอความร่วมมือจากท่านในการทำแบบวัดกริถ (Grit) จำนวน 82 ข้อ และเข้าร่วมกิจกรรมเสริมสร้างกริถ (Grit) เมื่อท่านยินดีเข้าร่วมกิจกรรม

ความรับผิดชอบของอาสาสมัครผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จ ผู้ทำวิจัยใคร่ขอความความร่วมมือจากท่าน โดยจะขอให้ท่านปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ทำวิจัยอย่างเคร่งครัด รวมทั้งแจ้งข้อขัดข้องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับท่านระหว่างที่ท่านเข้าร่วมในโครงการวิจัยให้ผู้ทำวิจัยได้รับทราบ

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

มีความเสี่ยงน้อย เนื่องจาก ผู้วิจัยจะไม่เปิดเผยข้อมูลของอาสาสมัคร และการวิจัยไม่กระทบกับความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน เป็นการทดสอบทั่วไป ไม่ได้เป็นเหตุให้เกิดผลกระทบกับร่างกาย และจิตใจ เสียเวลาเพียงเล็กน้อย อาจกระทบด้านเวลาแต่ไม่มาก

ประโยชน์ที่อาจได้รับ

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้ทราบระดับกริท (Grit) ของตนเอง และได้รับการเสริมสร้างให้เป็นผู้ที่มีกริท (Grit) ในระดับที่สูงขึ้น อันจะนำมาซึ่งความสำเร็จในการเรียนและการทำงานของนักเรียน

ข้อปฏิบัติของท่านขณะที่ร่วมในโครงการวิจัย

- ขอให้ท่านปฏิบัติตามดังนี้
- ขอให้ท่านปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้วิจัยอย่างเคร่งครัด
- ขอให้ท่านอ่านคำชี้แจงในการร่วมกิจกรรมให้เข้าใจ
- ขอให้ท่านตั้งใจทำแบบวัดกริท (Grit) และทำให้ครบทุกข้อ
- ขอให้ท่านแจ้งให้ผู้วิจัยทราบทันที หากมีความผิดปกติใดๆ เกิดขึ้นกับท่าน

อันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมในโครงการวิจัยและความรับผิดชอบของผู้ทำวิจัย/ผู้สนับสนุนการวิจัย

หากพบอันตรายที่เกิดขึ้นจากการวิจัย ท่านจะได้รับการรักษาอย่างเหมาะสมทันที และท่านปฏิบัติตามคำแนะนำของทีมผู้ทำวิจัยแล้ว ผู้ทำวิจัย/ผู้สนับสนุนการวิจัยยินดีจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลของท่าน และการลงนามในเอกสารให้ความยินยอม ไม่ได้หมายความว่าท่านได้สละสิทธิ์ทางกฎหมายตามปกติที่ท่านพึงมี

ในกรณีที่ท่านต้องการข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับโครงการวิจัย ท่านสามารถติดต่อกับผู้ทำวิจัยคือ นายธนพจน์ โพสมัคร เบอร์โทรศัพท์ 0896281730 ได้ตลอดเวลาราชการ

ค่าใช้จ่ายของท่านในการเข้าร่วมการวิจัย

ท่านไม่มีค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วมการวิจัย

ค่าตอบแทนสำหรับผู้เข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี)

ท่านจะไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนจากการเข้าร่วมในการวิจัย

การเข้าร่วมและการสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการวิจัย

การเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้ว ท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การขอถอนตัวออกจากโครงการวิจัยจะไม่มีผลต่อผลการเรียนของท่านแต่อย่างใด

ผู้ทำวิจัยอาจถอนท่านออกจากการเข้าร่วมการวิจัย เพื่อเหตุผลด้านความปลอดภัยของท่าน หรือเมื่อผู้สนับสนุนการวิจัยยุติการดำเนินงานวิจัย หรือ ท่านไม่สามารถปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ทำวิจัย

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลที่ท่านนำไปสู่การเปิดเผยตัวท่าน จะได้รับการปกปิดและจะไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ ชื่อและที่อยู่ของท่านจะต้องได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยจะใช้เฉพาะรหัสประจำโครงการวิจัยของท่าน ทั้งนี้ ข้อมูลของท่านจะถูกจัดเก็บ 2 ปี สถานที่เก็บ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บและจะทำลายภายใน 2 ปี

จากการลงนามยินยอมของท่านผู้ทำวิจัย และผู้สนับสนุนการวิจัยสามารถเข้าไปตรวจสอบบันทึกข้อมูลของท่านได้แม้จะสิ้นสุดโครงการวิจัยแล้วก็ตาม หากท่านต้องการยกเลิกการให้สิทธิ์ดังกล่าว ท่านสามารถแจ้ง หรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่ นายธนพจน์ โพสมัศร์ 444 หมู่ 10 ถนนมิตรภาพ ต.โคกกรวด อ.เมือง จ.นครราชสีมา 30280

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตามข้อมูลอื่น ๆ ของท่านอาจถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย และท่านจะไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านที่จำเป็นสำหรับใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

สิทธิของผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย ท่านจะมีสิทธิดังต่อไปนี้

1. ท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
2. ท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีการของการวิจัยครั้งนี้
3. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงความเสี่ยงที่จะได้รับจากการวิจัย
4. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงประโยชน์ที่ท่านอาจจะได้รับจากการวิจัย
5. ท่านจะมีโอกาสได้ซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
6. ท่านจะได้รับทราบว่ากรยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถขอถอน

ตัวจากโครงการเมื่อไรก็ได้ โดยผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยสามารถขอถอนตัวจากโครงการโดยไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น

7. ท่านจะได้รับเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยและสำเนาเอกสารยินยอมที่มีทั้งลายเซ็นและวันที่

8. ท่านมีสิทธิในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้อิทธิพลบังคับข่มขู่ หรือการหลอกลวง หากท่านไม่ได้รับการชดเชยอันควรต่อการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการวิจัย หรือท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หมายเลขโทรศัพท์ 043-754416 โทรสาร 043-754416 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในการร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

เอกสารแบบแสดงความยินยอมของอาสาสมัครเข้าร่วมการวิจัย

โครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ให้คำยินยอม วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างหรืออาสาสมัครในโครงการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับ การอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย วิธีการวิจัย และรายละเอียดต่างๆ ตามที่ระบุในเอกสารข้อมูลสำหรับผู้ร่วมโครงการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ให้ไว้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเข้าใจ คำอธิบายดังกล่าวครบถ้วนเป็นอย่างดีแล้ว

ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่างๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยเกี่ยวกับการวิจัยนี้ด้วยความเต็มใจ และไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ข้าพเจ้าเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ และมีสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ เมื่อใดก็ได้ การบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนั้นไม่มีผลกระทบต่อการเรียนการสอน หรือผลการเรียนที่ข้าพเจ้า จะพึงได้รับต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเป็นความลับ จะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปที่เป็นสรุปผลการวิจัย การเปิดเผยข้อมูลของข้าพเจ้าต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องต้องได้รับอนุญาตจากข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้วมีความเข้าใจดีทุกประการ และได้ลงนามในใบยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนามผู้ยินยอม

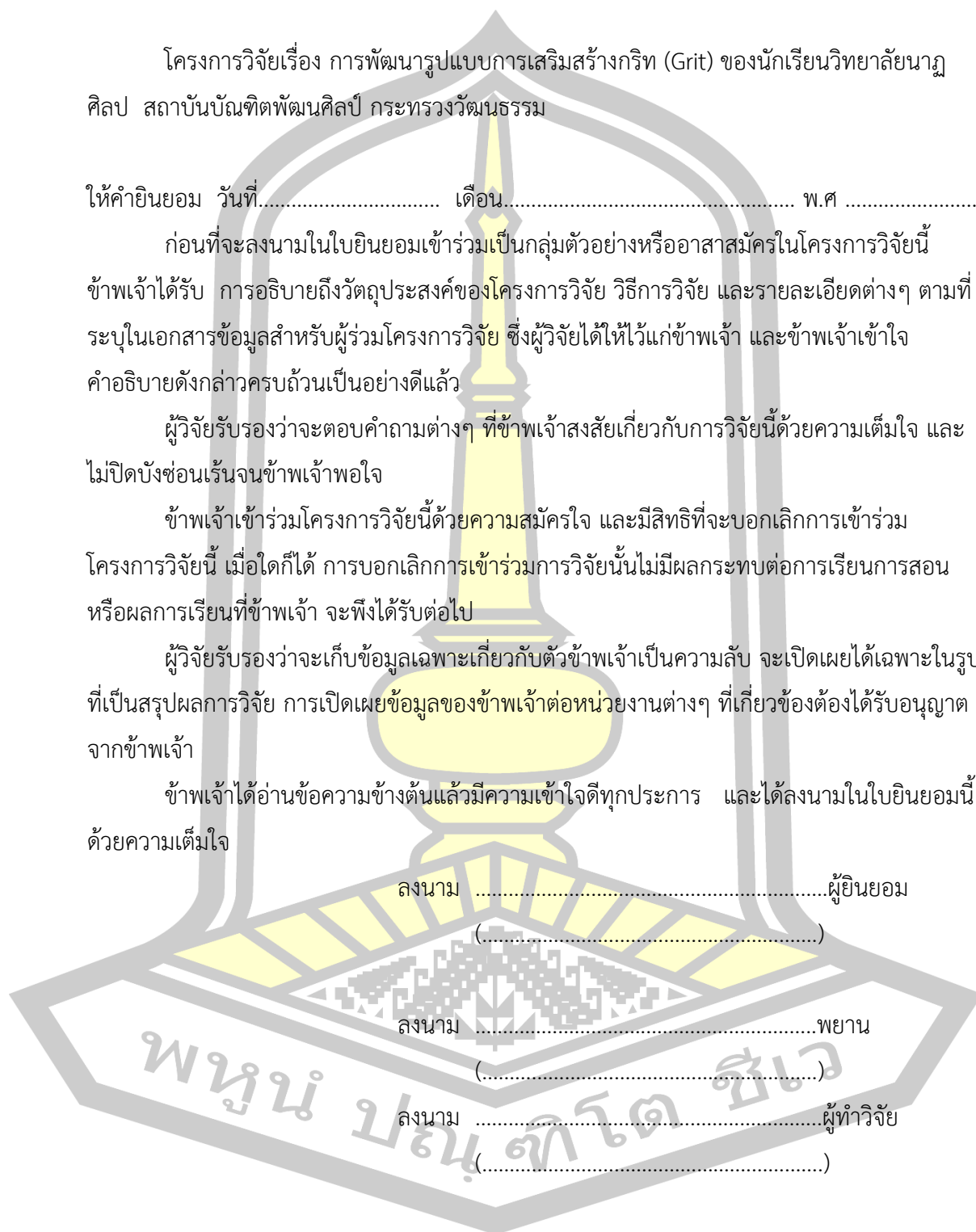
(.....)

ลงนามพยาน

(.....)

ลงนามผู้ทำวิจัย

(.....)

ส่วนเพิ่มเติม

กรณีที่ ๑

ข้าพเจ้าไม่สามารถอ่านหรือเขียนหนังสือได้ ผู้วิจัยได้อ่านข้อความในใบยินยอมนี้ให้แก่ข้าพเจ้าฟังจนเข้าใจดีแล้วข้าพเจ้าจึงลงนามหรือประทับลายนิ้วหัวแม่มือของข้าพเจ้าในใบยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนามผู้ยินยอม

(.....)

ลงนามพยาน

(.....)

ลงนามผู้ทำวิจัย

(.....)

กรณีที่ ๒

ในกรณีที่อาสาสมัครอายุยังไม่ครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์ จะต้องได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรม

ลงนาม

ผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรม

ลงนามพยาน

ลงนามผู้ทำวิจัย

กรณีที่ ๓

ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างหรืออาสาสมัครไม่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง เนื่องจากเป็นคนวิกลจริตไม่มีสติสัมปชัญญะ หรือเด็ก เป็นต้น ให้ผู้ปกครอง ผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้อนุบาล เป็นผู้ลงนามยินยอม

ลงนาม

(.....)

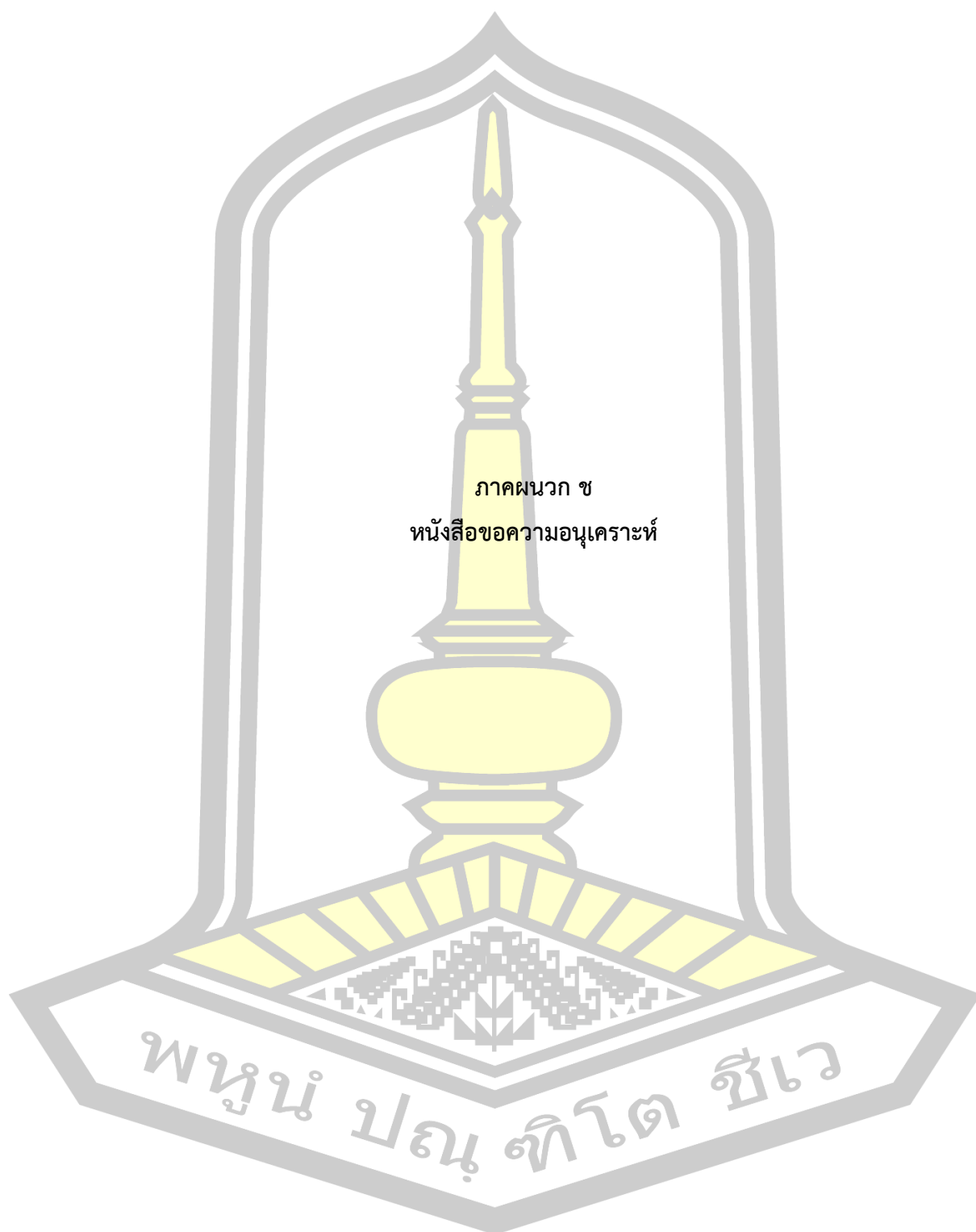
ผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล

ลงนามพยาน

(.....)

ลงนามผู้ทำวิจัย

(.....)

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2825

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

7 ธันวาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุกกุล

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิต จะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2825

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

7 ธันวาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประยुทธ ไทยธานี

ด้วย นายธนพจน์ โปสมิตร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิต จะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2825

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

7 ธันวาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โพธิพันธ์ พานิช

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาตรี สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิต จะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2825

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

7 ธันวาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิ่งเพชร ส่งเสริม

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิต จะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / 2858

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 ธันวาคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เข้าสัมภาษณ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนศักดิ์ อัครจุฬามณี

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 357

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 กุมภาพันธ์ 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร ปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายธนพจน์ โปสมัคร เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี เพื่อนิตินจะนำข้อมูลที่ได้ ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 357

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 กุมภาพันธ์ 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลปสุพรรณบุรี

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริธ (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายธนพจน์ โปสมัคร เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 357

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 กุมภาพันธ์ 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายธนพจน์ โปสมัคร เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 318

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 กุมภาพันธ์ 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกิริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายธนพจน์ โปสมัคร เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 318

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 กุมภาพันธ์ 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกิริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายธนพจน์ โปสมัคร เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิตินจะนำข้อมูลที่ได้ ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174 เบอร์โทรนิติน 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / 465

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

16 กุมภาพันธ์ 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการจัดทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์อ่างทอง

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกิริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นายธนพจน์ โปสมัคร เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี เพื่อนิตินจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิติน 0896281730

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 120

19 มกราคม 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ท้ายเรือคำ

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาตรี สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. ลักขณา สรีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 120

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 มกราคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประยุทธ์ ไทยธานี

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาตรี สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนั้น

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 120

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 มกราคม 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนศักดิ์ อัครจวบมณี

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 120

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 มกราคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โพธิพันธ์ พานิช

ด้วย นายธนพจน์ โพลสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. ลักษณ์ สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 120

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 มกราคม 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ดร.กิตติศักดิ์ สินธุโคตร

ด้วย นายธนพนธ์ โปสมิตร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร. ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1298

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

16 พฤษภาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์

เรียน อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว

ด้วย นายธนพนธ์ โทสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ต. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1298

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

16 พฤษภาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภาก

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1298

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

16 พฤษภาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิงเพชร ส่งเสริม

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2440

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

24 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์

เรียน ดร.ศุภมิต ศิริโสภณภักดิ์

ด้วย นายธนพนธ์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สิริวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสัมภาษณ์การสร้างรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2440

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

24 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้สัมภาษณ์

นมัสการ ดร.พระมหาประเสริฐ สันตะจิตโต

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สิริวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสัมภาษณ์การสร้างรูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอนมัสการด้วยความเคารพ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิตินิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2348

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน รศ.ดร.ประยุทธ์ ไทยธานี

ด้วย นายธนพจน์ โปสมิตร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2348

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.กิงเพชร ส่งเสริม

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร์ นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สริวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2348

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภากา

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2348

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว

ด้วย นายธนพจน์ ไพล่มัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 2348

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 ตุลาคม 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน รศ.ดร.คมเพชร ฉัตรสุภกุล

ด้วย นายธนพนธ์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขมา สรีวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / 315

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

6 กุมภาพันธ์ 2560

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนารูปแบบ การเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปร.ด. จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรีวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายธนพจน์ โปสมัคร ทำการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ที่ ศธ. 0530.5(2) / 2595

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 พฤศจิกายน 2560

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์นครราชสีมา

ด้วย นายธนพจน์ โปสมัคร นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างกริท (Grit) ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (ปร.ด.) จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว โดยมี รศ.ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นายธนพจน์ โปสมัคร ทำการทดลอง ใช้เครื่องมือเพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0896281730

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายธนพจน์ โปสมัคร
วันเกิด	วันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2517
สถานที่เกิด	อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดร้อยเอ็ด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 666/80 หมู่ 10 ตำบลโคกกรวด อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา รหัสไปรษณีย์ 30280
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	รองผู้อำนวยการวิทยาลัย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนาฏศิลปนครราชสีมา 444 หมู่ 10 ตำบลโคกกรวด อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา รหัสไปรษณีย์ 30280
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2536 มัธยมศึกษา โรงเรียนรุ่งคำ อำเภอรุ่งคำ จังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ. 2540 ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศ.บ.) สาขาสังคมศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2545 ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2555 ประกาศนียบัตรบัณฑิต (ป.บัณฑิต) สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา พ.ศ. 2561 ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ทุนวิจัย	วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาต่อภายในประเทศ ระดับ ปริญญาเอก จากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ทุนวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาต่อภายในประเทศ ระดับ
ปริญญาเอก จากสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

พจนานุกรมศัพท์โต